

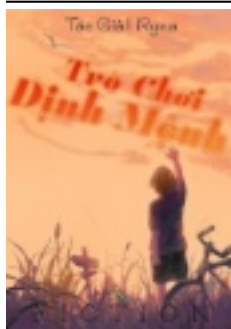
Trò Chơi Định Mệnh

Contents

Trò Chơi Định Mệnh	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	5
3. Chương 3	8
4. Chương 4: Sự Cố	10
5. Chương 5: Oan Gia	13
6. Chương 6: Tai Nạn - 1	15
7. Chương 7: Tai Nạn - 2	18
8. Chương 8: Nỗi Đau Trong Tim Thúc - Đối Đầu	21
9. Chương 9: Vincent	24
10. Chương 10: Nhà Tình Thương	25
11. Chương 11: Rốt Cuộc Anh Là Ai?	28
12. Chương 12: Trả Thù	31
13. Chương 13: Kế Hoạch Trả Thù	35
14. Chương 14: Luôn Có Một Bờ Vai	37
15. Chương 15: Điều Tra	39
16. Chương 16: Lâm Bệnh	41
17. Chương 17: Âm Mưu	43
18. Chương 18: Ý Nghĩa Sợi Dây Chuyền	45
19. Chương 19: Trò Chơi Bắt Đầu	47
20. Chương 20: Giác Mơ Mang Tên Ký Ức	49
21. Chương 21: Đường Chân Trời - 1	51
22. Chương 22: Đường Chân Trời - 2	53
23. Chương 23: Là Không Biết Hay Đã Biết	56
24. Chương 24: Khu Vườn Ký Ức	57
25. Chương 25: Bàn Ăn Gia Đình	59
26. Chương 26: Tựa Vào Vai Anh - Bại Lộ	62
27. Chương 27: Sự Thật Phơi Bày - 1	63
28. Chương 28: Sự Thật Phơi Bày - 2	65
29. Chương 29: Sự Thật Phơi Bày - 3	67
30. Chương 30: Sẽ Không Bao Giờ Buông Tay	69
31. Chương 31: Sẽ Không Có 2 Từ “hối Hận”	72
32. Chương 32: Tháng Ngày Hạnh Phúc	74
33. Chương 33: Cảm Giác An Toàn	76
34. Chương 34: Vứt Bỏ Hận Thù	79
35. Chương 35: Lần Thứ Nhất Được Cầu Hôn	81
36. Chương 36: Tạo Hóa Trớ Trêu	84
37. Chương 37: Góc Nhỏ Trong Tim	88
38. Chương 38: Ký Ức Hoa Giọt Tuyết	93
39. Chương 39: Phục Hồi	96
40. Chương 40: Quyết Định Trọng Đại	99
41. Chương 41: Giao Dịch - Hạnh Phúc	101

42. Chương 42: Lần Thứ Hai Được Cầu Hôn	103
43. Chương 43: Nếu Được	105
44. Chương 44: Sự Thật Muộn Màng	109
45. Chương 45: Sự Thật Muộn Màng - 2 (end Phần 2)	111
46. Chương 46: Bắt Đầu Lại	113
47. Chương 47: Kim Nén	115
48. Chương 48: Thăm Bạn Cũ - 2	117
49. Chương 49: Thăm Bạn Cũ - 2	120
50. Chương 50: Người Con Gái Trong Tâm Trí	123
51. Chương 51: Nhân Vật Mới	124
52. Chương 52: Anh Về Đi, Được Không?	126
53. Chương 53: Biết Nhau Từ Trước - Định Mệnh	128
54. Chương 54: Vực Thẳm Của Sự Tuyệt Vọng	131
55. Chương 55: Ánh Sáng Của My	134
56. Chương 56: Anh Đã Quên Em	136
57. Chương 57: Áo Giác	138
58. Chương 58: Lời Cảnh Cáo	141
59. Chương 59: Em Là Gì Trong Lòng Anh?	144
60. Chương 60: Tình Cảm Hay Nợ	146
61. Chương 61: Yêu Người. . . Không Nên Yêu	148
62. Chương 62.1: Trò Chơi Kết Thúc - Lần Thứ Hai Mặc Váy Cưới	151
63. Chương 62.2: Trò Chơi Kết Thúc - Lần Thứ Hai Mặc Váy Cưới	153
64. Chương 62.2: Trò Chơi Kết Thúc - Lần Thứ Hai Mặc Váy Cưới_ End	156

Trò Chơi Định Mệnh

Giới thiệu

Một gia đình phút chốc bị tan vỡ vì một người phụ nữ, một cô gái ngoan hiền. . . phút chốc bị biến

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-dinh-menh>

1. Chương 1

Chap 1: Thiên Thần Hộ Mệnh

- Này, Này!_ Giọng nữ kể bên gọi nhưng chẳng thấy phản ứng gì cả và rồi.
- Ah! Trả tiểu thuyết lại cho chồng._ Đang đọc tới khúc hay bỗng bị lấy cuốn truyện >_
- Không cho chồng đọc nữa! Chồng vốn có tính háo sắc rồi giờ đọc truyện của Ân Tầm nữa tính háo sắc của chồng tăng lên gấp đôi T_T _ Giọng nữ kể bên nói giọng đáng yêu nhưng người đó không tứ giận chỉ nở 1

nụ cười gian xảo. (Ân Tầm: là 1 trong những đoá hoa viết truyện ngôn tình Trung Quốc hay nhất)

- Hehe! vợ sợ chồng háo sắc hay sợ mất chồng.__ Người đó khoác tay lên vai cô gái kể bên.

- Hay nhỉ ! Truyện này thì đọc đi __ Cô gái đó bị người kể bên chọc giận bỏ đi nhưng người đó không màng tới chỉ nhìn cô gái đó rồi quay lại đọc truyện tiếp.

- Nay chồng! Không lo đi rước Tú Anh đi ở đó đọc truyện.__ Một cô gái khác tới, người này hơi đào hoa nhỉ. Nghe câu đó người kia buông cuốn tiểu thuyết xuống liền đứng dậy hỏi cô gái kia.

- Vợ nói gì? Tú Anh về hôm nay sau?__ Hơi bị kích động

- Không phải hôm nay mà là ngay bây giờ! Chính xác hơn là 10 phút nữa.__ Cô gái kia giơ tay trái đeo đồng hồ lên nhìn và nói.

- Xin ỉnh nghỉ học hôm nay dùm.__ Nói xong rồi vội vã đi ra khỏi lớp cả cuốn tiểu thuyết cũng bỏ lại.

- Đúng là! Mới hồi nãy mới kêu vợ chồng giờ xưng mình, bó tay!__ Cô gái kia lắc đầu nhìn dáng người đang chạy hối hả khuất xa

Tại lầu 2, sân bay Tân Sơn Nhất.

Ngay cửa ra vào của sân bay, nơi đây những người đi đi về về tấp nập cùng với người thân đang đứng bên ngoài chờ. Và từ trong cửa sân bay có 1 dáng nữ mỏng manh duyên dáng bước ra.

- Dương Tú Anh.__ Một giọng nữ kêu to, nghe giọng nữ quen thuộc ấy ngay tức thì Tú Anh chuyển hướng nhìn cô gái vừa kêu tên mình.

- Trần Hải Băng.__ Tú Anh chạy tới ôm chầm lấy Hải Băng.

- Đồ ngốc! Vợ về không gọi cho chồng nếu vợ nhỏ không nói chồng cũng chẳng biết.__ Hải Băng kí nhẹ vào đầu Tú Anh nhìn 2 người họ dễ làm người khác hiểu lầm là 1 đôi .='

- Hihi! Vợ xin lỗi, thôi mình về đi chồng.__ Tú Anh xoa đầu mỉm cười.

- Ừm, về thôi.__ Hải Băng cười rồi 2 người tay trong tay .=ll ra đường để đón xe về

- Ah! Vợ đón xe đi để chồng buộc lại dây giày cái đã.__ Hải Băng khom người buộc dây giày.

- Chồng ơi! Có xe rồi nè__ Tú Anh vào xe trước ngồi đợi Hải Băng.

- Àh! Chồng tới liền.__ Hải Băng bước tới được vài bước mở cửa xe chuẩn bị vào thì thấy bên kia đường ở chiếc toyota 4 chỗ ngồi màu đen bóng có một người đàn ông trung niên mở cửa ột người phụ nữ để vào xe.

- Hải Băng, Hải Băng . . .__ Tú Anh gọi

- O . . . Hả!__ Hải Băng thần thờ

- Vào xe thôi.__ Tú Anh nhắc Hải Băng rồi chiếc toyota màu đen bóng đó lăn bánh đi.

- Tú Anh, xin lỗi bỏ về trước đi mình còn có công chuyện.__ Hải Băng nói vội vàng rồi ra lộ đón chiếc taxi khác đuổi theo chiếc xe còn lại. Hải Băng là thế đấy khi bình thường vui vẻ gọi chồng chồng vợ vợ còn khi mất bình tĩnh vội vàng thì gọi cách đằng hoàn toàn không đùa giỡn.

Hải Băng đuổi theo chiếc xe đó đến 1 căn biệt thự màu trắng, hiếc xe đó dừng lại rồi lách vào trong nhà Hải Băng cũng dừng lại trả tiền taxi xong rồi lên lút vào trong mai mà họ vội vào không khoá cửa nên Băng lên vào được. Băng lên vào bên trong thấy 2 người họ đang trò chuyện ở ghế sofa long thì Băng núp sau cánh cửa chính nghe cuộc trò chuyện của họ.

- Em mệt không.__ Người đàn ông trung niên hỏi người phụ nữ bên cạnh, ông vén mái tóc vàng nâu của người phụ nữ đó lên.

- Mệt sau không ngủi máy bay suốt 72 tiếng đồng hồ mà . . . nhưng giờ hết mệt rồi có anh bên cạnh em không mệt nữa.__ Nói xong người phụ nữ đó hôn nhẹ vào môi người đàn ông trung niên Băng ở ngoài thấy cảnh đó nước mắt trực rơi lòng đau như cắt.

“Không, Không thể nào, có lẽ là mình lầm, đúng chắc là mình lầm người làm sao có chuyện đó xảy ra được”
Bằng đau khổ không muốn tin đó là sự thật nhưng bây giờ nghi ngờ đã đè nặng niềm hy vọng và niềm tin của Bằng, Bằng lấy điện thoại mình ra rồi nhấn 1 dãy số lạ và điện thoại cho ai đó bắt chợt điện thoại của người đàn ông đó reo lên, tim Bằng lúc này như nát vụn.

- Ai thế anh_ Người phụ nữ kia hỏi.
- Là Hải Bằng, con gái anh_ Ông trả lời rồi người phụ nữ đó giắt điện thoại ông và tắt máy.
- Ô. . _ Ông hơi bất ngờ bởi hành động của người phụ nữ đó.
- Bây giờ em không muốn ai làm phiền chúng ta cả._ Bà ôm cổ ông.
- Thôi mình lên phòng thay đồ đi anh, em mặc đồ này thấy khó chịu qua._ Bà đề nghị
- Ừm_ Ông gật đầu và họ lên lầu.

Những hình ảnh đó như từng gợn gai nhọn đâm vào tim Bằng rồi thành từng sợi dây buộc chặt tim Bằng lại, thất vọng, đau khổ, mất niềm tin những cảm xúc đau thương bất hạnh cứ dần dần xức hiện trong lòng Bằng, nước mắt Bằng ngày một rơi nhiều thêm Bằng giờ không biết làm gì hơn ngoài khóc, Bằng khóc ngày càng nhiều như cô bịt miệng mình cố khóc không ra tiếng rồi cô cũng nghĩ tới việc về. Cô đứng dậy quay người đi về với bộ dạng mất sức sống cô cứ cúi gầm mặt đi như thế mà không nhìn phía trước nên đụng phải 1 người mà ứ ngỡ là vách tường @_@.

Cô ngược mặt lên thì thấy dáng người nam đó anh lớn hơn cô khoảng 7t, anh cao 1m85 trở lên da màu đồng, mái tóc đen được vuốt lên gọn gàng làm lộ ra gương mặt lạnh lùng hoàng mã, gương mặt anh như một bức tượng đục chạm khác đến hoàng mã không có 1 khuyết điểm nào trên đó khiến cho người con gái ngây ngô như Bằng cũng có chút cảm giác rung động.

- Cô là ai? Làm gì đến nha di tôi với bộ dạng lấm lét._ Giọng anh hỏi Bằng, giọng hơi trầm và lạnh như gương mặt của anh, đang ngẩn ngơ bởi nét đẹp nam tính đó bị quãng vô nguyên câu hỏi Bằng hoàng người lùi ra sau, anh nhíu mày nhìn cô.
- Tôi . . . Tôi đến tìm di anh nói hút chuyện bây giờ xong rồi tôi về._ Cô lập bập rồi quay lưng đi.
- Khoang đã_ Anh nắm tay Bằng giắt mạnh lại vô tình Bằng ngã vào người anh.
- Theo tôi vào đây_ Anh dẫn Bằng đi vào.

Chết! Vào trong sẽ lộ.

- Tôi không vào đâu, tôi không muốn vào._ Bằng nói quật cường như thế như bị anh lôi vào như 1 chú cún con bị bắt .=”
- Di ơi! Di ơi di! _ Giọng anh gọi to, làm người phụ nữ trên lầu đi xuống, đúng như bà nói hồi nãy áo đã thay và không những đồ trên người bà thay mà đồ của người đàn ông kia cũng thay theo, dù chỉ là quần áo thôi nhưng Bằng thấy lúc này cô không muốn gì hơn ngoài khóc và tìm đến cái chết :(
- Khánh Bằng! Cháu tìm di sao?_ Người đàn bà đó gọi tên anh.
- Vâng! Di người đó là._ Khánh Bằng nhíu mày nhìn người đàn ông trung niên
- À! Đây là bạn trai di tên là Minh Đức_ Bà ta giới thiệu, Khánh không nói gì chỉ gật đầu chào hỏi và người đàn ông đó cũng thế.
- Mà cháu tìm di có chuyện gì không?_ Bà ta nói làm Khánh Bằng sực nhớ lại.
- Di có quen cô ta không._ Khánh Bằng hỏi Hải Bằng hoảng hồn úp mặt vào lòng ngực Khánh Bằng, mượn thân Khánh Bằng để không làm lộ chuyện
- Ai thế?_ Bà ta hỏi Khánh Bằng hơi bất ngờ nhưng rồi lấy lại vẻ điềm tĩnh trước kia.
- Di không quen cô ấy thật sao?_ Khánh Bằng hỏi lại lần nữa.

- Không! Dì mới gặp cô ta lần đầu__ Bà ta nghiến người nhìn Hải Băng nhưng Hải Băng cảm nhận được bà ta đang nhìn cô, nên cô ôm chặt Khánh Băng hơn tay xiết chặt vào áo Khánh Băng, anh nhúm mày trong đầu anh nghĩ cô nhóc này rất cuộc tính dở trò gì?

- Mà cô ta ai vậy.__ Bà ta lại hỏi.

Hải Băng buông lỏng tay cô ra khỏi áo Khánh Băng như cô đang đoán được điều bất lành gì sắp xảy ra với mình. Nghe câu hỏi ấy của dì anh và những hành động của Hải Băng môi anh khẽ cong như đang cười mà cũng không phải cười.

- Cô ấy ư . . . Cô ấy là bạn gái cháu! Tại cha mẹ cháu chưa về nước cháu tính qua giới thiệu cho dì và hỏi dì xem dì biết cô ấy hay không nhưng không ngờ cô ấy nhất quá.__ Hải Băng không ngờ anh cứ cô lòng cô mang ơn anh biết mấy.

- À! Thôi cháu dẫn bạn gái cháu về đi để khi khác chừng nào cô bé chuẩn bị kỹ càng rồi cháu hãy dẫn tới đây__ Bà ta nở 1 nụ cười hiền.

- Dạ!__ Khánh Băng gật đầu và dẫn cô đi ra.

Ra tới cổng Băng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Nói đi! Cô là ai mà vào nhà dì tôi.__ Khánh Băng vẫn hờ hững bỏ câu hỏi đó, Hải Băng không trả lời im lặng làm Khánh Băng nhúm mày khó hiểu.

- Tôi . . . thật ra tôi là. . . __ Băng chưa nói hết câu thì điện thoại cô vang lên.

- Dạ con nghe mẹ__ Là điện thoại của mẹ Băng.

- Dạ, con về liền__ Băng đón chiếc taxi và lên xe về thẳng nhà, Khánh Băng vẫn đứng đó không hề cử động lại vì anh nghĩ cô bé khờ như Băng làm được gì ở nhà dì anh chứ nên anh bỏ qua.

2. Chương 2

Chap 2: Dạ Tiệc 1

- Này, Này!__ Giọng nữ kế bên gọi nhưng chẳng thấy phản ứng gì cả và rồi.

- Ah! Trả tiểu thuyết lại cho chồng.__ Đang đọc tới khúc hay bỗng bị lấy cuốn truyện >__

- Không cho chồng đọc nữa! Chồng vốn có tính háo sắc rồi giờ đọc truyện của Ân Tâm nữa tính háo sắc của chồng tăng lên gấp đôi T_T __ Giọng nữ kế bên nói giọng đáng yêu nhưng người đó không chút giận chỉ nở 1 nụ cười gian xảo. (Ân Tâm: là 1 trong những tác giả viết truyện ngôn tình Trung Quốc hay nhất)

- Hehe! vợ sợ chồng háo sắc hay sợ mất chồng.__ Người đó khoác tay lên vai cô gái kế bên.

- Hay nhỉ ! Truyện này thì đọc đi __ Cô gái đó bị người kế bên chọc giận bỏ đi nhưng người đó không màng tới chỉ nhìn cô gái đó rồi quay lại đọc truyện tiếp.

- Này chồng! Không lo đi rước Tú Anh đi ở đó đọc truyện.__ Một cô gái khác tới, người này hơi đào hoa nhỉ. Nghe câu đó người kia buông cuốn tiểu thuyết xuống liền đứng dậy hỏi cô gái kia.

- Vợ nói gì? Tú Anh về hôm nay sau?__ Hơi bị kích động

- Không phải hôm nay mà là ngay bây giờ! Chính xác hơn là 10 phút nữa.__ Cô gái kia giơ tay trái đeo đồng hồ lên nhìn và nói.

- Xin ỉnh nghỉ học hôm nay dùm.__ Nói xong rồi vội vã đi ra khỏi lớp cả cuốn tiểu thuyết cũng bỏ lại.

- Đúng là! Mới hồi nãy mới kêu vợ chồng giờ xưng mình, bó tay!__ Cô gái kia lắc đầu nhìn dáng người đang chạy hối hả khuất xa

Tại lầu 2, sân bay Tân Sơn Nhất.

Ngay cửa ra vào của sân bay, nơi đây những người đi đi về về tấp nập cùng với người thân đang đứng bên ngoài chờ. Và từ trong cửa sân bay có 1 dáng nữ mỏng manh duyên dáng bước ra.

- Dương Tú Anh._ Một giọng nữ kêu to, nghe giọng nữ quen thuộc ấy ngay tức thì Tú Anh chuyển hướng nhìn cô gái vừa kêu tên mình.

- Trần Hải Bằng._ Tú Anh chạy tới ôm chầm lấy Hải Bằng.

- Đồ ngốc! Vợ về không gọi cho chồng nếu vợ nhỏ không nói chồng cũng chẳng biết._ Hải Bằng kí nhẹ vào đầu Tú Anh nhìn 2 người họ dễ làm người khác hiểu lầm là 1 đôi ==’

- Hihi! Vợ xin lỗi, thôi mình về đi chồng._ Tú Anh xoa đầu mỉm cười.

- Ừm, về thôi._ Hải Bằng cười rồi 2 người tay trong tay ==ll ra đường để đón xe về

- Ah! Vợ đón xe đi để chồng buộc lại dây giày cái đã._ Hải Bằng khom người buộc dây giày.

- Chồng ơi! Có xe rồi nè_ Tú Anh vào xe trước ngồi đợi Hải Bằng.

- Àh! Chồng tới liền._ Hải Bằng bước tới được vài bước mở cửa xe chuẩn bị vào thì thấy bên kia đường ở chiếc toyota 4 chỗ ngồi màu đen bóng có một người đàn ông trung niên mở cửa ột người phụ nữ để vào xe.

- Hải Bằng, Hải Bằng . . _ Tú Anh gọi

- O . . . Hả!_ Hải Bằng thần thờ

- Vào xe thôi._ Tú Anh nhắc Hải Bằng rồi chiếc toyota màu đen bóng đó lăn bánh đi.

- Tú Anh, xin lỗi bỏ về trước đi mình còn có công chuyện._ Hải Bằng nói vội vàng rồi ra lộ đón chiếc taxi khác đuổi theo chiếc xe còn lại. Hải Bằng là thế đấy khi bình thường vui vẻ gọi chồng chồng vợ vợ còn khi mất bình tĩnh vội vàng thì gọi cách đằng hoàn không đùa giỡn.

Hải Bằng đuổi theo chiếc xe đó đến 1 căn biệt thự màu trắng, hiếc xe đó dừng lại rồi lách vào trong nhà Hải Bằng cũng dừng lại trả tiền taxi xong rồi lên lút vào trong mai mà họ vội vào không khoá cửa nên Bằng lên vào được. Bằng lên vào bên trong thấy 2 người họ đang trò chuyện ở ghế sa long thì Bằng núp sau cánh cửa chính nghe cuộc trò chuyện của họ.

- Em mệt không._ Người đàn ông trung niên hỏi người phụ nữ bên cạnh, ông vén mái tóc vàng nâu của người phụ nữ đó lên.

- Mệt sau không ngồi máy bay suốt 72 tiếng đồng hồ mà . . . nhưng giờ hết mệt rồi có anh bên cạnh em không mệt nữa._ Nói xong người phụ nữ đó hôn nhẹ vào môi người đàn ông trung niên Bằng ở ngoài thấy cảnh đó nước mắt trực rơi lòng đau như cắt.

“Không, Không thể nào, có lẽ là mình lầm, đúng chắc là mình lầm người làm sao có chuyện đó xảy ra được” Bằng đau khổ không muốn tin đó là sự thật nhưng bây giờ nghi ngờ đã đè nặng niềm hy vọng và niềm tin của Bằng, Bằng lấy điện thoại mình ra rồi nhấn 1 dãy số lạ và điện thoại cho ai đó bắt chợt điện thoại của người đàn ông đó reo lên, tìm Bằng lúc này như nát vụn.

- Ai thế anh_ Người phụ nữ kia hỏi.

- Là Hải Bằng, con gái anh_ Ông trả lời rồi người phụ nữ đó giục điện thoại ông và tắt máy.

- O . . _ Ông hơi bất ngờ bởi hành động của người phụ nữ đó.

- Bây giờ em không muốn ai làm phiền chúng ta cả._ Bà ôm cổ ông.

- Thôi mình lên phòng thay đồ đi anh, em mặc đồ này thấy khó chịu qua._ Bà đề nghị

- Ừm_ Ông gật đầu và họ lên lầu.

Những hình ảnh đó như từng gợn gai nhọn đâm vào tim Bằng rồi thành từng sợi dây buộc chặt tim Bằng lại, thất vọng, đau khổ, mất niềm tin những cảm xúc đau thương bất hạnh cứ dần dần xúc hiện trong lòng Bằng, nước mắt Bằng ngày một rơi nhiều thêm Bằng giờ không biết làm gì hơn ngoài khóc, Bằng khóc ngày càng nhiều như cô bịt miệng mình cố khóc không ra tiếng rồi cô cũng nghĩ tới việc về. Cô đứng dậy quay

người đi về với bộ dạng mất sức sống cô cứ cúi gầm mặt đi như thế mà không nhìn phía trước nên đụng phải 1 người mà ứ ngỡ là vách tường @_@.

Cô ngược mặt lên thì thấy dáng người nam đó anh lớn hơn cô khoảng 7t, anh cao 1m85 trở lên da màu đồng, mái tóc đen được vuốt lên gọn gàng làm lộ ra gương mặt lạnh lùng hoàng mĩ, gương mặt anh như một bức tượng đục chạm khác đến hoàng mĩ không có 1 khuyết điểm nào trên đó khiến cho người con gái ngây ngô như Băng cũng có chút cảm giác rung động.

- Cô là ai? Làm gì đến nha dì tôi với bộ dạng lúp lỏ._ Giọng anh hỏi Băng, giọng hơi trầm và lạnh như gương mặt của anh, đang ngẩn ngơ bởi nét đẹp nam tính đó bị quãng vô nguyên câu hỏi Băng hoàng người lùi ra sau, anh nhíu mày nhìn cô.

- Tôi . . . Tôi đến tìm dì anh nói hút chuyện bây giờ xong rồi tôi về._ Cô lập bập rồi quay lưng đi.

- Khoang đã_ Anh nắm tay Băng giật mạnh lại vô tình Băng ngã vào người anh.

- Theo tôi vào đây_ Anh dẫn Băng đi vào.

Chết! Vào trong sẽ lộ.

- Tôi không vào đâu, tôi không muốn vào._ Băng nói quật cường như thế như bị anh lôi vào như 1 chú cún con bị bắt .="

- Dì ơi! Dì ơi dì! _ Giọng anh gọi to, làm người phụ nữ trên lầu đi xuống, đúng như bà nói hồi nãy áo đã thay và không những đồ trên người bà thay mà đồ của người đàn ông kia cũng thay theo, dù chỉ là quần áo thôi nhưng Băng thấy lúc này cô không muốn gì hơn ngoài khóc và tìm đến cái chết :(

- Khánh Băng! Cháu tìm dì sao?_ Người đàn bà đó gọi tên anh.

- Vâng! Dì người đó là._ Khánh Băng nhíu mày nhìn người đàn ông trung niên

- À! Đây là bạn trai dì tên là Minh Đức_ Bà ta giới thiệu, Khánh không nói gì chỉ gật đầu chào hỏi và người đàn ông đó cũng thế.

- Mà cháu tìm dì có chuyện gì không?_ Bà ta nói làm Khánh Băng sực nhớ lại.

- Dì có quen cô ta không._ Khánh Băng hỏi Hải Băng hoảng hồn úp mặt vào lòng ngực Khánh Băng, mượn thân Khánh Băng để không làm lộ chuyện

- Ai thế?_ Bà ta hỏi Khánh Băng hơi bất ngờ nhưng rồi lấy lại vẻ điềm tĩnh trước kia.

- Dì không quen cô ấy thật sao?_ Khánh Băng hỏi lại lần nữa.

- Không! Dì mới gặp cô ta lần đầu_ Bà ta nghiêng người nhìn Hải Băng nhưng Hải Băng cảm nhận được bà ta đang nhìn cô, nên cô ôm chặt Khánh Băng hơn tay xiết chặt vào áo Khánh Băng, anh nhíu mày trong đầu anh nghĩ cô nhóc này rất cuộc tính dở trò gì?

- Mà cô ta ai vậy._ Bà ta lại hỏi.

Hải Băng buông lỏng tay cô ra khỏi áo Khánh Băng như cô đang đoán được điều bất lành gì sắp xảy ra với mình. Nghe câu hỏi ấy của dì anh và những hành động của Hải Băng môi anh khẽ cong như đang cười mà cũng không phải cười.

- Cô ấy ư . . . Cô ấy là bạn gái cháu! Tại cha mẹ cháu chưa về nước cháu tính qua giới thiệu cho dì và hỏi dì xem dì biết cô ấy hay không nhưng không ngờ cô ấy nhất quá._ Hải Băng không ngờ anh cứu cô lòng cô mang ơn anh biết mấy.

- À! Thôi cháu dẫn bạn gái cháu về đi để khi khác chừng nào cô bé chuẩn bị kỹ càng rồi cháu hãy dẫn tới đây_ Bà ta nở 1 nụ cười hiền.

- Dạ!_ Khánh Băng gật đầu và dẫn cô đi ra.

Ra tới cổng Băng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

- Nói đi! Cô là ai mà vào nhà dì tôi._ Khánh Bằng vẫn hura bỏ câu hỏi đó, Hải Bằng không trả lời im lặng làm Khánh Bằng nhũm mày khó hiểu.
- Tôi . . . thật ra tôi là. . . _ Bằng chưa nói hết câu thì điện thoại cô vang lên.
- Dạ con nghe mẹ_ Là điện thoại của mẹ Bằng.
- Dạ, con về liền_ Bằng đón chiếc taxi và lên xe về thẳng nhà, Khánh Bằng vẫn đứng đó không hề cần cô lại vì anh nghĩ cô bé khờ như Bằng làm được gì ở nhà dì anh chứ nên anh bỏ qua.

3. Chương 3

Chap 3: Dạ Tiệc 2

Nghe câu đó của Kennet, Harry liếc Kennet một cái chết người.

Profile

Họ Và Tên: Trần Minh Quân

Biệt Danh: William

Tuổi: 30t.

Ngoại Hình - Tính Cách: cao 1m85 trở lên, dù đã 30t những nhìn vào người khác sẽ lầm anh cứ tưởng anh sẽ là 20t trở lên chứ không phải 30t. Tính tình lúc lạnh lùng-trầm tính, lúc vui vẻ. Là một người cực kỳ nhạy bén ở đôi mắt những chuyện gì bí mật mà giấu anh thì tốt nhất nên tự khai ra đi bởi đôi mắt của anh đã nhìn ra hết. . . Cũng là một trong tứ đại tài phiệt và anh chơi thân nhất là thủ lĩnh của nhóm.

Gia thế: Đã và đang quản lý 4 tập đoàn lớn thứ 2 trên thế giới sau tập đoàn nhà họ Dương, về chuyện kinh doanh nếu anh và thủ lĩnh của nhóm một khi hợp tác làm ăn sẽ chiếm sạch nền kinh tế thế giới. Nếu nói 2 người kia là cặp bài trùng thì anh và thủ lĩnh tứ đại tài phiệt sẽ là một cặp bài trùng. Họ rất giống nhau ở chỗ IQ của cả 2 đều 200 trở lên và không thích bị phụ nữ hay một người con gái nào bám theo họ hay quấy rầy họ trừ em gái và mẹ của họ.

- Ôi ôi! Ngài William đừng như thế, tiểu nhân đây sẽ ngại lắm đấy_ Kennet đùa ngán lên 1 câu hát Đờng làm anh đau, khiến Harri và mọi người không khỏi bật cười.

- Ê! William người đẹp đi kể bên cậu là ai thế?_ Prince giờ mới thấy cô gái bên cạnh William

- Cũng đẹp đấy nhưng tớ nhớ không lầm là cậu không thích người con gái nào theo quấy rầy cậu đâu! Thay đổi ý nghĩ rồi à._ Kennet nhìn cô gái bên cạnh William rồi nhìn William nói

- Ai nói chứ! Cậu còn nhớ câu tiếp theo trong suy nghĩ của tớ là gì không_ William cất giọng ầm áp tà mị đến mê người.

- Là em gái là mẹ cậu._ Prince nói

- Không phải mẹ cậu đâu trẻ đến vậy chứ ít nhiều gì thì cũng đã gần 50, không lẽ. . . _ Kennet đùa vui cô gái kia cũng cười tím tím, kennet nhìn cô hồi rồi lạc vào mê hồn trận.

- Đây là Diễm My em gái tớ gọi là Selena cũng được._ William cười giới thiệu Selena, Selena cuối đầu chào làm Kennet và Prince suýt nữa bị té. 2 người họ nổi tiếng sát gái nhưng hôm nay lại chịu thua trước vẻ đẹp tinh khiết của Selena.

Profile

Họ và Tên: Trần Diễm My

Biệt Danh: Selena

Tuổi: 24t.

Ngoại Hình - Tính Cách: 1 chữ ngắn gọn “đẹp”, dáng người rất dễ mặc đồ nên khi mặc quần jeans, sọt hay váy, đầm đều rất đẹp. Tính cách dễ thương không chảnh, vui vẻ hoà đồng, đôi lúc lạnh lùng trầm tính giống William nhưng cực kỳ cực kỳ cứng đầu điều gì cô không muốn làm thì đừng mong cô làm dù bất cứ điều kiện gì, và cũng là người giữ vững ý chí. Cô yêu thích nhất là giày, cao gót, thể thao hay búp bê cô điều thích hết . . . tính cách cô còn rất nhiều nhưng chưa biết hết được và cũng là người con gái cực kỳ thông minh và ngây thơ.

Gia thế: Là tiểu thư nhà họ Trần giờ đang sống chung với anh cô tại biệt thự, cô vừa mới ra trường năm ngoái vì rất yêu thương em gái mình nên anh cô không cho cô ra xin việc làm liền mà đi theo anh một năm để học những kinh nghiệm trên thương trường và cô là người phụ nữ thứ 2 quan trọng nhất với anh cô sau mẹ cô.

- Chào 3 cậu, cậu chủ mời 3 cậu vào.__ Bỗng một người mặc bộ âu phục tiến tới chào 4 người họ rồi nói.

- Ủm mình cũng nên vào thôi.__ William nói rồi anh em họ đi đầu.

Vào trong nhà gần hồ bơi rồi họ dừng lại.

- Cậu chủ bảo mọi người ở đây đợi cậu chủ rồi lát cậu ấy ra.__ Người đó nói rồi đi.

- Hai! em dạo chơi một lúc nha anh.__ Selena lúc này mới cất tiếng nói

- Ủm cẩn thận đấy em.__ William rất thương cô em gái này nên anh nhiều lúc không muốn cô rời anh nửa bước sợ cô gặp nguy hiểm những lúc anh đi công tác ở nước ngoài luôn lo lắng sợ cô gặp chuyện nguy hiểm ở nhà.

Được sự cho phép của William Selena dạo chơi tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi nếu ở thêm đó 1 chút nữa là cô sẽ chết ngột bởi không khí nơi đó ngột ngạt, nó quá giả tạo con người có tính cách thẳng thắn như cô làm sao chịu nổi nó chứ, cô không muốn xảy ra chuyện gì ở đây nên đi chỗ không thôi lát sẽ có chuyện khi cô vẫn tiếp tục ở đó lắng nghe những lời nói xung quanh của mấy nàng tiểu thư kia.

Cô đi xa chỗ William một chút thì tìm được sự yên tĩnh chân thật nơi đây, cô hít sâu mùi hương của hoa lily làm lòng cô nhẹ đi rồi cô thấy ở xa xa có một cô gái mặc chiếc áo đầm trắng xoà tóc cài 1 cây cài màu trắng mang đôi giày cao gót màu trắng, hình dáng cô gái ấy liền đập vào đôi mắt cô môi cô khẽ nở ra 1 bông hoa và cô cất giọng gọi.

- Tú Anh.__ Ngay tức thì cô gái đó quay lại nhìn cô đôi pha lê đen ấy trở nên long lanh hơn khi thấy cô, cô liền tiến tới chỗ Tú Anh .

Profile.

Họ và Tên: Dương Tú Anh.

Biệt Danh: Ailee.

Tuổi: 24t

Ngoại hình - Tính cách: thon gọn, mảnh mai, cáo ráo, tính tình dễ thương, vui vẻ hoà đồng không kêu căng, có tài năng. Cô nàng thích nhất là hoa lily và cô chính là vạch ra ý tưởng vận dụng tất cả các tính năng của hoa lily cho buổi dạ tiệc này

.

Gia thế: Là cô út của nhà họ Dương, rất có tài năng về kinh tế đặc biệt là marketing giống My, cô cũng là người bạn thân nhất của My từ trước đến nay. Và cô có rất nhiều điểm giống My cũng được anh trai cô yêu thương rất nhiều và quan tâm rất nhiều nhưng anh là người vừa thương cô cũng là người khiến cô sợ nhất.

- Hải Bằng sao bồ ở đây__ Ailee mừng rỡ hỏi.

- Mình đã đổi tên rồi giờ mình là Diễm My, bồ gọi mình là Selena đi cũng được nữa . . . mình đến đây dự dạ tiệc cùng anh mình còn bồ.__ Selena từ từ nói giọng dịu dàng

- Minh ư, đây là nhà mình này.__ Ailee cười tươi như hoa.
- À! Thì ra đây là biệt thự lily của vợ tôi đây sao?__ Selena bắt đầu đùa và nhìn cách bố trí ngôi nhà.
- Này! Chồng tề lắm nha, quen vợ không biết bao nhiêu năm rồi giờ mới biết nhà vợ nói vậy không sợ vợ buồn hả?__ Ailee cô nàng cũng theo tư thế giống Selena cũng đùa và khoác tay lên vai Selena vẻ dịu dàng nữ tính của 2 cô nàng giờ bị mất tiu rồi họ giờ chỉ còn man thôi.
- Thôi được rồi chồng xin lỗi vợ mai mốt chồng bù đắp chịu chưa.__ Selena nựng mặt Ailee nếu người ngoài không biết họ đang đùa thì nhìn vào nhất định sẽ hiểu lầm và này giờ đã có một người hiểu lầm, anh đang đi ra bữa tiệc thì vô tình thấy 2 cô nàng đang trò chuyện hiểu kỳ anh dừng lại nghe đôi chút và anh cũng hiểu lầm, đôi mắt đen huyền bí lạnh lùng như bầu trời đêm nhìn về 2 cô gái ấy. Anh cũng không hiểu tại sao hôm nay cảm giác hiểu kỳ lại tìm đến với anh chứ. Bình thường những chuyện này anh chẳng quan tâm sao hôm nay anh lại hiểu kỳ như thế hay là có liên quan đến Ailee em gái anh. Rồi anh dứt tay vào túi quần và lạnh lùng bước đi ra bữa tiệc. 2 cô nàng cứ trò chuyện vui đùa với nhau như thế.
- Chồng đợi vợ một chút nha! Vợ đi lấy cái này cái__ Ailee nói Selena chưa kịp trả lời thì cô nàng cũng đã đi rồi

4. Chương 4: Sự Cố

Lát sau Ailee trở lại với ly rượu sâm banh, Selena nhìn mở to mắt bất ngờ cô không ngờ cô bạn của cô sau 5 năm lại khác xưa rất nhiều như thể có lẽ còn nhiều điều mà cô chưa rõ nét về Ailee nữa.

Và rồi Ailee cầm 2 ly rượu sâm banh tiến về phía cô.

- Tú Anh vợ đem cái này đến để làm gì?__ Selena ngập ngừng hỏi.
- Trời ăk thì đem để uống không lẽ để rửa tay, chồng à 5 năm qua chồng có bị tay nạn gì không vậy?__ Ailee nhớ ra điều gì hỏi cô
- Không! mà sao vợ hỏi vậy?__ Selena không hiểu cô nhiều lúc rất thông minh nhưng nhiều lúc cũng rất ngốc
- Vậy sao chồng ngốc quá vậy . . . với lại hôm nay nhìn chồng nữ tính quá vậy, thôi rồi phải xem xét lại coi có nên ly dị để quen người khác hay không.__ Ailee dò xét người Selena từ trên xuống
- Thôi, Thôi! vợ bỏ chồng 5 năm đủ rồi chồng cô đơn lắm rồi chồng sẽ man lại vợ chịu chưa.__ Nói là làm ngay tức thì Selena liền khoác tay lên vai Ailee giả bộ man.
- Hihi! Cái đồ khó ưa.__ Ailee cười đưa tay nựng mặt Selena
- Ai cho vợ sàm sỡ chồng chỉ có chồng được sàm sỡ vợ thôi nghe chưa.__ Và Selena nựng lại mặt Ailee
- Hứ . . . Đồ háo sắc.__ Ailee nở nụ cười tươi như bông hoa màu cam cài trên áo cô.

Nếu nói Selena đẹp như một nàng công chúa bước trong chuyện cổ tích ra thì Ailee là một nàng búp bê xinh đẹp được bà tiên biến hóa lại thành người. Nàng búp bê kia càng lộng lẫy hơn khi cô được khoác lên người chiếc áo đầm màu trắng tinh khôi, những đường nét được mai tinh xảo trên chiếc áo đầm làm điểm nhấn tuyệt đẹp trên người cô. Cô đi cùng Selena chắc chắn mọi người sẽ không nghĩ họ là bạn mà là chị em song sinh với tính cách của cả 2 khá là giống nhau nên dễ làm người khác hiểu lầm hơn.

. . .

Tại nhóm của William, nơi đây 3 người bạn anh đang chờ chủ bữa tiệc cũng như thủ lĩnh của tứ đại tài phiệt của họ tới và rồi không khí trò chuyện xôn xao của bữa tiệc bỗng im lặng hắt đi những ánh mắt bắt đầu hướng vào cửa chính của ngôi nhà. Mọi thứ như im lặng chỉ còn lại tiếng giày tây của nam bước đi từng tiếng bước chân là từng nhịp tim đập của tất cả mọi người ở đây. nhưng thứ im lặng chỉ có nhóm William vẫn còn trò chuyện.

- Ô . . . Sao lâu quá không thấy chủ nhà ra nhỉ?__ Prince sực nhớ ra một điều.

- Các cậu nhìn về phía cửa chính kia._ William trầm giọng nói nh2in về phía người con trai đang tiến gần tới họ lúc này thực sự tất cả mọi thứ đã im lặng Ailee và Selena đang trò chuyện cũng im lặng vì thấy điều kỳ lạ xảy ra đó chỉ là Selena còn Ailee thì bình thường.

- Đúng là linh thật giống William nhỉ._ Kennet trêu William.

Rồi người đàn ông mặc bộ âu phục đen kia vẫn tiến tới chỗ 3 người bọn anh.

- Xin lỗi đã để các cậu phải chờ . . . chào đã lâu không gặp._ Anh mở giọng tà mị lạnh lùng nhưng cũng khiến người khác thấy hấp dẫn dù cả nam lẫn nữ.

- Đã lâu không gặp_ 3 người họ đồng thanh.

- Nhìn cậu đẹp và lạnh lùng hơn xưa đây Kelvin Khánh ạ_ William rất ít khen người nhưng một khi anh khen thì người đó rất xứng đáng để anh nói những lời đó

- Cảm ơn quá khen._ Kelvin Khánh cong môi lên cười như không cười (bộ dạng này quen quen)

Profile

Họ và Tên: Dương Thiên Khánh.

Biệt danh: Louis Thiên Khánh, Louis Dương, Vincent, Kelvin

Ngoại hình-Tính cách: cao 1m85 trở lên, da hơi trắng, gương mặt nhiều lúc cũng rất baby nhưng thường thấy lạnh lùng hơn baby, hay đeo kính. Tính tình lạnh lùng, trầm tĩnh, ít cười cũng rất ít nói, điềm tĩnh dường như giới hạn nhìn của anh là khá cao trừ khi đụng đến người quan trọng nhất của anh nhất là gia đình và em gái và còn một người nữa mà chưa ai biết. Và còn một số tính cách khác, nói chung con người này rất đáng sợ, vô cùng nguy hiểm. Và anh ghét nhất là những người con gái lạnh lùng và hay tài lạnh.

Gia thế: Là người đứng đầu dòng họ Dương, quản lý 1 tập đoàn lớn nhất thế giới và cũng là thủ lĩnh của bộ 4 trong tứ đại tài phiệt. Đa tài, đa năng và nổi tiếng là kẻ cuồng công việc, anh có thể bỏ ăn suốt 1 tuần để làm việc ngoài ra anh cũng là người đứng đầu bên hắc đạo.

Anh cũng từ nước ngoài vừa về và mục đích anh về nước kỳ này là cho tập đoàn của anh xâm nhập vào thị trường ở Việt Nam, dù Việt Nam là một nước đang phát triển có nền kinh tế không bằng với mấy nước khác nhưng anh tin là anh sẽ làm được và đưa kinh tế của nước mình đi lên. Anh rất khi làm việc gì nhưng một khi làm là anh nhất định phải thành công hay chiến thắng chứ không phải chắc thành công hay chắc thắng. Trong từ điển của anh không bao giờ có từ “chắc” và từ “thất bại”. Và chưa một lần anh thất bại nên việc làm lần này của anh về nước rất quan trọng và trước khi tổ chức buổi dạ tiệc này anh đã đứng trước cổ đông anh đã tuyên bố dự án xâm nhập vào thị trường kinh tế ở Việt Nam nhất định phải thành công để đưa nền kinh tế của nước đi lên nếu không thì chức vị anh đang ngồi này anh sẽ tự bãi bỏ nó và bầu một người khác làm từ nay về sau anh sẽ không tham gia vào 1 mục nào liên quan đến quản trị kinh doanh hay marketing thêm 1 lần nào nữa.

Và trong buổi tiệc anh cũng nói điều này cho 3 người họ nghe và họ cũng gật đầu đồng ý với suy nghĩ của anh và bộ 4 tứ đại tài phiệt hợp tác với nhau và cùng chung một mục tiêu là giúp anh hoàn thành mục đích mà anh sẽ và đang làm.

Trong suốt buổi tiệc thì 4 người họ điều bàn công việc rất ít nhắc tới chuyện riêng của mỗi người còn Ailee và Selena thì Ailee chuốt say Selena và đưa cô nàng lên phòng của mình và cô cũng lấy điện thoại Selena nhắn tin gửi tới số của William xin cho Selena ở nhà cô một thời gian và William đồng ý vì anh biết Ailee là bạn thân và bạn tốt nhất của Selena chắc chắn không làm hại điều gì tới Selena.

Buổi tiệc kết thúc gần 1 giờ sáng, hôm nay Khánh có cảm giác mệt mỏi vì liên tiếp 3 ngày nay anh không hề chớp mắt hay ăn 1 tí gì trong bụng nên anh có cảm giác uể oải nhưng mệt mỏi thì mệt mỏi nhưng anh vẫn lo cho công việc, anh lê phòng Tú Anh kiểm Tú Anh để nói vài chuyện về công việc, còn phần dọn dẹp bữa tiệc thì đã có người làm lo.

Diễm My thì bị Tú Anh chuốt say mềm mặc dù rượu sâm banh có nồng độ không cao lắm nhưng độ của My thì rất kém nên bị Tú Anh chuốt say nên cô nàng ngủ không biết trời trăng, mây gió gì cả. Tú Anh sau khi đặt cô bạn mình ngủ trên giường mình rồi thì đi vào phòng tắm để xóa bỏ bớt mùi rượu trên người.

Thiên Khánh thấy cửa Tú Anh mở không đóng nên anh không gõ cửa và đi vào anh thấy My nằm ngủ trên giường Tú Anh mà ngỡ Tú Anh bởi My và Tú Anh hôm nay đều mặc áo đầm màu trắng nên nhìn từ xa rất dễ nhầm lẫn. Thấy cô ngủ say trên giường Khánh bất đắc dĩ lắc đầu tưởng là Tú Anh nên anh tiến tới đắp chăn cho Tú Anh nhưng khi anh đi vô tình vấp phải đôi giày cao gót của cô mà Tú Anh tháo ra để cạnh giường làm anh mất thăng bằng anh té và . . . ngã trúng My vô tình môi chạm môi, My thì ngủ say như chết không hay biết gì còn anh thì lúc này hơi ngậy ngờ giữ nguyên trạng thái đó cho đến khi.

- Anh! Anh làm gì với bạn em vậy._ Tú Anh bước ra khỏi phòng tắm thấy cảnh đó liền hỏi

Lúc này anh mới mở to mắt nhìn cô gái trước mặt anh không phải Tú Anh sau, giây sau anh lấy lại vẻ bình tĩnh anh chống tay xuống niệm để đứng dậy nhưng Tú Anh thấy thế tiện đà gạt chân anh và làm anh té đè xuống người My, Tú Anh thấy vậy liền cười khúc khích và cô cũng đã tính trước rồi, nếu đêm nay My đến đây dự tiệc thì cô sẽ gài My vào bẫy để kéo anh cô tới My nhưng việc mở đầu này thành công hơn ngoài ý muốn của cô. Khánh đương nhiên bị Tú Anh làm như thế hơi bức bối anh chống tay kê gối dậy nhưng lại một lần nữa anh bị kéo nằm xuống bởi My, My ngủ nghĩ anh là gối ôm nên ôm chắc anh và gác chân lên người anh, anh lạnh lùng ngồi dậy thẳng tay gỡ tay và chân My ra khỏi người anh, anh đứng dậy mặt lạnh như băng tiến tới chiếc ghế sofa và ngồi xuống. Mặt anh lúc này không hề chứa đựng cảm xúc tức giận hay bức bối gì cả như thế làm cho Tú Anh sợ hơn.

- Anh Hai! Cho em xin lỗi, hồi nãy em đùa hơi quá trớn._ Tú Anh như cổ bé bị phạt khoanh tay gục mặt xuống chu mỏ nói bộ dạng cực kỳ dễ thương nhưng nó lại vô dụng đối với Khánh. Khánh vẫn im lặng không nói lời nào hồi sau thấy nước mắt Tú Anh rơi anh mới lên tiếng để Tú Anh nín khóc.

- Cô ta là ai vậy?_ Anh không hiểu sau tò mò cô gái nằm trên giường Tú Anh hay tại vì anh thấy có cảm giác ái nái khi làm những việc làm hồi nãy. Ái nái sao không bao giờ người lạnh lùng vô cảm xúc như anh sao lại có cảm giác ái nái chứ với lại hồi nãy là anh bị té chứ đâu phải cố tình đâu

- Là bạn thân em tên Diễm My._ Tú Anh nói giọng nghẹn ngào.

- Tại sao cô ta ở đây._ Khánh vẫn dùng giọng lạnh lùng nói với Tú Anh em gái anh

- Dạ! Vì bạn ấy bị em chuốt say nên em đưa bạn ấy ngủ ở đây nhưng anh an tâm bạn ấy xin người nhà cho ở đây rồi._ Tú Anh lấy lại nụ cười nhưng

- Sao?_ Khánh không hiểu sao lại kích động vì 1 cô gái không rõ nguồn gốc như thế.

- Hai! Sao anh kích động vậy?_ Tú Anh hỏi.

Khánh cũng không hiểu sao anh lại bị kích động như thế những chuyện nhỏ nhặt này làm gì khiến anh phải nổi nóng như thế nhưng mà . . . nhìn mặt cô gái đó anh rất quen như đã từng gặp ở đâu đó rồi mà anh không nhớ.

- Mẹ ơi huhu . . . mẹ ơi mẹ đừng đi, mẹ ơi, mẹ . . . _ My bỗng khóc khi ngủ làm cuộc trò chuyện của 2 anh em họ trở nên im lặng giờ cô là tâm điểm của họ, My bật người ngồi dậy trán đầy mồ hôi, thấy My mặt mày trắng bệch Tú Anh liền tới ngồi

- My bò sau vậy?_ Tú Anh hỏi My đưa cô chiếc khăn để chấm mồ hôi.

- Tú Anh ơi! Mẹ mình bỏ mình đi rồi, mẹ không thương mình nữa rồi.__ My tỉnh dậy nói những lời kỳ lạ.

Khánh im lặng không nói gì chỉ đứng dậy ra về anh quên luôn cả điều cần nói với Tú Anh, còn My thì này giờ vẫn chưa hoàn hồn hết cuộc trong mơ My thấy gì và My đã giấu chuyện gì với Tú Anh suốt 5 năm qua, những chuyện xảy ra với My suốt 5 năm qua với Tú Anh vẫn là một con số bí ẩn mà vẫn chưa ai khai quật được.

5. Chương 5: Oan Gia

Sáng.

Lúc sáng My mới tỉnh táo trở lại, lúc này Tú Anh mới hỏi.

- Này! Tối hôm qua bỏ bị gì vậy?__ Tú Anh chống hông hỏi.

- Bộ vợ ghen à.__ My lại đùa đã thế nàng kia cũng đùa theo.

- Hay nhỉ sao không ghen thấy chồng mình nằm mơ gọi gì kỳ quái không ghen mới lạ.__ Tú Anh cười nói giọng hờn dỗi.

- Hehe! Thôi chồng thương mà, chồng có mình vợ thôi nếu chồng nói dối 2 đầu gối chồng bằng nhau =)) __ My lấy 3 ngón tay chỉ thiên

- Thật không đấy?__ Tú Anh nghi ngờ liếc cô.

- Thiệt Thiệt Thiệt.__ My gật đầu lia lịa.

- Tạm tin chồng.__ Tú Anh chu mỏ chỉ vào My

- Hehe! Thương vợ nhất moa.__ My hôn 1 cái vào má Tú Anh T__T

Khánh này tỉnh qua phòng Tú Anh gọi Tú Anh xuống nói chuyện công việc thì thấy chuyện 2 cô nàng đương nhiên là anh đã hiểu lầm, anh gõ cửa Tú Anh ra mở thấy anh

- Tìm em sớm có việc gì không?__ Tú Anh hỏi anh

- Em xuống lầu gặp anh nói chút chuyện . . . cả cô ta luôn.__ Nói xong anh lạnh lùng dứt 2 tay vào túi quần rồi đi thẳng xuống lầu, My và Tú Anh ngẩn ngơ không biết chuyện gì xảy ra.

Xuống nhà Tú Anh và My thấy Khánh đang ngồi trên ghế salon, chân trái gác lên đùi phải 1 bộ dạng của vương giả phát ra khí lạnh khiến người khác phải sợ nhưng có lẽ chỉ có em gái anh sợ thôi còn cô nương kia chẳng có biểu cảm gì mà sợ cả.(Chính bởi bộ dạng không sợ trời không sợ đất của My nhà ta nên sau này mới có phim hài để coi đấy, e hèm trở lại đề tài chính)

- Ngồi đi.__ Khánh buông câu lạnh lùng làm người khác phải sợ, My lúc này như nhỏ ngáo không biết gì luôn, Tú Anh thì e dè sợ sệt ngồi xuống Tú Anh tính mở miệng để nói thì My đã thay mặt cô nói trước.

- À! Tôi xin lỗi, anh đừng hiểu lầm với đừng giận Tú Anh nha, thật sự mối qua hệ của tôi và Tú Anh cũng bị người khác hiểu lầm nhiều rồi nếu anh là người yêu Tú Anh thì mong nhanh đừng hiểu lầm mà hãy hiểu cho bồ ấy.__ My đứng dậy nói hơi một, Tú Anh ngây người, mông chữ O mắt chữ A ngạc nhiên còn Khánh thì chỉ nhếch mép rồi thôi.

Thấy biểu hiện của Khánh không nói gì My tưởng Khánh còn giận Tú Anh nên nói tiếp.

- Dù tôi không rành về cái gì gọi là tình yêu cho lắm nhưng tôi nghe người ta nói “Yêu là phải tin tưởng nhau” tôi nghĩ anh nên hiểu và bỏ qua lỗi này cho Tú Anh thật sự tôi với bồ ấy chỉ là bạn bè thân rất thân thôi chứ chúng tôi không có vượt qua cái giới hạn gì hơn nữa đâu__ My nói luôn tuông Tú Anh mặt lúc này tối sầm xuống xấu hổ để My nói hơi một này cũng là do cô, cô không nói cho My biết sớm là Khánh là anh cô để giờ My hiểu lầm.

Trái với bộ dạng của Tú Anh, Khánh chỉ hé môi 1 tí rồi thôi lúc này anh cũng lên tiếng.

- Vậy à! __ Đó là câu trả lời của anh sau 1 hồi nghe lý luận của Diễm My nhà ta.
 - Ủm! Thế anh đừng giận Tú Anh nhé, tôi không muốn vì tôi mà tình cảm của 2 người bất quả.__ My vẫn lên tiếng thản nhiên không biết chuyện gì.
 - My à đừng nói nữa, càng rối thêm thôi.__ Tú Anh giờ mới đứng dậy kéo My ngồi xuống.
 - Sao rồi? Mình thấy êm xuôi rồi mà.__ My nhún vai vô tư, Tú Anh khẽ nhìn qua Khánh mặt Khánh lạnh lùng như cục nước đá
 - Bỏ có biết anh ta là gì của mình không?__ Tú Anh sờ lên tiếng như hơi muộn.
 - Thì là người yêu.__ My ngây ngô trả lời, Tú Anh ngồi xuống ghế sa long một cái bịch còn Khánh vẫn như thể lạnh lùng, môi hơi cong lên giống như chim én lượn quan mặt hồ 1 lần rồi không quay lại.
 - Trời ă! Anh ấy là anh hai mình, anh ruột mình ấy.__ Tú Anh giờ này mới nói đúng là dở khóc dở cười với cô bạn thân của mình
 - Chết! Tú Anh cái này bỏ nói hơi sớm ấy.__ My cắn nhẹ môi, cô khóc không ra nước mắt chuyện quá xấu hổ phải chi gần đó có 1 cái hố cho cô trốn. Cô lúc này khẽ nhìn qua Khánh thấy Khánh mặt lạnh như băng, cô hít hơi thật sâu rồi . . .
 - Cho em xin lỗi.__ My cuối đầu xuống nói lời xin lỗi nhưng những hành động với lời nói này giờ của My không làm cho anh nở 1 nụ cười nào cả.
 - Tú Anh! em biết nên làm sao rồi chứ.__ Khánh giọng lạnh lùng nói chuyện với Tú Anh, dù anh rất thương em gái mình nhưng anh quản giáo cực kỳ nghiêm khắc
 - Hai! Em xin lỗi mong anh tha cho My bạn em, bỏ ấy và em chỉ là bạn bè thôi không có chuyện gì đâu với lại bỏ ấy chỉ gặp anh lần đầu nên không biết nguyên tắc __ Tôi cho Tú anh giờ dẹp loạn dùm My, My này giờ bị 1 câu của Tú Anh âm lượng và năng lượng cùng 1 lúc bay đi hết luôn nhưng cô vẫn chưa để im vậy đâu.
 - Tôi nghĩ mình có lỗi nhưng giờ tôi nghĩ anh mới là người có lỗi, tôi thấy chuyện chỉ nhiều đó thôi làm gì phải chịu trách nhiệm chứ, anh làm anh kiểu gì mà khắc khe với em gái mình quá vậy chẳng bằng 1 góc nào của anh tôi.__ My nói làm Tú Anh không kịp bịt miệng cô lại.
 - My đừng nói nữa.__ Tú Anh nhắc nhở My.
 - Tú Anh bỏ ngồi xuống để mọi chuyện ình.__ My giờ không biết nên gọi là anh hùng hay là lo chuyện bao đồng nhỉ!!!
- Quay lại Khánh, lúc này anh đứng dậy với dáng người cao 1m85 trở lên của anh che hết ánh sáng mặt trời của My và My khi đứng so với anh thì chỉ là tối ngang ngực anh thôi nhưng khí thế anh hùng vẫn chưa gục ngã trong cô, cô nhìn anh bằng đôi mắt hình viên đạn như muốn giết chết anh còn anh thì ngược lại đôi mắt trong veo không có 1 cái gì được gọi là cảm xúc cả.
- Em biết tôi gét nhất là loại con gái nào hay không?__ Khánh lúc này mới lên tiếng giọng lạnh như nước đá
 - Hả???__ My không hiểu 1 câu nằm ngoài chủ đề của anh.
 - Là những người con gái lạnh chanh hay lo chuyện bao đồng như . . . __ Khánh nói rồi ngừng lại chỉ vào My, My ngây người
 - Như . . . __ My quay ra đằng sau không có ai thì cô cũng đã hiểu cơn giận bắt đầu tìm đến với cô.
 - Anh nói tôi . . . anh nghĩ mình hoàng hảo lắm sau, anh . . . cũng chính là thứ đàn ông con trai tôi gét nhất lạnh lùng ra vẻ ta đây tự kêu tự đại bộ anh nghĩ trên đời này có mình anh giỏi lắm sao, hay lắm sao, đẹp lắm sao chứ, trước khi nói người ta thì hãy soi gương coi lại mình trước đi nhé.__ My buông câu hơi một.
 - Nghe em nói vậy làm tôi hứng thú muốn biết người anh yêu quý của em như thế nào mà dạy một đứa con gái ngỗ nghịch như em, tôi thật sự rất tò mò về anh của em.__ Khánh khi nghe những lời đó không tức giận ngược lại vẫn điềm tĩnh thản nhiên nói rõ từng chữ cho My nghe.

My sau khi nghe xong mấy câu đó như bị thêm dầu vào lửa, lửa giận trong người cô cháy to hơn đôi mắt cô bây giờ từ hình viên đạn chuyển sang rục lửa.

- Anh muốn gặp anh tôi sao? Tôi sợ anh khi gặp rồi sẽ thất vọng đấy bởi nếu so sánh anh với anh ấy thì anh chẳng bằng 1 phần nào của anh tôi cả._ My rất tự hào về anh mình.

- Tú Anh! Anh của em ấy tên gì vậy?._ Bị những lời nói của Diễm My kích thích tính tò mò của anh

- Là . . . là anh Minh Quân._ Tú Anh ngập ngừng nói đôi môi của Khánh cong lên, anh lấy điện thoại trong túi ra nhấn 1 dãy số dài và điện.

- Thiên Khánh có chuyện gì mà điện thoại tở vào sáng sớm vậy? _ Giọng ngáy ngủ của Tuấn Nam trong điện thoại.

- Phiên cậu điện thoại cho 2 người kia tới pub riêng dùm tớ . . . tớ có chuyện muốn nói, 15 phút nữa tớ sẽ có mặt tại đó._ Khánh mặc dù nói chuyện điện thoại nhưng mắt luôn nhìn 1 tia giá lạnh về My rồi anh cúp máy.

Nghe nói “tới pub” cổ họng của Tú Anh khô lại hộp hấp trở nên khó khăn hơn, cô có 1 cảm giác bất an cho My. Chẳng phải chỉ có 4 người họ trong tứ đại tài phiệt mới tới pub riêng thôi sao, từ đó tới giờ chưa có ai dám tới pub riêng của họ trừ 4 người đó ra nhưng khi họ tập hợp 1 là vui chơi, 2 là bàn công việc, 3 là cùng nhau hợp lại xử tội một ai đó và chắc chắn trong tình huống này 1 và 2 đã bị loại chỉ còn tình huống thứ 3 thôi đó xử tội ai đó người đó không ai khác là My. Tú Anh giờ phút này rất muốn nói chuyện nhưng cổ họng đã bị một cái gì đó làm nghẹt lại nên nói không được còn Khánh thì mặt vẫn chẳng có biểu hiện nào của cảm xúc cả rồi bắt ngờ anh nắm lấy tay My

- Đi theo tôi._ Và anh lôi xệch My đi Tú Anh giờ khắc này chẳng nói gì được nên

(chịu khó né mấy chap đầu mình còn trẻ trâu nên lời thoại hơi nhiều)

6. Chương 6: Tai Nạn - 1

Khánh lôi xệch My ra ngoài rồi tống cô vào trong xe, Tú Anh cũng đi theo chiếc xe Ferrari màu đen bóng anh bắt đầu lạng bánh, không khí trong xe nặng nề và im lặng My chống tay lên cằm nhìn qua cửa sổ và cô cũng chẳng quan tâm Khánh chở cô đi đâu vì dù sao vẫn còn có Tú Anh bên cạnh cô làm cô thấy bình an hơn bất cứ lúc nào hết. Cô lo suy nghĩa một hồi thấy phong cảnh ven đường bên ngoài xe lùi về sau và lùi về sau chỉ trong 1 giây lúc này cô mới cảm nhận được chiếc xe di chuyển quá nhanh không phải mà là quá nhanh mới đúng cô chồm lên trước coi tốc độ của xe hiện giờ bao nhiêu cô hét to lên khi nhìn lên trước.

- Anh muốn giết tôi với Tú Anh hay sao mà chạy xe với tốc độ 120km/h như thế? _ My chồm lên nói người đầy bức xúc nhưng cũng đầy lo lắng về tai nạn của Khánh.

- . . . _ Khánh im lặng để những lời của cô nói ở ngoài tay.

- Tú Anh anh trai của bồ anh ta bị sao thế? Không sợ cảnh sát thổi giam xe hay sao? _ My bó tay với Khánh quay qua hỏi Tú Anh.

Tú Anh cũng không trả lời chỉ lắc đầu thay câu nói, My thấy vậy ngồi bịch xuống thật vọng đành buông xuôi theo số phận thôi nếu mai mắn thì cô còn sống để về gặp mẹ và anh trai còn nếu xui thì có lẽ cô mong mẹ cô đừng khóc vì cô quá nhiều vì mẹ cô đã chịu khổ lắm rồi, cô là một ng rất hiểu thảo và rất thương mẹ.

“Kít . . . ”

Chiếc xe của Khánh thắng lại người My lao về phía trước đầu đập vào lưng ghế.

- Ui da . . . đau quá, này anh đang chạy nhanh rồi thắng gấp vậy biệt nguy hiểm cho người ngồi lăm không. . . _ My xoa xoa chỗ u ở đầu khi My đang xoa đầu thì trong khi đó Tú Anh và Khánh đã xuống xe.

- O!!! Đâu mất tiu rồi?_ My nhìn ghé trên và bên phải người cũng đã đi đâu mất rồi cánh cửa xe mở ra một cánh tay nam săn chắc đưa vào và kéo mạnh cô ra khỏi xe vì cô cũng là con gái và sức không mạnh bằng Khánh nên cô bị Khánh lôi đi đương nhiên với tính cách cứng đầu của My cũng vùng vẫy

- Anh buông tay tôi ra đau quá! Anh dẫn tôi đi đâu vậy? Tú Anh cứu mình với?_ My cầu cứu ở Tú Anh Nhưng . . .

- Diễm My! Mình xin lỗi ai mình cũng có thể cứu bồ nhưng lần này mình làm không được._ Tú Anh cúi mặt xuống nói.

- Hả!!!_ Mặt My giờ chẳng khác gì tờ giấy bị vò nhăn, đến cả Tú Anh cũng nói dậy rồi My cũng chẳng biết làm sao cô cũng chẳng biết rồi cô sẽ ra sau bị Khánh chở đi đâu và về đâu thôi cô giống như suy nghĩa vừa rồi ở trên đi mai còn xui chết.

Chiếc xe của Khán dừng lại tại 1 Pub lớn, ở đây không chỉ có mình Khánh đến đã có 3 chiếc xe hơi đậu ở đây rồi, tất cả 3 chiếc đều là loại Ferrari nhưng màu sắc lại khác nhau, một chiếc màu vàng, chiếc màu xanh dương và chiếc còn lại là màu trắng. Nhưng không hiểu sao tại My hơi sợ hay sao mà My thấy chiếc Ferrari màu trắng rất quen như cô đã thấy ở đâu rồi . . . nhưng giờ cô chẳng còn tâm trí nghĩ mấy chuyện đó, những lời can đảm hồi nãy cô chỉ nói ngoài miệng cô nói vậy thôi nhưng thực ra bên trong cô hơi bị sợ (cho rõ hơn là rất sợ).

Khánh đi tới cửa nhưng không nghe bước chân của cô anh quay qua thấy cô vẫn đứng ở đó

- Sao không vào! Sợ à_ Anh khích cô.

- Ai nói anh tôi sợ chứ vào thì vào! Tôi cũng rất muốn coi anh có uy quyền như thế nào và làm được gì tôi. Mạnh miệng đến thế là cùng đấy nhưng lòng thì sợ không còn gì tả nổi nếu có xảy ra chuyện gì thì có lẽ cô sẽ chẳng trách được ai bởi cái miệng hại cái thân đó mà.

Quay lại Khánh, lúc này Khánh chẳng khác gì bình thường độ lạnh lùng không giảm đi mà còn tăng lên và đương nhiên Tú Anh đi gần anh cảm nhận được sát khí và chuyện gì sắp sửa xảy ra, trong lòng cô luôn cầu mong là đừng xảy ra chuyện gì với My.

“Két . . . ”

Khánh đẩy cửa bước vào, không gian quán Pub này rất rộng và xa hoa, chỉ có 4 người thôi mà đầy đủ tiện nghi của 10 quán Pub thường cộng lại chưa tính là loại Pub Vip dành ấy công tử tiểu thư nhà giàu. Một quầy rượu lớn với hàng trăm chai rượu và các loại rượu ngon-quý đều tập trung ở đây. 1 chiếc ghế sa long dài làm bằng da thú da trắng xa có 1 bàn bida lớn với 4 cây cơ làm bằng vàng. Ở đó đã có 2 vị công tử đang chơi đánh bida, phía bên trái thì có 1 tủ sách lớn và 1 chiếc ghế sa-long một chàng công tử mặc chiếc áo sơ mi trắng quần jeans đen, chân trái gác đùi phải và đang đọc sách, còn ở phía trong là không gian rộng hơn bao giờ cả, nơi đây như một quán trường vừa có chỗ ném phi tiêu, vừa có súng (hơi) vừa có kiểm nhật và có cả cung đầy đủ tiện nghi và vật chất.

Nghe tiếng cửa mở mọi ánh mắt lúc này đều hướng vào cửa thấy Khánh Thiện nở nụ cười tình nghịch

- Đến trễ đấy chiến hữu._ Thiện đặt cây cơ lên bàn bida và tiến lại chỗ ghế salong ngồi chung với Quân.

- Hay nhỉ, phá' giấc ngủ của tớ vậy mà đến trễ như vậy sao._ Nam cũng ngừng trò đánh bida và cũng lại ghế salong ngồi chung với Thiện và Quân.

Khánh nghe những lời chỉ trích đó không hề tức giận mà chỉ cười.

- Tớ đến trễ vì mắc đem quà cho Quân._ Nghe câu đó của Khánh, Quân buông cuốn sách trên tay xuống nhìn Khánh với đôi mắt ngạc nhiên

- Ngạc nhiên đấy! Câu mà cũng tặng quà cho tớ sao._ Quân lúc này mới lên tiếng, anh đa nghi nhìn mặt Khánh và anh đoán sẽ chẳng có điều tốt lành gì khi Khánh nói 2 chữ “đem quà” cho anh.

- hmm._ Khánh đi vào ung dung ngồi xuống chiếc ghế sofa gần đấy, lấy bộ dạng làm biếng của mình dựa lưng vào ghế tạo nên 1 nét đẹp riêng biệt của anh

Đương nhiên Khánh đi ra là sân khấu hiện giờ chỉ có My nhà ta đứng thôi, 3 người khi thấy My điều trợn mắt nhất là Quân, anh đoán không sai mà Khánh ít khi nào nói những từ vậy lắm thế mà hôm nay . . . Theo như quan sát thì anh nhìn biểu hiện mặt My bây giờ là anh đã biết My đã gây chuyện gì với Khánh rồi.

- Hai . . . anh ở đây sao! Tên Hâm đó bắt anh tới đây à._ My thấy Quân ngạc nhiên vô cùng dẫn ra thái độ tự nhiên nói không hề suy nghĩ >_<, nghe="” tên="” “hâm”="” quân="” không="” giận="” ma="” phì="” cười="” ra="”>

- Ah! Thiên Khánh tớ đã biết lý do rồi? Có phải vì tính em ấy thẳng thắn và năng động nên làm cậu hiểu em ấy thuộc loại mẫu người cậu ghét hay không._ Quân cất tiếng dõi mắt về hướng của Khánh trên chiếc ghế sofa. My chẳng hiểu gì cả, cô nhún mày Thiên lúc này mới lên tiếng giải thích dùm Quân.

- Selena có phải em không hiểu chuyện gì đang xảy ra đúng không?_ Thiên cất giọng ấm của mình làm My đỡ sợ hơn, nghe câu hỏi đó như thấu suy nghĩ của cô cô gật đầu.

- Thiên Khánh là bạn thân của 3 tụi anh cũng là nhóm trưởng mà bọn anh nhắc tới trong đêm qua đấy._ Nghe câu đó như ca nước lạnh đổ lên đầu cô hướng mắt qua chỗ Khánh cần nhẹ môi và . . .

- Tên hâm như anh ta mà làm thù lĩnh của 3 người bọn anh sao?_ My không dám tin vào tay mình nữa những điều đó làm sao cô tin chứ, cái tên đáng ghét như Khánh làm sao làm thủ lĩnh tài giỏi hơn cả anh trai cô chứ không thể nào? Tuyệt đối không thể? (cái này là suy nghĩ của My nha mình vô tội =.=), lúc này Khánh mới quay qua nhìn My anh nhún mày

- Có vấn đề gì sao? _ Khánh cất giọng lạnh như băng hỏi cô.

- Đương nhiên là có._ My không đứng ở cửa nữa bước vào đến trước mặt anh.

- Nói đi._ Lời nói của anh như ra lệnh cho người khác.

- Anh . . . Không . . . Xứng . . . Đáng_ My lập từng chữ, từng chữ một mọi người đều nghe rất rõ, có mặt Quân ở đây My càng bá đạo hơn nhưng tội cho Tú Anh cô nàng lo cho My rất nhiều mà My quen đi có Tú Anh ở đây. Còn Khánh nghe câu rõ ràng đó anh không hề tức giận chỉ nhếch mép

- Tôi không xứng đáng! Vậy ai xứng đáng? Là Quân hay Thiên, Nam_ Anh hỏi cô

- Ai cũng được nhưng miễn sao không phải anh là tốt rồi bởi anh không có năng lực._ My kênh mặt (em nó chiều cao khiêm tốn nhưng tính bá đạo không khiêm tốn đâu ạ @_@)

- Vậy cô hỏi thử xem anh trai cô, Thiên và Nam coi họ đồng ý làm thì tôi sẽ nhường chức này. _ Khánh đút tay vào túi quần nói chuyện với cô.

My tính quay qu hỏi thì 3 người họ lắc đầu My trợn mắt không lẽ mọi người sợ Khánh đến thế sao? Rốt cuộc Khánh như thế nào mà họ không muốn làm cái chức thủ lĩnh này. Lúc này cô nàng mới chịu suy ngẫm lại

- Quân! Tớ nghĩ cậu nên dạy em gái cậu lại đi. _ Khánh buông câu vắn mặc My, My trợn mắt nhìn anh

- Hmm, anh biết giờ tôi muốn làm gì bây giờ không._ My nhếch mép cười rồi nghiêng răng hỏi. Khánh nhún vai thay câu trả lời là không biết.

- Là có thể giết anh ngay tại đây đây_ My nói xong liền gồng mấy ngón tay dài của mình lên tính quào mặt anh nhưng bị anh chụp lại.

- Trò trẻ con mà đòi giết tôi sao._ Anh chụp tay cô trợn mắt nói nhưng anh tưởng

My chỉ như vậy sao tay kia của My lên chụp cổ anh. My cười nửa miệng

- Mặc dù tôi không có võ nhưng tôi có trí của mình._ My rất tự tin về trí óc trời cho của cô, nhưng khoảng cách củ họ bây giờ rất gần nhau khiến người khác nhìn vào dễ nghi ngờ và Thiên đã nghĩ như thế.

- Này Diễm My! em có biết bây giờ khoảng cách của em và Khánh rất là gần nahu không._ Quân không ngại gì mà thẳng thắn nói ra lúc này Khánh và My như đóng băng tại đây bởi họ thấy trong đôi mắt của

nhau. Một cô bé ngồi co rút cô đơn lạnh lẽo trong tầng băng còn Khánh cũng vậy. Tại sao họ giống nhau như vậy phải chăng họ gặp được nhau là do duyên nợ hay đơn thuần là trùng hợp.

- Tại sao cô...

- Tôi không biết gì hết đừng nói? Tôi không phải như thế? _ Câu nói của Khánh bị dang dở khi My cắt đứt nó cô lúc này rối loạn lên khác hẳn lúc nãy. Quân có cảm giác bất an xấp xáy ra với My

- Tại sao lại giống như thế . . . _ Khánh cũng nói những lời kỳ lạ

- Không giống? Không giống tí nào anh nhìn lầm rồi nhất định nhìn lầm rồi . . . tôi không phải như thế, không phải._ My nói lùi về sau và vụt chạy đi, Tú Anh chứng kiến tất cả cô đuổi theo My.

- Thiên Khánh nếu cậu thấy điều gì thì đừng nói ra, nếu không ai biết thì hãy xem là như thế đi._ Quân nói xong đuổi theo My, Thiện và Nam không biết chuyện gì đang xảy ra rất vui vẻ mà giờ lại tị tị như thế.

Zing Blog

7. Chương 7: Tai Nạn - 2

My cứ cầm đầu chạy đi cứ như thế cô không nhìn gì mà cứ chạy mãi, chạy mãi. Thật ra cô sợ điều gì? Có phải những hình ảnh mà Khánh thấy được là con người thật của cô hay không? Một con người lạnh lùng, cô đơn lẻ loi vùi mình dưới 1 lớp băng dày ở dưới biển lạnh để cho nó ngủ quên đi, còn bầu trời và nước biển ở trên đều là một màu đen và màu xanh lạnh lẽo, màu sắc của sự thù hận. . . Nếu con người cô không phải như vậy, vậy tại sao cô lại hoảng hốt khi thấy Khánh chuẩn bị nói ra? Còn nếu là thật vậy tại sao cô lại như thế? Có lẽ như mình đã nói ở mấy chap trước quá khứ và giấc mơ của My vẫn mãi là còn một ẩn số và ẩn số do My không muốn một người nào khác kể cả người bạn thân nhất của cô là Tú Anh.

My cứ chạy, cứ chạy thẳng về phía trước.

Đúng!

Cô ấy thừa nhận cô ấy rất sợ ai đó thấy được con người thật của cô và cô không muốn họ thương hại. Nhưng tại sao Khánh lại thấy được cô cơ chứ chỉ có anh cô và mẹ cô thôi. Và chỉ còn người cuối cùng mà tới giờ cô chưa tìm được và cũng không tìm tới đó là người sao này sẽ chăm sóc cho cô suốt đời nhưng . . . không lẽ Khánh là con người đó trong tương lai sao??? Không thể nào, chỉ là sự trùng hợp thôi, cô cũng đã thấy trong mắt nh, anh chẳng khác gì cô nhưng anh khác ở cô 1 điều là bầu trời của anh chỉ có màu xanh bằng giá không có màu đen của bóng tối - hận thù. Rồi chạy giữa chừng ngừng lại nhớ lại những hình ảnh ấy, ngẫm nghĩ lại điều ấy và bất ngờ 1 chiếc xe lao tới, chiếc xe bóp kèn in ỏi My quay qua lúc này cô mới nhận ra là này giờ cô đang đứng giữa đường. Cô tính chạy nhanh tới để né chiếc xe nhưng . . . có lẽ suy nghĩ đó giờ đã quá muộn rồi và . . .

“Rầm”

- Diễm My._ Đến lúc này Tú Anh mới tìm được cô nhưng sự việc có lẽ đã chậm một bước. My bị chiếc xe đó đâm vào cô lăn người ra giữa đường, người đầy máu trán cũng thế, thấy thế chủ xe bước ra vội đến chỗ của My, lúc ấy Tú Anh cũng vội đến ôm lấy My.

- My à! bỏ đừng có gì đấy, bỏ có gì mình sẽ hận bản thân mình và anh mình suốt đời._ Tú Anh ôm chặt cô trong lòng nói.

- Để tôi đưa cô ấy vào bệnh viện._ Chủ xe đó nói và họ vội đưa My lên xe và chở đến bệnh viện.

“Linh . . . linh”

Chiếc điện thoại của Quân rung, khi Quân và 3 người kia đang tìm My.

- Tú Anh! Anh nghe._ Quân nghe máy

- Anh Quân! . . . huhu . . . Anh mau đến bệnh viện đi, My ị tai nạn giờ đang cấp cứu trong bệnh viện này._ Tú Anh vừa khóc vừa nói trong bệnh viện, nghe tin đó Quân như bị liệt nửa thân người môi anh rung rung cổ họng anh nghẹn hắng đi, một cảm giác khủng khiếp như một tảng đá đè nặng lên lồng ngực anh và tim anh.
- Được rồi em đang ở bệnh viện nào? Anh sẽ đến đó liền._ Quân hỏi Tú Anh có trời mới biết khó khăn lắm anh mới thoát ra được câu hỏi ấy khi nghe in My gặp tai nạn
- Em đang ở bệnh viện X, anh mau đến đây đi_ Tú Anh tâm trạng đầy những cảm xúc lo lắng và bất an, Quân nhận ra được trạng thái của cô thông qua giọng cô trong điện thoại
- Ừmm._ Anh chỉ đáp rồi tắt máy vội lên xe, thấy tình trạng kì lạ của Quân, Khánh và 2 người kia liền cản lại.
- Quân có chuyện gì thế._ Khánh hỏi anh bởi bộ dạng bất thường đã hiện lên mặt anh
- My đã bị tai nạn tớ phải đến bệnh viện ngay._ Quân không trách Khánh vì đã làm My hoảng loạn và gây ra tai nạn này bởi 1 phần cũng là do em gái của anh.
- Cậu tinh thần như thế sao lấy xe._ Nam cũng nói anh
- Được rồi lỗi này cũng do tớ để tớ chở cậu đến._ Khánh lên tiếng và 4 người họ đều đến bệnh viện.

Tại bệnh viện

- Tú Anh! Diễm My sau rồi._ Quân liền hỏi khi thấy Tú Anh ngồi ở băng ghế chờ trước phòng cấp cứu
- Em không biết nữa! Bờ ấy đang ở trong phòng cấp cứu, lúc này bờ ấy chảy nhiều máu lắm, em lo cho My quá My xảy ra chuyện gì chắc em phải ân hận suốt đời._ Tú Anh rối loạn, mặt đầy nước mắt nói
- Không sao đâu, đừng khóc._ Khánh dỗ dành em mình dù anh rất lạnh lùng và nghiêm khắc nhưng anh rất thương cô.
- Chủ xe là ai thế? Còn người đó ở đây không._ Thiện hỏi vì nếu xảy ra vụ gì anh sẽ lo bởi anh cũng từng học ngành luật sư
- Là tôi._ Một giọng nam lên tiếng trả lời cho câu hỏi của Thiện, người đó có gương mặt cũng baby, da hơi ngăm, cao cũng 1m85 nhìn cũng rất là tuấn tú
- Anh vương._ Tú Anh lúc này mới nhìn lại người chủ xe đó và nhận ra là người quen, tiếng gọi của Tú Anh làm mọi người ngạc nhiên trừ Khánh. Khánh khoanh tay dựa lưng vào tường.

Profile

Họ và tên: Vũ Trần Minh Vương.

Biệt danh: sau này sẽ biết.

Ngoại hình - Tính Cách: ngoại hình thì mình cũng đã nói sơ qua ở trên, còn tính cách thì quyết đoán, cương trực và lạnh lùng cũng có lúc thân thiện và vui vẻ.

Gia thế: Là dòng họ bên nội của Khánh và Tú Anh nhưng mẹ anh là em họ của cha Khánh nên anh mang họ Vũ không phải họ Dương. Anh hiện giờ cũng quản lý 1 tập đoàn lớn ở nước ngoài kỳ này anh về Việt Nam theo ý kiến của mẹ. Anh rất thương và nghe lời mẹ.

- Tú Anh là người quen em sao._ Quân lúc này bình tĩnh lại được phần nào
- Dạ._ Tú Anh gật đầu
- Em về nước hồi nào vậy?_ Khánh lúc này mới cất giọng hỏi Vương
- Mới về nhưng không ngờ gây tai nạn cho tú Anh._ Vương nhún vai trả lời
- Cậu cũng quen sao?_ Nam hỏi Khánh
- Là người em họ, con trai của người cô họ của mình._ Khánh dứt tay vào túi quần nói

- Cô họ là người cô nào của cậu.__ Có trời mới biết là Quân đang giấu đi sự lo lắng nào đó với lại trong đầu anh đang hiện lên mới nghĩ ngờ và cầu mong điều đó chỉ là do anh suy nghĩ quá nhiều

- Là dì Ngọc.__ Tú Anh trả lời thay Khánh

“Bịch”

Quân mất thăng bằng té thẳng xuống ghế với bộ dạng vô hồn, điều anh lo lắng cuối cùng đã thành sự thật, lúc trước anh không hề tin là nhân quả tuần hoàn giờ có lẽ đã tin. Đúng là đời có vai có trả, nỗi lo lắng bấy lâu nay nhất của anh đã thành sự thật nhưng anh không ngờ nó lại đến sớm như thế. Là ý trời sao, đúng! Có lẽ là ý trời. Anh suy nghĩ rồi nở 1 nụ cười nhạt

- Quân cậu sao thế.__ Thiện hỏi anh

- Không . . . Không gì đâu__ Quân cố định thần và trấn an bản thân mình lại

“Roẹt”

Cánh cửa được kéo ra, một vị bác sĩ mặc bộ đồ màu xanh đeo khẩu trang xanh bước ra, thấy bác sĩ bước ra Quân liền lao tới hỏi.

- Bác sĩ! Em gái tôi sao rồi.

- Hiện tại cô ấy không sao nhưng . . . đừng để cô ấy bị kích động tinh thần như thế nữa không thôi bệnh của cô ấy sẽ tái phát và nặng hơn trước.__ Bác sĩ chỉ nói với Quân câu mơ hồ rồi bước đi, lúc này Quân mới nhắm mắt thở phào nhẹ nhõm.

Phòng bệnh 154

Qua 6 giờ đang ngồi kể bên giường bệnh của Mỹ, anh nắm tay Mỹ rồi anh nhìn cô em gái đáng thương của mình, nhìn cái phần trán được băng bó kỹ lưỡng anh càng thương và tội nghiệp cô hơn.

- Umm! Hai em còn sống sao.__ Giọng non nớt của cô cất lên, đi kèm đó là đôi mắt trong sáng như pha lê cũng mở ra nhìn về phía anh.

- Ủm! Em gái ngốc, em tính bỏ anh mà đi sao?__ Quân nắm chặt tay em gái mình, anh không giận cô vì bị như thế mà anh thấy thương cô hơn cô là người phụ nữ thứ 2 trong đời anh lo lắng nhất sau mẹ anh. Rồi cô ngồi dậy, thấy bộ dạng yếu đuối của Mỹ, Quân bắc đẩu đỡ cô ngồi dậy.

- Diễm Mỹ, mai phước là bỏ không sau, không thôi chắc mình sẽ ân hận suốt đời. __ Tú Anh vừa vui vừa giận Mỹ

- Hi đúng là đồ ngốc, chồng không muốn đứng nhìn vợ tái hôn với người khác.__ Mỹ mặc dù tình trạng bị băng đầy đầu nhưng tinh thần vẫn lạc quan

- Ax! Con nhóc này mới tỉnh dậy là đùa rồi.__ Quân ngất mũi Mỹ tỏ vẻ thân thiết

- Hihi, mà tại sai em vào đây vậy với lại sao mọi người có mặt đầy đủ hết luôn vậy.__ Mỹ giờ mới thắc mắc và muốn biết nguyên nhân vì sao cô lại ở đây.

- Là do tôi đụng cô, cho tôi xin lỗi.__ Vương lúc này lên tiếng, theo phản ứng tự nhiên Mỹ quay qua nhìn anh vô thức anh lọt vào đôi mắt trong suốt của cô

- Ủm.__ Mỹ không nói gì chỉ gạt đầu là biết thôi, làm mọi người ngạc nhiên tại sao Mỹ lại dễ dàng bỏ qua như thế khi người này suýt nữa đã lấy mạng cô.

- Có lẽ tôi nên đã cô đi khám xem cô có chấn thương ở đâu không?__ Khánh buông lời móc họng cô và thấy mọi người hỏi cô, nghe câu đó của anh cô cắn nhẹ môi liếc anh à nhằm nhìn anh bằng ánh mắt thân thương mang hình dạng của viên đạn =))

- Cứ tưởng là em mất trí nhớ nhưng thật mai là không sao?__ Khác xa với vẻ lạnh lùng hay buông lời móc họng cô Thiện luôn dịu dàng và quan tâm cô.

- Nếu em mất trí nhớ thì tốt biết mấy.__ Giọng My cũng buồn xuống khi nghe câu đó
- À đúng rồi anh, anh đừng nói chuyện của em nha.__ Cô nhớ ra điều gì đó liền quay qua dặn dò Quân
- Được rồi! Em nghỉ ngơi đi chừng nào khỏe rồi anh đưa em về.__ Quân trả lời làm mọi người ngạc nhiên
- Quân! Cậu làm thế có ép em gái cậu quá không?? Em cậu chỉ mới tỉnh dậy mà cậu đã hỏi em ấy muốn về không?__ Nam nhún mày khó hiểu về thái độ của Quân hôm nay
- Cậu tính giành điểm trong mắt em ấy à.__ Quân đoán ra, lời nói của Nam làm sao qua được mắt và tay của Quân, quân liếc Nam một cái
- Hi.__ Mọi người đều bật cười , trong đó có My, nụ cười của My như bông hoa bách hợp trong ánh nắng mai khiến người khác cũng phải rung động trừ Quân và Khánh
- Này My! bồ cười đẹp thật đấy khiến mình là phái nữ cũng bị hấp dẫn luôn.__ Tú Anh luôn thẳng thắn như thế nhưng câu nói ấy của Tú Anh đã gợi lên suy nghĩ của My về Khánh, khi mọi người ai cũng cười và bị nụ cười cô hấp dẫn thì Khánh vẫn như tảng băng không cảm xúc khoanh tay, chần chừ gác lên đùi phải ngồi đó.

Trong đầu cô nghĩ và chửi thầm Khánh =.=”, cô nghi ngờ Khánh không phải là Boy thật sự và cô cũng nghi ngờ là anh chỉ là “bên ngoài vàng ngọc, bên trong thối rửa”. Như có được dự cảm là đang có người chửi lên anh vô thức anh liền quay qua nhìn My, rồi anh nhìn My bằng đôi mắt thách thức. Đôi mắt nâu đen thẳm như biển cả ấy dường như nhìn cô bằng vẻ kêu căng như thay cho câu trả lời của anh là “Những thứ đó không có tác dụng với tôi đâu”. Nhận ra được hàm ý trong ánh mắt ấy My cắn nhẹ môi nhưng mắt vẫn không rời khỏi anh, rồi 1 tia sáng soẹt ngang trong đầu cô hiện lên thủ đoạn cực kỳ đáng yêu và cực kỳ táo bạo

Zing Blog

8. Chương 8: Nỗi Đau Trong Tim Thức - Đối Đầu

- Hai! Em không muốn về nhà đâu, cho em ở nhà Tú Anh một thời gian nha.__ My cất tiếng nói sau khi nghĩ ra 1 ý nghĩa thủ đoạn cực kỳ đáng yêu, My chu mỏ nhõng nhẽo giọng cực kỳ cực kỳ dễ thương
- Cài gì!!!!__ Khánh liền bị câu nói ấy kích động anh liền đứng bật dậy khi nghe câu ấy
- Sao sợ à! Sợ tôi dụ dỗ em gái anh hay dụ dỗ anh.__ My kênh mặt với Khánh (mới tỉnh dậy mà gan gớm)
- Dụ dỗ! Cho em thêm lá gan nữa em cũng không dám làm, gì tôi.__ Khánh lấy lại vẻ bình tĩnh, môi anh nhếch lên với câu nói hời hợt của My
- Nếu anh dám thách tôi dám làm.__ My độ dưng cảm cũng không bé, cô nàng kênh mặt lại với Khánh
- Được!__ Khánh buông 1 từ mà giọng điệu của anh rất kiên quyết và không hối hận cũng không phải là bị cô nhóc như My kích động nhất thời.

Nhưng câu trả lời đó của Khánh đã trúng ý của My trong đầu cô suy nghĩ “Để tôi coi sức nhẫn nhịn của anh tới đâu, ngoài miệng nói chứ tôi không có ngu dại gì mà làm như vậy. Mục đích tôi ở nhà anh là tôi muốn quây anh, quây cho đến khi chừng nào ngôi nhà anh lật ngược lên tôi mới thôi.” (=.=”), đương nhiên đi kèm với suy nghĩ đó là thói quen thường ngày của cô, cô cắn nhẹ môi và liếc Khánh.

Khánh chẳng khác gì cô, dù vẻ bề ngoài anh lạnh lùng nhưng anh cũng có suy nghĩ trong đầu về cô nhóc như My.

“Chỉ với một con nhóc như thế cơ sao, đúng là cô quá xem thường Thiên Khánh này rồi đấy, để tôi dạy cho cô bài học xem như thế nào là lễ phép với người bằng tuổi anh mình.”

Đôi mắt trong veo không chút gợn sóng hay nẩy lửa gì của Khánh, thật sự anh giấu rất kỹ cảm xúc của mình. Thế là cuộc chiến bắt đầu và diễn ra trong thầm lặng.

Quay lại với mọi người xung quanh lúc này Quân mới trả lời.

- Được rồi! Nếu em thích thì anh cho phép nhưng chỉ sợ chủ nhà đồng ý hay không mà thôi. __ Quân ám chỉ Khánh

- Đương nhiên! . . . là đồng ý rồi. Em gái của cậu cũng là em gái của mình, mình sẽ thay cậu “DẠY DỖ” em ấy thay cho cậu thật tốt. __ Từ dạy dỗ của Khánh được nhấn mạnh, dù nói chuyện với Quân nhưng mắt Khánh nhìn My bằng tia giá lạnh.

- Được thôi! Nhưng chỉ sợ ông anh già như anh không dám làm gì. __ My lại thách thức Khánh, may cho cô Khánh là người điềm tĩnh và kiềm chế cảm xúc rất giỏi không thôi cô đã tiêu đời từ lâu rồi.

- Chưa thử làm sao biết? __ Khánh không biểu hiện bị cô kích động cả bởi anh biết anh làm thế chỉ là trúng ý cô làm cô thêm vui thôi với lại level của cô chỉ với những từ trẻ con đó để làm anh kích động thì điều đó hơi xa xôi ấy nhỉ.

- Thôi được rồi cho tôi xin can. __ Quân lên lời để ngừng cuộc chiến tranh miệng dừng lại, đúng anh thừa nhận họ đúng là oan gia, 1 đôi oan gia không đội trời chung nhưng họ cặp oan gia đây cũng rất có khả năng trở thành một đôi và chuyện đó anh sẽ giúp bởi anh tin tưởng Khánh sẽ mang lại hạnh phúc cho em gái anh. Để điều đó trở thành sự thật trước tiên cắt đứt cuộc chiến tranh miệng tại đây trước đã.

- Xi! Nể tình anh tôi tôi nịnh anh đấy. __ My chu mỏ nói, Khánh thì không nói gì chỉ nhướn mắt nhúng vai 1 cái rồi thôi.

- À Hai! Hôm nay anh không đi làm sao. __ Giờ My mới vỡ lẽ ra

- Trời ạ! Diễm My không lẽ đầu bỏ bị băng bó nên có vấn đề gì rồi sao? Hôm nay là chủ nhật mà đi làm gì? __ Tú Anh tính ký đầu My 1 cái thật mạnh nhưng thấy My như thế cô không nỡ.

- Sao! Hôm nay là chủ nhật ư! Mấy giờ rồi. __ My bỗng hốt hoảng lên hỏi

- Gần 12h trưa rồi. __ Tuấn Nam giờ đồng hồ đeo bên tay trái lên xem

.

- Không được . . . em phải đi. __ My chuẩn bị bước xuống giường bị Quân cản lại.

- Em tính đi đến đó với bộ dạng như thế này hay sao, em kêu anh đừng nói nhưng em đến đó với bộ dạng như thế chẳng khác gì em tự đầu thú. __ Quân cũng nói câu khó hiểu

- Ừm . . . em quên. __ Mặt My buồn xuống, cô cũng bỏ đi ý định đi đâu đó

- Thôi! Đừng buồn nữa tuần sao chúng ta đi cũng được mà. __ Quân an ủi My, xoa dịu phần nào nỗi buồn của em gái anh, My cũng cười trở lại, cô gạt đầu như hiểu lời của Quân .

Tối

- Ngủ ngoan nhé, bồ đã hứa với mình ngoan rồi đấy. __ Tú Anh dặn dò My, và cô vuốt tóc My như vuốt tóc con của mình, My thì cũng ngoan lắm cô nhắm mắt lại và ngủ. Thấy My ngủ sâu rồi Tú Anh mới xuống nhà lấy ít đồ rồi lại lên phòng. Nhìn bộ dạng ngủ như đứa trẻ của My làm Tú Anh cười nhẹ.

- Cô bạn ngọc này đúng là ngọc mà, nhìn bồ đáng yêu như thế làm anh có ý nghĩ nhất thiết phải ghép cậu với anh mình thành 1 cặp. __ Tú Anh chống tay nhẹ lên cằm nhìn My ngủ rồi thầm nói

“Cốc . . . Cốc”

Nghe tiếng gõ cửa, Tú Anh bước xuống mở cửa thì thấy Khánh

- Hai, mời anh vào. __ Tú Anh nép qua 1 bên để Khánh vào, Khánh vào trong ngồi xuống chiếc ghế sofa rồi anh thấy My ngủ trên giường như 1 đứa bé anh liền nói

- Em với em ấy tính ở chung phòng à.__ Khánh không hiểu sao tự nhiên qua đây hỏi đều đó, nghe câu hỏi ấy Tú Anh gật đầu
 - À à! Em thấy hình như khi nói chuyện với My thì vẻ lạnh lùng của anh mất đi rồi lúc đó như anh trở thành 1 con người khác hẳn đi ấy.__ Tú Anh chu mỏ nói sự thật
 - Con người như thế nào.__ Anh vẫn giữ nguyên thái độ lạnh lùng hỏi Tú Anh
 - Biết nói sao ta, rất đáng yêu là người con trai cá tính trong mắt các cô gái.__ Tú Anh lấy ngón tay chống lên cằm suy ngẫm rồi nói
 - Con nhóc này lo mà lấy chồng đi đừng tới ngày gọi bạn bè chồng vợ như thế, sao này ế luôn đấy.__ Khánh xoa đầu em gái mình âu yếm nói
 - Hihi bắt quá 2 anh em mình ế chung thôi, có Hai ở đây em đâu sợ chuu71.__ Tú Anh ôm cổ Khánh từ đằng sau âu yếm nói
 - Ủm hìhì.__ Tú Anh lấy tay quệt mũi cười, Khánh cũng cười với Tú Anh bằng nụ cười thân thiện khiến bao cô gái phải rung động
 - ưm . . . hix . . hix . . huhu__ My lại bật khóc khi ngủ làm cho cu65oc đối thoại của họ phải dừng lại.
 - My khóc sao, chẳng phải bồ ấy rất hạnh phúc lắm sao cơ, chuyện gì mà khiến bồ ấy lại khóc.__ Tú Anh nhú mày nhìn qua My còn Khánh thì mặt không 1 chút cảm xúc gì nhìn người con gái đang ngủ mà cất tiếng nức nở trong mơ kia.
 - Me . . . mẹ mẹ ơi . . . mẹ.__ Lần thứ 2 My gọi mẹ trong giấc mơ ước đắm nước mắt.
 - Me ư . . . chẳng phải My đang ở chung nhà với mẹ và cha mình hay sao?__ Tú Anh thắc mắc những tiếng gọi kỳ hoặc trong mơ của My. Đôi mắt đen của Khánh giờ càng xanh đậm và giống biển đêm hơn
- Trong giấc mơ của My
- Tại căn biệt thự lớn
- Mẹ . . mẹ ơi đừng đi, mẹ tính bỏ con và anh sao.__ Đôi mắt của My đỏ mọng và ngấn lệ.
 - Mẹ xin lỗi! Mẹ rất thương con nhưng ẹ thời gian, mẹ cần có thời gian để quên đi mọi thứ.__ Người phụ nữ xinh đẹp mà My gọi bằng mẹ kia trả lời, đôi mắt bà cũng ngấn lệ.
 - Mẹ đừng đi nha mẹ, ở lại với con và anh nha mẹ. . . Cha . . . cha bảo mẹ đừng đi đi nha cha con xin cha đấy.__ My quay qua năn nỉ người đàn ông trung niên ngồi trên chiếc ghế salon kia
 - Diễm My! Có lẽ đây là giải pháp tốt nhất ẹ con cũng như cha.__ Ông buông câu nói đau lòng
 - Không! Không phải vậy, cha không còn thương con, cha không còn thương con nữa rồi, lúc trước con muốn làm gì cha cũng đồng ý với giúp con nhưng giờ . . . cha không còn thương con nữa rồi. __ My bật khóc lên, thật sự cô sợ nhất cái cảm giác người thân bỏ mình nhưng giờ cái cảm giác tồi tệ ấy lại tìm đến với cô ngay trong ngày sinh nhật của cô, có lẽ đây là món quà mà ông trời giành cho cô. Nhưng cô làm gì sai chứ bao năm qua cô rất luôn nghe lời cha mẹ cô, cô chẳng có khi nào nghe lời cha mẹ cả sao giờ ông lại tặng món quà trở trêu như thế cho cô.
 - My à! Con đã lớn rồi đừng như thế được không.__ Cha cô không hề nói 1 tiếng nào giúp cô để mẹ cô trở lại có lẽ đúng như cô nói ông đã không còn thương cô như trước.
 - Cha không giữ mẹ lại, được con sẽ giữ mẹ lại . . . Me giờ con chẳng còn ai cả mẹ đừng bỏ con được không.__ Cô cầm chặt tay mẹ mình không buông bởi cô nghĩ một khi cô buông lỏng tay bà ra thì bà sẽ bỏ đi
 - Con gái ngốc của mẹ à, mẹ vào trong đó ở, con vẫn có thể cùng anh còn chủ nhật hằng tuần đến thăm mẹ mà.__ Bà cố kìm nước mắt xoa đầu My nói
 - Không! Con không muốn.__ My như đứa trẻ đáng thương
 - Ngoan, đi con gái của mẹ, mẹ thương.__ Nhưng cuối cùng bà không kìm được nước mắt nữa mà tuôn trào, nỗi đau trong tim lại cuộn lên từng cơn đau nhói

- Mẹ xin lỗi.__ Và cuối cùng bà cũng lấy được can đảm mà bỏ đi rời xa đứa con gái đáng thương của bà.
- Mẹ . . . mẹ ơi mẹ ơi.__ Cô biết chạy đuổi the chiếc taxi chở bà rời xa cô, cô cứ chạy đuổi theo mãi và cô vấp té rồi co gục ngã nhìn bà đang dần rời xa khuất bóng cô. Rồi cô đứng dậy vào nhà, thấy cha cô ngồi thẩn nhiên trên ghế sa long lòng cô đau đớn.
- Cha thật sự không còn thương mẹ và con nữa, con gét cha, con hận cha suốt đời này, con sẽ không trở về ngôi nhà này thêm 1 lần nào nữa trừ khi là mẹ trở về. Và cô dọn đồ rời khỏi nhà trước khi đi cô quay đầu nhìn lại ngôi nhà từng là mái ấm hạnh phúc của cô lần cuối, rồi cô dần lòng và bước đi
- Ở ngoài giấc mơ cô vẫn không ngừng bật khóc mãi cho đến khi thức giấc, khi cô thức giấc thì người đầy mồ hôi và mặt đầy nước mắt
- Diễm my bồ sao vậy? có chuyện gì mà bồ khóc vậy?__ Thấy My tỉnh lại Tú Anh liền lo lắng hỏi.
- Mình khóc ư!
- My ngăn người lấy tay chạm nhẹ khoé mi thì còn đọng lại giọt nước mắt nóng hổi ấy.
- Bồ sao vậy.__ Thấy My không trả lời làm Tú Anh lo lắng hơn
- À không gì đâu! Chắc là gặp ác mộng đó mà.__ My không muốn nói ra, cô trấn an Tú Anh bằng nụ cười tươi tắn
- Hmm đúng là trẻ con.__ Khánh ngồi trên ghế sofa gác chân trái lên đùi phải với tác phong thường ngày lạnh lùng của anh, rồi anh đứng dậy đi . . .
- “Bum . . .”
- Diễm My bồ làm gì vậy?__ Tú Anh hoảng người liền hỏi My
- Xin lỗi mình chỉ thuận tay thôi.__ Đúng là thuận tay thật nhưng mà cái này thuận quá đáng, người ta chỉ nói có 1 câu àm đã lấy lọ thuốc kế bên giường ném vào đầu người ta khi người ta vừa quay lưng đi rồi.
- Cô.__ Khánh quay lại, anh không tức giận và chỉ nhìn cô bằng đôi mắt lạnh hơn băng.
- Cái này là anh nói mà, tôi con nít nên từ đây về sau tôi gây ra chuyện gì hay phạm phải lỗi gì thì tôi cũng không sao bởi anh là người lớn, tôi là con nít, người ta nói người lớn không trách con nít đúng không.__ My buông 1 câu biện luận ỳnh
- Nghe câu đó của My, Khánh không hề bất lực mà còn nhếch mép cười
- Nhưng con nít cũng cần người lớn dạy dỗ . . . thôi coi như lần này tôi bỏ qua cho em, bắt đầu từ lần sau tôi sẽ thay mặt Quân dạy dỗ em nên người.__ Khánh chỉ nói 1 câu đó rồi bỏ đi về phòng. My thì cắn nhẹ môi nhìn anh rồi hét to
- Được để tôi chờ xem anh làm gì để dạy dỗ tôi.__ Tú Anh đứng 1 bên cũng chính thức bó tay với cô bạn này rồi nhưng cô không ngăn cản My làm những việc ấy bởi theo lẽ thường “Ghét của nào trời trao của nấy” nên rồi báo ứng sẽ đến với họ và họ sẽ từ oan gia trở thành một đôi uyên ương đó chính là mong muốn và suy luận của Tú Anh.

Zing Blog

9. Chương 9: Vincent

Khoảng 1 tuần sau, vết thương do tai nạn xe của My cũng lành lại và hôm nay thì cô cũng đã hoạt động bình thường trở lại, năng động như hôm nào. Hôm nay cô sẽ đi xin việc làm, với trình độ học cực kỳ giỏi của cô thì có lẽ việc xin việc làm không mấy là khó bởi cô đậu ngành marketing loại giỏi và thông thạo rất nhiều thứ tiếng như: Anh, Pháp, Hoa, Hàn, Nhật Với tài năng và tiêu chuẩn đầy đủ về một nhân

viên Marketing cô tử tin sải bước vào tập đoàn GK. Có lẽ hôm nay là ngày tốt để xin việc làm nên nơi đây, ở hàng ghế chờ có rất nhiều người ngồi để xin việc. Nhưng khi cô bước vào thì thấy một số người bước ra với vẻ mặt buồn bã và bức bối có người còn nói:

- Nhìn cái tập đoàn lớn như thế mà kén chọn thấy sợ bộ họ tưởng trên đời này có mình tập đoàn họ là lớn thôi sao._ Một cô gái trog đám người đó vừa phỏng vấn xong bước ra nghe ngữ điệu và bộ dạng tức giận đó không cần đoán cũng biết là cô ta đã thất bại khi xin việc rồi. Nhưng nhìn kỹ lại dung mạo và gương mặt cô gái đó làm cho sự tự tin của My giảm xuống, cô ta hơn My về ngoại hình, giọng nói hay hơn My, gương mặt cũng đẹp hơn My với lại nhìn dáng vẻ cô ta là một tiểu thư con nhà giàu học rất giỏi thể mà không được nhận vậy còn My thì sao, có lẽ cô sẽ bị loại ngay câu hỏi đầu tiên rồi.

Lúc này trong lòng My thầm mong ” Ông trời ơi, người con gái đó hơn con về mọi mặt từ nhan sắc lẫn tài năng thể mà cô ta không được chọn, còn con không lẽ con sẽ bị từ chối ngay câu hỏi đầu tiên chứ huhu”. Khổ thay cho thân phận của cô, có trời mới biết lúc này cô khóc không ra nước mắt khi nhìn lại những người con gái ở đây người nào người nấy tất cả đều hơn cô thể mà họ lần lượt ra về cả, trời ạ vậy số cô sẽ ra sao đây???

10. Chương 10: Nhà Tình Thương

- Woa! Trời ạ, cái tên nghe man quá đi, thích thật._ My nhà ta lúc này bắt đầu mộng tưởng, nhìn cô lúc này chẳng khác gì một crazy fan của người tên Vincent.

Thành công hơn ngoài mong đợi!

Đôi môi anh đào của Tú Anh lúc đầu đã chúm chím giờ càng chúm chím hơn, nói thật ra là cô muốn cười một trận cho thoải mái khi thấy thái độ cô bạn thân củ cô, ngay lúc này cô cũng đang tưởng tượng không biết khi cô đưa đoạn ghi âm này cho chủ nhân nó nghe thì thái độ của người đó như thế nào nhỉ??? Chỉ nghĩ thôi là cô muốn cười ra nước mắt rồi nếu tới khi đó chắc chắn cô sẽ chết vì cười mất nhưng vì sự việc trọng đại ngay bây giờ cô phải nhịn cười. Đúng nhất định phải nhịn không thôi là lộ chuyện.

- Bỏ thích lắm à! Cần không mình làm mai cho._ Tú Anh miệng vẫn chúm chím, cảm xúc cười đang được cô kìm nén rất dữ dội.

- Thôi! Người như thế chắc đã có gia đình rồi. Với già rồi mình nhường cho bồ đấy._ Câu này nằm ngoài suy nghĩ của Tú Anh, Tú Anh nghĩ My khi nghe câu đó nhất định sẽ gật đầu và nói liên tục 2 lần chữ “Cần” nhưng không ngờ My lại từ chối

- Thôi! Hàng tốt nên mình nhất định sẽ giúp bồ, ngày mai bồ vào tập đoàn đi rồi sẽ biết._ Tú Anh nháy mắt tinh nghịch với My làm My bật cười

Dù là từ chối nhưng đây chỉ là mở đầu làm sau Tú Anh dừng lại được, kịch hay còn ở sau mà. Những gì Tú Anh đã nghĩ thì nhất định phải làm cho bằng được đừng hòng cô bỏ cuộc giữa chừng khi khát đó cô học được từ người anh trai của cô trong suốt thời gian qua đây, và không biết nó là tốt hay xấu đối với cô.

Họ cứ mãi lo nói chuyện về vấn đề người tên Vincent đó, thoáng chốc thì xe cũng đã đến nơi là nhà tình thương Phúc Lợi. My bước xuống xe, Tú Anh cũng xuống theo, Tú Anh nhìn ngôi nhà tình thương trước mặt mình cô không biết My dẫn cô đến đây có chuyện gì?

Là My sinh con nuôi sao? Không phải nhất định không phải, cô chơi thân với My từ nhỏ đến lớn cô rất hiểu tính My, dù My rất thích trẻ con nhưng vì còn quá trẻ cô sẽ không nhận con nuôi. Nếu không phải như thế, vậy rốt cuộc My đưa cô đến đây để làm gì?

Tú Anh quay qua tính mở miệng hỏi “Tại sao bồ lại đến đây” thì My như hiểu được câu hỏi mà Tú Anh sắp nói ra, cô liền nắm tay Tú Anh kéo Tú Anh vào trong như thay câu trả lời “Vào trong rồi bồ sẽ biết” và Tú Anh như hiểu được việc làm thay câu trả lời ấy của My nên cô vào trong, dù gì vào trong cô mới biết được sự việc mà My dẫn cô đến đây.

My dẫn Tú Anh vào trong nhà Tình thương, nơi đây giống như cái tên của nó. Nơi đây là nuôi những đứa trẻ cô nhi không có cha mẹ hoặc bị người nhà bỏ rơi. Vì là nơi dành cho trẻ em sinh sống nên các tông màu nơi đây đều rất sáng và dịu ngọt, làm cho cuộc sống của những đứa trẻ ở đây đỡ tủi thân hơn khi thiếu vắng tình cảm của cha mẹ.

Nhà tình thương được sơn màu trắng viền xanh biển, trên tường thì có vẽ những hình ảnh trái cây, con thú và nốt nhạc. Đều là những hình ảnh dành cho trẻ em, đi sâu vào là một khu vui chơi nhỏ, ở đây có cầu trượt, xích đu . . . Như một khu vui chơi được thu nhỏ dành cho trẻ em ở đây. Đến nơi đây, không khí nơi đây làm My và Tú Anh dễ chịu hơn bởi tránh xa được cuộc sống bon chen, giả tạo đầy những thủ đoạn ngoài kia. Hình ảnh những đứa trẻ vui đùa làm cho My và Tú Anh ấm lòng hơn, đến nơi đây từ này đến giờ Tú Anh để ý nụ cười trên môi My chưa bao giờ vụt tắt. Có lẽ đây là cuộc sống thanh bình mà My ao ước và cô cũng thế.

My bước lên Tú Anh vài bước, chóng hân rồi hít hơi sâu và nói:

- Đan heo con, giờ này không chuẩn bị đi ngủ trưa đi mà còn chơi ở đây.__ My nói to làm tắt cả hoạt động vui chơi của những đứa trẻ dừng lại, chúng quay lại thấy My, mọi ánh mắt giờ đổ dồn vào My, chúng nhìn My hồi lâu, những ánh mắt long lanh không hề vương bận suy nghĩ trần tục gì của cuộc sống bon chen ngoài kia cứ nhìn My lom lom, không khí như im lặng hẳn đi chỉ còn lại tiếng nhịp tim đập thình thịch vì lo sợ cho My của Tú Anh nhưng . . .

- Ah! Mẹ My . . . __ Cả đám nhóm chạy ào tới chỗ My, My ngồi hỏm xuống ôm lấy đàn heo con trong lòng, Tú Anh cảm thấy chóng mặt chẳng hiểu chuyện gì đang xảy ra. Cả đám nhỏ âu yếm My có đứa nói

- Mẹ My! Sau chủ nhật tuần trước mẹ không về nhà.__ Một cậu bé kháu khỉnh nói, Tú Anh lúc này mới hiểu ra thì ra ngay lúc My ở bệnh viện muốn đến nơi đó mà My nói có lẽ là nhà tình thương nhưng theo Tú Anh suy nghĩ mọi việc không hề đơn giản như thế.

Còn My, My chẳng buồn khi nghe cậu bé đó hỏi, My vui vẻ cười tươi, ngất nhẹ mũi của chú nhóc ấy

- Heo con! Tuần trước vì mất công chuyện nên mẹ về nhà không được, hôm nay vì mẹ có chuyện vui mẹ tính ghé đây thông báo cho bà ngoại biết tin vui nên mẹ không mua quà, ẹ xin lỗi mấy đứa nhé.__ Dù nói lời tình cảm nhưng nụ hồng trên môi My chưa hề tắt.

- Tụi con không cần quà! Chỉ cần mẹ My về nhà là đủ rồi.__ Một cô bé gái lên tiếng trong đám nhỏ kia

- Con bé heo này! còn nhỏ mà miệng lưỡi quá đấy.__ My tham lam ôm thêm một cô bé trong tay trong khi tay đã ôm 5-6 đứa trẻ rồi.

- Ah! Dì này đẹp quá, mẹ ơi có phải bạn của mẹ không.__ Mấy đứa nhỏ giờ mới biết sự tồn tại của Tú Anh.

- Àh! đây là dì Tú Anh bạn thân của mẹ.__ My đặt mấy đứa nhỏ rồi đứng dậy nói ấy đứa con của cô nghe, Tú Anh nhìn mấy đứa trẻ xinh đẹp, ngây ngô mà lòng cũng vui theo.

- Chào mấy đứa!__ Tú Anh cũng rất thân thiện ngay từ lần đầu gặp mặt mấy đứa nhỏ, cô thương ấy đứa bé nụ cười thiên thần ấy, ngay tức thì bị nụ cười ấy dụ dỗ, mấy đứa nhỏ chạy ùa qua chỗ Tú Anh, My chóng hân nhìn bọn trẻ âu yếm Tú Anh bắt đầu cười.

- Bọn trẻ này đúng là . . . cò dì Tú Anh là quên mẹ nó ngay.__ My nói rồi để mấy đứa nhỏ chơi đùa với Tú Anh ở đó cô tính đi vào đi được vài bước thì từ trong vọng ra tiếng người phụ nữ.

- Mấy đứa này, trưa rồi vào ăn cơm và ngủ thôi nào.__ Giọng nói hiền dịu ấy vang lên, my dừng bước nhìn người phụ nữ trước mặt.

Mắt My long lanh và sáng lên khi thấy người phụ nữ ấy. Người phụ nữ ấy ngoài 50 nhưng nhìn bà rất trẻ, mái tóc bà vẫn còn đen chưa có cọng tóc bạc nào (Mới ngoài 50 mà =.=) vẫn trăn thì không có 1 nếp nhăn nào cả, nếu nhìn kĩ gương mặt bà thì mọi người sẽ nghĩ bà chỉ ngoài 40 thôi chứ chưa tới 50, nhìn bà rất đẹp. Một nét đẹp dịu dàng, cao quý không quá kêu sa, đáng người bà hơi gầy nhưng nó không làm mất đi vẻ đẹp của bà.

Thấy My bà chợt hé môi cười, My cũng thế mặc dù này giờ cô vẫn cười. Thấy bà lòng My lại ấm hơn ban được như được sưởi ấm phần nào cô đơn trong cô. Bọn trẻ đang chơi đùa với Tú Anh thì nghe tiếng bà gọi

hồi nãy chúng liền quay lại nhìn bà và chạy ào tới kêu 2 tiếng “Bà ngoại”, bọn trẻ còn giới thiệu Tú Anh thay cả My và khoe với bà là mẹ My nó có 1 cô bạn thân rất đẹp, tội nhỏ còn so nói đẹp hơn cả bà ngoại của nó T_T(con nít đúng là con nít). Nghe tội nhỏ giới thiệu vậy Tú Anh không khỏi bật cười rồi nhìn bà nhưng nụ cười cô tắt hẳn đi khi thấy bà, bà thì cũng vui vẻ và nhận ra Tú Anh ngay lần đầu tiên.

- Châu là Tú Anh đúng không?__ Bà thấy Tú Anh lớn như thế thì bà cũng biết đúng là thời gian đã rất lâu rồi, mới đây cũng đã 5 năm.

Tú Anh khi nghe bà hỏi câu đó cổ họng cô nghẹt nghẹt hắng đi, mắt cô cay cay 1 cảm giác rất khó chịu như lúc này cô không muốn gì hơn ngoài khóc và cô chẳng hiểu sao cô lại như vậy. Để trả lời câu hỏi đó Tú Anh chỉ gật đầu một cái để thay câu trả lời của bà. My thấy Tú Anh mắt đỏ hoe như sắp khóc My liền đến vỗ dành cô như đang vỗ dành đàn heo con của mình. My cũng chẳng hiểu sao Tú Anh lại khóc như thế. Rồi họ vào trong nói chuyện, bọn heo con thì đã tới giờ ăn nên được người khác trong nhà tình thương chăm sóc. Còn My, Tú Anh và người phụ nữ đó vào phòng khách nói chuyện. Vào phòng khác, vừ ngồi xuống My liền khoe thành tích hôm nay của mình.

- Mẹ ơi! Con được nhận vào làm tập đoàn lớn rồi đấy mẹ.__ My nói đôi mắt bà sáng lên, miệng bà nở nụ cười, nụ cười dịu dàng như ánh hoàng hôn

- Ừm! Con gái mẹ giỏi lắm.__ Bà khen My một câu nhưng không có quà, nhưng đối với My bấy nhiêu đó thôi thì cũng đã đủ rồi.

Và 2 mẹ con họ trò chuyện, Tú Anh ngồi im lặng nghe họ trò chuyện không nói gì, vì lúc này cô biết cô nên như thế này, một khi cô cất tiếng nói là cô sẽ bật khóc, và cô sẽ khóc lớn và nhiều hơn.

- Tú Anh sao con buồn vậy.__ Mẹ My cất tiếng hỏi.

- Ừm! Sao bồ buồn vậy, ỉn xin lỗi nha có mẹ nên mình quên mất bồ.__ My ôm lấy Tú Anh nói giọng nũng nịu vì tưởng cô lo nói chuyện với mẹ nên bồ Tú Anh, và làm cho Tú Anh buồn.

- Không phải đâu di! Bồ ngốc quá mình đâu có buồn bồ đâu.__ Tú Anh cất giọng nghẹn ngào nói.

- Khờ quá! Lại khóc không có lí do nữa rồi nè, bồ đói phải không được rồi mình sẽ nhờ mẹ làm cơm giúp mình.__ My lau nhanh đi nước mắt trên mặt Tú Anh

- Mẹ ơi, Tú Anh cảm thấy đói nên mẹ . . .__ My ngập ngừng

- Được rồi mẹ biết không chỉ Tú Anh thôi đâu.__ Bà hiểu ý My, nói tẹt ra My xấu hổ gãi đầu.

Bà đi ra khỏi phòng thì Tú Anh khóc oà lên, ôm chầm lấy My. My chẳng hiểu chuyện gì xảy ra cả nhưng đối với Tú Anh bây giờ cô mới biết nguyên nhân vì sao cô lại khóc như thế. Giờ phút này cô thấy thương cho My, tại sao lại chịu đựng tình cảnh như thế suốt 5 năm qua, tại sao lại không hề than vãn với cô lời nào khi gặp cô và tại sao luôn có thể tươi cười trước mặt mẹ cô như thế. Đối với cô Tú Anh, nếu đặt Tú Anh vào chỗ cô thì Tú Anh không thể giấu được xúc động mà bật khóc trước mặt bà. Và cũng ngay lúc này Tú Anh mới hiểu tại sao My lại lo lắng sợ ai đó biết cô bị thương mà trong bệnh viện cô từng dặn Quân như thế. Đó là vì cô sợ mẹ cô buồn, Tú Anh nghĩ có lẽ suy nghĩ cô giống My là mẹ cô đã chịu nhiều khổ đau rồi cô không muốn mẹ cô buồn vì cô bị thương như thế. Sự việc xảy ra như thế càng làm cho cô muốn tác hợp anh cô với My hơn vì cô biết, chỉ có anh trai cô mới là người xứng đáng mang lại hạnh phúc cho My, cũng chỉ là anh trai cô có thể bù đắp được nỗi cô đơn của My trong mấy tháng qua. Nhưng chuyện đó sau này hãy tính, trước tiên bây giờ cô nên tìm hiểu chuyện gì đã xảy ra đối với My 5 năm qua, trong thời gian cô du học ở nước ngoài. Và để tìm hiểu rõ hơn nên cô đã cùng My ở lại nhà tình thương cho đến sập tối vẫn chưa về.

My và Tú Anh cứ lo ở nhà tình thương vui chơi với bọn trẻ và nói chuyện với mẹ My như thế không hề hay biết gì ở nhà đang có một người đứng ngồi không yên ở nhà. Cũng gần 8h tối rồi mà chưa thấy bóng dáng của 2 cô nàng về làm cho nỗi lo của anh tăng thêm. Chờ . . . chờ . . . chờ hoài mà vẫn không thấy ai hết nên anh không thể ngồi yên được nữa, anh đành gọi Tú Anh nhưng không thấy Tú Anh bắt máy, anh biết Tú Anh đi chung với My nhưng anh không có số điện thoại của My nên anh đành nhờ trợ lí của mình và

trợ lí anh điều tra được là My và Tú Anh đang ở nhà tình thương, anh hỏi địa chỉ và lấy xe rời khỏi nhà để đến đó.

Trên đường đi anh không thể hiểu là 2 người họ đi đến đó là gì, làm công ích ư, không phải, là nhận con nuôi, cũng không nhìn 2 cô nhóc nhoi nhoi đó làm gì rãnh đến thế thì tại sao. Thôi bỏ qua đi dù sao cũng chẳng liên quan đến anh chỉ cần lời 2 cô nhóc về nhà là xong còn chuyện họ đến đó làm gì anh không quan tâm, anh không muốn điều tra chuyện riêng tư của người khác, đó là quy tắc sống của anh.

Zing Blog

11. Chương 11: Rốt Cuộc Anh Là Ai?

My và Tú Anh ngồi nói chuyện và vui chơi ở nhà tình thương cho tới gần tới 20h đêm mà vẫn chưa về. Họ đang nói chuyện vui vẻ thì. . .

Roẹt

Mẹ My bất ngờ mở cửa ra làm cuộc nói của họ dừng lại.

- My, Tú Anh! 2 đứa có thấy Bim Bim đâu không? Mẹ tìm thằng bé hoài mà chẳng thấy nó đâu hết. Với lại mẹ tìm hết cả nhà tình thương mà cũng không thấy thằng bé đâu cả._ Mẹ My hỏi 2 người với gương mặt lo lắng.

- Được rồi mẹ tụi con sẽ tìm Bim Bim với mẹ nhưng trước hết mẹ cần phải bình tĩnh trước đã._ My trấn an bà.

Nghe My nói thế mẹ cô hít sâu vào lấy lại bình tĩnh. Và rồi mọi người đổ xô đi tìm Bim Bim.

- Mà My à! Bim Bim là bé nào vậy?._ Tú Anh hỏi My vì cô vừa mới tới nhà tình thương sáng nay nên tên của bọn trẻ Tú Anh nhớ chưa hết.

- Àk là đứa, bé, nam đầu tiên chạy ủa tới ôk mình trưa nay đây._ My trả lời, Tú, Anh gật đầu coi như hiểu. Thế là họ đi tìm Bim Bim.

My nói mẹ cô cần phải bình tĩnh nhưng người bình tĩnh lúc này mới chính là cô. Về ngoài nhìn cô bình tĩnh như chẳng có chuyện gì xảy ra như thế. Nhưng thực ra là cô đang rất rối và lo lắng. Cô xem những đứa trẻ ở nhà tình thương này như những đứa con mà cô cắt ruột sinh ra. Nếu một trong những đứa trẻ trong nhà, tình thương này xảy ra chuyện gì thì cô sẽ ân hận hay hận bản thân cả đời. Đúng cô thừa nhận cô rất hận cha mẹ những người mà đã bỏ rơi mấy đứa trẻ này. Họ có khả năng sinh những đứa, trẻ này ra thì tại sao không có khả năng nuôi máu mủ của mình. Nếu không có khả năng thì tại sao từ đầu họ lại bọn trẻ rồi bỏ rơi chúng, để chúng thiếu vắng tình thương như thế sao. Cô hận họ rất hận họ. Cô cũng đã tính trước là nếu một ngày họ đến đây cô sẽ hỏi tại sao họ lại bỏ những đứa con của mình ngay từ lúc sinh ra. Nếu họ trả lời là vì gia đình khó khăn hay hoàn cảnh ép buộc họ không thể nuôi con thì có lẽ ngay từ đầu họ đừng nên sinh đứa bé ra trên cõi đời này để chúng phải lẻ loi như thế. My cứ vừa đi tìm vừa suy nghĩ như thế đến nỗi mắt đỏ hoe.

Quay lại Khánh, lúc này Khánh đang lấy xe đi đến nhà tình thương. Anh lấy thật chậm qua tường con phố nơi đây. Anh ngừng xe lại vì đèn đỏ trong lúc ấy anh nhìn qua cửa sổ thì thấy 1 cậu bé 3t đang ngồi co rút trước 1 cửa hàng bánh kem. Thấy thế Khanh mở cửa bước xuống xe đến gần chỗ đứa bé trai đó.

- Cháu sao thế._ Anh dịu dàng hỏi đứa bé đó.

- Cháu đi mua đồ ẹ nhưng cháu quên đường về._ Cậu bé buồn bã nói

- Nhà cháu ở đâu? Nói để chú đưa cháu về. Khánh rất gần gũi với trẻ em.

- Cháu ở nhà tình thương Phúc Lợi._ Cậu bé kia nói làm đôi mắt của Khánh đen hơn lúc nãy.

Rồi Khánh gật đầu và cậu bé lên xe, trong suốt thời gian lên xe Khánh không hề nói gì một lời còn cậu bé kia thì cứ nhìn Khánh lom lom. Nhưng Khánh không quan tâm, nhìn Khánh một hồi rồi cậu bé cũng ngủ gục trên xe.

Khánh lấy xe tới trước nhà tình thương rồi dừng lại. Anh quay qua tính nói là đã tới nơi thì thấy cậu bé đã ngủ và ngủ rất say. Khánh bất đắc dĩ lắc đầu. Anh nhìn cậu bé vô tư ngủ say trên xe anh vô thức anh nhận ra cậu bé này rất giống anh lúc nhỏ chẳng khác gì bản sao của anh. Có thể anh và đứa bé này khi ra đường người khác sẽ hiểu lầm là cậu bé này là con ruột của anh. Anh cảm thấy trên đời này quá đỗi trùng hợp với anh. Anh bế cậu bé ra khỏi xe và đi vào trong. Mẹ và mọi người đang tất bật tìm Bim Bim, lúc này Mẹ từ trong nhà tìm ra tới trước thì thấy Khánh đi vào, có Tú Anh đi theo. Tú Anh chợt khựng lại khi thấy Khánh trước mặt, tới bây giờ Tú Anh mới nhớ ra là cô quên ở nhà vẫn còn người chờ cô. Tú Anh trong lòng dậy lên bất an còn Mẹ thì khác.

- Anh tìm được đến đây luôn sao? Anh đến đây làm gì? Nếu là kiếm chuyện thì tôi xin lỗi tôi không còn tâm trạng để cãi nhau với anh. __ Mẹ buông một câu nói dài. Mọi người trong nhà tình thương cũng ra.

- Em nghĩ tôi rãnh đến như vậy sao! Em xem lại đi giờ đã mấy giờ rồi mà, em và Tú Anh còn ở đây. __ Anh lạnh lùng nói Mẹ nghe vậy liền xem đồng hồ thấy 20h30 cô hoảng hồn

- Trời ăk gần 9h đêm rồi tôi xin lỗi nhưng tôi còn có việc phải làm. __ Mẹ nói rồi liền đi nhưng bước được 1 bước thì cô khựng lại. Bây giờ cô mới thấy Bim Bim trên tay Khánh.

Cô liền bế bé Bim Bim và ôm vào lòng lúc này cô mừng rỡ đến ra cả nước mắt. Thật mai là Bim Bim không có gì nếu xảy ra chuyện gì cô sẽ hận bản thân cả đời. Bim Bim lúc này cũng bắt đầu thức.

- Mẹ. . . __ Tiếng kêu như tiếng nấc xé nát cõi lòng những người có mặt ở đây.

- Heo con, con đi đâu vậy von biết mẹ và bà ngoại lo vho con lắm không. __ Mẹ vừa giận vừa thương đứa bé.

- Con đi mua bánh ẹ. __ Khánh đưa bánh cho Mẹ, Mẹ bật khóc.

- Nhóc con mẹ nói mẹ không cần mà sao lại mua ẹ chứ, con có bề gì thì mẹ sẽ ân hận cả đời. __ Mẹ ôm chặt đứa trẻ vào trong lòng.

Sao một hồi khóc mức nở và đưa bé Bim Bim vào ngủ thì Mẹ lúc này cũng nín, tại phòng khách Khánh đang ngồi nói chuyện với mọi người ở đây. Và mẹ Mẹ cũng biết Khánh là anh trai Mẹ và bà cũng nghe Tú Anh nói mụ đích tác hợp anh cô cho Mẹ, mẹ Mẹ cũng vừa lòng với Khánh. Mẹ lo xong bé Bim Bim thì đi ra và ngồi xuống nói lời cảm ơn với Khánh. Khánh chỉ gật đầu không nói gì nhưng anh lại hỏi chuyện khác.

- Đứa bé đó là con của em sao. __ Dù lời nói không lạnh lùng nhưng ngữ điệu và giọng cực kỳ lạnh lùng

- Anh điên hay sao mà nghĩ như vậy. __ Cách một ngày cứ ngỡ là, đã bình tĩnh hơn nhưng người ta chỉ mới hỏi vậy là đã đứng dậy nạt con người ta rồi. Sau khi chửi Khánh câu đó Mẹ quay lại thì thấy ánh mắt mọi người đang nhìn cô, cô cắn nhẹ môi ngồi xuống cúi sầm mặt xuống đất, giống như câu nói trước mà mình từng nói là nếu như có 1 cái hố ở đây thì Mẹ sẽ chui xuống và không dám lên mặt đất lần nữa (Quá xấu hổ @_@)

- Những đứa bé ở đây đều là cô nhi, không có cha mẹ từ lúc sinh ra, mẹ của Mẹ là viện trưởng nhà tình thương còn Mẹ và mọi người phụ dì trông nom những đứa trẻ, cứ chủ nhật mỗi tuần thì Mẹ và anh Quân đến đây thăm mấy đứa bé. __ Tú Anh kể lại sự tình cho Khánh nghe, Khánh gật đầu coi như hiểu và gương mặt anh như trước chẳng có biểu hiện gì xảy ra nhưng . . .

Trong lòng anh đã xảy ra 1 suy nghĩ là chẳng phải gia đình Quân rất hạnh phúc và êm ấm hay sao, với lại mẹ Quân vốn đang ở nhà cùng cha Quân nhưng sao giờ lại làm viện trưởng nhà tình thương. Rốt cuộc 5 năm qua đã xảy ra chuyện gì ở Việt Nam và thời gian anh và 2 người kia ở nước ngoài thì nhà Quân, gia đình Quân đã xảy ra biến cố gì mà khiến mẹ Quân phải làm viện trưởng nhà tình thương và ở đây không về nhà. Đó là một khuất mắt khiến anh phải tìm hiểu và điều anh cần tìm hiểu thêm đó nữa là Diễm Mẹ, rốt cuộc tính cách Mẹ ra sao? Có phải như những gì anh đã thấy hay không? Dễ thương, bao dung, hoạt bát và năng động, vui vẻ hay ẩn sâu trong tâm hồn người con gái đó là một con người lạnh lùng, cô đơn, mưu mô và tràn đầy hận thù trong cuộc sống của mình. Vậy thế nào mới là người thật của cô. Khánh chợt

cười nhẹ về cái suy nghĩ của mình, hôm nay anh sao thế. Anh tìm hiểu quá nhiều về cuộc sống của người khác chẳng phải quy tắc của anh là không tham gia và cuộc sống và đời tư của người khác hay sao. Thế mà giờ đây anh đã quyết định tìm hiểu để biết rõ mọi chuyện. Anh làm việc ấy vì ai? Vì My một người con gái trong sâu thẳm tâm hồn là một con người lẻ loi, cô độc nhưng có lẽ là không phải, anh điều tra việc này là vì Quân người bạn thân kề vai sát cánh với anh trong suốt 25 năm qua. Đúng! Là vì Quân chứ không phải vì My (Cái này là Khánh bắt bỏ đó nha, mình vô tội =.=).

- Hai! Hai!_ Tiếng Tú Anh gọi Khánh trở về hiện thật, Khánh vẫn trầm lặng không có biểu hiện gì gọi là giật mình, anh nhìn Tú Anh thay cho câu hỏi “Có chuyện gì không?” thì Tú Anh như hiểu ra và trả lời.

- Khuya rồi, mình nên về thôi Hai._ Tú Anh nói Khánh gật đầu rồi My và Tú Anh đứng dậy, My ôm mẹ mình một cái rồi chào bà và về, My và Tú Anh đi trước, đến lượt Khánh bước được vài bước thì mẹ My kêu anh, anh dừng bước.

- Tên đầy đủ của cháu có phải là Dương Thiên Khánh không?_ Bà hỏi Khánh, Khánh lạnh lùng gật đầu. Thấy cái gật đầu của Khánh tim bà như vỡ vụn ra, hơi thở bà khó khăn lại. Lúc này trong lòng bà như đang có tảng đá đè lên.

Nghe câu hỏi đó, Khánh không hề ngạc nhiên hỏi tại sao bà lại hỏi tên anh như thế mà anh vẫn im lặng để chờ câu nói tiếp theo của bà.

- Coi như điều này dì xin cháu đi! Nếu cháu là người sau này sẽ mang lại hạnh phúc cho con bé thì bác xin cháu đừng nói họ của cháu ra. Nếu có thể thì suốt đời cháu hãy giấu con bé chuyện này mãi mãi luôn đi._ Bà nói xong Khánh gật đầu như hiểu rồi đi, dáng đi khuất xa của Khánh từ xa bà nhìn ra Khánh rất cuộc không phải là con người đơn giản, nếu là một con người đơn giản bình thường thì sẽ hỏi “Tại sao dì lại nhờ cháu như thế” Nhưng Khánh chỉ gật đầu và đi không hề nói thêm câu nào.

Trong lòng một người mẹ như bà luôn hy sinh vì con cái, bà mong đời của My sẽ được hạnh phúc và sung sướng chứ đừng đau khổ như bà. Và bà cũng không muốn My đi vào vết xe đổ của bà như trước, bà đã thất bại trong cuộc sống rồi thì bà không thể lo con gái và con trai mình theo mà thay vào đó là bà sẽ âm thầm hy sinh đứng sau giúp đỡ cho My những lúc My cần. Vì bà biết chính bà đã đánh mất một thứ rất quan trọng của con người My và cũng chính bà đã làm My ra như thế. Dù nhìn về bề ngoài My không có gì như thực tế mọi suy nghĩ của My bà điều biết nhưng bà mong điều đó sẽ không xảy ra và sẽ có một người khiến My bỏ đi quyết định đó và người đó chính là Khánh. Lúc này mọi niềm tin và hy vọng bà điều đặt vào Khánh, bởi chỉ có Khánh mới thay đổi My được thôi và cũng chỉ có Khánh mới đưa My trở về người con gái của trước kia, bà trông cậy vào Khánh.

Dù nhà Tú Anh cũng nằm trong thành phố như khi họ về tới nhà đã 10h đêm, My tắm rửa xong đã ngủ, Khánh thì vẫn như trước thức khuya làm việc một cách lặng lẽ. Ngay lúc này, Tú Anh hé cửa bước vào dù Tú Anh bước chân nhẹ cách mấy thì Khánh vẫn nhận ra.

- Có chuyện gì không?_ Anh lạnh lùng hỏi em gái mình

- Không! . . . Nhưng em có món quà này dành cho anh._ Tú Anh nói miệng nở nụ cười chím chím đầy gian xảo.

- Quà sao?_ Anh nhấn mạnh từ quà vì từ đó tới giờ anh chẳng bao giờ nhận được quà từ cô em gái mình cả thế mà hôm nay lại được tặng quà, sắp xảy ra chuyện gì nữa đây.

- Vâng._ Tú Anh nói xong liền lấy điện thoại ra mở cuộc ghi âm hồi sáng ra cho Khánh nghe tất cả, sau khi đoạn ghi âm kết thúc thì Khánh cứ giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra cả nhưng Tú Anh biết điều đó liền ôm ố anh và trêu.

- Woa cái tên Vincent đó nghe Man thật . . . hmm không phải ngưỡng mộ mà là rất rất ngưỡng mộ. Hai à đúng là khi nghe xong em không còn tin vào tai của mình nữa. Thật không ngờ 1 người lạnh lùng tối ngày chỉ biết công việc như anh mà lại có 1 crazy fan như thế thật đáng để ganh tị đó nha._ Tú Anh chu mỏ nói, có thể giờ nói miệng của cô nàng này giờ đã dài tới mũi rồi.

Khác hẳn với vẻ thích thú của cô như mình đã nói hồi nãy, Khánh chẳng có cảm giác gì gọi là bất ngờ hay mắc cỡ cả, khi nghe xong những lời đó Khánh chẳng biểu hiện gì ngoài cái nhăm nhệ mắt rồi mở miệng nói 1 câu lạnh lùng.

- hết rồi phải không, em về phòng ngủ đi mai còn phải đi làm sớm.__ Câu trả lời của Khánh làm Tú Anh mất cả hứng. Tú Anh không nói gì chỉ đứng dậy ra về, trước khi về cô còn quăng cho Khánh một câu.

- Xì anh như thế không biết chừng nào em mới có chị dâu đây chứ.__ Tú Anh nói xong rồi đi.

Đến khi Tú Anh đi Khánh cũng im lặng chẳng nói gì hay cười gì cả, đôi mắt của anh chỉ đắm chiêu nghĩ 1 suy nghĩ gì đó rồi thoáng qua và thôi.

Sáng

Cô lật đật thay đồ và đến tập đoàn, cô là một người năng động và hoạt bát nhưng cô không thích trưng diện nên cô ăn mặc rất đơn giản khi đến tập đoàn. Cô mặc 1 chiếc quần skinny màu đen, áo sơ mi trắng và đôi giày cao gót màu đen. My dù rất năng động nhưng cô không thích những màu sáng, cô rất đơn giản đối với màu sắc và cũng rất đơn giản đối với suy nghĩ trong đầu cô.

Cô bước vào tập đoàn rồi vào thang máy, từng bước đi cử chỉ của cô khi vào đây đều được cô cân nhắc rất kỹ, bởi cô biết ngày đầu tiên vào 1 tập đoàn lớn như thế này làm thì sẽ có rất nhiều người chú ý. Và tương lai cô được mọi người đối xử tốt trong tập đoàn hay không là phụ thuộc vào ngày đi làm đầu tiên của hôm nay, điều nay đã được cô suy nghĩ rất kỹ trước đêm qua, dù suy nghĩ cô rất đơn giản nhưng nhiều lúc thì không hề giống như vậy.

Cuối cùng cô cũng đã đến tới phòng làm việc của chủ tịch ông chủ từ nay và sau này của cô, đứng trước cửa phòng cô hít sâu vào rồi gõ cửa. Nghe tiếng gõ cửa vang lên trong phòng truyền ra giọng nói nam lạnh lùng và đầy quyền uy của một vương giả. Sau khi được sự cho phép của ông chủ của mình, My mở cửa bước vào, cảnh đầu tiên mà cô thấy là người đàn ông ngồi trên chiếc ghế sofa qua mặt ra không gian rộng lớn đằng sau kia. Cô cẩn nhẹ môi, tim bắt đầu đập loạn nhịp, bởi người đang ngồi quay lưng trước mặt cô là người cô hâm mộ bấy lâu nay. Và điều cô còn bất ngờ hơn là anh còn rất trẻ chỉ khoảng 30t bằng với anh cô thôi, thế mà cô cứ nghĩ là anh đã ngoài 40 nhưng không ngờ lại trẻ và có tài đến như thế. My lại hít hơi sâu rồi cuối đầu chào

- Chào chủ tịch tôi là Diễm My, rất vui khi được người nhận vào làm trong tập đoàn GK.__ My cuối đầu lễ phép chào.

Nghe lời nói nhiệt tình dỏ của My, trên môi Vincent bỗng cong lại, và tạo một đường cong hoàng mỹ trên khuôn mặt anh tuần đó nhưng nó chỉ như cơn gió thoảng qua trong mấy giây rồi tắt.

- Diễm My, chào cô!__ Người con trai ngồi trên ghế lúc này qua qua.

Về phần My nghe giọng nam lạnh lùng đó rất quen, thế nên cô ngược mặt lên và nhìn thấy người con trai trước mặt, đôi mắt cô mở to, cô lại cẩn nhẹ môi như không tin vào những gì mà mắt cô đã thấy nữa.

- Lại là anh sao? rốt cuộc anh là ai mà lại ngồi ở chiếc ghế đó vậy?__ My kích động khi nhìn thấy người con trai trước mặt cô, một con người vô cùng quen thuộc mà bấy lâu nay cô không nghĩ tới.

12. Chương 12: Trả Thù

(Trả thù ở đây bạn có thể hiểu theo 2 nghĩa vừa bên My mà cũng vừa bên người kia)

Nghe My hỏi câu đó Vincent vẫn im lặng không nói lời nào, anh chỉ đứng dậy nhấn dây số dài và gọi cho ai đó.

- Cậu lên liền cho tôi!__ Giọng nói lạnh lùng đến thấu xương khiến người đầu dây bên kia phải tuân theo. Còn về phần My thì My lại cẩn nhẹ môi (đây là thói quen),

Ở ngoài hành lang của tập đoàn, Tú Anh đang đi về phía trước với tốc độ như bị ma rượt thế nên. . .

Rầm

Cú va chạm vừa rồi khiến mọi hoạt động của các nhân viên ngừng lại, mọi ánh mắt bây giờ đổ dồn về họ. Người con trai đó đỡ Tú Anh đứng dậy.

- Tú Anh em đi đâu mà nhanh dữ vậy.__ Người con trai đó hỏi Tú Anh. Anh không ai khác chính là Harry người con trai phỏng vấn My hôm trước.

- Em đi lên phòng anh hai em giữa đường em sức nhớ ra quên đem đồ nên về lấy, còn anh, anh đi đâu vậy?__ Tú Anh trả lời xong hỏi ngược lại.

- Chủ tịch anh ấy kêu anh lên có việc gấp.__ Harry chỉnh chu trang phục lại và lạnh lùng nói rồi đi. Tú Anh nhìn theo dáng người nam lạnh lùng đó rồi thở dài.

- Haizz! Làm việc chung với anh ấy rồi bị ảnh hưởng tính lạnh lùng luôn. __Tú Anh lắc đầu nói. Nói xong cô xoay người đi, đi được vài bước như cô hiểu ra điều gì đó liền dừng lại.

Ah! Khoan đã, trên phòng chủ tịch có chuyện gì mà gấp dữ vậy, không lẽ. . . Ah mình hiểu rồi Diễm My đã vào rồi, đúng chỉ có My nhà mình mới vậy thôi.

Tú Anh tự suy nghĩ và nghĩ xong liền bay thẳng đến phòng chủ tịch.

Phòng chủ tịch.

- Chủ tịch anh gọi tôi có việc. . . __ Harry nói rồi ngừng lại khi thấy My.

- Cái gì! Chủ tịch, trời ăk tôi đang mơ hay sao, đây là giấc mơ. . . Không là ác mộng. __My không còn tin vào tay mình nữa khi cô nghe chính miệng Harry gọi người trước mặt cô là chủ tịch nhưng cô shock hơn là. . .

Rầm. . .

Cánh cửa bị đẩy tung ra, Tú Anh liền chạy vào.

- My bỏ tới rồi ăk! Sao không nói mình.__ Trái với vẻ vui mừng của Tú Anh là cái mặt hầm hầm của My.

Vincent chẳng mấy quan tâm chuyện gì sẽ xảy ra, anh đứng vậy trở về chỗ ngồi rồi cất tiếng lạnh lùng ra lệnh cho Harry.

- Harry cậu phụ trách hướng dẫn cho cô ta công việc đi. Để làm việc với tôi dài lâu trước tiên em cần bỏ thói quen đó cho tôi.__ Vincent lạnh lùng nói Harry rồi quay lại My.

- Thiên Khánh anh quá đáng, tôi tới làm cho anh thì mắc mớ gì tôi phải bỏ thói quen của mình.__ My bắt mồm với câu nói ấy của Khánh hồi này (rõ rồi nhé, biết Vincent là ai rồi nhé).

- Có lẽ tôi nói thói quen không đúng nên em không chịu, vậy từ nay em bỏ tất xấu đó cho tôi.__ Anh lạnh lùng lặp lại câu này.

- Anh.__ My cứng họng lúc này trong suy nghĩ của cô. . .

Rắc. . . Rắc. . . Xoảng

Từng mảnh hy vọng về một người Vincent hoàn hảo mà bấy lâu nay trong lòng cô, phút chốc bị vỡ nát bởi một con người lạnh lùng đáng ghét (cái này cô nghĩ). Nhưng đừng nghĩ thế cô đã chịu thua và cũng đừng nghĩ Khánh là chủ của cô nên cô sẽ nhịn.

- Thói quen hay tật xấu gì đều là quyền của tôi, tôi muốn bỏ hay không tùy tôi.__ My mạnh miệng.

Trời ăk ngày đầu tiên đi làm mà nói chuyện kiểu đó với chủ tình hình này e là bất lợi cho My rồi.

- Tôi nghĩ cô nên bỏ nó đi thì hơn, giữ thói quen đó khi giao tiếp với đối tác hay khách đều không tốt đâu.__ Harry cũng lên tiếng.

- Đó là luật lệ của tập đoàn, em làm được thì làm không được thì nghỉ!!!._ Khánh dù nói vậy nhưng mặt không hề tức giận, vẫn bình tĩnh lạnh lùng.

- Tôi đến đây là làm marketing chứ không phải học làm quý tộc gì đâu mà phải tuân theo luật lệ. Luật lệ của tập đoàn tôi sẽ tuân thủ nhưng còn chuyện nằm ngoài thì. . . Đừng. . . . Hòng._ My nói thật chậm chậm những chữ cuối.

Nghe câu đó của My, Khánh chẳng có biểu hiện gì gọi là tức giận cả. Anh chỉ thông dong đáp.

- Được thôi, không tuân thủ thì không tuân thủ. . . Nhưng nếu tạt xấu đó của em mà làm ảnh hưởng đến lợi nhuận và hợp tác của tập đoàn thì. . . Mọi trách nhiệm điều do em chịu hết.

- Anh._ My nghe xong liền tức không nói nên lời, có lẽ nếu nói chuyện tay đôi với Khánh thì chỉ có Quân thôi. Bởi họ là 2 con người có sức điềm tĩnh vô đối và có lòng dạ sâu không lường được.

My im lặng một hồi cũng lên tiếng trở lại.

- Thôi được, bỏ thì bỏ ai kêu tôi là nhân viên của anh chứ._ My buông xuôi làm Tú Anh thở phào nhẹ nhõm.

My buông xuôi chấp nhận thua cũng phải thôi, bởi vì một người lằng lộn trong cuộc sống đã gần 10 năm trời như Khánh với cộng thêm cái đầu với số IQ 200. Và tài ăn nói của một người thành đạt thì My làm sao có thể đấu lại với một con cáo già như Khánh kia chứ.

- Tốt, Harry cậu nói việc và nhiệm vụ của em ấy trong tập đoàn đi._ Khánh nói xong quay lại nhìn Tú Anh bằng đôi mắt vương giả và nhìn qua ánh mắt đó Tú Anh như hiểu ra rồi liền nói.

- Ah! chủ tịch em đem tài liệu mà hôm trước anh kêu em làm lên._ Tú Anh vừa nhớ ra việc lên đây.

- Em Còn gì nữa không?_ Anh dùng thái độ lạnh lùng để nói chuyện với em gái. Cả Tú Anh, anh còn dùng thái độ hướng hồ gì một người con gái xa lạ như My.

Rồi Tú Anh lắc đầu và về phòng làm việc. Quay trở lại My, lúc này cô đang được Harry hướng dẫn tận tình. Anh chỉ chỗ làm việc của cô là một chiếc bàn nhỏ gần bàn làm việc của Khánh. Khi nghe Harry nói chỗ làm việc gần Khánh thì trong lòng cô thầm nghĩ là xui xẻo không còn gì để nói. Trong một ngày gặp Khánh 1 lần thôi thì cô đã đủ điên rồi còn bây giờ và sau này thì có cơ hội nhiều hơn thì cũng có lẽ ngày cô vào nhà thương điên cũng đang đến gần với cô.

Nhưng mọi chuyện không ngừng ở đó, khi Harry hướng dẫn xong thì cô ngồi vào bàn làm việc, khoảng 5 phút sau thì Harry để một đồng hồ sơ cần làm việc trước mặt My. My mắt chữ O mồm chữ A khi thấy đồng hồ sơ chưa xử lý đó chất cao như núi. Trong lúc này đầu cô lại nghĩ là Khánh troll cô,sao, chứ sao công việc ngày đầu đi làm lại nhiều đến thế. Cô bất mãn tính mở miệng hỏi thì Harry liền giải thích.

- Cô đừng hiểu lầm, đây là công việc mà thư ký cần phải làm. Công việc của tôi đến đây đã chấm dứt._ Vứt lời Harry rời khỏi phòng, không gian trong phòng yên tĩnh trở lại.

My lên nhìn qua Khánh thì thấy Khánh đã làm việc rồi thế nên cô cũng đành làm việc nhưng khi nhìn thấy đồng hồ công việc này thì cô đã khóc không ra nước mắt rồi hướng chỉ là làm hết nó. Thôi đành vậy, tối đầu thì hay tới đó.

Thế là My bắt tay vào công việc và tập trung làm.

12h trưa

Cũng là lúc nghỉ trưa, My thì cũng đã giải quyết phân nửa đồng hồ sơ tài liệu này. Rồi cô ngừng lại vươn vai đứng dậy, cũng đã trưa rồi mà Khánh không nghỉ 1 tí hay sao mà tập trung làm giũ thế.

- Trưa rồi, anh không nghỉ tí để ăn gì hay sao?_ My tò mò

- Em ăn đi, tôi không đói._ Mắt Khánh vẫn. Dán vào màn hình chiếc laptop. My lắc đầu thở dài rồi đi ra, đúng lúc Tú Anh đến rủ cô đi ăn trưa. Thế là 2 cô nàng tay trong tay @_@ đi xuống căn teen của tập đoàn.

Mang tiếng là tập đoàn nhưng thực ra nơi đây chỉ là một phần của tập đoàn GK, trụ sở chính của nó là ở Mỹ. Khánh đã chuyển một phần của tập đoàn về đây nên gọi là như thế nhưng nếu gọi đúng tên thật của

nó thì chỉ là công ty GK thôi. Chỉ tại công ty này hơi lớn thôi nên mới gọi là tập đoàn. Còn phần quy mô của nó thì nếu so với all công ty lớn trong nước Việt Nam thì nó đứng đầu đất nước về quy mô lẫn ngành tài chính - kinh doanh. Nhưng nếu so với công ty của Quân, Nam và Thiện thì nơi đây chỉ là một công ty nhỏ nhoi như bao công ty kinh doanh khác, bởi lúc đầu mình đã nói trong 4 người họ ai ai cũng đều có tập đoàn mà họ sáng lập riêng, một người có ít nhất là 5 công ty lớn trở lên. Nên công ty GK của Khánh ở Việt Nam không là phần gì đối với công ty của họ cả. Nhưng đừng nghĩ là gia tài Khánh chỉ có 10 mấy cái công ty lớn trên thế giới và tập đoàn GK chính ở Mỹ đâu mà anh còn 1 tập đoàn World đã và đang do cha anh quản lý.

Nếu nói tập đoàn GK đứng đầu trên thế giới thì nên nói tập đoàn World đứng nhất nhất trên quốc tế. Tập đoàn GK chỉ có mười mấy công ty lớn trên thế giới thì World lại lớn hơn. World có thể nói là một tập đoàn huyền thoại, nó lúc trước chỉ giống như GK của Khánh nhưng bây giờ nó đã lớn lại càng lớn hơn khi được thêm 3 tập đoàn của 3 nhà kinh doanh nổi tiếng kết hợp. Một tập đoàn lớn do Ryan Khoa Nam lãnh đạo, một tập đoàn do Kelvin Minh Hoàng quản lý và một tập đoàn do Tuấn Kiệt và Phúc Huy nắm quyền. 4 tập đoàn kết hợp lại tính luôn cả tập đoàn của cha anh là 4. Nhưng không ngừng ở đó đứng sau tập đoàn World là sự bảo lãnh của tổng thống nhất. Họ, những người quản lý tập đoàn và tổng thống nhất kể cả cha anh đều là những người có tiếng trong giới kinh doanh và thế giới ngầm. Cũng từng có nhiều tập đoàn khác cũng liên kết lại với nhau để đánh bại tập đoàn World nhưng thất bại mấy lần. Và từ đó về sau không có tập đoàn nào có ý định đó cả, còn về phần Khánh cha anh cũng đã lên tiếng chỉ cấp tập đoàn Khánh vương lên như tập đoàn World trước kia thôi thì ông sẽ trao Khánh cả tập đoàn mà ông gầy dựng cùng với vợ ông nhưng Khánh không cần. Anh muốn tự tay mình tạo nên không muốn dựa vào người khác cũng như bất cứ ai. Và dù sau này GK có vương tột đỉnh cao như World chưa sát nhập thì Khánh cũng không nhận. Anh không muốn tập đoàn cha anh, mẹ anh và mấy chú bác anh gầy dựng lại bị sụp đổ trong tay anh. Anh nghĩ vậy cũng không phải là tự ti mà vì anh nghĩ con người trong cuộc sống thì thế nào cũng sẽ có thất bại dù họ đã từng thành công rất nhiều. Và nỗi lo của anh là sự thất bại của anh sẽ rơi vào lúc anh tiếp quản tập đoàn World thế nên anh nhất định không nhận. Cha anh đừng như hiểu nên không ép buộc anh (Ở đây mình tiếc lộ tí nhé, cha Khánh là một người rất giỏi và mẹ Khánh cũng thế họ làm mình hâm mộ hơn cả Khánh và My, sau này, họ xuất hiện mình sẽ nói rõ hơn ấy bạn nghe)

Quay lại My, lúc này My không trò chuyện với Tú Anh ở căn teen cũng không ăn mà trầm tư suy nghĩ điều gì đó.

- My, My... Tú Anh kéo hồn My trở về hiện tại

- Hả... My giật mình.

- Bỏ sao vậy, sao không ăn đi mà nghĩ gì vậy... Tú Anh hỏi khi thấy tâm trạng kì lạ của My

- Ồ!!! . . . À mà Tú Anh, anh trai bỏ không xuống ăn à... Thì ra này giờ My nghĩ về Khánh nghe vậy Tú Anh tùm tùm cười rồi trả lời.

- Không, bỏ không biết ngoài biệt danh Vincent hai còn được người ngoài và nhân viên gọi với biệt danh gì àk. . . Là kẻ cuồng công việc đấy... Nghe chữ cuối của Tú Anh mắt My mở to lên.

- Với lại anh ấy thà bỏ ăn một tuần để làm việc chứ không bỏ lỡ công việc... Tú Anh kể rõ cho My nghe

- Vậy 1 ngày anh ta ăn mấy bữa... My lại hỏi

- 1 bữa... Tú Anh trả lời.

- Trời Ạk dạ dày nào chịu nổi. . . Tú Anh xin lỗi bỏ ở đây ăn một mình nha... Nói xong My liền đến quầy mua một phần thức ăn nhanh và vội vã lên phòng làm việc.

Bịch

Phần sandwich để xuống bàn, Khánh nghe tiếng động đó liền ngược mặt lên nhìn My tia giá lạnh như muốn hỏi “Cô làm vậy có ý gì?” tuy My không hiểu được hàm ý trong mắt anh nhưng My vẫn nói coi như thay câu trả lời.

- Ăn đi, nếu anh bệnh hay có mệnh hệ nào thì tập đoàn này ra sal đây tiền lương của tôi thì sao?... Mỗi ngày đầu mà My nghĩ đến tiền lương rồi.

Nhưng Khánh vẫn không để ý, anh vẫn trở lại làm tiếp. My bị Khánh phớt lờ máu của cô lúc này dồn lên não.

- Này, anh chảnh vừa thôi. Rốt cuộc anh là ai đấy hả? Nhịn ăn để làm việc thì dạ dày nào chịu nổi chứ. __ My nén một hơi dài dạy bảo Khánh.

Nghe câu đó, Khánh nhìn My lom lom, My khẽ nín thở lại để chờ biểu hiện tiếp theo của Khánh. Nhưng Khánh không hề tức giận khi nghe My chửi mà ngược lại. . . Anh phì cười, nở một nụ cười rất ư là đẹp. Khiến người như My cũng có chút rung động. Và rồi anh ngừng việc làm lại, lấy phần sandwich đó lên ăn. My thấy vậy khẽ nở nụ cười an lòng. Bất chợt điện thoại cô vang lên. Lấy điện thoại trong túi ra mặt cô tối sầm lại khi thấy điện thoại trong đó, thế là cô ra ngoài nghe máy.

13. Chương 13: Kế Hoạch Trễ Thù

- Dennis chuyện tôi nhờ anh sao rồi. __ Thái độ của My khi nói chuyện điện thoại như cô trở thành một con người khác, không phải là Diễm My thường ngày nữa.

- Thưa cô chủ đã có kết quả, đúng là bà ta còn có một người con mà là con trai. __ Giọng người đàn ông trong điện thoại đó thông báo với My.

Đúng là trời giúp cô!

Khi nghe câu đó đôi môi My hé lên.

Dennis liền cúp máy và gửi profile và hình ảnh của người đó qua máy My, My mở tin nhắn có hình đó lên xem thì lúc này trong đầu My hiện lên tia sáng, đôi mắt trong veo không quần đục của bụi trần kia giờ bỗng đen đi, tối sầm lại một màu đen đáng sợ.

Rồi My tắt điện thoại quay đi vào, vừa quay cô đã thấy Khánh đứng sau lưng cô. Cô hoảng người lùi vài bước về sau bất chợt cô đứng không vững và té, mai thay lúc đó có một cánh tay rắn chắc vòng qua eo cô, đỡ lấy cô. Khoảng cách giữa 2 người lúc này rất gần và rất mờ ám. My nhìn vào đôi mắt anh thoảng cô đỏ mặt vội đẩy Khánh ra rồi bình tĩnh đứng vững trở lại.

- Ô, hồi nãy anh nghe được hết rồi à. __ My ngập ngừng hỏi.

- Không, tôi chỉ vừa tới thì cũng đúng lúc em vừa nói chuyện xong. __ Khánh trở về bàn làm việc, thái độ cũng trở về như cũ.

-Ồ. . .

Sáng

Chỉ mới 7h mà My đã rời khỏi nhà, hôm nay là chủ nhật cô không đi làm vậy cô rời khỏi nhà để làm gì? Đến nhà tình thương sao? Hình như không phải, vậy có lẽ là mua sắm. Cô đi đến cửa hàng kia thì bị một bọn người lạ chặn đường.

- Này cô em, đi đâu vậy, hay đi với bọn anh nhe. __ Một tên trong đám người đó lên tiếng.

- Các người tránh ra cho tôi đi, không thôi tôi la lên đấy. __ My lùi về sau thì bọn đó tiến tới.

- cứ la đi cô em nơi đây không có ai tới dám cuét cô em đâu. __ Tên kia nói, My vẫn cứ lùi bước rồi quay đầu chạy bọn kia đuổi theo, My chạy rồi thấy một chiếc porches 2 cửa đang chạy đến cô liều mạng ra chặn đường, chiếc xe đó thắng lại. Chủ xe mở cửa bước ra, chủ xe là nam. Thấy có người My liền chạy ra sau người đó núp.

Con bị vào tới miệng bị vệt mắt đương tên kia sẽ tức giận

- Thăng nhai kia dám giành mồi của ông àk, biết tay ông.__ Nói xong tên đó vung đòn nhuệng tay hấn bị người nam kia chụp lại, anh vịn tay người đó một cái.

- a. . .ah. . . Đau.__ tên kia nói khi bị anh bẻ tay

- nói xin lỗi cô ấy mau.__ người nam đó lên tiếng, ngay tức thì tên đó cúi người xin lỗi, rồi anh buông tay tên đó ra hấn và bọn kia chạy đi.

- Cảm ơn anh rất nhiều, không có anh có lẽ tôi đã bị bọn đó hại.__ My ảm ứng ngại ngần nói.

Anh chỉ gạt đầu không nói gì My thì cũng gạt đầu theo, rồi My sức nhớ ra điều gì đó rồi nói

- xin lỗi tôi có việc bận chưa giải quyết, xin lỗi tôi đi trước.__ My nói rồi vội vã đi nhanh, người con trai kia thần thờ nhìn theo dáng My. Tim anh lại lần nữa rung động bởi vẻ đẹp như trăng rằm đó. Cô và anh đã gặp một lần rồi nhưng cô không nhận ra anh hay sao. Có lẽ là thế. . .

My đi mua sắm xong thì ghé vào quán God coffee. Nơi đây rất yên bình, My lựa 1 bàn gần bờ hồ có những bông sen và vòi nước phun để thưởng thức không gian yên tĩnh mà bấy lâu đã mất. Nhưng có lẽ trời không chiều ý cô, cô đang ngồi ở bàn và nhâm nhi tách cafe campuchino ngon lành thì có một tên cao ráo, cơ bắp cuồn cuộn nhìn hấn khá đô con và tiến tới chỗ My.

- Này cô em sao uống cafe một mình buồn vậy hay là đi chơi với anh đi, anh có chỗ này vui lắm chắc rằng em đi rồi sẽ thích__ 1 người không quen không biết tới nói chuyện với My

My chẳng trả lời và cũng không quan tâm đến hấn vẫn bình thần nhâm nhi tách cafe trên bàn.

- Kêu nhỉ, rượu mời không uống mà muốn uống rượu phạt, theo tao__hấn nắm tay My lôi My nhưng My giựt lại

- Anh làm gì vậy, buông tay tôi ra không thôi tôi la lên đấy.__ My giựt tay mình ra bực bội và sợ nói.

- Xin lỗi anh đã làm phiền khách của tôi khi đang yên tĩnh.__ 1 người con trai xuất hiện nghe giọng rất quen.

Tên kia vịn tay lên thì bị anh chụp lại bẻ ra sau và gọi bảo vệ đưa người đó ra khỏi quán. My cuối đầu cảm ơn, người con trai đó nhưng thật tình cờ người con trai cứu cô lần này và lần trước đều chung 1 người là Minh Vương

- Diễm My em không nhớ anh àk.__ Vương lúc này lên tiếng.

My nhíu mày trong đầu cô lúc này trống rỗng không nhớ gì cả nếu có thì những hình ảnh về anh trong cô rất mơ hồ.

- anh là Vương người đã ẵm em trong 1 tuần trướccc.__ Vương nhắc lại cho My nhớ.

Lúc này My mới sững sờ, thì ra cô và anh đã gặp nhau rồi mà cô không nhớ, có lẽ đây là duyên trời sắp đặt trg cô với anh. Cô khẽ nở nụ cười dịu dàng. Và gạt đầu, thế là 2 người trò chuyện với nhau họ trò chuyện 1 hồi thì điện thoại My vang lên. My ra góc nghe điện thoại là Quân điện thoại cho cô, Quân nói vài lời tạm biệt cô trước khi anh đi công tác xa ở nước ngoài và thời gian anh đi 1 năm nên anh đành gửi My ở lại nhà Khánh. Lần này chuyến công tác xa của anh cũng đã được an tâm rồi. My thì hơi buồn khi biết anh đi công tác lâu như vậy nhưng biết làm sao được sự nghiệp là quan trọng mà, sao có thể vì cô mà ảnh hưởng tâm huyết gầy dựng bấy lâu nay của anh cơ chứ. Thôi thì cô cứ vui vẻ để anh an tâm dù cô rất mún đi cùng anh cô. Nhưng bù lại kì này có Tú Anh ở bên cô, có thể nói đây là bù đắp của cô. Cuộc gọi của My với Quân vừa kết thúc thì Tú Anh liền gọi cô. Tú Anh gọi hỏi cô về chuyện đến nhà tình thương làm cô sức nhớ ra, vội hẹn Tú Anh ở nơi khác. Nhưng tại sao lại hẹn nơi khác sao cô không nói cô ở quán god coffee chứ, rốt cuộc cô đang jấu Tú Anh và mọi ng chuyện gì chứ. . . .

Cô vội chào Vương và rời khỏi quán. Vương nhìn theo dáng cô anh lại thơ thẩn bởi sự hấp dẫn ấy. Nhưng My thì lại khác, khi cô bước ra khỏi quán đôi môi lại nhếch lên nở một nụ cười lạ giá, khác hẳn thường ngày. Như trở thành 1 con người khác.

. . .

Tại con hẻm kia

- Tiền đây, cậu và bọn người kia, rồi khỏi đây nhanh lên. Nhớ nếu tôi thấy mặt cậu còn trên đất Việt Nam này thì số tiền đó là mỹ trên tay cậu biến thành đô la âm phủ đấy. _ Người con trai đó mặt lạnh như tiền đứng trong bóng tối nói và đưa tiền cho bọn côn đồ và người con trai kiếm chuyện Mỹ lúc này.

- Dạ, anh Quang anh yên tâm tụi em sẽ rời khỏi đây. _ Tên kia nói xong liền cùng đồng bọn của mình ôm tiền chạy đi.

Người con trai mà bọn kia gọi là Quang đứng trong bóng tối ấy, lấy điện thoại ra gửi 1 tin nhắn cho ai đó nội dung tin nhắn đó rất ngắn gọn ” tôi đã hoàn thành nhiệm vụ, hãy yên tâm”.

14. Chương 14: Luôn Có Một Bờ Vai

Ở biệt thự giọt tuyết, một người đàn ông trung niên 60t đang đứng bên cánh cửa sổ hướng mắt về những bụi hoa giọt tuyết đang tàn lụi dần vì không ai chăm sóc kia. Đôi mắt ông buồn bã nhìn những bông hoa giọt tuyết đang tàn ngoài vườn ấy làm ông nhớ về 1 người.

“Cũng đã 5 năm rồi, kể lúc Ngọc Diễm xách đồ ra đi thì con bé cũng từ đó đi theo. Không biết 5 năm qua cuộc sống của con bé sao rồi, nó còn hận người cha như mình nữa không.”

Một ánh nhìn buồn thẳm thẳm khi chút ký ức xưa cùng với lời nói của một người ông xem là rất quan trọng trong quá khứ, hiện tại và cả tương lai.

. . .

Thấm thoát ngày chủ nhật trôi qua và ngày thứ 2 lại đến. Tú Anh hôm nay cũng đã đi công tác đến tháng sau mới về nhà bây giờ chỉ còn Mỹ và Khánh.

Khánh thay đồ đi làm xong đi thẳng xuống gara bước vào xe thắt dây an toàn lại thì. .

“Cốc. . . Cốc”

Tiếng gõ phát ra từ cửa kính xe, Khánh hạ cửa kính xuống thì thấy Mỹ.

- Cho tôi quá gian đến công ty được không? _ Mỹ nói giọng gào vì đây là lần đầu tiên cô có gian người con trai như Khánh.

Khánh thì gật đầu đồng ý, Mỹ vui mừng chạy vào bên kia xe ngồi, rồi chiếc xe lạng bánh. Trên đường đến công ty xe chạy qua một tiệm đồ ăn nhẹ, Mỹ kêu Khánh dừng xe, Khánh cũng dừng lại. Mỹ xuống xe vào cửa hàng mua gì đó lát ra đưa cho Khánh 1 chiếc hamburger. Khánh nhìn Mỹ bằng ánh mắt như thường ngày. Rồi lát sau Khánh mới cất tiếng nói

- Tôi không ăn.

- Trời ạ, muốn làm việc thì trước hết lót dạ đầy cái đã, lớn rồi như con nít vậy á _ Mỹ lấy chiếc bánh vào tay Khánh, Khánh vẫn tiếp tục nhìn Mỹ.

Mỹ sợ Khánh hiểu lầm nên liền giải thích.

- Nhìn gì chứ, tôi vì giúp Tú Anh chăm sóc anh dùm với lại đây cũng là trách nhiệm của thư ký như tôi thôi. _ Mỹ buông một hơi giải thích mong Khánh sẽ không hiểu lầm cô.

Nhưng cô nghĩ như thế thì Khánh sẽ không biết à. Một người có tính trẻ con như Tú Anh lo bản thân mình còn không nhớ thì làm gì nhớ tới chăm sóc anh cơ chứ, cô muốn tìm lại lý do nào cũng được sao lại tìm lý do như thế này đúng là ngốc mà. Khánh bật cười với câu biện minh của Mỹ và rồi anh cũng nhận bữa sáng của cô thư ký kiêm bảo mẫu của anh. Và 2 người cùng đến công ty đến chiều gần tan ca thì. . .

“Cộc. . . Cộc”

Mỹ ngược lên thì thấy Khánh đang đứng trước bàn cô.

- Đi thôi._ Khánh buông 2 từ ngắn ngủn.

- Đi đâu, chưa tới giờ tan ca mà._ My ngây ngô hỏi.

- ký hợp đồng._ Vứt lời, Khánh dứt tay vào túi và đi. My liền lấy túi xách và đuổi theo.

Khánh và My đến nhà hàng phong cách Hàn Quốc nơi đây giống như cái phong cách của nó, mọi món ăn đều như ở Hàn Quốc, đa số mọi người đến đây đều ăn đồ nướng và cay còn Khánh thì đến để ký hợp đồng.

Khánh và My bước vào, Khánh đến 1 cái bàn ven cửa sổ, nơi đó đã có người đàn ông đang ở đó chờ họ. Đôi mắt trong veo của My thoáng chốc đen và đục lại vì 1 điều gì đó.

- Ah chào Thiên Khánh._ Người đàn ông, đó nở 1 nụ cười khi thấy Khánh.

- Chào chủ tịch Trần _ Khánh gọi tên theo đúng khuôn phép trong giao tiếp, mặc dù giao tiếp với đối tác thái độ của anh vẫn như thường ngày, nhã nhặn và bằng giá như thường ngày.

- Gọi ta là chú Minh đi dù sao ta và cháu cũng biết nhau._ Người đàn ông đó thân thiện nói. Khánh gật đầu rồi Khánh như nhớ ra còn tồn tại của My lúc này anh mới giới thiệu My.

- Chú Minh đây là Diễm My thư ký cháu._ Khánh giới thiệu.

Ông Minh vui vẻ đón tiếp My.

- Chào cháu rất. . . _ Câu nói của ông như dở dang đi khi ông nhìn mặt My, đã bao năm rồi ông không thấy người đó đến tới giờ, giây phút hiếm hoi này mới thấy được nhưng liệu người đó còn hận ông như đã nói nữa không?

- Rất vui được làm quen._ Ông Minh nói tiếp.

My nở nụ cười ôn nhu như làn nước mùa thu và đáp.

- Chào chủ tịch Trần rất vui được hợp tác với ông._ Lời nói bình thường của My nhưng ông Minh nhận ra được sự oán hận gì đó trong cô đối với ông.

Đôi mắt ông đang vui vì có sự hiện diện của My, bỗng ông buồn xuống khi nghe My nói câu đó. Còn My thì lạnh lùng hẳn đi khi thấy ông Minh. My vẫn ngồi im lặng không nói gì chỉ lắng nghe họ bàn công việc. Đúng là quả đất tròn, cô mong là suốt đời không gặp lại ông nữa nhưng vòng tròn trái đất xô đẩy ông và cô gặp lại nhau. Và rồi Khánh và ông Minh cũng ký xong hợp đồng, họ gọi thức ăn. My thì vẫn thế, im lặng chú ý nhìn theo từng cử chỉ hành động của người đàn ông trước mặt. Khi món ăn đã ra, hợp đồng cũng đã ký. Lúc này họ mới trò chuyện hỏi vào đời tư của nhau.

- Tôi cũng có một người con gái, vì chuyện gia đình nó cũng đã bỏ nhà đi mấy năm. Nếu giờ gặp lại chắc nó cũng lớn bằng cháu Diễm My đây. À! Diễm My cháu đã có bạn trai chưa?_ Ông Minh nói mặt My tối sầm lại khi nghe câu đó.

Lát sau My mới ngẩng mặt lên trả lời với nụ cười tươi rồi.

- Dạ có rồi, người đó rất tốt với cháu là Thiên Khánh._ My lấy Khánh làm lá chắn, Khánh nghe câu ấy liền nhìn My, My chẳng biểu hiện gì cũng chỉ cười với Khánh một cái rồi thôi.

Khánh nhận ra hôm nay My rất lạ, chẳng giống ngày thường chút nào. Còn về phía ông Minh khi nghe câu đó, ông thấy an tâm hơn phần nào.

- Thiên Khánh là một người rất tốt chắc cha mẹ cháu rất hài lòng và vui khi có một con rể như Khánh._ Ông Minh uống một ngụm rượu vang rồi nói.

- Cháu không có cha, cháu chỉ có mẹ. Ba cháu đã chết cách đây 5 năm khi cháu mới 19t._ My nói chuyện nhưng ánh mắt vẫn không rời ông Minh 1 giây, hình như cô đang thăm dò biểu cảm của ông Minh khi nghe câu đó.

Về Khánh thì anh vô cùng ngạc nhiên và ngỡ ngàng khi nghe câu trả lời hồi nãy của My nhưng anh cố giấu nó đi. Cha My cũng tức là cha Quân. Ông ấy đã chết rồi sao, vậy tại sao Quân không nói lời nào để anh và 2 người kia đến dự lễ tang lúc trước hay thấp một nén nhang. Mà anh cứ im lặng giấu mãi, rốt cuộc Quân

có coi anh một người bạn thân hay không. Khi anh chẳng nói gì cho anh biết cả. Còn My đáng lẽ phải đau buồn khi nhắc lại chứ nhưng anh cảm nhận thái độ không phải như vậy, không phải đau buồn mà là hận thù, một sự hận thù đáng sợ từ trong sâu thẳm đôi mắt của My.

Họ trò chuyện hỏi thăm về nhau suốt buổi cho đến khi ra về thì My cũng xin bí tỉ, Khánh kè My vào xe, để My trong xe rồi quay ra chào ông Minh, Khánh vừa quay lưng chuẩn bị đi thì Ông Minh kêu anh dừng lại không đi nữa.

- Khánh Bắ à không Thiên Khánh, cháu nhớ chăm sóc My không thôi kéo con bé bệnh qua hôm sau ấy. Cháu đừng hiểu lầm ta chỉ xem con bé như con gái ta thôi. Với lại nếu cháu là người mang lại hạnh phúc cho My thì cháu đừng nói họ mình ra. __ Ông Minh dặn dò Khánh kĩ lưỡng rồi Khánh bước đi, chiếc xe Khánh lạng bánh và chạy đi, đôi mắt của ông Minh vẫn dõi về theo chiếc xe ấy.

“Đến tận bây giờ con vẫn hận cha đến như thế hay sao? Rồi con sẽ làm gì để trả thù cha? Hay người con hướng tới trả thù không chỉ một mình cha mà còn cô ấy nữa??? Thiên Khánh! ta đặt hết niềm tin vào cháu, ta tin cháu sẽ hoá giải được tình cảm của ta và con bé.”

Khánh lấy xe chở My về nhà, cơn say làm My ngủ đi trên xe nhưng khi ngủ đôi mắt của cô nhú lại, nhìn về mặt cô như rất khó chịu, Khánh đoán như sắp có chuyện gì xảy ra nên anh dừng xe lại, đậu vào ven bờ. Đúng lúc My vội mở cửa bước ra chống tay lên một cái cây và nôn. Cô nôn xong rồi ngồi xuống băng ghế ở gần đó, Khánh đưa cho cô chai nước suối và bịch khăn giấy, cô cảm ơn. Cô súc miệng rồi lấy khăn lau, xong nhưng cô vẫn chưa về cô vẫn ngồi đó. Khánh cũng ngồi xuống kế bên cô. Đôi mắt cô bây giờ trong veo trở lại, trở về đôi mắt trong suốt như thường ngày nhưng mang theo đó là một niềm đau thương mà cô giấu bấy lâu nay. Rồi cô không thể kìm nén nữa, mà nói ra thành lời, giọng cô rung rung như sắp khóc.

- Tôi cũng từng có một gia đình êm ấm như bao người nhưng 5 năm trước, gia đình tôi chỉ vì một người đàn bà mà vỡ tan. Mẹ tôi và cha tôi ly dị, mẹ tôi đau khổ xách đồ ra đi tôi nài nỉ, van xin cha tôi hết lời nhưng ông không hề nếu kéo mẹ tôi lại, ông chỉ nói với tôi một câu là “Diễm My! Có lẽ đây là giải pháp tốt nhất ẹ con cũng như cha” đó là câu trả lời mà tôi nghe được từ miệng cha tôi, ông không biết gì hết, ông chỉ yêu người đàn bà ấy không hề nghĩ cảm xúc của của mẹ tôi như thế nào. Mẹ tôi vẫn còn yêu ông rất nhiều thế mà ông lại nỡ nói lời vô tình như thế. . . 5 năm qua, tôi đều sống dựa vào tình thương của anh trai và mẹ, trong tôi chưa hề tồn tại,tình thương của cha. Nhìn lũ bạn bè ngày ra ngành được ba mẹ đến chúc mừng thì lòng tôi lại đau đớn biết bao khi nhận ra lúc đó mình không có cha. __ My dựa vào vai Khánh ghen ngào nói.

Khánh vẫn im lặng lắng nghe lời nói của cô, anh không ngờ một cô gái vui vẻ hoạt bát như cô lại chịu nhiều đau thương đến thế. Và anh thấy mình không bằng Quân, lúc trước My nói anh không bằng Quân một góc nào cả đúng là như thế. Quân rất yêu em gái mình và anh rất tốt với My. Có lẽ 5 năm qua anh luôn dành những điều tốt đẹp đến cho My nên My mới có thể vượt qua nỗi đau và như bây giờ. Cánh tay Khánh từ từ nâng lên ôm bờ vai My khi My vẫn dựa đầu vào vai anh để khóc. Từng giọt nước mắt nóng hổi của người con gái rơi xuống vai áo anh và làm ướt nó như phần nào làm tan đi lớp băng giá trong anh, lớp băng của hoàng tử lạnh lùng. Thấy My khóc không hiểu sao trong lòng anh lại đau như thế, đáng lẽ anh sẽ không tìm hiểu vào đời tư của người khác nhưng thấy My khóc như vậy, anh nhất định sẽ tìm cho ra câu giải đáp này.

p/s: Có lẽ dù là một chút đau thương, một chút ngăn ngừi được dựa vào bờ vai Khánh như đó có lẽ những ký ức hạnh phúc khiến My nhớ mãi khi sau này.

15. Chương 15: Điều Tra

Hôm sau.

My thức dậy, đầu nặng trĩu vì rượu hôm qua nhưng tệ hơn vào đó là người cô nồng nặc mùi rượu trong người. Cô đành bước vào phòng tắm để tắm sạch mùi rượu đó. Rồi ra, nhưng cô vẫn cảm thấy nóng trong người vì nhiệt độ ngoài trời hay sao, không đúng buổi sáng làm gì nóng như thế cơ chứ. Cổ họng cô khô, cô cảm thấy khát nước nên xuống nhà để uống nước. Cô uống một lượt 5 chai nước suối mới lấp đầy cơn khát trong cô. Cô nhận ra hôm nay làm gì cô uống nhiều nước đến thế, bình thường nhưng buổi sáng mới

thức dậy cô không hề bỏ giọt nước nào ngoài miệng nhưng hôm nay có mà lại 5 chai cơ chứ. Riết cô không biết cô sao nữa, chắc có lẽ là do dư âm còn lại của cồn trong rượu. My uống nước xong thì đi lên lầu, đi được vài bước gần tới cầu thang thì cô thấy Khánh nhưng rồi mọi hình ảnh bỗng vụt tắt trong mắt cô. Cô ngất xỉu ngay chân cầu thang trước mặt Khánh. Khánh bước tới bế cô lên phòng và đặt cô lên giường, anh chạm nhẹ lên trán cô thì trán cô nóng hực. Anh lấy điện thoại và điện cho Harry.

- Kiểm một bác sĩ đến nhà tôi._ Khánh chỉ nói một câu rồi tắt máy.

Lát sau Harry đưa một vị bác sĩ đến và khám cho My, bác sĩ trách Khánh. Nói My bị sốt mà còn để My tắm và chạm nước lâu như vậy. Bác sĩ nói, Khánh mới biết là My bị sốt từ đêm hôm nên My mới nói mấy lời như thế. Rồi bác sĩ kê toa thuốc cho My, rồi về. Harry tiễn bác sĩ sẵn tiện mua thuốc cho My. Lúc này trong phòng chỉ còn My và Khánh. Khánh nhìn khuôn mặt nhợt nhạt của My bất giác anh nhói lòng. Tại sao anh lại đau lòng vì My, anh có tình cảm với My sao? Đúng, anh thừa nhận là có tình cảm với My nhưng là tình huynh đệ, bạn bè >_<||. nhưng=" my=" bị=" sốt=" từ=" hôm=" qua=" vậy=" những=" lời=" cô=" than=" vãn,=" tâm=" sự=" với=" khánh=" chỉ=" là=" những=" lời=" nói=" trong=" cơn=" mê=" sáng=" hay=" sao.= không,=" khánh=" tin=" những=" lời=" đó=" là=" sự=" thật,=" chủ=" trong=" những=" cơn=" mê=" sáng=" cô=" mới=" nói=" lời=" thật=" lòng=" như=" thế=" chứ=" ngày=" thường=" cô=" giấu=" rất=" kĩ,=" người=" ngoài=" nhìn=" vào=" không=" có=" chuyện=" gì=" xảy=" ra.= Khánh=" trầm=" ngâm=" suy=" tư=" về=" một=" điều=" gì=" đó.= rồi=" harry=" mở=" cửa=" đi=" vào=" đưa=" thuốc=" của=" my=" cho=" khánh=" rồi=" đi,=" được=" vài=" bước=" thì=" khánh=" lên=">

- Tôi nhờ cậu điều tra dùm tôi việc này. . _ Rồi Khánh nói nhỏ điều gì đó vào tai Harry

Harry nghe xong gật đầu tui về. Anh quay qua trầm tĩnh nhìn người con gái đang bất tỉnh trên giường, anh thở dài. Tại sao anh vì cô nhóc này mà lại nghỉ làm ở công ty một bữa chỉ để chăm sóc cho cô thôi chứ, anh càng ngày càng không hiểu bản thân mình rốt cuộc đang nghĩ gì.

Sáng

Cơn sốt cũng đã hết, My cũng tỉnh dậy. Cô bước xuống giường vương vai. Đối với cô đó chỉ là giấc ngủ chứ cô không hay là mình bị ngất, rồi những hình ảnh hôm qua hiện về trong đầu cô. Cô trợn mắt khi nhớ lại những lời và hình ảnh hôm qua lúc cô say. Cô tự chửi thầm mình khi say lại nói hồ đồ như thế. Và cô thấy trước mặt mình là người con trai trước mặt, đang ngủ gục trên chiếc ghế cạnh giường cô. Suốt đêm qua anh chăm sóc cho cô sao, My đứng dậy bước những bước nhẹ nhàng đến cạnh Khánh, cô ngấm kĩ gương mặt Khánh. Đến lúc này cô mới thừa nhận là Khánh rất đẹp trai và cô trách ông trời không công bằng những thứ mà người con gái mong muốn có trên gương mặt họ nhất thì đều tụ hội trên gương mặt của Khánh, nhìn anh rất giống Hàn Quốc. Và My nhẹ hôn lên trái anh, hành động táo bạo này là lần đầu tiên như ghay lời cảm ơn của cô đối với anh khi suốt đêm qua anh đã chăm sóc cô. Đôi mắt cử động và rồi anh mở mắt ra, My trợn to mắt, mặt đỏ bừng vì ngượng. Cô không biết hành động vừa rồi của cô anh biết hay không, cô cầu mong là không biết. Về phần Khánh thấy My đỏ mặt anh cứ tưởng là cô vẫn còn sốt, anh lấy tay đặt lên trán cô.

- Đã hạ sốt rồi, sao mặt em vẫn còn đỏ vậy?_ Khánh hỏi My lúc này mới lấy 2 tay bịt 2 má của mình và tầm mắt cô rơi vào đồng hồ đặt trên bàn sau lưng Khánh. Cô hoảng người

- trời ạ, 9h rồi sao, trễ việc làm rồi, sao anh còn đứng đây về phòng thay đồ đi._ My lúnh huỳnh vì sợ trễ giờ.

- em tính như thế đi làm sao._ Mặt My tuy hết trắng bệch nhưng còn hơi tái.

- Không sao anh yên tâm, tôi khoẻ rồi, đi về thay đồ đi làm đi trễ rồi._ My đẩy Khánh ra khỏi phòng rồi đóng cửa lại.

Khánh bắt đắc dĩ lắc đầu. Anh cứ tưởng Tú Anh em gái anh là chúa cứng đầu nhưng không ngờ My lại cứng đầu hơn. Thế là anh đành về phòng thay đồ đi làm.

Tại công ty 12h trưa.

Làm xong hết thấy công việc thì Khánh ngừng một tí. Anh nhìn qua chiếc bàn nhỏ người con gái đang nằm dài mệt mỏi trên đó. Anh đứng dậy rời khỏi phòng đi đâu đó, lát sao trở lại.

My đang nằm thì mùi thơm bay vào mũi cô, là mùi hamburger. Cô liền ngẩng đầu dậy thì thấy Khánh đứng trước mặt cô.

- Anh ăn đi tôi không đói.__ My nói xong rồi gục đầu xuống nằm tiếp.
- Em định vứt bỏ thành ý của tôi đi xa mua cho em hay sao.__ Khánh lạnh băng nói.
- Xin lỗi nhưng tôi không muốn ăn.__ My mệt mỏi nói.
- Nếu em nghĩ sau khi mẹ em biết em bệnh, em muốn mẹ em lo cho em à.__ Khánh nói lời bình thường nhưng chứa hàm ý hăm dọa rõ ràng.
- Thiên Khánh anh dám.__ My liền kích động đứng bật dậy.

Khánh thản nhiên nhún vai, đưa cho My phần hamburger ý đồ của anh rất rõ ràng, nếu My không ăn anh sẽ nói còn ăn thì thôi. My liền giật phần hamburger đó mà ăn. Khánh cong môi, dù chiều này hơi tiểu nhân nhưng rất hiệu quả. Anh nhìn My trong lòng anh xuất hiện một cảm xúc lạ kỳ. Rồi Harry mở cửa đi vào.

- Thưa chủ tịch việc anh nhờ đã có kết quả.__ Harry nói.

Khánh gật đầu rồi nhướng mắt ra ngoài cửa ý của anh như là kêu Harry ra ngoài vì ở đây có My, rồi Harry đi ra Khánh cũng thế. My chẳng hiểu gì cả nhưng cô không quan tâm.

Tại sân thượng tập đoàn GK.

Harry đưa một hồ sơ cho Khánh, Khánh mở nó ra xem thì thấy profile của một người phụ nữ rất quen.

- Theo những điều tra được thì mẹ của William tên đầy đủ là Huỳnh Ngọc Diễm, bà cũng thuộc giới thượng lưu, bà là người con út trong dòng họ quý tộc Ashley, bà là một nhà thiết kế nổi tiếng trong giới kinh doanh nhưng kể từ khi bà ly hôn với chồng mình 5 năm trước thì không thấy bà đâu hết có người nói bà đã chết.__ Harry nghiêm trang báo cáo.

“Ashley Ngọc Diễm cái tên này mình có cảm giác như đã nghe ở đâu rồi?” Khánh trầm tư suy nghĩ.

- Còn cha William thì sao.__ Khánh hỏi Harry

16. Chương 16: Lâm Bệnh

- Những tư liệu về cha của cậu William rất ít hình như cậu William hay Selena đã hủy đi một số lớn rồi!!!__ Harry thông báo.

Đôi mắt Khánh trầm tư như biển lạnh, rốt cuộc là trong anh em họ ai làm điều này là Quân sao? Không tính Quân không phải vậy? Một khi Quân ghét hay hận ai thì cậu sẽ làm thẳng tay mà còn hơn thế nữa chứ không hủy hồ sơ đơn giản như vậy đâu. Nhưng nếu vậy không lẽ là My. My hận chà mình đến như thế sao nhưng nhìn My không có động cơ. Vậy rốt cuộc ai là người làm việc đó và tại sao??? Khánh suy nghĩ

- Harry cậu điều tra tiếp cho tôi, xem ai là người đã hủy hồ sơ đó? Và điều tra nguyên nhân.__ Khánh ra lệnh
- Dạ chủ tịch.__ Harry cúi người.

Khánh về phòng vừa bước vào cửa thì thấy My đi ra kéo tay anh.

- Đi thôi!__ Cô nói, anh nhìn cô như muốn hỏi đi đâu.
- Thì đi kí hợp đồng.__ Lần đầu tiên anh bị người con gái như thế lôi anh đi nhưng anh im lặng chấp nhận.

Hôm sau

My đang ngồi làm việc thì điện thoại cô vang lên, cô lấy ra xem là số của Minh Vương, Minh Vương điện cô chi vậy??? Cô đứng dậy đi ra ngoài nghe điện thoại.

- Alo My hả em cò thể gặp anh một chút được không???_ Minh Vương đầu dây bên kia nói

- Ừm_ Và cô đi tới điểm hẹn mà Vương hẹn cô.

Cô ngồi xuống, trên người vẫn mặc bộ đồ công sở, nhân viên phục vụ đến hỏi cô uống gì thì cô lắc đầu rồi nhân viên rời đi.

- Anh hẹn em đến đây có việc gì???_ Cô cất tiếng hỏi.

- Anh xin lỗi vì đã làm phiền em nhưng anh muốn nhờ em làm một việc._ Vương nói, đôi chân mày My nhíu lại như muốn hỏi là việc gì?

- Tối thứ 7 tuần sau em có thể cùng anh đi dự tiệc để gặp mẹ anh được không?_ Vương nói, My ngậy người Một nụ cười lạnh lẽo hiện lên trong bóng đêm ở một góc nào đó.

- Nếu anh không ngại thì em sẽ giúp._ My đồng ý

- Cảm ơn em nhiều nha._ My, Vương cầm tay My , my giựt lại mặt đỏ ửng.

. . .

My đón 1 chiếc taxi về nhà, nhìn khung cảnh ven đường phút chốc cô nhớ lại

chuyện Minh Vương nhờ cô vừa rồi, đôi môi anh đào kia nhếch lên

“Minh Vương ơi Minh Vương, tôi không biết nên thực hiện kế hoạch này sớm hơn hay cứ rút tiền anh từ từ đây nữa, thật sự việc mẹ anh làm đối với tôi thì dù cả tập đoàn họ Dương cùng với mấy cái mạng của mấy người trả cụng không đủ nữa. Đáng lẽ tôi tính là từ từ thực hiện nhưng đến nước này tôi không thể từ từ được nữa”

Xe về tới nhà cô bước vào, nhà tối om không bật đèn chẳng lẽ Khánh chưa về sao? Hôm nay không có kí hợp đồng đáng lẽ là anh về trước rồi chứ nhưng sao nhà không có ai hết vậy. Cô bước vào phòng Khánh, thì thấy không bật đèn cô tính bước ra nhưng khi quay lưng cô nghe được hơi thở lạnh trong đêm. Cô bật đèn lên thì thấy Khánh còn nguyên bộ đồ công sở trên người đang nằm dưới đất, cô trợn mắt liền tới bên anh.

- Thiên Khánh anh làm sao vậy._ Cô gờ trán anh, rất nóng. Anh bị sốt rồi nóng như vậy phải đưa anh đến bệnh viện thôi.

Tại bệnh viện.

Đôi mắt anh tuần ấy lim dim khi nghe tiếng bác sĩ nói

- Cậu ấy bị mất dinh dưỡng và suy nhược cơ thể nhiều, với lại áp lực công việc làm cho cậu ta bị sốc chỉ cần nghỉ dưỡng một thời gian là cậu ta sẽ khỏe lại bình thường._ Bác sĩ dặn dò My gật đầu

- Cảm ơn bác sĩ._ và cô tiễn bác sĩ ra ngoài.

My thấy Khánh tỉnh dậy, liền chạy vào đỡ anh dậy, lúc này nhìn mặt Khánh xanh xao chút đi, nhìn không hiểu sao My tức giận lên

- Thiên Khánh anh làm sao vậy? Lớn rồi cũng không biết chăm sóc bản thân mình để xảy ra như vậy sao? Rốt cuộc vì công việc mà anh bán cả tính mạng ra như thế sao? Anh làm vậy có bao giờ anh nghĩ về em gái anh, ba mẹ anh chưa? _ My thấy Khánh tức giận nói một tràng.

Khánh nhìn My một cái nhìn không biểu cảm gì làm cho My không đoán được trong đầu anh đang nghĩ gì? nhưng Khánh không giận mà anh còn phì cười, anh thấy My rất giống bảo mẫu của anh. Về phần My thấy anh cười My ngậy ngốc, anh điên rồi sao bình thường nói vậy thì anh đã tức giận giờ ngược lại anh chỉ cười trời ạ, con người này hâm nặng rồi ư =.=ll

- Vậy tôi sẽ nghỉ 1 tuần lễ được chưa cô bảo mẫu.__ Khánh thoát ra một lời đùa cợt khiến My bất ngờ, người lạnh lùng như anh mà biết đùa sao?? My thấy nụ cười anh làm cô ấm lòng cùng với lời hứa ấy, cô mỉm cười theo rồi gật đầu.

1 tuần sau . . .

Rằm . . .

Cánh cửa bị đẩy ra một cách thô bạo, My và Khánh nhìn về hướng cửa.

- Hai . . . anh khỏe không, em hay tin anh bệnh em liền về, em xin lỗi em không biết anh bệnh.__ Tú Anh chạy vào đi theo sau Tú Anh là hai người bạn của anh, Quân đi công tác vẫn chưa về.

- Tú Anh à, Thiên Khánh không chết đâu, anh thấy cậu ta khỏe hơn khi tuần qua có người đẹp chăm sóc.__ Tuấn Nam vừa bước vào đã trêu nhưng mai là My nóc không hiểu ra.

- Tớ nghĩ 2 cậu đến đây không có ý thăm bệnh tớ mà đến nói những lời tiên tớ đi sớm.__ Khánh lạnh lùng nói

- Ấy ấy . . . oan quá thủ lĩnh đại nhân Thiên đây không có ý như thế?__ Thiên đùa làm mọi người bật cười kể cả Khánh.

My đang cười thì số điện thoại nào đó điện thoại cho cô, cô ra ngoài nghe máy

- Tôi là bác sĩ khoa nội hiện chúng tôi đã lấy được nó, vậy cô tính chừng nào thực hiện__ Đầu dây bên kia trả lời

Sắc mặt My thay đổi, lấy được rồi sao

- Tôi sẽ gửi thời gian cho ngài, cảm ơn__ My cắn nhẹ môi nhìn chiếc điện thoại trong tay, bất giác cô cảm thấy bức rức

“Thiên Khánh cho em xin lỗi, thực chất em không còn cách nào khác”

Bên ngoài cánh cửa có một người đã nghe hết mọi việc, khuôn mặt anh trầm đi

Các bạn đừng quá ngạc nhiên khi thấy truyện mình ra một lượt 5-6 chap nhé, tại vì mình muốn đua kịp chương bên zing và bên wattpad thôi. Cảm ơn các bạn để xem truyện của mình ^^

17. Chương 17: Âm Mưu

18h, ngày thứ 7

- Minh Vương, em được không?__ Giọng nữ trong trẻo, bước ra từng phòng thay đồ, chiếc váy dạ hội màu xanh dương với chất liệu nhẹ nhàng, đính cườm cầu vồng, nhẫn phale giữa ngực, kết hợp màu xanh ngọc bích, tà váy phồng dài sẽ tô điểm đáng vẻ thướt tha, làn da sáng cho cô nổi bật trong buổi tiệc sang trọng. Tô thêm vẻ đẹp đẽ là gương mặt trong sáng ngày thơ giờ đây trưởng thành hơn khi được người thợ trang điểm làm cho cô nhìn chừng chạc hơn trông thấy.

Về phần Vương, Vương bị đờ người khi thấy vẻ đẹp đó. của My, lại thêm nụ cười dịu dàng tươi sáng như ánh trăng kia trên bầu trời đêm nay.

- Minh Vương anh không sao chứ.__ My quơ tay, trước mặt Vương, Vương nhờ vậy được cô kéo về hiện tại.

- Em rất đẹp.__ Minh Vương nói, My lại mỉm cười trên môi My luôn chứa những nụ cười chưa bao giờ vụt tắt cả.

- Kéo miệng, anh cũng chẳng khác gì em đâu.__ My khen lại Vương, đúng thế, Vương hôn nay ăn mặc rất đẹp và sang trọng.

My nhìn Vương thật lâu đến nỗi nhìn lầm người trong đôi mắt cô Vương bây giờ đã là Khánh, 1 con người lạnh lùng, lịch lãm và thông minh

- My, My . . . đi thôi em.__ Minh Vương gọi, cô trở về hiện tại, nở 1 nụ cười rồi rời khỏi nơi đó.

Trong bệnh viện.

- Dì cho con xin lỗi, con không thể đến dự tiệc của dì được rồi.__ Khánh nói chuyện điện thoại với dì của anh.

- Ủm, không sao đâu. Con lo mà giữ sức khỏe, kéo khi cha mẹ con về trách Tú Anh đấy.__ Giọng nữ trong điện thoại nghe rất quen thuộc.

. . .

Chiếc xe chở My và Vương đến 1 biệt thự sang trọng không thua kém gì nhà Khánh, nơi đây là nơi tổ chức buổi tiệc. Cặp đôi My và Vương bước vào thu hút mọi ánh nhìn của mọi người nơi đây, nữ thì xinh đẹp quý phái, nam thì lạnh lùng sang trọng. Mọi người nhìn vào ai ai cũng thầm nghĩ có lẽ trời xui họ ra đã an bài và sắp đặt họ ở bên nhau mãi mãi. Không ai sánh bằng nhưng ở đâu đó trong bóng tối có một con người không hề nghĩ như vậy. Vương dẫn My đến gặp mẹ anh, lại nụ cười lạnh lùng vang lên trong góc của bóng đêm, My liền cúi đầu xuống như lần gặp mặt 5 năm trước đây.

- Mẹ, chủ tịch Trần.__ Vương cất tiếng chào hỏi.

- Thăng bé này sao là chủ tịch Trần chứ phải gọi là cha biết không.__ Giọng nói sắc xảo của người phụ nữ ấy như nét đẹp trên gương mặt bà.

- Cha.__ vương cất tiếng gọi, tim My như ngừng đập tại sao trông cô lại xuất hiện cảm xúc khó chịu đến nghẹt thở như thế này chứ.

- Minh Vương, cô gái kế bên con là ai vậy?__ Chỉ là một câu hỏi thôi nhưng ai ngờ rằng đối với My nó như cổ máy thời gian kéo cô trở về cuộc đối thoại năm xưa.

Wương nghe mẹ anh hỏi vậy, anh nhìn qua người con gái đang hoảng tay anh lúc này, anh mỉm cười đáp.

- Là bạn gái con tên là Selena, gọi em ấy là Diễm My cũng được.__ Vương vui vẻ giới thiệu My với mẹ anh.

- Sao con bé cứ cúi mặt xuống thế, Diễm My cháu có thể nhìn ta nói chuyện 1 ít được không.__ Bà cất giọng hiền dịu hỏi My

- à, Minh Vương à, con và ta đi chào hỏi mọi người một tí để mẹ con nói chuyện với My một tí đi.__ Chủ tịch Trần nói, đôi mắt trong veo của ai đó thoáng bao trùm 1 màu đen hận thù trong đêm.

Và Vương cùng với Chủ tịch Trần rời đi, lúc này chỉ còn My và mẹ Vương

- Cháu có thể nhìn ta một chút chứ.__ Như yêu cầu gương mặt My từ từ ngẩng lên, cả bà cũng thần thờ nét đẹp như vầng trăng đang tỏa sáng trong đêm nay.

- Hình như ta đã gặp qua cháu ở đâu rồi thì phải.__ Bà nói, nụ cười ấy lại nhếch lên trong bóng tối.

- Có lẽ bác đã nhìn lầm ai rồi cháu chưa thấy bác bao giờ.__ My đến tận bây giờ mới lên tiếng

- À chắc là vậy, nhìn bộ dáng cháu lúc này ta nhớ bạn gái Khánh Bằng cháu trai ta

My mỉm cười, lòng My lại chứa bao nhiêu cảm xúc trong 2 từ Khánh Bằng ấy, cũng đã 5 năm rồi kể từ lần gặp đầu tiên ấy cô không thấy Khánh Bằng nữa. Cũng nhờ anh con người lạnh lùng ấy che chở cô làm cô có thể ẩn thân tới bây giờ, đối với cô một cô gái ngây thơ 5 năm trước anh là thiên thần hộ mệnh trong lòng cô còn bây giờ thì chuyện đó đã là quá khứ, anh cũng là gắn liền với ký ức đau buồn kia của cô. Cô . . . Diễm My 3 năm trước là một người con gái ngây ngô trong sáng nhưng bây giờ cô đã khác, nhìn 1 Diễm My năng động vui vẻ hoạt bát bây giờ không ai có thể ngờ rằng 5 năm qua cô đã cố kìm nén ký ức đau thương kia biết bao nhiêu lần và cũng chẳng ai biết rằng chuyện gì đã xảy ra 5 năm qua, và chuyện gì đã thay đổi con người cô. Có lẽ cũng chỉ có một người thôi và người đó cũng rất gần cô luôn âm thầm quan tâm đến cô và giúp đỡ cô khi cô cần.

Quay lại My, này giờ My và mẹ Vương nói chuyện rất vui bà dặn dò My phải yêu thương Vương vì Vương từ nhỏ đã thiếu vắng tình cảm của cha, và trò chuyện cô cũng biết bà tên Ngọc.

- Minh Vương, rất ít yêu ai nhưng 1 khi yêu sẽ rất thật lòng vì thế kìm được một người đàn ông như thế thì đừng bao giờ buông tay họ ra bất kể như thế nào . . . giống như ta và Minh Đức__ Bà nói rồi nhìn chủ tịch Trần trò chuyện không xa đó.

Có một đôi mắt gợn sóng nhìn bà trong đêm với biết bao nhiêu cảm xúc tức giận hận thù chứa đựng trong đó.

Khuya

Thì cuộc dạ tiệc cũng kết thúc. Vương xã giao uống sai bí tỉ nên My đành gọi taxi đưa anh đến khách sạn. My thì không biết nhà anh ở đâu nên chỉ còn cách đó. Đã Vương xuống nệm rồi ngoài cửa vang lên tiếng gõ cửa, My ra mở thì 1 cô gái ăn mặc gợi cảm đứng trước cửa phòng.

Nhiệm vụ My bây giờ đã xong bây giờ chỉ còn chờ sáng mai xem kịch. Cô rút ra 1 tấm séc, kí tên vào và ghi vào đó con số 10 triệu đồng. kẹp vào giữa 2 ngón tay

- Cô làm cho tốt, nếu không 1 đồng cô cũng không có vào đó mạng cô cũng mất theo hiểu chưa.__ My thay đổi khuôn mặt trong sáng ngay thơ giờ lạnh lùng và âm mưu.

- Tôi biết rồi.__ Cô gái kia nhận, My đi ra, đóng cửa lại trên môi hiện lên 1 nụ cười lạnh thấu xương.

Tối chap 30 đi mình ấy bạn pk mặt mấy anh chị

18. Chương 18: Ý Nghĩa Sợi Dây Chuyền

My về nhà Khánh định ngủ một giấc sau một ngày đeo chiếc mặt nạ mệt mỏi kia nhưng cô không thể vì khi vừa nằm xuống chớp mắt thì những lời nói trong dạ hội lại vang lên trong đầu cô. Những lời nói ấy khiến My khinh thường, cô nhếch mép nhớ lại.

- Dương Khánh Ngọc bà đúng vẫn còn nhớ chuyện 5 năm trước, đúng là không biết xấu hổ. . . .“Đừng buông tay người đàn ông tốt ra dù bất cứ giá nào” Ngay cả phá gia đình người khác, chiếm chồng người khác cũng không buông ra như bà sao . . . haha đúng là 5 năm qua Trần Hải Băng tôi đã để bà sống nhàn rồi quá rồi giờ tôi phải đòi lại tất cả và để bà trả giá một cách chính đáng về những hành động của bà 5 năm trước. Kèm theo đó là món quà khuyến mãi này.__ My đặt nhẹ tay mình lên bụng.

Trong đêm tối ánh mắt My trở nên thâm thúy hơn và đen hơn. Màu đen của sự hận thù tích trữ trong 5 năm qua. Nhưng đó mắt ẩn chứa sự hận thù đó bỗng dịu đi và trong veo như một giọt nước cất trở lại.

- Thiên Khánh nếu anh biết em giấu anh chuyện này nhất định anh sẽ hận em nhưng em mong anh hiểu là em có nỗi khổ riêng của mình.__ My buồn bã tự nhủ với bản thân của mình

Sáng

Tú anh thức dậy xuống phòng khách thì gặp Khánh đang đọc báo trong bàn ăn. Khánh hỏi cô My tỉnh dậy chưa thì cô trả lời là My đã thức dậy từ sớm rồi nhưng không biết đi đâu. Khánh chỉ gật đầu khi nghe câu trả lời đó rồi đọc báo tiếp nhưng đầu ai biết trong đầu anh hiện lên 1 dòng suy nghĩ rồi mờ.

Tại khách sạn

Tiếng khóc của người con gái làm người con trai kể bên thức giấc. Anh mở mắt ra thì liền ngồi dậy hoảng người. Tay anh tự đánh vào đầu như tự phạt mình. Trong đầu anh nghĩ trời ạ rồi cuộc đêm qua đã xảy ra chuyện gì. Anh tính đưa tay lau đi giọt nước mắt trên mặt cô gái nhưng cô cất tiếng nói

- Đừng chạm vào người em, giờ em không muốn gặp ai cả, em cũng không muốn nghe lời giải thích của ai cả anh đi đi.__ Cô khóc lớn hơn

- My anh xin lỗi thực ra anh đêm qua anh say quá anh không biết xảy ra chuyện gì cả.__ Vương nhìn My khóc trong lòng anh đau đớn

- Em không muốn nghe, không muốn nghe gì cả, anh đi đi, em không muốn nhìn thấy anh nữa huhu.__ My ôm chần bật khóa. Vương anh rất muốn an ủi cô nhưng rồi anh cũng bỏ luôn ý định đó, anh mặc đồ vào và bước ra khỏi phòng trước khi đi anh đau xót nhìn My rồi kìm lòng cất bước đi.

Khi cánh cửa vừa khép lại thì My vội lau nhanh nước mắt

. . .

Vài ngày sau, Khánh đang làm trong phòng làm việc ở nhà về đêm thì điện thoại vang lên. Anh nhíu mi là Quân điện thoại sao? Nhưng tại sao lại điện thoại vào giờ này. Anh nghe máy

- Tớ nghe.__ Giọng anh nói chuyện dịu hơn

- Hôm nay là ngày 3 tháng 6 năm 2014 Phải không.__ Quân hỏi Khánh, Khánh nhíu mày Quân hôm nay như rảnh quá không.

- Đạo này cậu ở bên đó rảnh lắm hử.__ Khánh hỏi thẳng, anh nghe tiếng cười to của Quân trong điện thoại

- Nay tôi đang bận không ngẩng đầu nhìn mặt trời được nữa đây không vì chuyện trọng đại này tông cũng chẳng thèm điện thoại cho tặng bằng như cậu làm gì.__ Mối Khánh tạo thành một đường thẳng anh cuối cùng cũng biết cách nói chuyện của My giống ai rồi.

- Vào chủ đề chính.__ Khánh trở lại lạnh lùng hơn lúc nãy.

Quân thở dài qua điện thoại cả anh Khánh cũng lạnh lùng luôn sao, vô phương cứu chữa

- 4 ngày tới là sinh nhật của Diễm My rồi tớ không về nước được với lại năm nay là năm sinh nhật rất quan trọng với em ấy. Tớ đã hứa sẽ tổ chức cho em ấy nhân dịp em ấy ra trường nhưng giờ thì đã thất hứa nên .

. . .

- Cậu tính nhờ tớ tổ chức thay cậu đúng không.__ Khánh hiểu ra cốt ngang lời nói của Quân

- Đúng là không uống công người ngoài nói tớ và cậu là cặp bài trùng.__ Quân khen Khánh, Khánh cong môi

- À khoan đã. . . nếu cậu không muốn sinh nhật My trở thành bi kịch thì tốt nhất cậu đừng làm linh đình, đừng mở dạ tiệc mời những người giới thượng lưu nhất là dì của cậu.__ Quân dặn dò kĩ lưỡng

- Tớ biết rồi.__ Khánh không hỏi lý do tại sao chắc có lẽ là anh đã biết rõ về sự thật nào đó hoặc cũng có thể tính anh không muốn dài dòng

Cuộc nói chuyện của họ như thế là kết thúc, mấy ngày sau cuộc sống của họ diễn ra bình thường nhưng đạo gần đây có chút thay đổi, Thiện hay đến nhà Khánh rủ My đi chơi và chở My đi ăn như vậy tình cảm của My và Thiện có 1 chút biến đổi hơn. Và 4 ngày sau cũng đã đến

Tại tập đoàn GK

Mọi người đã ra về hết chỉ còn mình My ở lại tặng ca, hôm nay cô bị Khánh bắt ở lại tặng ca, khỏi phải nói cô bất mãn biết chừng nào. Khánh và Tú Anh cũng đã về chỉ còn lại mình cô tặng ca, bỗng điện cả tập đoàn bị mất, không khí âm u tối hơn. My bắt đầu sợ, cô sợ nhất là bóng tối và mình cô ở đó, bỗng ở phía ngoài cửa có 1 ngọn nến nhỏ và tiếng hát mang theo đó là tiếng bước chân. Giai điệu bài hát làm My xúc động , cô lấy 2 tay bịt miệng hạnh phúc.

Từng tiếng hát mừng sinh nhật My vang lên trong sự bất ngờ hạnh phúc, và rồi Thiện bưng nguyên chiếc bánh kem cùng với mẹ My, Khánh, Nam, Tú Anh đi đến trước mặt My. My giờ chẳng biết gì ngoài khóc, khóc trong bất ngờ hạnh phúc.

- Diễm My chúc mừng sinh nhật chúc em mãi hạnh phúc như ngày hôm nay.__ Thiện nói, My gạt đầu lúc này quá xúc động My không nói được chỉ gạt đầu thay câu cảm ơn

- My mẹ chúc con sinh nhật vui vẻ, con mãi mãi hồn nhiên và vui vẻ hạnh phúc như thế này nha con.__ Mẹ My chúc My, My ôm lấy bà rất lâu mẹ con họ mới buông ra

- My chúc bồ mãi mãi vui vẻ hạnh phúc.__ Tú Anh ôm lấy My, My mỉm cười khoe mắt My vẫn còn vương lại giọt nước mắt

- Diễm My chúc em mãi xinh đẹp và thành công trong cuộc sống.__ Nam chúc, My mỉm cười gật đầu cam ơn

Mọi người đã chúc chỉ còn lại Khánh, My nhìn Khánh. Khánh không nói gì tiến tới chỗ My, đưa chiếc hộp hình chữ nhật màu xám ra, anh mở nắp nó ra và lấy vật bên trong đeo cho My, My bất ngờ bởi hành động ấm áp của anh. Cô nhìn sợi dây chuyền trên cổ mình và Khánh cũng nhìn sợi dây chuyền đó

19. Chương 19: Trò Chơi Bắt Đầu

”Cuộc sống là một trò chơi định mệnh

Trò chơi ấy là cuộc đua giữa định mệnh và con người.

Người chiến thắng sẽ nắm được số phận của mình trong tay

Người thua sẽ phải chấp nhận số phận mà ông trời đã sắp đặt”

Thời gian trôi qua mới đây cũng đã mới đây cũng đã được 2 tháng. My thì cũng đã thích ứng được cuộc sống ở tập đoàn GK. 2 tháng trời chức vụ của My cũng tăng theo thời gian, My từ cô thư kí của chủ tịch lên làm phó giám đốc. Lên chức công việc cũng nhiều hơn nhưng may mà lúc trước My từng làm thư kí cho Khánh nên công việc bây giờ nhiều hơn cũng không gây khó khăn cho My, dù cho cả đồng hồ sơ, tài liệu chưa xử lý chất cao như núi thì My vẫn bình thường không than trời khóc đất gì cả.

- Phù cuối cùng cũng xong.__ My đứng dậy vương vai, mấy ngày nay cô vui đầu công việc và cái dự án mới mà Khánh cho quảng cho cô làm cô bỏ tất cả, từ chối lời mời đi chơi của Thiên mời cô luôn. Chỉ có công việc và công việc. Cô đang nghi ngờ liệu cô có bị Khánh lây bệnh cuồng công việc cho cô không nữa.

Cốc.Cốc

2 tiếng gõ cửa vang lên, My nghiêm chỉnh ngồi xuống ghế lấy phong thái của một vị phó giám đốc

- Vào đi.__ Cô nghiêm giọng, cánh cửa mở ra tiếng giày cao gót vang lên.

- Diễm My em kí dùm chị hồ sơ này đi.__ Ngọc Thư, thư kí của My.

My cầm bút lên kí vào hồ sơ đó xong thì nằm sấp xuống bàn

- Diễm My sao chị nhìn em mệt thế.__ Thư rất tốt với My, xem My như em gái mình trước mặt người khác họ chức vị phân rõ ràng nhưng sau lưng là chị em tốt.

- Không sao, mai mà lúc trước em đi theo hai em và Thiên Khánh nên quen rồi.__ My quơ quơ tay nhìn bộ dạng cô lộ rõ mệt mỏi.

Thư gật đầu rồi đi ra, My nằm trên bàn một hồi cái bụng kêu lên rầm rộ, cô cũng biết nó đòi gì. Cũng phải thôi sáng thức dậy là cô vào thẳng đây luôn không có ăn sáng nên nó reo chuông là bình thường thôi. My ôm bụng, giờ cũng là giờ ăn trưa cô nghĩ Khánh và qua phòng rủ Khánh.

My mở cửa bước vào.

- Thiên Khánh anh có . . . __ My bị khựng lại khi thấy người đàn ông ngoài 50 ngồi trên ghế sa long đó.

- Xin lỗi tôi đã quấy rầy.__ Giọng My lãnh đạm xuống như một tảng băng vô cảm

- Hải Bằng con đừng đi.__ Người đàn ông đó gọi cô, cô dừng lại, môi nhếch lên 1 nụ cười kinh bỉ

- Xin lỗi tôi là Diễm My không phải là Hải Bằng gì đó của ông.__ Thái độ của My bây giờ và lúc này vô cùng khác xa nhau.

Trả lời xong thì My cất bước.

- Con vẫn còn hận cha sao Hải Bằng? Thật sự cha vẫn mong con sẽ về sống chung với cha và dì con. Cha rất nhớ con Hải Bằng._ Câu nói ấy của ông như 1 sợi dây xích buột chân My đứng lại.

- Trở về sống chung với cha và dì?_ Cô quay lại hỏi ông.

Ông gật đầu

- hmm tôi sẽ . . .

Khoan đã!!!

Mình cần phải cân nhắc lại kỹ càng trước khi mình trở về sống chung với họ. Có thể đây là cơ hội tốt giành mình, có lẽ đây là cơ hội mà ông trời giúp mình.

Đó là những suy nghĩ trong đầu My khi nghe ông nói

- Suy nghĩ sau._ My ngăn gọn rồi cô đi tới cửa thì cánh cửa mở ra Khánh bước vào.

- Thiên Khánh anh vừa đi đâu vậy?_ Câu hỏi mang sự chất vấn và quan tâm, giọng điệu My lại thay đổi không còn lạnh lùng vô cảm như lúc nãy nữa.

- Anh vừa ra ngoài nghe điện thoại._ Khánh đáp lại lời My

- Anh ăn trưa chưa._ My lại hỏi anh

Có lẽ như 2 người họ đã quên ở đây có người thứ 3 là chủ tịch Trần nói chuyện với My lúc nãy.

Khánh lắc đầu thay câu trả lời

- Lát nữa anh sẽ ăn sau, giờ anh phải tiếp chủ tịch Trần._ Khánh luôn luôn đặt công việc lên hàng đầu và My cũng hiểu điều đó. Cô không nói gì và mở cửa về phòng làm việc của mình.

Khoảng 15 phút sau thì Khánh cũng bàn xong công việc, anh tính tiễn chủ tịch Trần ra về nhưng ông lại không chịu nên Khánh đành để ông đi. Anh xem lại đồng hồ thì cũng đã hết giờ nghỉ trưa. Anh thở dài và đi đâu đó lát trở lại phòng làm việc của My, chủ tịch Trần tới bây giờ vẫn chưa về ông nán lại ở một nơi nào đó quan sát vì ông muốn xem mối quan hệ của My và Khánh như thế nào.

Thấy Khánh bước vào My thật sự rất ngạc nhiên, cô cứ tưởng đã hết giờ nghỉ trưa nên anh sẽ không qua đây nhưng không ngờ như vậy. Tay Khánh đem thêm phần ăn nhẹ.

- Cùng ăn chứ?_ Khánh hỏi, My mỉm cười gật đầu.

Đạo gần đây không hiểu sao My ăn nhiều hơn trước, không biết có phải là do áp lực công việc hay là do khẩu vị cô tốt. Cô ăn rất ngon miệng, món nào cũng thích.

Chủ tịch Trần ở ngoài nhìn thấy cảnh này thì ông chợt cười nhẹ, thấy Khánh chăm sóc cho My như thế ông rất an tâm. Ông hiểu tính My, một khi thương ai thì My mới quan tâm họ và thân thiết với họ như thế. Mọi việc như thế cũng đã đủ giải đáp thắc mắc trong lòng ông rồi. Và không chần chừ gì nữa ông thầm chúc My hạnh phúc rồi ra về.

Tối.

- Mẹ ơi, hôm nay con gặp cha ở công ty. Cha kêu con về sống chung với cha và người đàn bà đó, con nên về không mẹ?_ My điện thoại kể ch bà nghe như đang tâm sự với bà.

- Con nghĩ sao?_ Bà hỏi ngược lại My

- Con cũng không biết nữa, giờ con mâu thuẫn lắm mẹ ơi. Nhiều lúc con rất muốn về còn nhiều lúc thì không?_ My nói hết những gì cô nghĩ ra, có lẽ mẹ cô là người cô không bao giờ nói dối được.

- Có phải con thật sự rất nhớ cha con và rất muốn tha thứ cho cha con nhưng khi con nghĩ tới việc sống chung với Khánh Ngọc chung một mái nhà và gọi cô ta bằng tiếng mẹ hay dì thì con không muốn về đúng không?_ Bà Diễm nói qua điện thoại làm cô ngây người, đúng là chỉ có bà biết cô đang nghĩ gì.

- Con. . . _ My ngập ngừng

- Mẹ nghĩ con nên về và tha thứ cho cha con kể cả Khánh Ngọc luôn đi, thật sự chuyện đã qua nhiều năm rồi đừng mang trong mình hận thù nữa không tốt đâu con ạ._ Bà nhẹ giọng khuyên nhủ My, My im lặng lát sau mới trả lời

- Dạ, con biết rồi._ My nhẹ nhàng đáp và tắt điện thoại.

Trong bóng đêm tĩnh mịch và lạnh lẽo một đôi mắt trong suốt u buồn khi đang nghĩ về việc gì đó. Cô nhìn vào gương, chiếc gương phản chiếu hình ảnh cô lúc bấy giờ

- Mai mình về đó sống rồi, ngôi nhà đã từng mang lại hạnh phúc của mái ấm gia đình nhưng nó cũng từng kìm ỨC của niềm đau. . . Khi về đây mình không còn được tự do như bây giờ nữa. Mình phải đeo 1 cái mặt nạ giả dối như khi giao tiếp trong giới thượng lưu. _ Cô nhếch mép tự cười mình

Thực chất 5 năm qua kể từ khi ba mẹ cô ly dị thì cô đã bắt đầu sống với chiếc mặt nạ này rồi. . . Một hình ảnh giống như cô hiện ra trong gương nói chuyện với cô nhưng không phát ra tiếng chỉ vang vọng trong đầu cô, nhìn thái độ của cô không mấy ngạc nhiên hình như đã quen chuyện này rồi. Nhưng tại sao gần đây cô có cảm giác như bản thân đã trở về con người trước đây? nhất là khi có Khánh, Khánh làm cho cô có cảm giác giống Khánh Bằng đúng không?

Bóng dáng giống cô ấy nói chuyện với cô như 1 người quen

- Không! Thiên Khánh khác Khánh Bằng, Thiên Khánh không phải người nhà họ Dương, Khánh Bằng là cháu bà ta mình không thể so sánh họ, như vậy là không công bằng với Khánh _ My đáp lại người con gái giống mình trong gương

Rồi tiếng cười vang lên

Haha thôi được rồi Diễm My cô ngủ đi, để còn chuẩn bị sức cho việc tiếp theo nữa. Nên nhớ ngày mai trò chơi đã chính thức bắt đầu.

Vứt lời cô gái giống My đi biến mất đi và My cũng trở về giường ngủ

Zing BlogZing Blog

20. Chương 20: Giác Mơ Mang Tên Ký Ức

Tại Biệt thự Snow

Đúng với cái tên của nó Snow, nơi đây ngôi nhà được sơn một màu trắng sang trọng, xung quanh ngôi nhà là trồng những bông hoa hồng tinh khôi và hòa hợp với thiên nhiên.

Về đêm ngôi biệt thự này càng đẹp hơn bởi những ánh đèn màu vàng trong nhà làm cho nó thêm nguy nga sang trọng hơn

Tại phòng ngủ trong ngôi nhà.

Ở đây được sơn màu trắng một số nơi khác được xen kẽ màu hồng, có thể nói màu chủ đạo của ngôi nhà này là màu trắng nhưng pha chút sắc hồng. Bởi nữ chủ nhân ở đây là một người rất thích hoa hồng, những bông hoa hồng sau vườn cũng do chính tay bà trồng.

Bà là người làm nên vẻ đẹp nơi đây, lúc trước nơi đây rất đẹp, đẹp hơn cả bức tranh kiệt tác từ Pablo Ruiz Picasso nhưng giờ đã thay đổi bởi nữ chủ nhân cũ của nó đã ra đi thì những bông hoa và màu sắc nơi đây cũng thay đổi dần khi nữ chủ nhân mới xuất hiện.

Về đêm những ánh đèn trong ngôi nhà tắt dần đi chỉ còn lại duy nhất ánh đèn trong phòng ngủ. Trong phòng, 1 người đàn ông trung niên đã ngoài 50 còn 1 ng phụ nữ cũng gần 40.

- Khánh Ngọc em có phiền khi anh dẫn con gái về sống chung không?_ Người đàn ông nói với bà

- Không nhưng anh làm em ngạc nhiên đấy, chẳng phải con gái anh rất hận em và anh sao?__ Bà thắc mắc

- Đúng là như thế nhưng lúc sáng anh đã gặp con bé, con bé nói sẽ suy nghĩ rồi cho anh biết.__ Ông đứng bên cửa sổ nhìn đám hoa hồng xung quanh nhà.

- Ủm em cũng mong con bé sẽ nhận lời anh nhưng sao trong lòng em có cảm giác bất an thế anh.__ Bà Ngọc ôm ông Đức từ phía sau (già rồi cho xin đi =.=ll)

- Em yên tâm con bé sẽ rất nghe lời và rất ngoan.__ Ông Đức trấn an bà, bà gật đầu

- Em có chuyện vui muốn báo cho anh biết.__ Ba buông ông ra đi tới chiếc bàn kê bên giường ngủ, kéo ngăn bàn ra và lấy 1 tờ giấy đưa ông Đức, ông xem dòng chữ trong đó đôi mắt ông trợn lên

Cũng là trong phòng ngủ nhưng là của ngôi biệt thự khác, ở đây mọi người đã chìm vào giấc ngủ, có một cô gái đã ngủ say và bước chân đã bước vào giấc mơ, giấc mơ ấy là kí ức của cô về 5 năm trước, một kí ức chứa cả hạnh phúc và đau thương.

"Khi cô biết cha mình đã có thêm 1 người phụ nữ bên ngoài Hải Băng luôn lo lắng và u buồn nhưng cô vẫn giấu trong lòng và không nói ra, vì cô không muốn mẹ cô biết, nếu biết chuyện này mẹ cô sẽ rất buồn.

- Hải Băng dạo gần đây con sao vậy? 3 ngày nay con đã không ăn một cái gì dù mẹ đã nấu những món con thích nhất.__ Thấy cô bỏ ăn mẹ cô lo lắng nên lên phòng hỏi thăm cô

- Không phải mẹ ơi tại sắp tới thi rồi nên con lo thôi mẹ không có gì đâu.__ Cô nở nụ cười để trấn an bà, nhưng nụ cười đó lại là một nụ cười đau khổ.

- Vậy sao? Nhưng mẹ nghi con đang giấu mẹ chuyện gì ấy.__ Đúng là cô đang che giấu 1 sự thật đau lòng mà không dám cho ai biết.

Cô lè lưỡi lắc đầu cười với mẹ cô, bà xoa đầu cô.

- Tiểu Băng à, cha về rồi, em à anh về rồi đây.__ Nụ cười trên môi Hải Băng đông cứng lại khi nghe giọng người đàn ông đó cùng với lời nói kia.

Từ dưới nhà vọng lên, môi mẹ cô nở nụ cười nhìn mẹ cô hạnh phúc và vui vẻ khi nghe giọng người đàn ông đó thì tim cô đau nhói hơn bao giờ hết. Bà đứng dậy đi ra khỏi phòng và khép cửa lại, Hải Băng mắt nhắm nhẹ lại, một giọt nước mắt khóe mi cô chảy dọc xuống mặt.

Dưới nhà

- Con sao thế em.__ Người đàn ông khoảng 40 tuổi ấy hỏi bà

- Em không biết nữa, con bé nói là do việc học nên mới thế.__ Bà chăm sóc ông, tháo carvat cho ông

Ông không đáp lại chỉ gật đầu.

Tối

Theo quy luật tâm lý tự nhiên của con người, một khi tâm trạng buồn hẫc đang sâu não thì họ thường tìm đến những công việc để mong có thể quên đi những chuyện đó và Hải Băng cũng nằm trong những tình trạng đó

Hải Băng ôm một cuốn sách dày cộp học hết all vào trong đầu cho quên đi chuyện đau thương kia, quên đi hình ảnh của cha cô cùng người phụ nữ kia. Cô học, học và học mãi mới đây đã gần hết 1 cuốn sách @@, cô từng nói Khánh laa2 kẻ cuồng công việc nhưng nhìn lại lúc này cô cũng chẳng khác gì anh.

Kết

Cánh cửa mở ra, người đàn ông bước vào

- Hải Băng, cha có mua quà cho con này.__ Ông ngồi xuống, thấy ông lòng Băng nặng trĩu

Nhưng trong đầu cô, không có lựa chọn nào khác ngoài diễn kịch thôi.

- Dạ có qua hả cha.__ Cô nở 1 nụ cười tươi rói, đó cũng chính là nụ cười giả dối mà cô gầy dựng nhưng qua mắt được ông một cách dễ dàng

Bằng nói xong, ông đưa cho Bằng một hộp quà hình chữ nhật màu xanh dương hơi lớn, nhìn hộp quà trong lòng Bằng chẳng có gì là vui mừng cả nhưng cô lại cố tỏ ra ngạc nhiên thích thú. Cha cô nhìn như thế cứ tưởng là thiệt nên ông cũng rất vui. Cô nhận được quà thì liền đuối khéo ông đi mượn lý do ôn thi để đuối ông, nhưng ông không biết gì cả chỉ cười rồi còn nói “con bé này vừa được quà liền đuối cha đi” cô không nói gì chỉ cười cho đến khi cánh cửa phòng cô vừa đóng lại nụ cười trên mọi vệt tắt, những giọt nước mắt lăn lăn rơi xuống chiếc hộp hình chữ nhật màu xanh dương kia.

Cô mở nắp hộp ra xem thì bên trong là một đôi giày thể thao cũng màu xanh dương, nếu là lúc trước khi nhìn thấy nó cô sẽ vỡ òa trong hạnh phúc và ôm lấy nó mà ngủ nhưng bây giờ thì không. Giọt nước mắt của cô cứ thế rơi xuống đôi giày và nhìn một lúc rồi cô lấy nắp hộp đóng nó lại, cô đi tới tủ áo và cất nó vào. Bây giờ trong lòng cô không cần món gì cả, thứ cô cần nhất là mái ấm gia đình, cô cần gia đình cô trở về thời gian trước đây, trở về thời gian mà bất cứ ai nhìn vào đều phải ganh tị cái hạnh phúc mà gia đình cô đang có.

Kim nén đau thương, cô quay lại việc học hành, dù cô học rất nhiều và rất nhanh nhưng thực tế trong đầu cô chẳng có hình ảnh nào ngoài hình ảnh cha cô và người phụ nữ kia, cô vẫn cứ nhét hết những kiến thức trong sách vào đầu và cuối cùng cũng được. Nhưng nhờ việc đó mà cô thi đạt được điểm cao.

Và không lâu sau Tú Anh ra nước ngoài vì cha mẹ Tú Anh kêu Tú Anh chuyển ra nước ngoài du học, Tú Anh đi chỉ còn lại mình cô. Hôm đó cô về nhà thấy cha mẹ cô cãi nhau rất dữ dội, anh cô thì đi công tác ở nước ngoài đến giờ chưa về nên anh không hay biết ở nhà đang xảy ra việc gì cả.

Những lời lẽ mà cha cô nói mẹ cô rất là cay độc nhưng là kẻ thù chứ không phải người thân, với những lời cay đắng đó mẹ cô không kìm được đã tát vào mặt cha cô một cái, cô bịt miệng bật khóc cố không cho phát ra tiếng, 1 gia đình đang hạnh phúc êm ấm chỉ vì một người phụ nữ mà ra nông nổi như thế. Nhưng cô quyết định sẽ không cho cha mẹ cô đi đến bước đường cùng trong hôn nhân này đâu.

Cô bước xuống hỏi “cha mẹ đang cãi nhau” thấy cô họ ngừng lại, cô thấy mẹ làm cho cô không kìm được nước mắt mà bật khóc.

- Ca muốn ly hôn mẹ, cha muốn bỏ con và anh hai. __ Mất Bằng rừng rừng ai nhìn thấy cũng đều đau lòng
- Hải Bằng cha xin lỗi, thô con nín đi được rồi cha sai rồi, cha không bỏ mẹ con, con nữa, Ngọc Diễm cho anh xin lỗi, anh nông nổi, anh sai rồi.__ Nhưng cũng nhờ giọt nước mắt của cô nhất thời làm thức tỉnh cha cô.
- Em cũng vì con chứ em không muốn cãi nhau với anh nhưng anh phải ngừng ngay mối quan hệ với cô ta.__ Bà Diễm lau nhanh nước mắt nói

Ông Đức gật đầu

.....

Zing Blog

Zing Blog

21. Chương 21: Đường Chân Trời - 1

Vài tháng sau

Ông Đức đặt tờ giấy lên bàn trong đó đã có công chứng của pháp luật và có chữ kí của ông, bà Diễm nhìn tờ giấy trên bàn, 3 chữ “Đơn Ly Hôn” làm tim bà như nát vụn ra từng mảnh, lúc trước khi cưới ông bà không hề nghĩ hôn nhân của bà đi đến kết cục này. Vậy mà hôm nay tận mắt bà lại nhìn thấy tờ giấy có chữ kí của ông trong đó. Hải Bằng chẳng khác gì bà, đau khổ còn hơn bà. Bà và ông ly dị rồi thì cô phải làm sao đây? Khi cô chỉ mới 19 tuổi thôi, dù đối với người họ cái tuổi này đã lớn, đã biết tự lập nhưng cô thì không phải vậy. 19 năm qua cô sống trong nhung lụa, hạnh phúc và yêu thương của cha mẹ cùng anh

traí thế mà bây giờ chỉ vì một người phụ nữ lại tan vỡ cả 1 mái ấm. Cô nên làm gì đây? Phải làm gì để giữ lại được mái ấm gia đình trở về như trước.

Bà Diễm cầm cây viết lên, nhắm nhẹ mắt để chấp nhận sự đau đớn rồi bà lạnh lùng kí vào tờ giấy. Giấy phút này Bằng chứng kiến cô như muốn chết đi nửa người.

- Sau khi ly hôn nếu em gặp điều gì khó khăn thì hãy tìm đến tôi, tôi sẽ sẵn sàng giúp đỡ.__ Tình nghĩa vợ chồng sau bao nhiêu năm gắn bó, hết tình thì vẫn còn nghĩa đó là đạo lý phu thê muôn thuở khi chia tay.
- Không cần.__ 2 Từ lạnh lùng phát ra từ miệng bà Diễm, cũng phải thôi bao nhiêu đau thương và hạnh phúc đều xuất phát từ ông. Chính ông là người đưa đơn ly hôn, có lẽ từ lúc này tình cảm của họ sẽ chuyển từ yêu thành hận. Mọi lời ông nói với bà đều vô ích

Kí đơn xong bà Diễm đi lên phòng lát sau bà trở lại với chiếc valy, bà nhìn ông Đức rồi không nói lời nào đau khổ bước đi, Bằng níu bà lại.

- Mẹ con xin mẹ đừng đi mà. . . cha! Cha nói với mẹ đi kêu mẹ đừng đi được không cha.__ Hải Bằng tội nghiệp vừa giữ tay mẹ vừa kêu cha mình mong được cứu vãn được phần nào.

Nhưng đáp lại lời năn nỉ đáng thương của cô là sự lạnh lùng hờ hững của ông. Hải Bằng lúc này đã bật khóc

- Mẹ, mẹ đừng đi mà, con xin mẹ đấy. . . Có phải mẹ hết thương con và anh 2 rồi không????__ Hải Bằng im lặng rồi nói tiếp.

Bà Diễm đau lòng nhìn đứa con gái tội nghiệp của mình, thật sự việc ra đến nước này bà đâu muốn như thế. Nhưng 1 khi bà đã kí tên vào tờ giấy kia cũng đã xác minh bà không còn là nữ chủ nhân trong ngôi nhà này nữa rồi. Bà đau lắm chứ, bà dù sau cũng là người mà nên bà vẫn có cảm giác, đau hơn khi bà rời bỏ máu thịt mình rồi bỏ mý ắm gắn kết với bà 20 mấy năm mà ngoảnh mặt quay đi nhưng bà đã không còn lựa chọn nào khác ngoài ra đi.

- Tiểu Bằng mẹ xin lỗi con nhưng mẹ không còn sự lựa chọn nào khác, tha lỗi ẹ. Mẹ chỉ ở 1 nơi khác không rời xa con mãi mãi, đến cuối tuần con và Quân đến tìm mẹ.__ Vứt lời bà xách valy đi mặc cho Hải Bằng khóc thét gọi tên bà.

Hải Bằng đuổi theo bà, đuổi theo sau chiếc taxi đang chở bà khuất xa cô, cô đuổi theo cho đến khi vấp 1 cục đá cô té rồi ngồi bẹp đó nhưng không ngừng gọi mẹ và nhìn theo chiếc taxi xa xa rồi khuất bóng kia.

- Mẹ. . . không mẹ đừng bỏ con, mẹ. . . mẹ__ Cô giật mình tỉnh giấc trời cũng đã sang mặt trời đã lên đỉnh đầu, trán cô đầy mồ hôi. Như những lần trước khòe mi cô còn đọng lại một giọt nước mắt. Tay cô nắm chặt ga nệm

- Diễm My bỏ không sao chứ?__ Cô quay qua, Tú Anh đang ngồi bên cạnh cô.

Có lẽ Tú Anh đã chứng kiến hết cảnh vừa rồi, cô không che giấu nữa nhưng cô cũng không nói ra. Cô chỉ nhìn Tú Anh bằng tia mắt đau thương, mắt cô ngấn lệ. Cô ôm lấy Tú Anh òa khóc, Tú Anh không biết chuyện gì đã xảy ra. Và cô đã mơ gì nhưng Tú Anh biết lúc này cô rất cần cô ở bên cạnh an ủi.

Thiên Khánh im lặng đứng đứng lưng vào tường, anh nhìn My bằng đôi mắt u buồn, lúc này anh đi ngang phòng cô nghe tiếng hét của cô anh vội chạy vào tính ôm chầm lấy cô mà an ủi nhưng đã có Tú Anh bên cạnh nên anh chỉ im lặng đứng đó nhìn, anh không lên tiếng họ cũng không biết này giờ anh ở đây.

Thấy My như thế trong lòng anh không khỏi hiện lên 1 suy nghĩ “Diễm My em định giấu anh bí mật đó đến khi nào nữa đây” Anh rất muốn, rất muốn hỏi My thật ra thời gian 4 năm qua nhà cô đã xảy ra chuyện gì? Tại sao cô lại đổi tên? Tại sao cô lại lạnh lùng khi gặp cha cô? Và tại sao anh lại không thể nói với cô anh họ Dương? Tại sao? Tại sao? Và tại sao? Hàng ngàn câu hỏi có từ tại sao hiện ra trong đầu cô, anh thầm mong con người thật của cô không phải như anh đoán. Là một con người đáng thương bị thù hận che mắt lí trí bất chấp mọi thứ để trả thù. Anh cầu mong cô không phải như thế, anh vẫn mong bản chất thật của cô là một Diễm My vui vẻ hoạt bát mà bấy lâu nay anh đã thấy, không ưu phiền không đau khổ. Luôn luôn nở nụ cười và không rơi nước mắt bất kì trong hoàn cảnh nào. Có lẽ điều này rất khó nói thành lời nhưng

anh thừa nhận anh yêu . . . cô, nụ cười của cô mất rồi. Đẹp đi những suy nghĩ kia, anh quay lưng đi khi anh vừa đi thì Diễm My cũng thôi khóc, cô thấy đáng anh rời đi khỏi phòng cô.

Lát sau.

Cốc. . . Cốc . . .

- Vào đi._ Giọng nói như tảng băng vĩnh hằng vang lên.

Kết. . .

Cánh cửa mở ra dáng người nhỏ bé bước vào, là Diễm My, cô qua tìm Thiên Khánh. Thấy Khánh làm việc cô lắc đầu thở dài anh đúng là người cuồng công việc, ngay cả ngày chủ nhật thời gian rảnh rỗi duy nhất trong tuần anh cũng không cho phép mình nghỉ ngơi. Vậy khi cô đi rồi ai còn quan tâm anh đây, cô lo lắng cho sức khỏe của anh quá.

Thiên Khánh ngửi được mùi nước hoa nữ trong không khí nhưng không phải mùi nước hoa Tú Anh thường xài, nó dịu hơn rất nhiều. Anh quay qua thì thấy My, My mỉm cười với anh. Nhưng nhìn qua đôi mắt cô anh cũng đoán được phần nào cô đang trách anh về chuyện chủ nhật vẫn làm việc.

Chịu theo ý cô anh đẩy laptop lại, đôi mắt cô mới dịu đi như mùi nước hao trong người anh lại nhìn cô như thay lời nói “Em tìm anh có việc gì?” Thì cô cũng đoán ra có lẽ họ có thần dao cách cảm với nhau.

- Ngày mai em dọn về nhà sống cùng cha rồi, hôm nay anh có thể đi chơi với em lần cuối được không???_ Ngượng cứng cả người, cô cảm thấy xấu hổ anh là con trai đáng lẽ cô đi chơi mới phải nhưng lần này cô lại ngỏ lời rủ anh.

Còn về phần anh nghe 6 chữ “về nhà sống cùng cha rồi” thì anh hoảng toàn bất ngờ nhưng không để lộ ra. Anh luôn giấu cảm xúc rất tỉ mỉ nhưng không phải cô rất hận cha cô sau, sau bây giờ cô lại dọn về. Đương nhiên ý anh không phải muốn cô hận cha cô mãi như thế nhưng cô hoảng toàn làm anh ngạc nhiên.

Thấy anh đắm chiêu im lặng, cô lên nhìn biểu hiện của anh như thế nào nhưng anh lại không biểu hiện ra làm cho My tức đến không thể cắn lưỡi để chết. Hồi lâu sau cô cũng nhận được cái gật đầu chấp nhận lời mời của Thiên Khánh, cô mừng hết thái muốn nhảy ôm lấy anh mà hôn cho thỏa thích.

- Nhưng nói trước, đi chơi với anh rất chán đừng hối hận._ Một lời cảnh cáo cho My nhưng My mỉm cười gật đầu chấp nhận

- Yên tâm em sẽ không hối hận._ My tuy loắt choắt lạnh chanh nhưng mỗi lời cô nói ra như đinh đóng cột

Zing Blog

22. Chương 22: Đường Chân Trời - 2

Diễm My đứng giữa không gian mênh mông rộng lớn của cánh đồng lao hít sâu mùi hương yên bình nơi đây. Không ở đây thật đẹp, lãng mạn và bình yên. Thoát khỏi sự đua chen ồn ào nơi thành thị và tìm đến sự bình yên ở nơi đây.

- Thiên Khánh anh thường ra đây không?._ Cô nhìn qua anh, anh đang lẳng lặng ở góc kia nhìn cô

- Không! Đa phần không có thời gian._ Nghe cô hỏi anh đáp, câu trả lời của anh làm cô bất ngờ nếu vậy thì cô hạnh phúc quá rồi còn gì còn may mắn nữa. My chum chim cười

- Anh và anh Thiện khác nhau, anh Thiện lẳng tử vui tính và mỗi khi đi chơi anh ấy thường dẫn em đến những khu vui chơi ở trung tâm thành phố. Còn anh thì lạnh lùng, ít nói đi chơi lại dẫn em tới nơi này nhưng em cũng thích._ My ngây thơ nói

Một cơn mưa đáng yêu hiện ra trong đầu cô, cô đưa mặt mình lại gần anh. Cô tính chơi trò quấy rối trái tim anh.

- Đi chơi m2 anh dẫn em đến nơi yên tĩnh như vậy có ý đồ gì khai mau. (^__^)_ Lúc này khoảng cách mặt của 2 người rất gần chỉ cần nhích lại nhau 1 chút xú nữa thôi là chóp mũi của họ đã chạm vào nhau.

Nhưng nhìn hình như diễn biến ngược lại với dự tính lúc nãy của cô, kết hoạch của cô không thành công và rõ hơn là thất bại thảm hại khi anh chẳng biểu hiện gì cả ngoài việc nhìn cô rồi nở 1 nụ cười. Không phải nụ cười lạnh lung như thường ngày mà nó hoàn toàn khác mọi khi. Cô cảm nhận được sự ấm áp từ nụ cười đó và nụ cười của anh như 1 đòn phản lại chiêu lúc nãy của cô, làm tim cô bắt đầu tập thể dục cộng thêm 1 cảm xúc kì lạ không tên như một đóa hoa đang nở rộ trong lòng cô. Cô quay đi chỗ khác che đi khuôn mặt đỏ bừng của mình thấy vậy lại thêm 1 nụ cười ẩn hiện trên môi anh.

Anh bỗng nhớ tới 1 nơi, nơi đó sẽ mang lại tiếng cười cho cô, anh nắm cổ tay cô

- Đi theo anh._ Vì để đáp ứng yêu cầu của cô anh và cô hôm nay đi bộ không đi xe, lúc đầu cô cứ tưởng anh sẽ không đồng ý nhưng không ngờ anh lại đáp ứng cô.

Anh dẫn cô tới 1 nơi, nơi đó là cô nhi viện. Cô bất ngờ khi vừa vào thì đám nhỏ kêu mẹ chạy tới ôm lấy cô và anh. Nhưng hôm nay có 1 chuyện lạ là tụi nhỏ gọi anh bằng cha làm cô bất ngờ.

- Thiên Khánh anh mua chuộc đám con nhà em đúng không._ My đùa với anh

- Có sao? có không tụi con?_ Anh đáp

Bộ dạng anh lạnh lung vẻ ngoài nhưng lời nói cực kì ấm áp. Với thái độ ung dung của anh làm Diễm My tức muốn bóp cổ anh chết cho cô vừa lòng.

Gần nguyên một buổi sáng My và Khánh giành thời gian chơi đùa ở nhà tình thương nhìn 2 người họ với đám trẻ như 1 gia đình với đàn con nhỏ, làm cho bà Diễm thấy vui và mọi người thấy ấm áp của một gia đình.

Đến trưa họ lại đi chơi, vừa rời khỏi nhà tình thương thì đến lượt My lôi Khánh đến chỗ khác đó chính là khu vui chơi. Khánh là người của công việc đương nhiên làm sao thích những nơi nhộn nhịp như thế này dù đi nhưng anh làm gì giỏi những trò chơi trong đây. Anh thừa nhận anh thua Thiện, không bằng Thiện ở điểm đi chơi và những trò chơi này. Làm sao để anh từ chối My đây, anh rất muốn nói ra nhưng khi nghĩ tới bộ dạng thất vọng của cô thì anh không nỡ. Anh tự cười bản thân mình là đã động lòng với cô rồi.

My kéo anh bước vào khu vui chơi, mọi ánh mắt đa số từ nữ ở đây đang đổ dồn về họ rõ hơn là về anh. Bao cô gái nhìn anh chăm chăm, My cảm thấy khó chịu cô không thích bị nhiều người nhìn cô bằng ánh mắt như vậy, ngưỡng mộ xen lẫn đổ kỵ.

Biết anh được sự chú ý như thế cô sẽ không kéo anh vào để bây giờ cả cô bị liên lụy. Bỗng trong đầu cô 1 tia sáng xoẹt qua, cô choàng tay mình vào tay anh, anh nhìn cô. Cô nhìn anh bằng ánh mắt tinh nghịch đáng yêu như thay câu nói “Cho em mượn tay anh tí nhé:” thế là anh gật đầu, kể từ bây giờ anh là người của cô =.=. Cô với anh bây giờ như là 1, cô đi đâu anh đi đó, tay anh không biết từ lúc nào xen kẽ vào tay cô. Nắm chặt lấy bàn tay nhỏ bé của cô.

2 người họ đi chơi hết chỗ này đến chỗ khác trong khu vui chơi. Đi đâu họ cũng tay trong tay @_@ làm mọi người tưởng họ là 1 đôi. Rồi họ đi ngang qua 1 khu kia, chỗ đó treo 1 chú gấu bông màu trắng cực kì lớn làm My bị nó hấp dẫn.

- Thiên Khánh lấy dùm em chú gấu đó nha, nha anh, nha . . . _ Chưa bao giờ cô làm nũng với anh cả mà hôm nay cô bạo dạn làm nũng với anh.

Anh nhìn cô, gương mặt đáng yêu khi làm nũng nhìn cô rất dễ thương. Vì lâu nay anh và cô chỉ lo làm việc, hôm nay có 1 ngày đi chơi nên anh đồng ý. Họ tới gian hàng khu treo chú gấu bông đó, My hỏi ông chủ thì ông chủ bảo bắn hạ hết các hình nộm trên kệ thì sẽ có được chú gấu đó. Khó khăn ở đây là hình nộm đó không đứng yên mà dưới chân nó có 1 đường chuyển di chuyển nó qua lại với lại không biết Khánh biết bắn không là một chuyện khác. Đương nhiên chú gấu bông treo lên đó tới giờ chưa có chủ đồng nghĩa với việc chưa ai làm được.

Nhìn chú gấu rất quen hình như cô đã gặp nó ở đâu??? Rồi cô cũng nhớ ra đó là chú gấu bông đợt trước khi đi chơi chung với Thiện, lúc ấy Thiện đã bắn hạ các hình nộm trên kệ nhưng chỉ gần hết còn lần này

không biết được hay không. Cô đang lo lắng ngoài công việc ra anh còn tài nhỏ lẻ nào nữa không hay là anh hết rồi, nếu vậy còn tùy thuộc vào vận may và duyên số giữa cô với chú gấu.

- Thiên Khánh anh làm được chứ._ Cô biết câu này sẽ chạm vào long tự ái của 1 người đàn ông nhưng cô đang lo lắng không biết anh làm được không khi cô chưa thấy anh cầm vũ khí bao giờ.

Khánh cầm súng lên, nạp đạn giả vào, lên đạn súng, giơ cây súng lên đưa đôi mắt lạnh lùng nhìn về phía hình nộm đang di chuyển trên kệ ấy. My ở sau lưng Khánh thầm cầu nguyện, từng viên đạn bay vào cũng là lúc từng chiếc hình nộm hạ xuống. Lúc này nhìn anh khác đi chẳng còn là 1 Thiên Khánh công việc như ngày xưa nữa mà là 1 con người lạnh lùng tàn khốc và . . .

- Của em._ Khánh đưa cho My chú gấu bông, chú gấu rất to bằng nửa thân người trên của My

- Cảm ơn anh._ Và khi chơi xong được chú gấu 2 người họ đi về, trời cũng ngã về chiều, sắp sập tối.

Ra khỏi khu vui chơi thì My buông tay Khánh ra. Về, anh đi trước cô đi sau, tội than cho cô đáng người chỉ cao 1m67 đã đành giờ lại mang theo chú gấu to lớn kia. Và rồi. . .

Rắc. . .

- Ah._ My khuyt rồi ngồi bẹp xuống.

Đúng lúc My bị chặc chân trước cánh đồng lao, buổi chiều ánh hoàng hôn cuối chân trời sang rực một màu vàng cam lấp lánh. Từng ánh hoàng hôn chiếu xuyên qua mái tóc dài đen mượt của cô. Điểm tô lên vẻ đẹp hoa bách hợp lung linh bên ánh hoàng hôn sắc vàng ấy. Nghe tiếng la khê của cô, Khánh quay lại thấy cô ngồi bẹp ở dưới lộ, anh đi lại phía cô và khuyt xuống.

- Bị chặc chân_ Anh đoán tại thấy tay cô đang xoa xoa cổ chân

Nghe anh hỏi cô gật đầu, anh cởi giày cao gót cô ra

Rắc. . .

Anh dùng lực ngay khớp xương cổ chân khiến cô không khỏi la lên.

- Được rồi sang mai sẽ hết._ Anh đứng dậy

- Nhưng giờ em đứng không được sao về._ My nhú mày lo lắng, biết vậy cô mang giày thể thao được rồi không mang giày cao gót cho khỏe.

Khánh nhìn cô, anh không nói gì bình thường anh rất kiệm lời đa số toàn là hành động. Anh chỉ quay người và khom xuống

- Leo lên đi, anh công em về._ Lời Khánh nói làm My ngạc nhiên, cô gật đầu, tay ôm lấy cô anh tay còn lại ôm chú gấu cùng anh về.

2 người họ đi trên con đường dài nhưng ở họ mong con đường này cứ dài mãi đi mãi như thế này đừng bao giờ đến nơi.

- Thiên Khánh, đường chân trời là gì vậy?_ My nhìn vệt sáng dài phía xa xa trên trời kia bất giác hỏi.

- Là nơi phân cách giữa đất và trời cũng như giữa trời và biển, nó luôn gần ngay trước mắt nhưng không thể nào với tới._ Khánh vừa công cô vừa trả lời cho cô nghe.

My được anh công trên lưng khi nghe anh giải đáp cô gật gật đầu, nhìn anh công cô long cô có cảm giác vui sướng và hạnh phúc chưa từng có, nhìn anh từ phía sau cô mỉm cười và . . .

Chụt.

Cô bạo gan đưa mặt cô gần má anh môi nhẹ lướt qua như chim én lướt nhanh trên mặt hồ nhưng đủ Khánh cảm nhận được. Cô cẩn nhẹ môi, vì hành động vờ rồi của cô cũng không làm Khánh biểu hiện 1 chút cảm xúc gì rồi cuộc anh là người sắc hay người đá vậy. Cô xụ mặt sau lưng anh nhưng cô nào biết anh đang trêu cô, bỗng anh nở 1 nụ cười như những tia nắng buổi chiều này, ấm áp và rực rỡ. Mặt My đang buồn bã giận anh thấy anh cười, môi cô bất giác cười theo, má cô áp vào má anh hạnh phúc ấm áp.

23. Chương 23: Là Không Biết Hay Đã Biết

Ngày hôm sau

Tíng tong. . .

Tiếng chuông cửa vang lên, người đàn ông trung niên ra mở cửa, bình thường việc này cho người làm nhưng không hiểu sao hôm nay đích thân ông chủ như ông lại ra mở cổng.

Cánh cổng mở ra, dáng người nhỏ bé đứng trước mặt ông làm ông bất ngờ, gương mặt xinh xắn, đôi mắt trong veo nhưng pha lê làm ông vui mừng xiết bao. Một người con gái mặc chiếc áo đầm xanh nhạt nhẹ như mây trên bầu trời, mái tóc dài thả bồng bênh theo gió. Tay cầm 1 túi xách, tay kia thì kéo 1 chiếc valy, cô nở 1 nụ cười với ông.

- Con ... có thể vào nhà được không._cô cất giọng trong trẻo như làn nước mùa thu làm mát lòng người.

Ông gật đầu, ông đã mong ngày này biết bao nhiêu rồi, cũng đã không biết bao nhiêu lần ông mơ những giấc mơ như ngày hôm nay khi con gái ông trở về nhà và tha thứ cho ông. Ông mở cổng rộng ra đón cô vào nhà, xách valy dìu cô, bước vào nhà trong lòng cô không khỏi vang lên 1 câu “nhà ơi chị trở về rồi đây” một câu cảm xúc thân thương làm ấm lòng người.

Cô bước vào nhà thấy dáng người phụ nữ kia mắt đang trong veo bỗng lạnh cóng khiến người ta phải sợ.

- Khánh Ngọc, em xem này._ Khi người phụ nữ đó quay qua thì đôi mắt cô lại thay đổi, cô mở to lên như bất ngờ. người phụ nữ kia cũng thế.

- Minh Đức đây là. . . ._ Khánh Ngọc ngập ngừng

- Đây là Hải Băng con gái anh._ Ông giới thiệu vừa lúc đó My và bà Ngọc lùi bước, shock nhất vẫn là My.

My lắc nhẹ đầu như kẻ mất trí, gương mặt hiện lên vẻ đau khổ tột cùng, nước mắt cô không kìm được mà trào ra. Cô bịt miệng chạy lên phòng đóng cửa lại ngồi xuống dựa lưng vào cửa mà khóc. Ông Đức không biết chuyện gì đang xảy ra.

- Khánh Ngọc đang xảy ra chuyện gì vậy, em và tiểu Băng xảy ra chuyện gì rồi sao?_ Thấy thái độ khác thường của 2 người làm ông lo lắng.

Trong đầu bà Ngọc không khỏi hiện lên câu hỏi “Là con bé không biết hay đã biết từ lâu, nhưng nhìn thái độ đau lòng của nó là không biết. Nhưng có thật là như thế không” Trong lòng bà hiện lên 1 nỗi lo lắng và cảm giác bất an từ lúc thấy My bước vào nhà này.

Trên phòng, sau khi ngồi xuống dựa lưng vào cửa My vội lau nhanh nước mắt môi nhếch lên “hôm nay diễn nhiều đủ rồi rồi chừa nước mắt thôi”. Cô thừa biết người phụ nữ đó chắc chắn sẽ rất ngạc nhiên về chuyện này không ngạc nhiên sao được khi bạn gái con trai mình là con gái của vợ trước chồng bà bây giờ mà. Nhưng đây chỉ là mở đầu thôi còn về sau bà sẽ bất ngờ dài dài, nhân hóa tuần hoàn mà rồi bà sẽ phải chịu sự đau khổ hơn gấp trăm ngàn lần mà mẹ cô và cô đã chịu.

- Có chuyện gì thế cha mẹ._ Nhân vật mà My mong muốn cũng đã xuất hiện. Nghe giọng nam đó trên môi My đậm nét cười hơn lúc này nhưng lại là nụ cười của ác quỷ không phải là nụ cười của một Diễm My ngày thơ ngày nào nữa.

- Tiểu Băng về nhà vừa gặp mẹ con, con bé đã bật khóc chạy lên phòng còn mẹ con thì thần thờ._ Ông Đức nói hết ra.

- Để con lên xem em ấy như thế nào rồi?_ Vương có long tốt nhưng bà Ngọc can anh lại không cho anh lên, anh nhú mi thái độ của mẹ anh hôm nay rất lạ.

Nhưng vì long tốt nên anh để mặc lời ngăn cản của mẹ anh. Mà đi lên phòng, My ở trong phòng nghe tiếng cãi nhau ở ngoài cửa cô đứng dậy bước lên giường ngồi xuống, ôm gối thì nước mắt cô tuôn trào ra như suối (luyện tới đỉnh rồi).

Rầm . . .

Cánh cửa mở toạc ra, Vương bước vào thấy gương mặt đầm đìa nước mắt đỏ anh như chết lặng đi nửa người cảm giác đau đớn tìm đến anh, My thì khi thấy anh cô khóc thét lên ôm đầu mà khóc dẫy đau thương. Còn Vương thì như hồn phách bay đi đâu mất, anh lùi bước như không còn sức để đứng trụ nữa. Anh dựa lưng vào tường nhắm nhẹ mắt để kìm nén sự đau khổ.

Trời ơi!!!!

Anh đang làm gì đây? Yêu em gái mình sao? Và còn làm những chuyện khiến trời đất không thể tha thứ. Đây là mơ phải không, đúng đây là giấc mơ làm sao có thể là sự thật, My làm sao lại là em gái anh. Không thể nào, không thể.

Anh đi tới chỗ My, bóp mạnh vai cô lay người cô.

- Diễm My em nói đi đây không phải là sự thật, đây là mơ mau nói đi, em nói đi._ Anh lay mạnh người My, tap bóp chặt vai My làm xương người My muốn nát vụn ra.

My không nói chỉ bật khóc, cô lắc đầu như thay câu nói “đây là sự thật” như hiểu ra sự thật, tay anh buông vai cô ra. Như một người mất đi lí trí anh chạy vọt ra ngoài mặc cho bà Ngọc gọi anh như thế nào cũng không quay lại, cánh cửa khép lại mọi người lo lắng cho Vương mà bỏ đi My nhưng dù sao My cũng không cần sự thương hại kia đối với cô họ làm viết đó dành cho cô chỉ là dư thừa thôi. Bà Ngọc giờ mới hiểu ra nhân hỏa tuần hoàn thì ra cái gọi là báo ứng không đến khi chúng ta cần mà nó chỉ đến khi chúng ta đã nguôi ngoai thù hận. 20 mấy năm trước bà ghét Khánh My mẹ Thiên Khánh hại Khởi Phong cha Thiên Khánh chết, không những ở đó bà làm mẹ Thiên Khánh sảy thai và bao nhiêu đau thương gây ra ẹ Khánh My nhưng lúc đó Khánh My rất cần báo ứng thì nó lại không đến cho đến bây giờ mọi chuyện đã nguôi ngoai trong quá khứ thì báo ứng tìm đến với bà không phải gây r cho bà mà xay ra cho người con trai của bà. Bà thà chịu hết tất cả chứ không muốn con trai của mình bị 1 chút đau thương gì nữa.

Zing Blog

24. Chương 24: Khu Vườn Ký Ưc

Một đêm trần trọc không ngủ với sự trở trêu đau đớn kia. Anh đã làm gì sai mà bị ông trời đùa giỡn như thế? Đúng anh không làm gì sai mà người sai chính là mẹ anh. Bà đã là quá nhiều điều tàn ác, trước khi anh tồn tại trên thế giới này. Khánh Ngọc mẹ anh, bà đã làm không biết nhiều điều gây tổn thương người khác thậm chí là cướp đi sinh mạng họ. Kể cả cha mẹ Thiên Khánh tức là anh chị họ của bà mà bà vẫn ra tay. Có lẽ đây là báo ứng giáng xuống con trai bà để báo ứng những việc mấy năm qua bà đã gây ra ọi người.

Anh ngồi trên bàn cùng với vỏ rỗng của 2 chai rượu nằm lẳng lóc trên bàn, đôi mắt anh dâng lên một màu nâu đau khổ.

Cũng một buổi tối ấy nhưng ở nơi khác, một nụ cười lạnh giá, ánh lên màu đen tăm tối của thù hận trong đôi mắt của người con gái ấy. Đôi mắt trong veo như viên pha lê ngày nào, giờ đã dính đầy màu sắc của hận thù. Ngồi dựa lưng vào ghế, ngón tay gõ nhẹ xuống mặt bàn, đôi mắt hướng vào từng dòng chữ trên màn hình laptop. Làng môi cong lên 1 đường cong tuyệt đẹp và cũng dự báo ột cơn sóng ngầm sắp xảy ra.

“Sắp rồi, sắp rồi, để xem đến ngày đó thì bà sẽ giải thích như thế nào đối với ông ta và con trai cưng của bà. À, tôi sẽ chờ xem ngày mai con trai bà sẽ chọn bà hay chọn tôi, tôi không tin chuyện tôi làm bấy lâu nay không khiến con trai bà không chọn tôi”

Hôm sau

Tại quán God Caffé

Vẫn là chỗ cũ ấy, vẫn là chiếc bàn đặt cạnh cửa kính ấy nhưng không khí của ngày hôm nay khác hẳn với không khí của ngày hôm đó. Không còn vẻ bình yên, vui vẻ như hôm nào nữa mà ngược lại mỗi người mang một nỗi buồn khác nhau trong lòng. Vương thì giấu sau đôi mắt màu hổ phách ấy của anh là một tia bi thương khiến người khác phải đau lòng. Còn My, thì đôi mắt trong veo đó khiến người khác không nhìn thấy được gì trong cô. Là do cô quá ngây thơ nên đã quên đi mất nỗi đau hay do quá đau thương nên chẳng thấy được gì qua đôi mắt của cô. Vương nhìn My chăm chăm, hồi lâu, mắt anh không tìm được mà ánh lên tia đau thương lộ ra ngoài.

- Diễm My, anh xin lỗi, anh không thể bỏ mẹ mà chọn em, mẹ anh đã chịu khổ vì anh nhiều rồi. My anh cũng biết, em cũng chẳng khác gì anh, rất đau khổ với sự trở trêu này nhưng chúng ta không còn sự lựa chọn nào hết em à. Câu nói của Vương khiến My hết sức bất ngờ, đây là đáp án của anh sao, anh vẫn chọn Khánh Ngọc chứ không chọn cô. Như thế cũng là đồng nghĩa những việc cô làm thời gian qua đều hư không hay sao?

Không. . . Cô không cam lòng!!!

Đôi bàn tay My đặt lên bàn, không tìm nổi bất ngờ và xúc động mà xiết chặt lại. Thấy vậy anh lấy bàn tay to lớn của mình nắm lấy bàn tay nhỏ bé đang rung, tìm nén cảm xúc gì đó của cô.

My đến giờ vẫn im lặng không nói gì, nhẹ tút tay lại và đứng dậy ra về. Vương vẫn ngồi đó như một kho tượng, ngồi im đó không nói gì cũng không níu kéo My lại vì anh nghĩ, níu kéo chỉ làm My và anh thêm đau khổ mà thôi, thà chấm dứt 1 lần thì hơn.

My mang một tâm trạng cực kì tồi tệ về tới nhà. Về nhà, cô tính tìm một nơi yên tĩnh để làm vơi đi cảm xúc kia trong cô nên cô tìm đến khu vườn sau nhà. Nhưng điều cô không ngờ là khu vườn giọt tuyết năm xưa, đã thay bằng khu vườn hoa hồng. Những bông hồng rực rỡ trong khu vườn, được trồng và được trong sóc trong khu vườn nên chúng rất tươi tốt và rất đẹp. Nhưng đó là đối với những người khác còn My thì chẳng thấy vậy chút nào. Thấy khu vườn giọt tuyết bị thay bằng khu vườn hoa hồng đôi mắt trong veo như làng nước mùa thu bỗng tối sầm lại.

Cô đi nhẹ nhàng đến bụi hoa hồng tươi nhất đằng kia, đôi lông mày chau lại, bàn tay đang xiết chặt bằng nắm đấm kia bỗng buông lỏng ra. Nhìn bông hoa hồng đỏ rực, cô khẽ cười, những ánh mây đen trong mắt cô thưa dần trả lại vẻ trong veo trước đó. Tay cô nhẹ nhàng đưa lên chạm vào bông hoa hồng ấy và bóp nát trong tay. Nụ cười trên môi biến mất, đôi mắt thì hiện lên đầy gân tơ trong rất đáng sợ. Bàn tay cô ngày càng siết chặt lại làm cho bông hồng kia bầm, nát trong lòng bàn tay của cô. Bóp nát bông hoa xong thì bàn tay cô di chuyển xuống thân cây, cầm chặt nó không chần chừ mà thẳng tay nhổ lên cả gốc lẫn rễ. Cô như một người điên cứ nhổ lần lượt hết cây này đến cây khác mới đó đã được gần nửa khu vườn. Còn bàn tay cô thì không ngừng ra máu vì gai của hoa hồng nhưng hình như cô không có cảm giác gì gọi là đau cả.

Cô cứ để mặc áo trong tay chảy ra mà không băng bó lại, chợt cô đưa bàn tay đầy máu vì gai hoa hồng của mình lên xem thì môi cô lại nở 1 nụ cười chua chát, nụ cười mang theo cả nước mắt lẫn kí ức xưa.

"20 năm trước

Tại một mái ấm gia đình ấy.

Một người đàn ông trung niên ngoài 30 bước vào biệt thự nhìn dáng vẻ như ông vừa đi công tác ở xa về. Hình như ông rất mệt nhưng khi bước vào nhà thấy vợ và con thì nụ cười trên môi ông xuất hiện. Một nhọc trên người cũng tan biến. Thấy ông cô bé 4t liền chạy tới sà vào lòng ông, ông cưng chiều bế cô bé lên trên tay. Đôi mắt nhìn về phía người vợ trẻ đầy hạnh phúc và yêu thương. Bỗng ông giơ 1 túi giấy nhỏ màu vàng lên ông đổ vợ và con ông, thứ mà ông mua tặng họ là gì? Thì cô bé 4t liền đoán là kẹo làm ông và vợ ông phải bật cười vì sự ngây ngô của đứa trẻ 4t. Ông xoa đầu cô con gái mình và bảo không phải. Rồi đưa túi giấy đỏ cho vợ ông, vợ ông nhẹ nhàng nhận lấy nó, từ từ mở ra xem. Làm cô bé 4t kia phải tò mò, đôi mắt to tròn xinh xắn ấy luôn hướng về phía túi giấy mà mẹ cô bé đang cầm. Khi mở ra, mẹ cô bé lấy một ít vật trong túi giấy ra, đặt trong lòng bàn tay. Đó không phải là đồ ăn, cũng không phải là trang sức mà là hạt giống, hạt giống của một loài hoa rất quý. Bà liền ra hạt giống đó là giống của loài hoa nào, đôi mắt

bà sáng lên, đôi môi anh đào nở ra một nụ cười tuyệt đẹp. Thật ra bà tìm nó rất lâu rồi chỉ là ở Việt Nam không tìm được nó thôi nhưng bà không ngờ trong chuyến công tác ở nước ngoài kì này, chồng bà lại tìm được nó và mua về tặng bà làm bà rất hạnh phúc

- Tiểu Băng, bây giờ cha, con và mẹ. Gia đình chúng ta cùng ra sau vườn gieo trồng nó được không?__ Ông vẫn bế cô bé nhỏ trên tay chưa thả xuống.

Nghe vậy, cô bé liền gật đầu lia lịa và thế là gia đình nhỏ ấy liền ra ngay sau vườn.

Trước khi gieo thì cần phải đào đất, đó là trình tự mà trồng bất cứ loại cây nào cũng có. Cha mẹ cô bé đào đất để gieo hạt, còn cô nhóc tiểu Băng đứng kế bên nhìn, cô nhóc cũng rất muốn làm phụ cha mẹ nhưng cha mẹ cô bé lại không cho nên cô bé đành đứng một bên mà nhìn. Bỗng chiếc xẻng nhỏ trúng vào tay mẹ cô và làm tay bà ra máu. Thấy thế chồng bà liền buông xẻng nhỏ xuống cùng cô con gái chạy lại.

- Minh Đức à em không sao đâu anh đừng lo chỉ là đứt tay, vết thương nhỏ thôi mà. Đừng làm tiểu Băng sợ.__ Người vợ xinh đẹp đó không ai khác chính là Ngọc Diễm. nghe thế Minh Đức liền mắng yêu bà và bảo tiểu Băng vào trong nhà nhờ người làm lấy hộp dụng cụ y tế đem ra.

Tiểu Băng gật đầu như hiểu chạy vào trong và đem ra, Minh Đức băng bó cho Ngọc Diễm xong thì hôn nhẹ lên trán của Ngọc Diễm. Tuy còn nhỏ nhưng tiểu Băng cũng hiểu cha mẹ cô đang thương yêu nhau như thế khiến cô bé hạnh phúc theo cô bé cười.

- Anh này, vợ chồng già cả rồi với lại có con ở đây nữa đấy.__ Ngọc Diễm ngượng đỏ mặt.

- Không sao, tiểu Băng thấy cha mẹ yêu thương nhau vậy chắc sẽ rất vui đúng không tiểu Băng.__ Minh Đức cười, tiểu Băng gật gật đầu như hiểu.

Thời gian sau thì những hạt giống ấy đã ươm mầm ra hoa. Những bông hoa giọt tuyết trắng tinh khôi đang nở rộ đầy s khu vườn góp phần làm cho ngôi nhà trở nên lung linh và đẹp. Thêm vào đó là một gia đình nhỏ làm cho nơi đây chẳng khác gì một thiên đường hạnh phúc.

- Từ nay, Ngọc Diễm em sẽ là chủ nhân của khu vườn này nên Em phải chăm sóc khu vườn thật tốt.__ Minh Đức nhìn thành quả mà ông và bà chăm sóc bấy lâu nay cùng với tiểu Băng.

- Minh Đức, anh và tiểu Băng cứ yên tâm em sẽ chăm sóc khu vườn thật tốt cho anh xem.__ Ngọc Diễm dịu dàng đáp. Cũng từ đó ngôi nhà này có tên là biệt thự giọt tuyết”

Zing Blog

25. Chương 25: Bàn Ăn Gia Đình

Bàn tay My vẫn cứ ra máu, máu cứ chảy từng giọt từng giọt, nhỏ xuống cánh hoa hồng. Bàn tay My giống như trái tim cô bây giờ, đang rướm máu vì vết thương bị toét. Nhìn lại đôi bàn tay mình lần nữa, cô chợt giật mình. Cô vừa làm chuyện gì vậy, sao tay cô ra nhiều máu như thế. Còn khu vườn trước mắt cô không phải là khu vườn giọt tuyết sau nhà cô sao, vậy sao bây giờ toàn là bông hồng không vậy? những cây bông giọt tuyết mà cô cùng cha mẹ cô trồng đâu hết rồi. Với lại sao khu vườn hoang tàn như vậy, ai đã phá nó. Nhớ lại bàn tay đang chảy máu của mình, cô ngây người, chẳng lẽ là cô sao? Tại sao cô không có chút gì gọi là ấn tượng gì hết vậy? Nhưng thôi, để chuyện đó qua một bên đi, tạm thời việc cô cần trước mắt là phải băng bó vết thương lại trước đã, còn chuyện có phải cô là người đã phá khu vườn hoa hồng hay không thì hãy để sau đi.

Thế là cô cầm cánh tay đầy thương tích vào nhà, lên phòng, cô âm thầm băng bó vết thương lại.

Khoảng 1 tuần sau thì vết thương cô đã lành bớt nhưng vẫn còn băng bó, vì trong đầu cô không nhớ gì nên khi ông Đức và bà Ngọc hỏi tới thì cô lựa đại lý do là bể ly, nhặt miến ly lên nên bị thương nặng như thế. Với câu trả lời mơ hồ của cô khiến ông Đức và bà Ngọc không khỏi nhíu mày còn Vương thì anh lại nghĩ khác. Anh nghĩ cô đang nói dối và trong lòng anh buồn vì tưởng cô đại dột lấy dao hay lưỡi lam cắt tay

mình nên mỗi lần tới bữa cơm thì Vương liền hỏi thăm tay cô đã lành chưa. Lần nào cũng như thế, khiến My cảm thấy ngại khi ăn cơm chung với anh.

Tay bị thương với lại vẫn chưa lành hẳn nên cô không dám đi làm sợ Thiên Khánh thấy sẽ lo nên, ở nhà chịu khó nhốt mình trong phòng vài hôm. Hiện cô đang ngồi trên giường suy nghĩ vụ vợ điều gì đó thì điện thoại cô chợt vang lên, cô xem là số của Tú Anh, cô nghe máy. Qua điện thoại Tú Anh kêu cô đến nhà Tú Anh chơi sẵn tiện dùng cơm, đã lâu rồi Tú Anh chưa ăn cơm chung với cô. Cô sợ Tú Anh và Thiên Khánh biết cô bị thương nên cô từ chối khéo và cúp máy. Rồi người làm trong nhà gọi cô xuống ăn cơm, cô đứng dậy, bước ra khỏi phòng. Đi xuống phòng bếp, ngồi vào bàn. Thì mọi người đã có mặt đầy đủ như thường lệ My mời mọi người ăn cơm. Cô ăn từ tốn không như những lúc ở nhà Khánh. Làm cô nhớ Khánh và Tú Anh đã lâu rồi cô chưa gặp họ. Nhưng chỉ mới 1 tuần thôi mà. Hình như cô đã quên dần cách nhắc nhở Khánh ăn cơm sau mỗi buổi chiều rồi thì phải. Ngày tháng đó với cô đẹp biết nhưng dù đẹp thì cũng là nhà người ta không phải nhà cô nên cô không thể ở đó mãi. Cô chợt cười về những chuyện vừa nghĩ mà không hay trên bàn ăn, cô đang là tâm điểm của mọi ánh mắt nơi đây. Thấy cô cười cha cô liền hỏi hôm nay sao cô vui vậy, cô chỉ cười không đáp. Thấy không khí đang vui nên bà Ngọc chen chân vào.

- à sẵn đây, mẹ thông báo cho 2 đứa biết tin vui. Hiện mẹ đang có em bé.__ Nụ cười trên môi My đông cứng lại khi nghe nó. Vương thì hoàn toàn bất ngờ khi nghe tin đó anh cũng nghĩ họ già rồi nên tình huống như thế này sẽ xảy ra. Với lại bà cũng đã ngoài 50 rồi (=.=||) nên anh sợ bà sẽ sinh khó. Thế là anh hỏi bà sẽ giữ hay bỏ thì bà nói sẽ giữ. Bữa cơm đang vui thêm tin này càng vui thêm, người trong bàn ai cũng vui trừ My, chén cơm trong tay My bây giờ không thể nuốt nổi nữa thì cô chợt nhớ ra gì. Cô liền xin phép, rồi bàn cô liền lên phòng thay đồ đón một chiếc taxi đi đâu đó làm Vương và bà Ngọc nghi ngờ còn ông Đức không có gì.

My đi đến siêu thị mua ít đồ rồi đi tiếp đến một nơi nào đó. Đến trước ngôi biệt thự lớn cô không cần nhấn chuông mà tự động mở cửa đi vào, hình như cô rất quen thuộc với nơi này rất nhiều. Cô đi vào trong nhà, nhẹ mở cửa ra, lén lút bước vào như 1 ăn trộm. Bước vào trong nhà đi tiếp vào phòng bếp thì thấy đáng người mảnh mai đang đứng nấu ăn. Cô đặt túi đồ mua ở siêu thị lên bàn nhẹ nhàng đi đến. Đúng lúc cậu chủ ngôi nhà vừa về anh đi ngang, thấy anh liền dừng lại.

Hừ.

- Ahhhhh.__ Tú Anh bị My hú, hoảng quay lại la và đánh My tới tấp.

Khánh đứng ở đằng sau nhìn 2 cô nàng không nhịn được phải bật cười. My thì cũng thế cô cười rất nhiều. Tú Anh lát sau định thần lại nhận ra My nhưng phạt còn nặng hơn, Tú Anh rượt đánh My còn My thì chạy trốn. My bị Tú Anh rượt, chạy ra ngoài thì My và phải đáng người Thiên Khánh mà tưởng là vách tường @_@, quen quen ấy nhỉ.

Đụng vào một thân hình rắn chắc nên cũng khá đau, My lấy tay xoa đầu. Tú Anh thì đứng xa cười. Khánh cũng cong môi nhưng không cười, rồi anh lấy lại vẻ nghiêm túc, anh gặng nhẹ giọng nhắc nhở Tú Anh và cả My. My chê môi nói anh khó khăn nhưng thực tế Khánh rất đúng. My và Tú Anh đã lớn rồi mà giống với nhau như trẻ con vậy.

Nhưng rồi Tú Anh nhớ ra trong điện thoại My đã từ chối rồi sau lại đến thì My trả lời là muốn tạo cho Tú Anh bất ngờ nhưng thật ra thì My cảm thấy mình xa lạ trong bữa cơm đó, bàn ăn gia đình hạnh phúc như thế thì làm sao có chỗ ột người ngoài như cô nên cô đành tới đây thôi, chỉ mọi người ở đây mới xem cô như người nhà. Tú Anh bị My qua mặt một cách dễ dàng nhưng Khánh thì không, Khánh nghĩ My đang giấu chuyện gì đó qua đôi mắt của cô dù cô cầu nó rất kĩ. Và họ bắt đầu vào bếp còn Khánh thì đi lên phòng tắm rửa thay đồ. Một lát sau, đồ ăn đã xong thì mọi người vào bàn. My gấp đồ ăn cho anh em nhà Khánh rất nhiều.

- My à dạo này nhìn bồ tròn lên trông thấy nha, có bụng nhô nhô luôn rồi này.__ Ăn cơm xong thì họ ăn trái cây, Tú Anh nhìn My. Đúng là dạo này My phát tướng, tròn lên trông thấy, nhìn rất dễ thương.

My không nói gì chỉ cười, Khánh phát hiện từ khi My dọn về nhà tới giờ thì tính My trầm xuống hẳn, tại sao lại như vậy? Bỗng anh thấy bàn tay đầy băng bó của cô. Tú Anh cũng phát hiện.

- My, tay bồ bị sao vậy? Có phải bà dì ghê đó bắt nạt bồ hay không?__ Tú Anh vừa giận, vừa thương khi thấy tay My như thế.

Tú Anh mở vết thương trên tay My ra thì thấy lòng bàn tay My đầy lỗ nhỏ dù đã lành thịt bớt nhưng còn sẹo rất nhiều. Tú Anh hỏi My chỉ trả lời qua loa. Khánh suốt buổi không nói gì chỉ im lặng nhìn biểu hiện của My, anh có cảm giác như đây không còn là Diễm My hồn nhiên sống cùng anh lúc trước nữa mà Đã trở thành một con người khác, hoàn toàn xa lạ và đáng thương dù trước mặt vẫn là Diễm My vui vẻ của ngày nào.

Khoảng 7h tối thì Khánh đưa My về, trên đường về không khí trên xe khá im lặng.

- Vết thương trên tay em dù sao cũng đỡ rồi, em nên quay lại tập đoàn phụ anh được rồi.__ Khánh cất giọng phá tan không khí im lặng. My nghe liền gật đầu. Đến ngã tư đường thì bàn tay trái của My được bàn tay to lớn của Khánh nắm lấy. My ngạc nhiên nhìn Khánh, cô khẽ cười nhưng không rút tay về bởi bàn tay to lớn của Khánh đang sưởi ấm trái tim lạnh giá phần nào của My.

- Diễm My, dạo này em trầm đi, đừng giấu anh, em không qua mắt được anh đâu.__ Khánh không im lặng nữa, anh cứ im lặng mãi như thế thì sẽ mất Diễm My bây giờ mất nên anh đành phải lên tiếng và chen vào cuộc sống của My. Chỉ có cách đó mới có thể giữ My lại được.

Nghe anh nói như thế, My rút tay lại, mặt tối sầm lại. Khánh không chạy đi nơi khác mà cứ về thẳng nhà My theo con đường mà My chỉ. Lòng anh đang thầm mong điều đó không như anh nghĩ, nếu điều đó là thật thì anh nên làm sao để giúp My và Quân đây???

Tại nơi khác, lúc này là ban ngày.

Một ngôi biệt thự, cổ kính xa hoa tựa như lâu đài. Một người phụ nữ ngoài 50 đang ngồi kế bên cửa sổ nhìn không gian xa hoa rộng lớn ở dưới.

Thời gian trôi nhanh thật, mới đó đã 30 năm rồi, mới ngày nào bà còn là cô gái ngọc, đau khổ và chờ đợi một người trong mòn mỏi. Luôn là người con gái ngập tràn trong đau thương và thù hận vậy mà chớp mắt đã 30 năm. Đứa con trai và con gái Của bà đã lớn hết rồi. Có một vòng tay ôm bà từ đằng sau, bà quay qua nhìn người đàn ông đó, rồi nở nụ cười trải qua bao nhiêu sóng gió bà với ông mới ở bên nhau và hạnh phúc dài lâu như thế.

- Khánh My*, em đã chuẩn bị đồ xong chưa, lát chúng ta lên máy bay về nước rồi.__ Dù đã già nhưng tình cảm vợ chồng của họ không già theo thời gian.

Bà mỉm cười.

- Khởi Phong*, em đã làm xong hết rồi, cũng đã lâu rồi chưa về nước giờ chuẩn bị làm em nhớ lại chuyện đã qua quá.__ Đôi mắt kia nhìn về nơi xa xăm, đúng thế chuyện xảy ra 30 năm trước giờ bà nhìn lại cứ ngỡ là vừa xảy ra ngày hôm qua. (Khánh My và Khởi Phong xuất hiện rồi :D)

- Ủm, nhưng dù sao ông trời cũng cho con người ta một kết thúc viên mãn. Khánh Ngọc giờ cũng đã hoàn lương làm người tốt và có 1 đứa con bằng tuổi Thiên Khánh rồi.__ Sau bao nhiêu sóng gió Khởi Phong trở nên chính chắn và nghiêm chỉnh. Cũng phải thôi đã gần 60 rồi mà.

Khánh My cũng thỏa mãn kết thúc mà ông trời sắp đặt. Mới ngày nào bà còn chĩa súng vào đầu Khánh Ngọc đòi giết Khánh Ngọc trả thù cho Khởi Phong vậy mà bây giờ đã quên hết, bỏ qua tất cả. Và sau khi sóng gió qua đi thì anh chị và bạn bè bà cũng ai nấy trở về cuộc sống riêng của mình.

*: Khánh My và Khởi Phong là 2 nhân vật chính trong câu truyện “Cơn Mưa Bắt Đầu Tình Yêu” hiện đang được mình edit lại với tên khác là “Vấn Đề Anh Về” với tên nhân vật khác nhưng trên zing blog truyện Cơn Mưa Bắt Đầu vẫn còn nguyên bản gốc của nó.

Zing Blog

26. Chương 26: Tựa Vào Vai Anh - Bại Lộ

Hải Anh và Phúc Huy thì lo quản lý những bệnh viện trên thế giới, Khoa Nam và Thanh Nhi thì sau khi sát nhập tập đoàn World và tập đoàn Wind với nhau, họ có một chiến du lịch khắp thế giới. Aron và Ivy, bạn với những công việc trong nước sau khi Aron đắc cử làm tổng thống Nhật. Khánh Chi với Tuấn Kiệt không quản lý tập đoàn tiếp Khoa Nam mà ngược lại đi phụ, quản lý tiếp bệnh viện của Phúc Huy. Còn lại cuối cùng là Minh Hoàng, sau khi cưới Kiều Anh, anh vừa quản lý CIA và cũng vừa nhà làm chàng rể họ Huỳnh sống hạnh phúc với đứa con trai đầu lòng, hiện giờ con Minh Hoàng có lẽ đã 28t thua Thiên Khánh bởi 2 năm sau Minh Hoàng với Kiều Anh mới kết hôn. Có lẽ những cái tên đó sẽ khiến mấy bạn chóng mặt và rối mù vì quá nhiều tên. Nhưng những tên đó đã từng làm mưa làm gió một thời ở thương trường và cả thế giới đêm. Đó cũng là nguyên nhân mà tại sau lúc trước trong profile mình đã nói với mấy bạn Thiên Khánh “cũng là người đứng đầu bên hắc đạo”. Bởi chúng ta vừa biết những nhân vật từng một thời vang vọng trong thế giới hắc/bạch đạo. Minh Hoàng, bác Thiên Khánh là ông chủ của tổ chức sát thủ CIA, cha Thiên Khánh tức là Khởi Phong là người đứng đầu, nắm quyền trong thế giới ngầm và hiện là chủ tịch của tập đoàn huyền thoại World. Thế nên đừng trách sao, Thiên Khánh là một người không sợ trời không sợ đất. Và chưa ai trong chúng ta hiểu rõ hết tính cách của Khánh kể My và Tú Anh, trừ 3 người bạn thân nhất trong bộ tứ tài phiệt.

Quay lại với chuyện của Khánh và My, xe Khánh cũng đã chở My đến trước cửa nhà. Mặt My vẫn tối sầm và cúi gằm mặt xuống. Lấy lại bình tĩnh, cô quay qua mỉm cười với anh.

- Thiên Khánh, em không sao đâu anh và Tú Anh đừng lo quá, em lớn rồi biết tự chăm sóc cho bản thân mà.__ Nụ cười của My ẩn chứa một điều gì đó không tự nhiên cho lắm.

Dứt lời My cũng chuẩn bị xuống xe, khi cô mở dây an toàn ra chuẩn bị mở cửa xe bước xuống thì Khánh nắm lấy tay trái cô, giữ cô lại. Cô ngây người nhất thời không kịp phản ứng.

- Anh biết em giả vờ rất giỏi. Đừng cười nữa, hãy khóc nếu em muốn, anh ở đây mà.__ Khánh cũng cất tiếng lời nói của Khánh như dòng nước ấm chảy vào tai My.

Bây giờ anh không cần vẻ lạnh lùng đó để nói chuyện với cô nữa mà là vẻ ôn nhu khiến người khác ấm lòng. Rồi Khánh im lặng chờ phản ứng của cô. Cho đến khi những giọt nước mắt trên mi rơi xuống và thành lời thì Khánh cũng nhẹ lòng. Chuyện anh lo cũng đã xảy ra, anh nên làm gì để giữ My bây giờ ở lại. Ngày thường, anh giải quyết chuyện rất giỏi nhưng gần đây anh nhận ra những chuyện liên quan đến My thì anh chẳng làm được gì cả y như một tên ngốc đành đứng ngoài mà nhìn. Nhưng càng nhìn thì anh càng thấy đau khi My dần mất đi bản tính vui vẻ của mình. Giờ anh nên làm gì đây, anh cần một lời chỉ dẫn, bảo anh nên làm thế nào cho phải.

My vẫn cứ khóc như thế, không thôi. Khi cô càng muốn nước mắt dừng thì nó lại càng ra nhiều hơn.

Đưa đôi mắt thăm dẫm nước mắt của cô nhìn Khánh, tìm Khanh nhói. Cô khẽ cất tiếng, giọng rung rung của mình nói với Khánh là “ Cho em mượn vai anh một chút được không”. Ngay tức thì, Khánh liền ôm lấy My. My ngã đầu vào vai anh mà khóc thoải mái. Đây là lần thứ 2, cô tự vào bờ vai anh mà khóc như thế. Bờ vai anh rất lớn đồng thời cũng rất ấm tạo cho cô cảm giác an toàn và bình yên khi tựa vào. Ông Đức ở trong phòng nhìn ra cửa sổ vô tình thấy cảnh ấy, ông thấy yên tâm khi giao My cho Khánh. Ông rất tin tưởng Khánh, tin Khánh sẽ đem lại cho My hạnh phúc mà 4 năm trước ông đã vô tình làm mất nó. Nên ông đành trông cậy mọi thứ và Khánh. Trên lầu, Vương đứng ngoài, lang can thấy tất cả, anh rất muốn xuống kéo My ra nhưng hiện giờ anh là anh trai My, anh không có quyền tước đoạt đi hạnh phúc mới của My nên anh đành phải đứng nhìn My và người đó hạnh phúc, vì khuất tâm nhìn và xa nên Vương không biết người đó là Thiên Khánh anh họ của anh.

Trong xe, sau khi khóc một hồi thì My cũng xong, vơi đi nỗi buồn mà bấy lâu nay. Dù nói vậy nhưng Khánh vẫn không hỏi tại sao My lại gượng ép bản thân cười để che giấu điều gì như thế mà vẫn khuôn mặt lạnh lùng muôn thuở nhìn cô.

- Thiên Khánh, cảm ơn anh, cũng tối rồi anh về đi. 2 hôm sau e sẽ vào tập đoàn, đừng lo.__ My khóc xong thì lại cười, thấy cô cười anh cũng tạm yên tâm. Anh lại gần trước mặt cô, lau nhẹ nước mắt cho cô và kèm hành động khiến My hoàn toàn bất ngờ là hôn lên trán cô. Đôi mắt My mở to lên vì ngạc nhiên. Nhìn

khôn mặt ngây ngô đó của cô làm anh phì cười. Rồi cô bước xuống xe, đợi cô vào trong nhà rồi, anh mới lấy xe về.

Khóc Xong, My lấy lại tâm trạng, cô âm thầm vào nhà. Đi ngang qua phòng ông Đức với bà Ngọc thì cô khựng lại khi nghe bà Ngọc kêu ông Đức 2 ngày sau đăng kí kết hôn, để còn làm khai sinh cho đứa trẻ sắp chào đời trong bụng bà. Thì mắt My lại tối sầm lại, gương mặt hiện từ như trắng tròn bỗng thay đổi đáng sợ. Cô trợn mắt nhìn cửa phòng Ông Đức rồi đi thẳng lên lầu.

. . .

2 ngày sau.

My cũng trở vào tập đoàn, cứ tưởng là thời gian cô nghỉ khi vào, công việc sẽ chất cao như núi nhưng không phải. Thời gian cô nghỉ thì Tú Anh và Ngọc Thư đã giải quyết công việc giúp cô phần nào nên đỡ đi rất nhiều.

Vào tập đoàn, làm việc thì đến trưa My đi tìm Khánh, bởi cô sợ Khánh lại lo làm bỏ cả ăn nên cô phải đi kiếm anh thôi. Qua phòng làm việc của anh thì không thấy anh đâu, căn phòng trống rỗng. Cô tính mở cửa đi ra khi mở cửa thì cô gặp một người đàn ông, anh ta nhỏ hơn Khánh 2t. Nhìn cách ăn mặc của anh ta thì nghĩ anh ta không phải người thường.

Thấy My, tưởng My là thư kí của Khánh nên anh hỏi cô là “Kelvin có ở đây không?” Câu hỏi của anh chẳng khác nào như mù đi đêm, My cũng vừa qua phòng Khánh, kiếm Khánh nhưng không thấy anh đâu, giờ có người hỏi cô không biết nói sao nên trả lời đại là Khánh vừa bận chút việc nên nhờ anh ngồi chờ một chút. Đúng lúc Tú Anh đi đến phòng Khánh đưa tài liệu thì gặp mặt nhau. Tú Anh mừng rỡ gọi anh Lionel My ngạc nhiên.

- Diễm My, để mình giới thiệu đây là anh họ mình Lionel, tên Việt là Dương Hoàng Long._ Không cần cũng đã biết con của ai khi nghe Tên đệm có chữ “Hoàng”, vâng anh ấy chính là con trai của ông trùm CIA, Hoàng Long.

My ngây người khi nghe tin chấn động ấy.

Sao!!!

Dương Hoàng Long, lại là người họ Dương. Nhưng khoan đã nếu vậy thì . . .

- Tú. . . Tú Anh, bồ và anh Thiên Khánh họ gì? Mình quên mất rồi._ Giọng My run run như đang cố giữ bản thân phải bình tĩnh.

Trong lòng cô, mong sự thật không giống như những gì cô nghĩ, cầu mong những điều ấy chỉ là phỏng đoán không giống hiện thực.

Zing Blog

27. Chương 27: Sự Thật Phơi Bày - 1

Thông báo từ chương này trở đi, truyện chính thức bước vào cao trào của truyện ==))

- My à bồ lẫn rồi sao? mình và anh mình đều họ Dương hết mà.

Rắc. . . Rắc. . . Xoảng.

Niềm tin vỡ tan rồi, tất cả đã vỡ tan rồi 3 chữ “Dương Thiên Khánh” làm vỡ nát niềm tin mà cô đặt cho anh. Tìm cô như vỡ vụn theo cái tên đó, hàng ngàn con dao cứ đâm thẳng vào tim rồi cắt tim cô ra từng mảnh, chẳng thừa, 1 mảnh lành lặn nào cả.

Đôi môi anh đào nhấp nháy như muốn nói gì đó mà chẳng thành lời. Bỗng cánh cửa mở ra, dáng người cao lớn, thân quen bước vào. Theo phản xạ đôi mắt cô nhìn về hướng đó, đôi đồng tử đen láy như biển đêm nhìn cô. Giây phút họ nhìn nhau ở khoảng cách rất gần như họ lại có cảm giác mình ở ra xa nhau.

Cô giận quá hoá run, bàn tay đang siết thành nắm đấm của cô cũng bắt giắc run theo khi thấy Khánh. Hô hấp cô khó khăn hơn, bụng cô đau nhói như có ai đó đang đập cô. Gương mặt trắng bệch, đôi mắt đầy vẻ oán trách vẫn không rời khỏi Khánh. Môi cô tái nhợt dần, có lẽ giấu một cái họ đối với người khác quá bình thường nhưng đối với một người con gái có quá khứ đau khổ và lòng ôm nhiều thù hận như cô có lẽ là cú shock rất lớn. Bởi cô đặt rất nhiều niềm tin vào Khánh, cô tin Khánh là người đàn ông duy nhất ngoài anh cô ra sẽ không lừa dối cô nhưng bây giờ. . .

My như không trụ nổi cú shock này nên mọi thứ dần mờ đi trong mắt cô và tắt lịm như niềm tin của cô đối với Thiên Khánh như bây giờ.

Tại bệnh viện

My tỉnh lại thì đã thấy mình nằm trên chiếc giường của căn phòng trắng xoá. Bầu trời bên ngoài cũng âm u như đôi mắt của cô bây giờ. Bàn tay nhỏ bé lạnh lẽo của cô được một bàn tay to lớn ấm áp kia nắm chặt lấy. Cô nhìn qua thấy chủ nhân đôi bàn tay ấy liền lạnh lùng rút lại, lòi điện cũng xoẹt qua, vang lên một tiếng nổ âm trời.

Đôi mắt màu hổ phách ấy nhìn khuôn mặt trắng bệch yếu ớt của cô hiện lên một tia xót xa.

Cây kim trong bọc cũng có ngày lộ ra. Chuyện anh họ Dương cũng không thể giấu cô mãi được cô đã lớn rồi, cô đã 24t rồi không còn bé nữa. Dù sao cô cũng biết mang họ Dương rồi anh cũng không giấu cô làm chi nữa nhưng anh cũng phải biết nguyên nhân, vì sao cô lại ghét người mang họ Dương. Khi anh định mở miệng cạy tiếng hỏi thì thấy những giọt nước mắt nóng hổi trên mắt cô rơi xuống, cô ngồi dậy thì tay anh vừa chạm vào người cô thì cô lạnh lùng phũ tay anh xuống miệng còn nó nói một câu hờ hững “Đừng chạm vào người tôi”. Nên anh chỉ còn cách im lặng nhìn cô.

- Tại sao? Anh lại lừa gạt tôi, bao nhiêu lâu nay tôi tin tưởng anh đặt niềm tin vào anh tin anh không giống như những người đàn ông khác lừa gạt tôi nhưng giờ thì sao. Anh chẳng khác gì lũ đàn ông kia, chẳng khác gì cha tôi khi ông ấy lừa gạt tôi và mẹ tôi có người phụ nữ khác ở bên ngoài. Tại sao vậy? Anh nói đi? Trả lời đi chứ? Người nhà họ Dương mấy người đứng mang về thanh cao ở ngoài nữa, tôi kinh tởm lắm rồi. __ Lời My từ lạnh lùng sang kích động. Nhìn về mặt của cô hình như bất kể ai đều mang họ Dương cô đều không có thiện cảm cho lắm.

Ga niệm bị cô nắm chặt đến nhăn lại, hô hấp cô dồn dập như một người bị bệnh suyễn, khi bệnh tái phát. Khánh xót xa khi thấy cô như vậy. Anh lại tỉnh lên tiếng giải thích thì My chợt ôm bụng, bụng cô lại quặn đau. Rốt cuộc, bụng cô của gì hay bị gì mà đau như thế? Không chỉ có ngày hôm nay mà dạo gần đây hay như thế xảy ra với cô. Cô cần một đáp án cho biết cô đang bị gì??? Thì đúng lúc đó bác sĩ và y tá đi vào.

- Người nhà sao lại để bệnh nhân kích động như vậy? Bệnh nhân đang mang thai trong người sức khoẻ rất yếu. Để bệnh nhân kích động như thế không tốt cho thai nhi ở trong bụng. __ Lời y tá nói như đang trách Khánh, trách anh là chồng mà không biết chăm sóc vợ.

Đương nhiên nghe câu đó của y tá cả Khánh và My đều bất ngờ. My tưởng mình nghe lầm nên hỏi lại. Lần này y tá thay bác sĩ trả lời.

- Cô đã mang thai được 2 tháng rồi, hiện phôi thai phát triển rất tốt như tránh chuyện không hay xảy ra, cô nên bình tĩnh, ít kích động và ăn nhiều chất dinh dưỡng vào.

Khánh không kìm nổi bất ngờ nhìn My. Bác sĩ tới thông báo bệnh án rồi đi.

- Diễm My đứa bé. . .

- Nó không phải con, nó không liên quan đến nhà họ Dương mấy người. __ My lại kích động và cắt ngang lời nói của anh.

Khánh nhìn My bằng cặp mắt thương hại. My lại bị kích động thật ra anh định hỏi “đứa bé này là con của em với ai” chứ trong đầu anh không hề nghĩ là con của anh. Bởi anh và cô chưa có chuyện gì xảy ra thì tí lệ

anh là cha đứa bé trong bụng hoàn toàn thấp nhưng anh vẫn hoài nghi rốt cuộc cha đứa bé là ai. Trong đầu anh đang nghi ngờ không ai khác là Thiện, ngoài anh ra thì My chỉ thân với Thiện nhất thôi, nếu không thì là một người khác nữa. Tuy nghĩ vậy nhưng lòng anh không khỏi đau, nếu đứa bé không có cha thì anh sẽ làm một tên ngốc nhận đứa bé làm con của mình. Nhưng đó chỉ là suy nghĩ đơn phương của anh, chủ yếu là ở My. Khác với vẻ đau xót của anh thì lòng My rất thoải mái, cô đã chờ ngày này lâu rồi cuối cùng đã đến. Không thể đợi thêm nữa, cô phải thực hiện việc đó thôi. Cô định đặt chân xuống giường thì Khánh giữ cô lại, không cho cô đi bởi sức khoẻ cô còn rất yếu. Đáp lại tấm lòng tốt và chân thành của anh là những lời chua chát và cay độc của cô giành cho anh, có lẽ cô đã quên điều này. Khánh là người cực kì có sức chịu đựng và nhẫn nại cao nhất nên dù cô nói anh tệ hại hay chửi anh như thế nào anh cũng không tức giận đáp lại. Thay vào đó là lắng nghe tất cả, anh biết My đang giấu một điều gì đó rất lâu trong lòng mà bấy lâu nay vẫn không chịu nói ra. Coi như hôm nay anh phá bỏ quy tắc làm người của mình trở thành một tên ngốc nghe cô chửi mắng.

Về phần My, thấy anh im lặng không nói gì thì cô nhận ra lời cô không làm gì được anh nên đành im lặng. Khi cô vừa im lặng thì cũng đến lúc điện thoại Khánh đổ chuông. Khánh lấy ra xem rồi nhìn cô một hồi do dự anh mới nghe máy và đi chỗ khác. Không bỏ cơ hội, thấy Khánh vừa đi chỗ khác cô liền xuống giường và chạy nhanh ra ngoài. Khánh phát hiện ra đuổi theo nhưng không tìm được My. Anh chạy từng nơi trong bệnh viện tìm cô nhưng không thấy.

My chạy ngang qua phòng khám thì dừng lại vào trong lấy gì đó rồi trở ra, điện thoại ột ai đó tên là David. Nói với anh ta điều gì đó thì khi cô ra trước cổng bệnh viện liền có một chiếc ô tô 4 chỗ màu đen sang trọng dừng trước một cô. Lúc cô lên xe là Khánh vừa chạy ra cổng, khi anh chạy tới cũng là lúc chiếc xe kia đã chở My đi. Anh vội vào bãi đậu xe, lấy xe đuổi theo.

28. Chương 28: Sự Thật Phơi Bày - 2

- David anh khoảng chở tôi đến đó, đưa tôi về nhà trước đã._ Giọng My lạnh lùng chẳng khác lúc nãy.

Chiếc xe đang chở My chạy thẳng thì quẹo cua. Khánh dùng xe đuổi theo nhưng đến ngã tư đường thì mất dấu xe My. Không còn cách nào khác anh đành dùng định vị điện thoại mà lúc trước cài trong ra-da My. My ngồi trên xe, phát hiện chiếc điện thoại đang xuất hiện ánh đèn nhỏ nhấp nháy. Đôi mắt cô bỗng tối đen lại, gương mặt sắc sảo xuống. Cô hình như nhận ra điều gì, liền chiếc laptop để ở trong xe kề bên cô, gần chuôi gươm, sao toàn bộ dữ liệu trong điện thoại qua laptop hết rồi rút điện thoại ra khỏi dây cáp. Bảo David hạ cửa xe xuống, không chần chừ ném chiếc điện thoại ra ngoài một cách không thương tiếc == (iphone 5s đây). Làm cho tính hiệu định vị của Khánh đang tìm My bỗng biến mất. Như thế anh cũng biết chuyện gì đã xảy ra. David chở My về nhà nhưng không phải biệt thự hoa hồng mà là biệt thự mà cô sống cùng anh cô mấy năm qua.

Đến nhà, xe David đậu trước cổng, anh ở ngoài xe đợi cô. Còn cô đã vào trong nhà thay đồ.

My bước ra khỏi phòng với một con người khác bởi phong cách ăn mặc hoàn toàn khác không giống như trước nữa. Không còn là một Diễm My mái tóc dài xõa ngang lưng, mặc một chiếc áo đầm trắng hay một bộ đồng công sở nữa mà thay vào đó là một Diễm My hoàn toàn khác, hoàn toàn xa lạ. Mái tóc xõa ngang lưng giờ đã buộc lên cao, lộ ra gương mặt xinh đẹp nhưng lại vô tình ấy. Chiếc áo đầm nhẹ nhàng hay bộ đồ công sở đơn giản cũng bỏ đi thay vào đó là chiếc quần bò bó ôm sát chân cô làm lộ ra đôi chân thon dài, xinh xắn. Chiếc áo thun ba lỗ màu trắng bên trong, bên ngoài được bao che lại bằng chiếc áo denim không gài nút, tay áo được xoắn lên kĩ càng. Cuối cùng, đôi giày cao gót màu trắng nữ tính cũng bị thay bằng đôi giày xăng-đan màu đen cao ngất ngưỡng kia. Cô nữ tính cũng không nữ tính, phá cách cũng không phá cách mà từ miêu tả đúng dành cho cô bây giờ là cá tính. Cô như một cái kén vừa mới lột xác hoá thành bướm bay ra khỏi vỏ của mình. Cô bước từng bước xuống cầu thang và đi thẳng vào gara nhà cô. Cô đi tới chỗ chiếc hộp to lớn đang được tắm vải trắng đậy lại đó. Đến bên nó, tay cầm góc vải trắng kia, tốc mạnh nó lên và vút qua một bên. Thì chiếc hộp màu xanh dương to lớn, bóng loáng hiện ra trước mắt cô. Đó là chiếc Lamborghini Veneno Roadster mà anh cô mua tặng cô khi sinh nhật cô năm ngoái.

Cô lấy bàn tay nhẹ lướt trên mặt chiếc hộp đỏ, đã lâu cô thấy con vật cưng của mình rồi.

Bíp

Trong tay cô nhấn nút gì đó mà chiếc hộp màu vàng kia không khỏi nhá đèn và vang lên một tiếng. Mở cửa xe ra vào trong buồng lái, ghim chìa khoá vào và đề ga, chạy.

Khi chiếc xe của My chạy ra thì cánh cổng tự động đóng lại. David lấy xe, chạy theo xe cô.

Quay lại Khánh, anh vẫn đang chạy xe qua từng nơi tìm cô thì điện thoại anh vang lên. Là số của Tú Anh, anh tắt nhưng Tú Anh gọi điện lại lần nữa anh nghe máy. Tú Anh trong điện thoại nói anh tối nay có đi dự tiệc của dì không. Thì anh ngạc nhiên anh hỏi dự tiệc nào. Tú Anh đáp của dì Ngọc và chủ tịch Đức, hôm nay là ngày họ đăng kí kết hôn. Nghe vậy đôi mắt anh lạnh lẽo như biển lạnh.

- Sẽ không có Dạ Tiệc đâu??? Em đến nhà tình thương gọi mẹ Diễm My tới biệt thự hoa hồng nơi dì Ngọc đang sống đi. Anh sẽ kêu Thiện và Nam đến rước em.__ Dứt lời Khánh tắt điện thoại.

Tay anh giữ chặt vô-lăng, xoay nó một cái thì chiếc xe quay đầu và chạy về hướng khác.

Còn My, đang tiếp tục lái xe hướng đến biệt thự hoa hồng, thật sự cô đã chờ ngày này rất lâu rồi. Nhưng có một sự thật mà cô đến giờ cũng không tin được đó là Thiên Khánh mang họ Dương, cô cũng là gốc mà ngay từ lúc đầu cô đã nhận ra điều đó rồi chứ, cô biết Tú Anh mang họ Dương vậy mà tại sao không nghĩ ra Thiên Khánh cũng vậy.

Đúng là nực cười!!!

Mới tối 2 hôm trước cô còn ngã vào vai anh, khóc, lúc ấy cô còn nghĩ sau khi mọi chuyện xong xuôi thì cô sẽ thừa nhận mọi thứ với anh thậm chí cô còn nghĩ sẽ thừa nhận tình cảm với anh, sẽ cùng anh xây dựng một gia đình với những đàn con nhỏ. Lúc trước, cô không dám nhận lời Thiện vì cô nhận ra cô có tình cảm với Khánh, đối với Khánh, cô từ chối tình cảm của Khánh vì cô nghĩ mình không xứng với anh, không xứng với tình cảm của anh, anh là người tốt vì thế cô không nên kéo anh vào vòng vây hận thù nhưng bây giờ thì . . . Mọi chuyện đã tan vỡ hết rồi. Giấc mộng duy nhất vỡ rồi thì còn gì mong ước, còn gì hy vọng nữa nên cô đành phải diễn cho thật tốt vai diễn người xấu trong ngày hôm nay. Càng nghĩ càng nóng ruột và càng thú vị, ngay từ lúc cha mẹ cô kí vào đơn ly hôn thì trong đầu cô cũng nghĩ ra viễn cảnh của ngày hôm nay. Kết thúc thôi, mọi chuyện im lặng quá lâu rồi, cô phải đòi lại công bằng ẹ cô thôi. Chân đạp ga và tăng tốc xe.

Tại biệt thự hoa hồng.

Không khí nơi đây đang ngập tràn sắc màu hồng như màu hoa được trồng sau ngôi nhà. Bà Ngọc đã chờ ngày này rất lâu rồi, ngày bà được quang minh chính đại kí tên vào tờ đăng kí kết hôn. Ông Đức vừa kí xong thì đưa cây viết và tờ giấy cho bà, bà Ngọc không ngần ngại kí tên vào, khi bà vừa kí xong thì. . .

Kít. . .

Tiếng xe thắng gấp ở dưới sân. Mọi ánh mắt đổ dồn vào chiếc xe Lamborghini Veneno Roadster màu vàng dưới sân. Thấy chiếc xe đó bất giác ai trong ngôi nhà này cũng đều nảy lên một cảm giác bất an. Cánh cửa xe mở ra, một đôi chân thon dài mang đôi giày xăng đan cao 5 phân bước xuống, tiến vào trong nhà. Thêm vài chiếc xe khác chạy vào đó là xe của Khánh với xe Thiện và Nam. Khánh bước xuống xe nhưng không chạy vào ngăn cản, anh cũng không hiểu vì sao lại như vậy. Thiện và Nam cũng thế, lòng Thiện hiện lên một nỗi lo.

My bước lên nhà về phía của Khánh Ngọc, bà Ngọc thấy bất an lùi lại khi thấy cách ăn mặc khác ngày thường của My. My gỡ cặp kính râu xuống vắt vào cổ áo, miệng vẫn giữ nụ cười trên môi.

- hôm nay nhà ta có chuyện gì đông vui vậy???_ Cô cất tiếng hỏi nhưng không ai trả lời, và cô thấy tờ giấy trong tay Khánh Ngọc để 5 chữ “Đơn Đăng Ký Kết Hôn” thì cô cũng hiểu chuyện gì xảy ra.

- Hmm, cha và dì định đăng ký kết hôn sao???_ Cô khẽ lấy tờ giấy trong tay bà Ngọc ra xem, thấy chữ ký của cả 2 ngày thì môi cô nhếch lên.

Roẹt. . .

- Ngày nào tôi còn sống thì đừng mong 2 người kết hôn và sống yên bình một giây, một phút nào. __ Cô không chần chừ suy nghĩ, cô thẳng tay xé tờ giấy Đăng Ký Kết Hôn ra làm 2, rồi làm 3, làm 4 rồi vụn lên trời.

Từng mảnh giấy nhỏ li ti rơi xuống trong không trung. Thấy hành vi đó của My ai cũng bất ngờ, một Diễm My, ngây thơ trong sáng không còn nữa mà thay vào đó là một Diễm My tàn ác, lạnh lùng không máu, không nước mắt. Đương nhiên mọi người có mặt đầy đủ ở dưới sân, có cả mẹ cô và Tú Anh. Thấy cô không chần chừ mà xé Đơn Đăng Ký Kết Hôn của cha và dì cô như một mảnh giấy trắng thì đôi mắt Khánh lạnh xuống, trầm tĩnh hơn thường ngày, Thiện thì không khỏi thở dài, bà Diễm thì lắc đầu hiện giờ không có ai ngăn cản My trả thù được ngoài Quân nhưng hiện giờ Quân đang ở nước ngoài làm sao có thể về kịp để ngăn cản việc này. Chuyện xảy ra ngày hôm nay đều do bà đã gây ra, bà thất bại khi không giữ được chồng và còn thất bại hơn khi không dập tắt được ngọn lửa hận thù trong lòng My. Nhưng không thể đổ mọi thứ lỗi lầm của My lên bàn được. Bởi My diễn xuất quá hoàn hảo không một chút sơ hở nào làm bà lầm tưởng hận thù cô đã tắt từ lâu nhưng thực tế vẫn còn. Bà vẫn hiểu tại sao suốt 4 năm nay Quân luôn lo lắng một điều gì đó mà không nói ra, có lẽ đó chính là ngày hôm nay.

- Ngay từ đầu tao biết mày chịu về đây sống một cách đơn giản, bình yên thì không có điều gì tốt. __ Khánh Ngọc xưng hô một cách thiếu lịch sự bởi bà bất mãn với hành động lúc này của My.

- Vậy à! Bà biết sao không nói ra, sao không đuổi tôi đi ngay từ đầu mà chịu khó đội lốt nhân từ như thế. . . Tôi chán ghét vẻ đó của người nhà họ Dương mấy người rồi. __ Trái với đáng vẻ bực bội của Khánh Ngọc là vẻ ung dung, tự tại của My.

Có một điều My không nhận ra là Thiên Khánh, Tú Anh và mọi người đang ở dưới sân. Nghe My nói câu ấy Tú Anh không khỏi buồn, cô không hiểu vì sao My lại ghét nhà họ Dương của cô như vậy. Thấy cô buồn Nam khẽ nắm tay cô vào vỗ nhẹ lên tay cô như thay lời an ủi. Tú Anh nhìn Nam bằng đôi mắt buồn bã. Còn Khánh thì không biểu hiện gì vẫn là thái độ trầm tĩnh đó*

*Trầm tư là trầm tư và bình tĩnh nhé chứ không phải là trầm lặng và yên tĩnh.

- Mày mà cũng biết chán, đáng lẽ tao phải chán mày chứ, một vai diễn nhàm chán mà mày cứ diễn suốt 4 năm qua không thấy mệt mỏi sao? Nhưng tao thấy mệt thay ày đây. __ Khánh Ngọc khoanh tay nói với gương mặt khó chịu.

- Haha, cảm ơn bà nhưng tại sao tôi không thấy vậy cơ chứ. . . Nếu nói về vai diễn thì tôi diễn viên mới vào nghề làm sao sánh được cụ tổ trong nghề như bà chứ, đúng không. . . Marina. __ My ngồi xuống ghế, dựa lưng vào ghế, luôn giữ thái độ ung dung không xem người khác ra gì đó nói chuyện với Khánh Ngọc. Làm cho Khánh Ngọc tức điên lên, tức hơn khi cái biệt danh Marina chìm vào quên lãng ngày hôm nay đã được My nhắc lại khiến bà không khỏi bất ngờ, vừa tức vừa bất ngờ.

- Diễm My, mày nói nhằm gì ở đây vậy? Marina nào ở Đây? Mày đang diễn trò hề gì cho tao xem à. __ Khánh Ngọc cố nhắc bản thân phải bình tĩnh.

Môi My một lần nữa nhếch lên.

- Haizz, không phải trò hề mà là diễn kịch, để vở kịch này thành công tôi cần có bà diễn cùng, bà diễn vai hiền còn tôi chịu thiệt diễn vai ác. Với lại, buổi diễn hôm nay sẽ mang lại nhiều bất ngờ và thú vị cho tất cả khán giả ở đây cũng như diễn viên chính là bà. __ My nói chuyện với thái độ đó nhưng những chữ cuối câu My nhấn mạnh nó và nghiêng răng, những chiếc răng nanh va chạm vào nhau không ngừng kêu keng két trong khoang miệng cô.

Zing Blog

29. Chương 29: Sự Thật Phơi Bày - 3

Dứt lời, My liền gọi David nhưng mắt vẫn không nhìn xuống sân nên không biết mọi người đang có mặt. Còn Vương và ông Đức vẫn còn ngỡ ngàng, không tin người con gái trước mặt họ là My.

Khi My kêu David thì David tiến lên đưa cho Khánh Ngọc, một hồ sơ màu vàng, hồ sơ ấy chính là hồ sơ mà My đã vào phòng khám lấy, có lẽ ai trong chúng ta cũng hiểu đó là gì?

My bỗng thở dài nói: Không biết nên gọi bà bằng mẹ hay “mẹ chồng” đây nhỉ.

Chữ mẹ chồng My nhấn mạnh và nhìn khuôn mặt tái nhợt của Khánh Ngọc. My nhếch môi, chỉ là mở đầu thôi mà bà đã như thế vậy tới lúc cao trào của vở kịch, e là bà sẽ chịu không nổi mà nhập viện mất.

Thấy gương mặt tái nhợt của mẹ mình, Vương lo lắng đi lại khi anh vừa đi tới thì tờ giấy trong hồ sơ My đưa rơi xuống, anh nhặt lên xem mặt anh tối sầm lại.

- Cái thai trong bụng cô làm sao chắc là của Minh Vương.__ Khó khăn lắm bà mới lấy lại vẻ bình tĩnh.

Nghe câu ấy của bà thì mọi người ở dưới sân hết sức bất ngờ, Khánh vẫn im lặng, ánh mắt cương nghị vững chãi không đổi. Còn Thiện, anh hoàn toàn bất ngờ khi nghe câu ấy, giờ anh cũng đã hiểu thái độ đang nói chuyện vui vẻ của My trong bệnh viện lúc Khánh nhập viện và sắp khỏe, giờ anh đã hiểu những lời lẽ mà My đã nói qua điện thoại, khi đó anh đứng ở ngoài nghe hết và đồng thời cũng tò mò điều tra. Có lẽ, điều My không ngờ là sự thật kia ngoài cô ra thì còn Thiện người thứ 2 cũng là người cuối cùng biết sự thật kia. Bất giác anh nhìn về phía Thiên Khánh rồi nhìn về phía My lòng anh thầm nghĩ.

“Diễm My, em lừa được all mọi người, lừa được cả Thiên Khánh và Minh Quân nhưng vẫn không lừa được anh. Cả anh cũng không ngờ đến việc đó, anh biết bề ngoài em tỏ ra hết tình cảm nhưng thực tế vẫn còn, dù cho em lừa được anh nhưng vẫn không lừa được trái tim mình, trừ khi tim em làm bằng đá.”

Thiện buồn bã, ngay từ đầu trong trò chơi này anh đã bị loại ngay từ lúc khởi động rồi nhưng chỉ tại anh không chấp nhận là mình đã thua.

Quay trở lại vấn đề chính, không khí nơi đây không có từ miêu tả nào chính xác hơn ngoài 2 từ căng thẳng.

- Cái thai trong bụng bà chưa chắc gì là thật, còn chuyện của tôi thì bà nên hỏi đứa con trai của bà đi.__ My liếc qua Vương, mặt Vương vẫn dờ ra như thế. Nhìn biểu hiện của Minh Vương bà biết đó là sự thật.

Nhưng chưa chắc là Khánh Ngọc đã chịu thua, bà ta dễ gì chấp nhận chuyện đó. Một khi bà chấp nhận thì bà đã mất tất cả nên bà vẫn chối cả và chuyển chủ đề.

- Đáng thương cho cô, bao nhiêu cách vẫn cứ dùng một chiêu cổ lỗ sĩ như thế.__ Bà Ngọc cười ha ha ha.

- Cổ lỗ sĩ nhưng có cách riêng của nó.__ My ngồi trên ghế, chân phải gác lên đùi trái như một nữ hoàng cao cao tại thượng. Cô cất tiếng: món quà thứ 2 cho bà là. . . Rồi búng tay, David đi lên đưa cho My một chiếc máy nhỏ hình như là máy ghi âm. Làng môi My cong lên một nét gượng cảm, đôi mắt ẩn chứa màu đen của hận thù kia nhìn về phía ông Đức rồi bật lên một đoạn ghi âm, trong đoạn ghi âm đó chỉ có 2 giọng nữ. Vâng cuộc đối thoại đó không ai khác chính là Ngọc Diễm và Khánh Ngọc. My còn thêm một câu trước lúc bật máy ghi âm lên: phụ thân đại nhân nhớ nghe kĩ lời nói người vợ sắp cưới của ngài.

Lúc máy ghi âm bật lên nhận ra giọng của mình thì bà Ngọc lùi về sau như bà rất sợ cuộc trò chuyện ấy. Rất có thể cuộc trò chuyện mà My ghi âm ấy sẽ hủy hoại mọi công sức và việc làm của bà suốt 5 năm qua. Ở dưới sân, bà Diễm mặt buồn xuống và nghiêm lại.

Cuộc nói chuyện ấy là cuộc nói chuyện 4 năm trước, khi bà Ngọc hẹn mẹ My ra quán cafe, lúc ấy My vô tình đi uống nước cùng Tú Anh nên nghe được, lúc ấy cô mượn lý do về sớm nhưng thực tế là ngồi bàn kế bên nghe được cuộc trò chuyện này. Mọi người ai cũng im lặng lắng nghe đoạn ghi âm đó, My cũng vậy, ngón tay cô gõ nhẹ từng nhịp, từng nhịp lên đùi và quan sát nét mặt của Khánh Ngọc. Càng nghe thì mặt ông Đức càng tối lại, bởi trong cuộc trò chuyện bà Ngọc đã thừa nhận all việc làm của bà ẹ My nghe, việc bà cố ý hại công ty cha My suýt nữa phá sản rồi giả vờ giúp để ghi điểm trong mắt ông. Bà đồng thời cũng thừa nhận việc mang thai giả mà đổ thừa mẹ My làm bà sải thai kể cả việc đẩy bà nội của My té xuống lầu vì bà nội của My vô tình biết được sự thật, tính nói cho ông Đức nhưng đã không kịp.

Cuộc trò chuyện trong máy ghi âm không những có lời nói mà cả tiếng đánh nhau. Tiếng của bà Ngọc tát mẹ My và tự tát vào mặt bà để khi ông Đức tới nghĩ là mẹ My đánh bà và mọi việc của bà cũng thành công. Khi máy ghi âm vừa tắt thì mặt bà Ngọc tái nhợt, không còn một giọt máu nào trên mặt nữa, tất cả mọi

người ở đây cả Minh Vương, Thiên Khánh và Tú Anh không ai nghĩ bà độc ác và tàn nhẫn như thế, tình luôn ông Đức.

Nghe xong ông Đức tay run run vì giận quá, ông rất muốn cho bà Ngọc một cái tát nhưng lại không thể. Ông nhận ra, giờ phút này ông sai thật rồi, ông đã sai khi chính ông, tự tay ông hủy đi all mà ông đang xây dựng từ 4 năm trước và hủy đi người con gái ngây thơ trong sáng kia.

Bà Ngọc sợ ông Đức ruồng bỏ bà nên liền tới giải thích nhưng ông không tin và cũng không muốn nghe nên bà chuyển qua My, bà nhìn My bằng đôi mắt đầy tức giận nhưng bộ dạng đó của bà không làm My sợ mà cảm thấy vui vui.

- Sao, thời oanh liệt của bà cũng rất dữ dội nhỉ.__ My trêu đùa từ đầu tới cuối khi đến đây cô chưa thể hiện sự giận dữ hay bộc phát lòng thù hận ra.

- Là mày, mọi chuyện đều do mày, tại sao tao đã để mày yên và sống bình thản mà mày vẫn không tha cho tao. Nhưng tao tin Minh Đức sẽ không tin mày bởi anh ấy biết, tao làm all vì anh ấy, còn mày phải lãnh hậu quả.__ bà Ngọc đi tới ép My dựa vào sát ghét khi bà vun tay tán My thì bị My chụp lại.

- Vì ông ta làm vậy? Hay bản chất bà đã như thế? Không chỉ 4 năm trước, không chỉ mẹ tôi chịu khổ, không chỉ bà giết bà nội tôi mà bà còn xuống tay với cả người thân của bà.__ My cầm tay bà đứng dậy vừa nói vừa đi tới, còn Khánh Ngọc thì lùi bước.

- Bà từng ra tay với Thanh Nhi chị họ của bà, rồi tới Khởi Phong, cha của Tú Anh. Tàn ác hơn khi hết lần này đến lần khác bà hại mẹ Tú Anh. Bà bắt cóc mẹ Tú Anh rồi hành hạ đến nỗi mẹ Tú Anh Phải sả thai, chưa dừng ở đó bà còn định giết luôn cả Khánh Chi dì của Tú Anh nhưng mai Khánh Chi được Tuấn Kiệt chồng bà Chi cứu. 3 năm sau, gặp lại mẹ Tú Anh ở bên Mỹ, khi đó mẹ Tú Anh đang bị thương nằm trên giường, tay chân không còn sức thì bà đến giết nhưng may số của mẹ Tú Anh rất lớn thoát được . . . Nhiều đó bà còn chối được nữa không, nhiều đó bà còn nói vì ông ta nữa không.__ My ép bà vào vách tường không cho bà lời giải thích thì đã tát vào mặt bà khiến ai cũng mở to mắt mà nhìn

Bà Ngọc không ngờ My lại biết hết chuyện đó, bà không biết ai nói cho My nghe chuyện đó (ta nói) một câu chuyện đã cất sâu trong quá khứ giờ bị My đem ra ọi người nghe, chuyện bà muốn giấu Vương nhất giờ cũng bại lộ đúng là biết trước ngày này thà trước kia đừng làm. Nhưng thấy bà nghĩ vậy thì nghĩ là xong.

- Tại sao mày biết mọi chuyện? Mày biết mặt tao từ khi nào?.__ Mặt bà hiện lên đầy tơ máu. Bà cầm cổ tay My siết chặt nói.

- nghe từ dì Hải Anh thôi, còn biết mặt bà chỉ là sự trùng hợp thôi, 4 năm trước ngay lúc Tú Anh vừa về nước thì bà cũng vậy. Vô tình thấy cặp đôi trai tài gái sắc này nên tôi đuổi theo tới tận nhà bà, vậy thôi.__ My nhún vai mặt bà Ngọc đáng sợ hơn.

- Nếu vậy người con gái đó là cô, Thiên Khánh đã giấu ta chuyện này mà cứu cô, Thiên Khánh con xem hết mọi chuyện rồi đấy cũng vì một phút thương người của con đã hại ta đấy__ Bà Ngọc nói My đơ người, nụ cười trên môi cô đông cứng lại.

Người con trai 4 năm trước đã cứu cô, giúp cô ra khỏi nhà Khánh Ngọc là Thiên Khánh sao, người mà suốt 4 năm qua cô xem như thiên thần hộ mệnh của cô, dù rất hận nhà họ Dương nhưng 4 năm qua cô không thể nào quên bộ dạng lạnh lùng, cao to của anh, cười như không của anh. Nhưng có chết cũng không ngờ Khánh Bằng ngày hôm đó lại là Thiên Khánh của ngày hôm nay. Và như bà Ngọc nói chẳng lẽ Thiên Khánh đã nghe hết mọi thứ, chứng kiến tất cả. Cả người cô từ từ quay ra nhìn xuống sân thấy những người dưới sân nhất là người con trai đang đứng dựa người vào chiếc Lamborghini Veneno Roadster màu đỏ đen đó thì người cô mềm nhũn ra, chẳng còn một chút sức lực nào

30. Chương 30: Sẽ Không Bao Giờ Buông Tay

Nhưng còn điều khiến cô ngạc nhiên hơn là đáng phụ nữ ngoài 50 bỏ đi ấy.

- Mẹ, mẹ ơi.__ Cô chạy đuổi theo bà Diễm.

Bà Diễm khựng lại khi nghe tiếng My gọi, My chạy ra trước mặt bà, cô tính nói lời xin lỗi và lời giải thích nhưng bà đã lên tiếng trước.

- Cuối cùng con vẫn chưa bỏ được thù hận, để trả thù con âm thầm lừa dối mẹ, lừa dối cả Minh Quân. Vì hận thù con đánh mất đi chính mình, đánh mất đi Hải Bằng mà mẹ thương để đổi một Diễm My như ngày hôm nay sao, như thế mẹ xem như chưa có đứa con này__ Xong lời, bà Diễm lạnh lùng đi lướt qua mặt Diễm My một cách hững hờ không thương tiếc.

Câu “xem như chưa có đứa con này” làm My đóng băng tại chỗ. Mẹ cô không nhìn cô nữa sao, mẹ cô giận cô rồi sao, không. . . Không được, không thể như thế được, mọi việc cô làm ngày hôm nay và chờ đợi suốt 4 năm qua cũng vì bà, vì muốn lấy lại công bằng cho bà cũng chỉ muốn họ phải chịu đau khổ như nỗi đau mà mẹ cô và cô phải chịu đựng. My ngẩn ra hồi lâu khi bình tĩnh lại thì Ngọc Diễm đã đón một taxi đi về. Cô không chần chừ suy nghĩ liền lên xe và lách ra khỏi nhà, Khánh im lặng quan sát My nhưng khi thấy My đi anh không thụ động quan sát nữa mà lên xe chạy đuổi theo, cả Thiện cũng thế. Tú Anh và Tuấn Nam cũng tính đuổi xe theo thì điện thoại Tú Anh vang lên, Tú Anh nghe máy thì hướng đi của họ đổi, hướng về sân bay. Ở trên nhà Minh Vương không chịu nổi đã kích cũng lách xe bỏ đi còn ông Đức đi thẳng vào phòng để mặc lời giải thích dối trá và lời năn nỉ của Khánh Ngọc ở ngoài tai.

Trên đường lớn trong thành phố, nơi đây một cuộc rượt đuổi diễn ra với một màn đua xe đầy hấp dẫn. Chiếc xe Lamborghini Veneno Roadster màu vàng chạy trước đằng sau là một chiếc Lamborghini Veneno Roadster màu đỏ đen đuổi theo. Mục tiêu của chiếc Lamborghini Veneno Roadster màu vàng là đuổi theo kịp và chặn đường chiếc taxi xanh kia, còn chiếc Lamborghini Veneno Roadster màu đỏ đen thì mục đích là chặn chiếc xe cùng tên, màu vàng kia để chặn lại những hành vi nông nổi tiếp theo của người con gái ấy và anh đã làm được. Chiếc xe của anh, dọc lên trước dừng lại nằm chắn trước mặt chiếc xe của cô. May là cô đạp thắng kịp nếu không 2 chiếc xe đã va vào nhau rồi. Cô ngồi trong xe, tay không ngừng ấn bàn tay vào vô lăng, còi xe vang lên inh ỏi trên đoạn đường vắng này. Thiên Khánh bước ra khỏi xe, My không nhìn được tức giận cũng bước xuống xe.

- Dương Thiên Khánh! Anh ăn no rừng mỡ quá đúng không, bao nhiêu việc quan trọng ở tập đoàn còn chưa giải quyết mà bám theo tôi. Làm ơn anh biết phân biệt một tí đi, đừng bỏ thời gian với con người 2 mặt như tôi nữa được không.__ My xoắn hơi cho Khánh nghe như buổi đầu gặp mặt.

Thấy My ăn nói tức giận, biết biểu lộ cảm xúc không lạnh lùng với anh như lúc trước nữa như thế làm anh an tâm hơn.

- Muốn đi thì bước qua xác của tôi.__ Anh dựa người vào xe thái độ hờ hững nói.

Chỉ qua nửa ngày thì xưng hô của họ trở về điểm ban đầu. Nhưng tình cảm thì. . . Chưa biết ==))

Đương nhiên trút bỏ đi vẻ lạnh lùng kia là một cô bé nóng tính nên khi nghe câu ấy My không khỏi nói thầm: đúng là âm hồn bất tán chẳng khác nào hồn ma tháng 7 (cư hồn =.=”).

Nhưng khi bỏ đi lớp vỏ giả tạo cô không cần diễn kịch trước mặt anh nữa, anh giờ đã thấy mặt thật cô lúc này rồi nên cô không cần giả vờ nhịn nữa. Mỗi cô nhếch lên, anh dừng tưởng hăm dọa như thế là cô sợ.

Cô lùi ra xa, mặt nghiêm lại chạy tới và nhảy lên đá một cú thật mạnh, Khánh không ngờ cô lại ra tay, anh không nghĩ cô biết võ với lại quá bất ngờ nên anh chỉ kịp thời né mà không phản đòn. My được nước lấn tới, ra đòn liên tục mà đòn nào đòn nấy đều là chiêu hiểm. Khánh không biết khóc hay nên cười với những chiêu này với My đây, vì My đang mang thai nên không thể ra đòn và tính anh không thích đánh con gái nên đành chịu thôi. My đánh hồi cũng mệt cộng thêm lâu ngày không vận động, thêm vào đó trong người cô giờ đang có thêm một cơ thể đang hình thành nên sau một hồi cô cảm thấy đuối =.=”. Dừng đòn không được thì giở trò.

- Ah, sao bụng mình đau quá vậy__ cô ôm bụng, chống tay lên trước xe của cô. Khánh biết cô giả trò nên im lặng nhưng hồi sao là thật, cô ngất lịm dưới đất. Khánh liền lại chỗ cô.

Bốp

Cô vịn chân đá anh rồi đứng dậy, lấy xe anh lách đi. Nhìn làn khói mà cô để lại nơi đây, Khánh bắt đầu đi lách đầu và anh đành lên xe cô đuổi theo

Khi xe My chạy tới nhà tình thương thì trời cũng đổ mưa. My chạy vào thì thấy bà Diễm đóng cửa lại. Cô đứng ở ngoài không ngừng xin lỗi, không ngừng năn nỉ bà nhưng hình như là bà giận cô thật rồi nên không thèm để ý mặc cô đứng dưới mưa nói xin lỗi bà.

- Bà ơi, sao bà không ẹ vào, mẹ đứng ngoài mưa mẹ sẽ bệnh đấy.__ Cậu nhóc đứng bên cửa thấy My ở ngoài mưa chỉ cho bà Diễm xem.

- Mẹ My làm sai, giờ mẹ My phải chịu phạt, Bim Bim con vào trong đây coi chừng cảm.__ Ngọc Diễm xoa đầu Bim Bim và cậu nhóc vào trong.

Ở ngoài sân, My giờ không còn đứng nữa mà quỳ xuống, dưới mưa không nhìn rõ cô đang khóc chỉ nghe giọng cô nói đến khàn. Cô luôn miệng lẩm bẩm tronf khi quỳ: Tiểu Băng sai rồi, tiểu Băng biết mình sai rồi mẹ Diễm tha thứ cho tiểu Băng đi, tiểu Băng không có lần sau nữa đâu.

Bà Diễm nghe chứ, bà nghe hết tất cả chứ, bà cũng biết xót mà nhưng không thể tha thứ cho My, đợi khi nào trong My không còn hận thù nữa thì khi đó bà mới nói ra lời tha thứ.

Khánh bây giờ mới lấy xe tới, anh chạy vào đỡ cô dậy nhưng cô đẩy anh ra và tiếp tục quỳ. Làm anh không nhìn được mà lên tiếng trách cô. Nhưng bây giờ lời nói của anh vô ích dù có nói bao nhiêu lời đi nữa My cũng chẳng quan tâm. Điều cô quan tâm là mẹ cô có tha thứ cho cô hay không. Khuyên không được Khánh dùng hành động, anh ép buộc cô đứng dậy. Anh biết sức khoẻ cô rất yếu nên không cho cô quỳ nữa nếu không cô sẽ nhập viện mất. Từ xa, xe Thiện đậu gần ấy, qua kính xe anh nhìn thấy tất cả, đôi mắt anh buồn như giọt mưa ngoài kia. Anh rất muốn giống như Khánh luôn bên cạnh My mỗi lúc như thế. Và cũng muốn giống như Khánh, giành được một vị trí rất quan trọng trong lòng My. Nhưng anh không thể bởi anh biết bây giờ Khánh nói cô còn không nghe huống hồ chỉ anh, một người bạn bình thường không quá thân thiết.

My và Khánh cãi nhau ở dưới mưa nhưng đa phần là Khánh nhịn còn lại đều do My gây chuyện để anh bỏ đi. Rồi cánh cửa mở ra, bà Diễm cũng ra mặt.

- Con về đi, đừng hành hạ bản thân như thế, dù con quỳ 3 ngày, 3 đêm mẹ cũng sẽ không tha thứ cho con. Con không phải là con do mẹ sinh ra, về đi.__ Hết lời bà Diễm đóng cửa lại. My nhào tới thì bị Khánh cản lại.

- Mẹ ơi, tiểu Băng xin lỗi, mẹ tha lỗi cho tiểu Băng được không, mẹ ơi mẹ__ My không khác gì đứa bé bị bỏ rơi.

Cô không ngừng bỏ nhào tới để đập cửa nhưng Khánh giữ cô lại và rồi sức cô chịu không nổi đã ngã đi trong lòng Khánh.

Khi tỉnh lại thì đầu cô nặng trĩu, ánh đèn pha lê sáng chói được treo giữa trần nhà làm căn phòng thêm sáng và nổi bật bởi nội thất nơi đây. Cô nhìn lại căn phòng rất quen, rồi nhìn lại bản thân mình bất giác cô thấy bộ đồ lúc sáng thay đi bằng chiếc áo sơ mi nam màu tối, là ai đã thay đồ cho cô???

Cô đặt chân xuống định bước đi thì cả người đều khụy xuống, đây là kết quả của tội cứng đầu của cô. Khi cô khụy xuống thì có một cánh tay rắn chắc đỡ lấy cô và đặt cô ngồi lại trên giường. Thái độ của cô nhìn như rất ghét người đó.

- Tránh ra, tôi còn đi đến xin lỗi mẹ.__ Cô lại ương bướng.

- Nếu ngay từ đầu em không làm thì bây giờ không cần phải xin lỗi.__ Anh cũng lên tiếng, anh luôn là người có sức nhẫn nhịn cao nhất để giờ phải lên tiếng.

- Anh còn nói, đều do nhà họ Dương mấy người gây ra cho tôi không đấy. Dù cho cả gia tài nhà họ Dương đưa hết để bù đắp cho việc họ gây ra cho tôi thì tôi cũng không cần, trừ khi———— là mấy người chết.__ My nghiêng rằng.

Khánh không nói gì, anh đứng dậy đi tới bàn làm việc, lấy con dao rọc giấy đưa cho cô.

- Tôi cho em cơ hội đấy, đâm tôi đi, tôi chấp nhận cho em giết.__ Lời anh nói hoàn toàn là sự thật, không phải đùa.

My nhìn anh, rồi nhìn con dao trong tay anh. Cô không chần chừ, liền lấy nó, cầm lên. Xoay mũi dao hướng ra, nhìn anh bằng đôi mắt giận giữ và đầy hận thù. Còn anh thì giữ yên đôi mắt kiên định không sợ, không buồn, lạnh lùng, vô cảm nhưng chứa một chút xót xa đó.

My lấy hết sự tức giận cùng với hận thù đổ dồn lên người Khánh. Bàn tay cô càng nắm chặt dao, hô hấp cô điều chỉnh lại bình thường dù rất khó khăn và cầm dao thẳng vào ngực Khánh. Khi con dao đã chạm tới áo sắp đâm vào bên trong thì My khựng lại, mặt cô cuối sầm xuống. Con dao trên tay cũng bất lực rơi xuống như chủ nhân của nó. Từng giọt nước mắt lăn chã rơi trên ga nệm.

- Tại sao? Tại sao anh lại mang họ Dương? Sao bao nhiêu họ anh lại theo họ Dương? Tại sao nhất định anh phải là người nhà họ Dương? Tại sao 4 năm trước anh lại giúp em? Tại sao Khánh Bằng lại là anh? Tại sao mọi thứ trong cuộc sống của em đều là anh, đều liên quan đến anh hết vậy? Tại sao? Tại sao? Tại sao? Bao nhiêu câu hỏi vỡ oà trong nước mắt. Khánh ôm My vào lòng, còn My thì không ngừng đánh anh nhưng như thế làm anh ôm chặt cô hơn.

- Em cũng là con người, dù hận thù cách mấy em cũng biết yêu thương, cũng biết rung động. Dù rất hận nhà họ Dương nhưng tại sao chỉ duy nhất anh, Thiên Khánh cũng là Khánh Bằng, một người mà em không bao giờ hận được. Dù em rất muốn giết chết anh nhưng mỗi khi thấy anh, em như bất lực, em đứng là đồ ngốc mà. My oà khóc không ngừng đánh Khánh, Khánh thấy xót không phải vì cô đánh anh mà vì bàn tay nhỏ của cô ứng đỏ. Những cú đánh của cô vào người anh chẳng khác nào phủ bụi.

Anh giữ tay cô lại, không muốn cô vì anh tổn thương nữa, anh hiểu cô 4 năm qua chịu khổ rất nhiều rồi, nếu là anh cũng giống cô thôi nhưng anh khác cô là có thể tàn nhẫn hơn thế nữa kia không phải những bằng chứng để hủy hoại người thứ 3 kia đâu. Tay cô bị anh giữ lại, cô bất lực ngã vào lòng anh bật khóc. Anh ôm lấy cô, đau lòng nhìn gương mặt đầy nước mắt kia anh khẽ nói: em không ngốc đâu, vì thế anh sẽ không bao giờ buông tay em lần nào nữa.

Zing Blog

31. Chương 31: Sẽ Không Có 2 Từ “hối Hận”

- Thiên Khánh con có trong phòng không? Giọng ngọt ngào của một người phụ nữ vang lên.

Cánh cửa phòng mở ra, lọt vào đôi mắt kia là hình ảnh cực kì lãng mạn, 1 nam 1 nữ đang ôm nhau. Hình như bà vào không đúng lúc thì phải.

Thấy bà vào, My liền ngồi bật dậy, lau nhanh nước mắt. Bà nhìn cách ăn mặt của My bà không cần nhường hay nghi ngờ gì chỉ nở 1 nụ cười hiền hậu. Nhìn cặp đôi trẻ này chẳng khác gì bà và chồng bà hồi xưa. Nhưng lúc ấy bà với Khởi Phong là 1 đôi oan gia, khi đó bà còn hiểu lầm là Khởi Phong thay đồ cho bà nhưng thật ra là Khởi Phong nhờ người làm.

- Bà là Trần Khánh My. My không ngần ngại nói thẳng họ tên mẹ chồng à nhầm :-P mẹ Khánh trước mặt Khánh.

Đôi mắt của bà cũng rất đẹp, đẹp như mắt My nhưng khác một điều là đôi mắt bà trải qua nhiều sóng gió và đau khổ, rơi nước mắt nhiều hơn cô. Cứ tưởng là đôi mắt đẹp ấy sẽ không thấy được ánh sáng nữa vì khóc quá nhiều. Khánh nhíu mày, cô lại ôm hận thù đến tới nhà anh sao.

- Ừm, cháu là ai? Khánh My vẫn hiền hậu như ngày nào, có lẽ sau khi sinh Khánh và Tú Anh bà trở nên dịu dàng hơn trước rất nhiều.

- Trần Diễm My. My đáp lại

Màng chào hỏi khá nghệt thở giữa hai người nhưng đa phần mang lửa đều từ Diễm My chứ không phải Khánh My. Nghe tên My cùng với họ Trần, Khánh My càng vui.

- Họ Trần và họ Dương đúng là rất có duyên, luôn thành một gia đình với nhau.__ Bà giữ ý hoà hảo nhưng Diễm My không ý vậy.

- Tôi thì không nghĩ vậy, nhìn bà rất hiền nên bao nhiêu việc làm của Khánh Ngọc gây ra cho bà, bà đều tha thứ hết. . . Rất cao thượng. Nhưng tôi lại không giống như bà, tôi không thể bỏ được hận thù trong mình.__ Giọng Diễm My lạnh xuống.

Nghe giọng Diễm My và thái độ của Diễm My thì Khánh My cũng biết Khánh Ngọc đã làm việc gì khiến người khác tức giận như vậy. Nhưng 2 chữ hận thù không hề đơn giản như những việc hăm hại bình thường mà hình như rất nghiêm trọng. Khánh My nhìn sang Kháng rồi nhìn sang Diễm My, gắng giọng nói: Khánh Ngọc lại gây ra chuyện to lớn gì với nhà cháu rồi đúng không? Bác sẽ điều tra.

Khánh My luôn thế, đã bao nhiêu năm trôi qua chưa vị hiền hậu vẫn còn đậm trong cô.

- Tôi sẽ đợi, trước khi bà điều tra ra thì hận thù của tôi đối với nhà họ Dương không hề phai nhạt. . . Kể cả anh.__ Đáp lại thái độ nhân từ hiền hậu của Khánh My là một câu sắt lạnh.

Dứt lời Diễm My đứng dậy, bước xuống giường, lấy chìa khoá xe của cô mà Khánh để trên bàn kế giường ngủ rồi đi, khi đi ra vô tình cô chạm mặt với Khởi Phong và Tú Anh, Tú Anh hết sức ngạc nhiên khi thấy Diễm My ở đây, Tú Anh tính mở miệng nói thì Diễm My đi lướt qua cô, khi đi đôi mắt Diễm My buồn xuống. Bạn thân từ nhỏ đến lớn, cả 2 họ không nghĩ một ngày lâm vào tình cảnh khó xử nào như thế này. Không nghĩ có ngày chào nhau bằng ánh nhìn buồn bã hay sắt lạnh. Nếu như không có chuyện gì xảy ra chắc chắn khi gặp Tú Anh lúc này cô sẽ nói: mình về nhé. Nhưng mọi chuyện đã không như thế, làm Tú Anh rất buồn.

Khởi Phong thì hết sức ngạc nhiên khi chạm mặt Diễm My, đôi mắt Diễm My chẳng khác gì Khánh My lúc trước, khuôn mặt cũng có vài nét giống. Nếu Tú Anh không ở đây thì có lẽ ông sẽ nghĩ Diễm My là con gái của ông. Nếu ông không lầm thì Diễm My chỉ mặc chiếc áo sơ mi nam màu tối, chủ nhân của chiếc áo đó không ai khác là Thiên Khánh. Như thế dù trong sáng hay trong tối thì ông nghĩ tình cảm của Khánh với Diễm My không hề đơn giản. Diễm My đã đi nhưng Khánh vẫn đứng nhìn dáng Diễm My đang khuất xa đó, nhìn thấy Khánh ông không khỏi cười khi nhớ ông lại mấy chục năm trước khi đó ông cũng bằng tuổi Khánh như bây giờ. Vì một số lý do nên ông buông tay và bà My ra đi. Lúc bà đi ông cũng đứng nhìn như Khánh bây giờ, chuyện của ông bà trải qua bao nhiêu sóng gió và chia ly mới đến được với nhau như ngày hôm nay. Còn Khánh, có lẽ chuyện tình cảm cũng chỉ mới bắt đầu và bao nhiêu sóng gió ở phía trước đang đón chờ con trai ông nhưng ông tin, dù như thế nào Thiên Khánh sẽ không gục ngã. Tuy anh rất ít nói và rất ít biểu hiện cảm xúc nhưng Thiên Khánh sẽ không dễ dàng gục ngã trước khó khăn.

Hôm sau

Diễm My đi ra ngoài mua một chút đồ ăn nhẹ về nhà, giữa đường cô vô tình gặp Khánh Ngọc, đúng là người không ưa đi đâu cũng gặp. My không phải là loại người thích kìm chuyện nên đi lướt qua bà như không hề quen biết nhưng Khánh Ngọc không phải nhân từ, hiền hậu như Khánh My nên chuyện ngày hôm đó mà Diễm My dành cho bà nhất định bà sẽ để trong lòng. Khi My vừa lướt qua thì bà chụp cổ tay My lại, My trợn to mắt nhìn bà, bà muốn làm gì đây. Gây chuyện ở chỗ đông người sao. Không cần nói My vùng vẫy, giựt tay ra nhưng không được. Khánh Ngọc như một người điên, khi chụp được tay My, giữ My lại liên không ngừng chửi My giữa chốn đông người. Tay bà Ngọc siết chặt tay My đến nỗi xương cổ tay muốn nát vụn ra. Nếu bà không xiết tay My đau như vậy thì nhất định My sẽ làm bà không còn mặt mũi để ra đường. My cứ lo gỡ tay bà ra nên không quan tâm bà chửi cô như thế nào? Hay những người tới xem kịch ngày càng đông hơn cô cũng để mặc, chuyện cô lo bây giờ vẫn là cổ tay đáng thương của cô. Minh Vương đang chạy xe thì thấy bên đường có đám đông tụ tập ở đây, anh tính chạy luôn nhưng khi nghe trong đám đông vang lên tiếng My nói thì anh chợt thắng xe lại. Tay My bị bà bóp để muốn gây nên cô không chịu được hét lên: Bà buông tay tôi ra được không.

Vang vọng đến Vương, nên anh dừng xe lại bước vào thì thấy mẹ anh và My đang vãn co, anh liền chạy tới can ra.

Cổ tay My cũng được anh kịp thời cứu, thấy anh bà Ngọc rất mừng nhưng Vương hình như vẫn còn giận bà nên can ra, anh liền dẫn My đi khi đi bà Ngọc vẫn gieo cho My một câu rất khó lọt tay.

Về phần My, My không từ chối mà vẫn chấp nhận đi cùng Vương và điểm hẹn của họ vẫn là quán cafe cũ của Minh Vương.

My và Vương ngồi ở chỗ cũ, chiếc bàn kê bên cửa kính trên tầng hai ấy. Bên ngoài trời cũng bắt đầu mưa, mưa buồn và lạnh như trái tim My bây giờ. Ngồi đối diện với anh, cô không hề trốn tránh mà trực tiếp đối diện với ánh nhìn của anh bằng đôi mắt giá lạnh của cô. Cách xa bàn của họ ở tầng 2 trong quán thì có một chiếc bàn đặt ở sau tấm vách tre kia, có 2 người đàn ông đang bàn công việc một người ngoài 40 người còn lại khoảng 30. Khi bàn xong thì người đàn ông 40 ấy đứng dậy ra về, còn lại người đàn ông kia, khi anh tính đứng dậy ra về thì vô tình tầm mắt rơi vào chiếc bàn của My và Vương. Thế là anh im lặng ngồi xuống quan sát họ.

Ở đằng bàn My, Vương nói điều gì đó rất nhiều, rất dễ dàng nhìn ra tia bi thương qua mắt anh. Còn My thì im lặng lâu lâu cô mới trả lời, nói chuyện không lâu sau thì My cũng đứng dậy ra về, bỏ lại mình Minh Vương ngồi ở đây. Thấy My về, người đàn ông 30 tuổi kia rất muốn chạy theo gọi cô lại để đưa cô về nhưng rồi ý định đó cũng bỏ đi.

My về nhà với tâm trạng hết sức bình thường, không bực bội cũng không tức giận hay đau buồn. Nhìn cô như rất lạc quan, về nhà thì cô liền cất đồ ăn vào tủ lạnh, chỉ chừa lại một hộp bắp rang để cô vừa ăn, vừa xem phim. Cô bật kênh này đến kênh khác cuối cùng cũng lựa một kênh duy nhất là phim thuộc thể loại drama mà thể loại đó chẳng khác gì bữa cô quây ở biệt thự hoa hồng hôm trước, đồng thời bộ phim làm cô nhớ lại lời nói sáng nay của bà Ngọc là " cô sẽ phải hối hận về những việc làm trả thù". Nhớ lại lời ấy My cảm thấy rất nực cười. Bà làm không biết bao nhiêu chuyện ác, không cảm thấy hối hận mà bảo cô còn lời Minh Vương ở quán cafe nữa.

Nhớ lại tuy cảm thấy nực cười nhưng đồng thời cũng làm My mất hứng xem phim. Cô dùng remote tắt tivi rồi dọn phần thức ăn vào tủ lạnh.

Cô bước qua bên hông ngôi nhà, bên hông là khu vườn nhân tạo do Quân thiết kế, chiếc bàn kính tròn có 3 chân cùng với 2 chiếc ghế mây ở đó, không xa ở đằng sau là một hồ bơi rộng lớn. Tấm kính trong suốt phân cách giữa thế giới nhỏ trong ngôi nhà và thế giới rộng lớn ở bên ngoài.

"Chẳng lẽ, em không hối hận khi đánh đổi tất cả để trả thù thôi sao"

Câu nói của Vương lại vang lên trong đầu cô, cô im lặng nhìn từng giọt nước mưa chảy dài phía trên tấm kính chảy xuống bắt giắc môi cô nhếch lên.

- Hmm. . . Xin lỗi trong từ điển của tôi không có 2 từ được gọi là "hối hận".__ Từng ngón tay mảnh khảnh đặt lên cửa kính bỗng co lại thành nắm đấm.

Có lẽ Diễm My của ngày hôm qua đã biến mất mãi mãi và không thể nào trở về để cứu vãn được nữa. Dù có trở về thì cô cũng sẽ làm được gì ngoài 2 từ "muộn màng" hay "hối tiếc".

Zing Blog

32. Chương 32: Tháng Ngày Hạnh Phúc

Phần 2 - C.32

"Muốn quay đầu tìm lại quá khứ hạnh phúc đó.

Em xin lỗi, phút nông nổi, em đánh mất anh rồi."

Một buổi sáng như bao ngày nhưng có một điều khác trong mùa mưa này là hôm nay trời trong xanh hơn mọi khi. Không có những đám mây đen che lấp đi ánh sáng của mặt trời nữa. Mà thay vào đó là những đám mây trắng trôi bồng bềnh, phiêu du theo gió. Từng tia nắng chiếu rọi vào mọi nơi qua từng khe hở

trong ngôi nhà, ở khu vườn trong nhà kính kia, những chồi non trên thân cây nhỏ kia cũng bắt đầu hé nụ. Khi nụ hoa hé thì nụ cười trên môi người con gái cũng xuất hiện.

Nhiệt độ của không khí trong nhà kính trái ngược với nhiệt độ của không khí trong nhà kính. Ở ngoài thì ẩm áp và mát mẻ còn bên trong thì lạnh. Có lẽ loài hoa trong nhà kính này là một loài hoa được nhập từ nước ngoài vào nên nhiệt độ hoa đó cần không phù hợp với nhiệt độ vốn có của đất nước ta. Loài hoa đó rất quý và rất khó trồng, nó yêu cầu nhiệt độ lạnh nhất thiết phải đúng ngay lúc giao mùa giữa đông và xuân thì hoa mới nở, My đã bỏ gần hết một năm trời đi qua tới tận nơi tạo ra giống hoa này để điều tra nhiệt độ ở nơi đó.

- Phù, cuối cùng cũng xong.__ My thở phào, nhìn lại vườn hoa ở đây, thành quả mấy ngày nay cô chăm sóc. Nhìn nụ hoa trên thân cây giọt tuyết ấy, My lại cười, có lẽ ngày hôm sau hoặc 2 ngày sau, nụ sẽ nở hoa. Thấy vườn hoa tươi tốt trở lại My cũng yên tâm hơn.

Đứng chăm sóc hoa một hồi cảm thấy lạnh nên My rời khỏi nhà kính sau nhà. Khi cô vừa bước vào nhà thì chuông cửa vang lên. Cô đi ra ngoài mở cửa nhỏ kế bên cổng thì thấy, cô vội đóng cửa lại nhưng không kịp nữa rồi. Với lại nhất thời bất ngờ nên cô không kịp phản ứng chỉ đứng sang một bên cho người đàn ông đó đi vào và theo sau anh là những nhân viên của siêu thị đang khiêng đồ vào. Khi nói bộ dạng cô bây giờ là mất chữ O mồm chữ A khi thấy cảnh trước mắt, đợi khi nhân viên ra về thì cô mới có phản ứng (đại diện của mẫu người phản ứng chậm :3)

- Ai cho anh vào đây, đi về đi, sao người nhà họ Dương mấy người mặt dày quá vậy? Nếu không về tôi sẽ kiện anh xâm nhập gia cư bất hợp pháp.__ My liền nói lia lịa.

Anh không giận chỉ cười

- Hình như này giờ em chỉ nói mà không cho tôi cơ hội. . . Mà thôi đi, nhờ em tôi nghĩ lại rồi, tôi sẽ ở lại đây thời gian, về vụ xâm nhập thì em là người mở cửa cho tôi vào chứ tôi không đột nhập vào nhà ai hết.__ Nói rồi anh đi ung dung vào nhà.

My muốn ngắt xong khi nghe lời anh nói, có trách chỉ trách cô tạo cơ hội cho anh có lý do chính đáng ở lại nhà cô chứ không trách anh được. Đến nửa ngày trời cô mới thoát lên được một câu.

- Dương Thiên Khánh, ra khỏi nhà tôi ngay, tôi không phép anh vào nhà tôi.__ My hét chói tai.

Nói không được, hét không được thì cô lăm nhăm bên tai Khánh, Khánh vẫn im lặng không nói gì. Có lẽ My đã quên lúc trước anh là một tảng băng vô giác nên những lời ấy không ảnh hưởng gì đến anh. Anh vẫn ung dung sắp xếp đồ của anh, còn My thì vẫn tiếp tục nói =.=”. Cô nói hết lời này đến lời khác vẫn không khàn giọng, anh rất muốn hỏi: cô cần nước không?

Nhưng rồi thôi, chắc là do bệnh vô tâm của anh tái phát. Anh treo hết đồ của anh vào tủ đồ của Quân, tại anh ở phòng Quân. Còn Quân thì đi công tác ở nước ngoài gần một năm trời nên đồ trong tủ anh đem đi hết rồi. Treo đồ xong thì Khánh lấy điện thoại, điện cho ai đấy chỉ nói “nói cho em gái của cậu nghe đi” rồi đưa điện thoại cho My, My nhìn anh và anh nói điện thoại của Quân thì My mới nghe điện thoại. Đúng là giọng Quân, trong điện thoại Quân nói anh biết hết chuyện cô làm bên đây, nghe vậy cô không khỏi lườm Khánh một cái, Khánh chỉ cong môi rồi thôi. Dương nhiên biết My quậy bên đây như thế, My không thoát khỏi những lời trách cứ của Quân nhưng chỉ là trách nhẹ, Quân càng trách My thì trong lòng My không khỏi thầm chửi Khánh nhiều chuyện và Quân cũng nói chính anh là người nhờ Khánh đến đây sống chung với cô, anh không yên tâm khi cô ở một mình. Trong bộ 4 thì chỉ có Khánh chơi thân với anh nhất, anh rất tin tưởng Khánh nên nhờ Khánh đến trông nom cô em của anh họ. Và trong cuộc điện thoại anh hỏi gì My cũng nói, cho tới khi anh hỏi cha của đứa nhỏ là ai thì cô nói là Minh Vương nhưng cô lại quên Quân là người có đôi mắt chim ưng nên chuyện của cô không thể nào qua mắt anh được. Anh nói 1 điều mà anh nghi ngờ thì cô đơ người, ngay tức thì lộ ra, anh hỏi cô nguyên nhân thì cô kể mọi chuyện cho anh nghe. Có lẽ anh là người duy nhất mà My không giấu chuyện gì??? Có điều, dù cô giấu cũng không qua mắt được anh nên tốt nhất là tự khai ra để tội được giảm nhẹ.

Nghe cô kể xong anh choáng váng sững sờ thì ngắt luôn rồi, đúng là chỉ có cô mới nghĩ ra cách như vậy, có chết cũng không tin nổi cô lại sử dụng cách đó. Anh tính trách cô nhưng nghĩ lại chuyện cũng đã xảy ra rồi trách thì làm được gì nên anh bỏ qua. Trước khi kết thúc cuộc trò chuyện, My kêu ăn dừng nói, cô năn nỉ

cả buổi trời mới nghe anh hứa. Thế là cô yên tâm, cô rất hiểu anh trai cô những lời anh nói ra không bao giờ là ngụy biện hoặc hứa suôn hay qua loa cả, nên anh là người duy nhất khiến cô sợ nhất.

Cô từng nghĩ việc trả thù sẽ không làm được vì không có cơ hội và cũng vì Quân ở đây nên cô không dám làm. Nhưng trời cũng biết chiều người, trong năm nay anh đi công tác ở nước ngoài và gần một năm lận. Tạo cơ hội cho cô ở đây quậy phá, cái tài của cô và ước nguyện của cô cũng trở ra vào mấy ngày trước và người được điều vinh hạnh đó chính là Dương Khánh Ngọc =.=“. Không biết nên nói bà xui xẻo hay may mắn khi lại là người đầu tiên cũng tức là mục tiêu đầu tiên mà cô quậy và chơi đùa thoải mái như thế. Đường nhiên có người thứ nhất thì cũng sẽ có người thứ hai và khi cô nói chuyện xong với Quân thì mục tiêu tiếp theo hiện ra trong đầu cô chính là. . . Thiên Khánh :O (đùa với lửa =.=“). Cô dự định là sẽ tặng Thiên Khánh rất nhiều món quà bất ngờ, hết bất ngờ này đến bất ngờ khác, làm cho anh rời khỏi nhà này thì thôi. Nghĩ là làm và cô liền thực hiện ngay kế hoạch đầu tiên. Cô giả vờ ngủ quên trên giường Quân hiện tại là giường của Khánh, để coi Khánh tối nay sẽ ngủ ở đâu. Giả vờ nhưng lát hồi cô ngủ lúc nào cũng không hay @_@. Khi tỉnh dậy trời cũng đã tối, vừa mở mắt thì thấy cảm giác ấm áp, nhìn lại là cô đang đắp chăn, có lẽ là Khánh đắp cho cô. Làm cô thấy ấm áp và muốn ngủ nữa, cô trở mình tỉnh nhăm nhăm ngủ tiếp thì thấy Khánh đang ngồi trên bàn làm việc gần đó, dán mắt vào chiếc laptop để làm việc. Không hiểu sao nhìn như vậy cô cảm thấy hạnh phúc. Cô thử tưởng tượng, cô với Khánh là vợ chồng mới cưới, Khánh thì làm việc còn cô thì nằm nhìn anh làm việc trong lòng hạnh phúc. Tức thì tưởng tượng đó dập tắt, cô làm gì vậy? Cô không phải là loại con gái mộng mơ sao hôm nay lại tưởng tượng mà còn tưởng tượng ra chuyện đó, tỉnh tỉnh tỉnh thôi.

Cô ngồi dậy lấy tay vỗ vào hai má mình bắt buột mình tỉnh. Đúng lúc Khánh làm xong công việc, anh đi tới chỗ cô. Anh hôm nay ăn mặc nhẹ nhàng hơn mọi khi, không phải chiếc áo sơ mi trắng hay màu tối cùng với chiếc quần tây nữa mà là chiếc áo thun trắng với chiếc quần thể dục nhẹ nhàng, chiếc áo thun ôm sát người anh lộ ra cơ ngực sáu múi @_@ của anh. My nhìn suýt nữa xị máu mũi =.=“ nên dụi dụi mũi và quay qua chỗ khác không nhìn nữa, giờ cô mới biết thì ra anh cũng có mị lực. Trái với vẻ đẹp của anh là cái đầu tóc rối mù như ổ quả vừa mới dậy của cô.

Thấy anh nhìn cô, cô nhú mi, anh đưa tay chỉ vào cô rồi chỉ ra ngoài, cô trợn mắt.

- Dương Thiên Khánh, anh quá đáng, nhà của tôi mà anh dám đuổi tôi ra khỏi phòng__ Cô liền nói
- Tôi không đuổi em, chỉ kêu em ra về phòng của em đi, tôi mệt rồi, còn nếu em muốn ở lại cũng được thôi. Có thêm một cái gối ôm hình người cũng tốt.__ Thái độ dừng đứng, lạnh lùng của anh làm cô tức điên lên.
- Ha, ai muốn ở lại đây chứ, muốn tôi làm gối ôm cho anh còn lâu ở đó nằm mơ đi.__ Bị anh kích động mỗi lần điều thành công, cô liền đứng dậy đi ra khỏi phòng đóng oành cửa lại. Anh lắc đầu cười.

Giây phút của ngày hôm nay như trở ngược lại thời gian đầu khi cô vừa gặp Khánh, khi cô và anh lúc ấy là một oan gia.

Câu stt đầu chap này tới chap 44 mới phát huy tác dụng

33. Chương 33: Cảm Giác An Toàn

(trước khi vào chap này hay chương này, xin mấy cân nhắc trước, trong chap hay chương này có vài cảnh kinh dị nhưng cũng không quá lắm tay mình chỉ là non tay. Nếu muốn đọc tốt nhất nên lựa vào buổi tối =)))

. . .

Sau khi ra khỏi phòng Khánh, My hằm hằm tức giận muốn quay lại đá banh cửa phòng ra nhưng khi vừa quay lưng lại bụng cô kêu lên. Kêu cũng phải thôi, cả ngày nay cô chỉ ngủ chứ chưa ăn gì cả huống hồ chỉ bây giờ trong bụng có thêm một sinh mạng đang hình thành chứ. Tạm gác cơn giận ra một bên, về phòng thay đồ, tắm rửa rồi xuống nhà bếp kiểm một chút gì ăn. Khi xuống dưới cô thấy một bàn đồ ăn đã làm

xong và được đẩy lại. Cô mở nó ra thì thấy những món ăn được làm từ bàn tay của người kinh doanh ngồi trong văn phòng, cô khẽ cười hạnh phúc. Lấy đũa gắp thử một món và ăn, ăn vào thì lòng cô trào dâng một cảm giác, êm dịu và hạnh phúc. Thế là cô ngồi vào bàn ăn một mình, ăn xong rửa sạch bát đĩa. Không có việc gì làm, cô chưa buồn ngủ, với lại đây là thời điểm để xem phim . . . Ma, tối như thế này xem một mình chắc sẽ rất hấp dẫn =)). Và cô liền lấy khoai tây chiên, bắp rang bơ, bim bim, snack ra để đầy bàn, vừa ăn, vừa xem phim.

Khoảng 12h đêm Khánh thấy khát nước nên đi xuống nhà lấy nước uống. Anh uống xong thì đi lên, đi ngang phòng khách thì anh thấy có ánh đèn lấp ló và tiếng hét, bước vào thì thấy My đang ngồi trên ghế sa long ôm gối coi phim ma. Trên bàn thì đầy gậy vồ đồ ăn nhẹ, anh bắt đầu đi lác đầu. My đang ngồi coi phim, trong phim đến khúc hay, khi trong bụng người phụ nữ kia có cái đầu đang chui ra thì . . .

Cạch

- Ngủ đi, khuya rồi, đang mang thai thức khuya không tốt và coi phim ma cũng thế, nếu không tối sẽ gặp ác mộng.__ Khánh tắt tivi và chỉ nói một câu rồi nói.

My vẫn mở to mắt không hay biết chuyện gì xảy ra đến khi đi tới cầu thang thì cô lên tiếng.

- Dương Thiên Khánh, anh không phải anh ruột của tôi, anh lấy quyền gì mà can thiệp tôi.__ Từ khi biết họ Thiên Khánh, mỗi lần chửi là cô loi cả tên lẫn họ người ta mà nói.

- Coi tôi là chồng của em đi.__ Vì trong bóng tối không thấy biểu hiện của Khánh ra sau nhưng nghe qua giọng nói thì cực kì lạnh giá. Với lại, hình như anh không đùa và đang nói thật. Đúng thế, từ trước đến nay anh đùa bao giờ.

Về phần My, nghe anh nói xong câu đó đầu cô vang lên một tiếng nổ, khỏi cần nói cô ngạc nhiên đến chừng nào. Cô là người hiểu rõ tính anh hơn ai hết, rất lâu sau cô mới lấy lại bình tĩnh và bật tivi xem phim tiếp ==”.

Xem phim được một chút thì cô đi ngủ, 1h sáng cô dậy đi vệ sinh khi đi xong cô gạc cần dội nước. Trong bồn cầu nước đang cuốn xuống lỗ thoát thì một xác chết trẻ sơ sinh còn đỏ thỏn nằm trong bồn cầu, và nước trong bồn cầu đều là máu. My dụi mắt tưởng mình nhìn nhầm thì khi dụi xong, từ trong bồn cầu một cái đầu chui lên, cái đầu đó có tóc đen dài rất dài, gương mặt thì trắng bệch không chút máu, đôi mắt thì không có tròng, 2 bên khóe mắt chảy ra máu. Rồi cái đầu đó nhìn về phía cô, nhe răng, hai chiếc răng nanh dài nhìn rất dữ tợn và bay về phía cô, My liền hét lên.

Cô ngồi bật dậy, trán đầy mồ hôi, người thì thở gấp. Chợt đèn phòng cô sáng lên, cô nhìn ra ngay cửa liền hét lên khi thấy con ma đó, giây sau liền trấn tĩnh lại là Thiên Khánh, vậy là cô nằm mơ sao. Ác mộng đúng là ác mộng.

Khánh nhìn My, gương mặt trắng bệch, đôi môi tái nhợt anh khẽ nhú mày. Chắc là lúc này cô xem phim ka nên giờ gặp ác mộng, trong đầu anh liền hiện ra điều đó. Anh hỏi cô ổn không? Cô chỉ ậm ừ trả lời qua loa rồi thôi. Anh còn nói nếu có gì thì gọi anh qua, anh ở kế bên phòng cô rồi về.

Vô Tâm!!!

Đó là 2 từ mà lòng cô thoát ra khi anh đi về. Khi anh về cũng là đèn trong phòng tắt. Cô lại nằm xuống, điều chỉnh hô hấp lại không lâu sau thì ngủ thiếp đi. Đến 3h sáng thì cánh cửa phòng cô khẽ mở ra, một dáng người đi vào, mang theo một con dao. Đi lại giường cô đang ngủ, bàn tay lạnh giá đó, tốc chân cô ra nhưng cô ngủ mê mang không hay. Rồi tay khẽ vén áo cô lên khỏi phòng thì ngừng lại. Sau đó, tay người đó cầm con dao lên, gạch một đường dài trên bụng cô. Khi bụng cô mở ra thì người đó rút tay vào thẳng bắt đứa bé ra. Cảm giác đau nhói ở bụng làm cô dần tỉnh giấc, cô mở mắt ra thì thấy bụng cô không ngừng ra máu, và cô cũng thấy lục phủ ngũ tạng trong bụng ==. Bỗng bên tay cô có tiếng con nít khóc, cô liền ngó ra, con cô đâu tại sao cô không thấy trong bụng cô nữa. Liền nhìn lên trên thì thấy một đứa bé sơ sinh, mình đầy máu đang nằm trên bàn tay của một ai đó. Người đó mặc áo trắng, tóc đen, rất dài như lúc này. Cô ngây ngây ra, đứa bé người đầy máu đang khóc trên tay người áo trắng đó là con cô. Đứa bé đang vùng vẫy và khóc trên tay người đó. Bỗng người đó cầm con dao lên đâm thẳng xuống đứa bé, mắt My trợn lên và hét.

- Không. . .

Cách

Đèn phòng cô lần nữa được bật sáng lên, cô lại ngồi dậy, tay nắm chặt ra nệm run run. Trên mặt xuất hiện mồ hôi và mang theo đó là giọt nước mắt trên khoé mi. Nhưng lần này cô không bình tĩnh mà cực kì hoảng loạn thấy thế, Khánh liền chạy tới kề bên cô. Cô như người điên liền tóc chần tìm, tìm thứ gì đó. Khánh gọi tên cô, cô không nghe, cô chỉ nói “con tôi đâu, con của tôi đâu rồi” chỉ lặp đi lặp lại như người mất trí. Khánh lo lắng cho cô, cản cô lại, gọi tên cô mong cô bình tĩnh lại và ôm cô vào lòng. Cô như cảm nhận được Khánh tồn tại, và đang ôm cô nên khi ở trong lòng anh cô bật khóc đầy hoảng loạn.

- Thiên Khánh, anh mau đi đi, mau đi kìm con đi, mau đi cứu con của chúng ta đi, nếu không con sẽ bị họ giết mất, con chúng ta sẽ bị họ giết mất _ Cô rất sợ, cơn ác mộng khủng khiếp ấy khiến cô rất sợ.

Khánh nghe 3 chữ “con chúng ta” anh liền ngạc nhiên, anh đẩy cô ra, lay người cô tỉnh. Anh rất muốn biết lời cô nói vừa lúc này có phải sự thật hay không. Anh lay mạnh cô hỏi cô lại, tay bóp chặt vai cô đến nỗi suýt chút nữa xương vai cô vỡ nát ra. Nhờ thế cô tỉnh lại và cũng ý thức được lời nói của mình. Nên cô trả lời là do cô hoảng quá nói vậy. Nói xong, cô đặt tay nhẹ lên bụng mình, chợt cô thở phào nhẹ nhõm. Thấy cô bình tĩnh, ah cũng yên tâm hơn phần nào thế là anh chỉ nói một câu “cô ổn rồi, tôi về đây” và đi ra khỏi phòng. Lúc anh ra tắt đèn đóng cửa, khi cánh cửa gần đóng lại cô liền nói “ở lại với tôi tới sáng được không.” Cô cũng hối hận khi nói xong câu đó nhưng đã nói ra rồi sau nuốt lại kíp. Chắc là khi nghe xong anh sẽ nghĩ cô là hạng con gái dễ giải trong lòng cô thầm nghĩ thế. Dù anh nghĩ thế cô cũng đành chịu thôi. Do cô cứng đầu không nghe lời nên giờ chuốc lấy hậu quả mà, nhưng nhớ lại cô vẫn còn sợ nên phản ứng của anh ra sao cô cũng mặc kệ. Thật may cho cô anh biết cô đang sợ và ám ảnh bộ phim ma hồi này với lại đầu óc anh không sâu bộ như cô nghĩ nên không nghĩ giống như cô. Và anh trở lại, thế là bên cạnh cô giờ đã có một người đồng thời anh cũng trở thành gối ôm hình người cho cô. Cô nằm đối lưng lại với anh.

- Mai anh có thể chở tôi đến bệnh viện được không._ Cô chợt nói, nghĩ cũng đã nghĩ kĩ rồi cũng nên làm thôi.

Đáp lại lời của My là tiếng ừm của Khánh. Tính anh xưa nay vốn thế nên không hỏi nhiều, dù My làm chuyện đại dốt thì anh sẽ ngăn cản và không làm gì nữa hết. Nhìn họ nằm quay lưng lại với nhau như thế chẳng khác gì một cặp vợ chồng đang giận nhau. My nằm một hồi thì tự nhiên nhớ lại chuyện khủng khiếp lúc này, người cô chợt run lên vì sợ. Lúc cô đang sợ hãi nhất thì có một cái tay gần chắc ôm lấy cô vào lòng. Cô đơ cứng người như khúc gỗ, lúc sau cô nhắm nhẹ mắt lại khẽ mỉm cười hạnh phúc trong lòng. Cô trở người, nằm đối mặt với anh và nằm trong lòng anh. Anh cũng bất ngờ bởi hành động của cô nhưng rồi cũng thôi. Có lẽ khi ở trong lòng Khánh cô mới tìm được cảm giác này, cảm giác bình yên, an toàn được che chở bởi bờ vai và cánh tay của Khánh.

Sáng, tại bệnh viện

Hiện My và Khánh đang ở đây, cô đang ngồi gục trên ghế, bị nghe lời trách mắng của nữ bác sĩ vì việc xem phim ma và gặp ác mộng lúc tối. Khánh đứng kế bên đỡ khóc, đỡ cười khi thấy My như thế. Tuy trong lòng anh như thế, nhưng mặt anh lại lạnh như tiền. Trách My một hồi thì bà bác sĩ cũng vào vấn đề chính.

- Sao đây, nhìn 2 cô cậu là lén cha mẹ, vậy hay người có muốn giữ đứa bé hai không, nhất là anh, cha đứa bé._ Bà bác sĩ hiểu lầm Khánh là chồng My. Thực ra hồi này giờ bà và cô ý tá lén nhìn Khánh hoài, trong lòng họ chợt nghĩ My có phúc nên mới có con với Khánh, người đàn ông đẹp như thế __=

My thì đơ như cây cơ, miệng cô lắp bắp nói gì đó chẳng được.

- Vậy rốt cuộc có giữ hay không?._ Bà bác sĩ nhíu mi hỏi. Dù quyết định của My như thế nào Khánh cũng không có quyền can thiệp vào việc làm của cô.

34. Chương 34: Vứt Bỏ Hận Thù

Trên đường về, không khí trong xe khá im lặng, im lặng đến bất thường, im lặng đến người ta khó chịu. Trong xe một người thì cứ đưa mắt sang bên phải, nhìn không ảnh bên ngoài cửa xe, nơi mà xe chạy qua. Còn người còn lại thì gương mặt lạnh như băng, tay giữ chặt vô-lăng mắt tập trung vào khung cảnh trước mặt, đầu óc tập trung lấy xe, lâu lâu anh lén nhìn qua cô gái ngồi bên cạnh. Họ cứ như thế mãi cho đến khi tiếng chuông điện thoại vang lên phá tan không khí im lặng kia. Là điện thoại của Khánh, anh nhìn vào máy là số điện thoại của nội anh.

- Cháu nghe nội.__ Anh đeo tai nghe vào và mở máy.

Tai thỏ của My cũng nghe thấy chúng bắt đầu nhúc nhích. Cô thấy anh đang tập trung lấy xe không chú ý nên lén kê sát tay lên để nghe lén. Cô ngạc nhiên cô không ngờ đến giờ anh vẫn còn nội mà nghe rất mơ hồ không biết người nói chuyện điện thoại với Khánh là ông hay bà. Với lại Khánh đeo tai nghe nên nghe giọng trong điện rất nhỏ làm cô không biết họ đang nói gì.

Cô cứ mãi áp tai nghe lén mãi cho đến khi cuộc đối thoại của Khánh kết thúc hồi nào cô cũng không hay. Cho đến khi Khánh kí một cái ra tiếng lên đầu cô, khiến cô không thể không ôm đầu mà hét lên “ui da” rồi quay qua chỗ khác nhìn khung cảnh bên ngoài tiếp. Cô nhìn ra cửa xe hồi lâu không tìm nổi tò mò mà quay qua hỏi.

- Này, hồi nãy anh nói chuyện với ông nội hay bà nội vậy? Hai người nói gì lâu vậy?

Khánh không nhận được mà phì cười, đi một vòng tìm thì cuối cùng anh vẫn tìm được cô nhóc Diễm My ngày nào của anh.

- Với bà nội, dùng cơm.__ Câu trả lời của Khánh làm My há hốc.

Quen anh gần 3 tháng trời mà tới giờ anh vẫn kiêu lời với cô sao. Thà nói là anh nói chuyện với bà nội, bà nội gọi anh qua nhà bà dùng cơm đi. Như thế còn đỡ hơn câu trả lời không quá 5 chữ vừa rồi của anh. Cô chề môi miệng, mặt lại qua ra cửa sổ, cắn nhẹ môi (thói quen cũ trở lại) chưa được 10 giây liền quay lại nói

- Này cho tôi đến đó chung với anh được không??_ Trong đầu My hiện lên 1 mưu đồ cực kì đáng yêu, trả thù Khánh Ngọc xong rồi cũng đến lúc phải trả giá cho tội nói dối và lừa gạt của anh.

Không cần nói anh rất ngạc nhiên, anh quay qua nhú mắt nhìn cô. Cô lại muốn quậy hay muốn giở trò gì nữa đây. Tài siêu quậy của My anh đã tình lĩnh giáo và anh công nhận nó đã lên tới level max rồi không còn lên được nữa. Nên khi cô đề nghị anh hơi nghi ngờ và hơi phân vân. Anh nhìn cô hồi lâu thì trở lại, tập trung lấy xe và im lặng.

Về phần My thấy anh không đồng ý nên cô tiếp tục năn nỉ. Cô lay lay cánh tay anh, chu mỏ nói dùng hết lời để dụ dỗ anh đồng ý và kết quả là. . .

- Tôi hỏi em một điều, được không?_ Giờ anh mới cất tiếng, cô mừng hết lớn đầu gật lia lịa.

- Tại sao em. . . Lại giữ đứa bé trong khi em chỉ xem đứa bé là dụng cụ để trả thù.__ Cuối cùng anh cũng nói ra lời trong lòng. Nói thật từ suốt quãng đường rời bệnh viện tới giờ trong lòng anh không ngừng hiện lên câu nói đó, anh muốn hỏi nhưng căn bệnh vô tâm của anh tái phát nên thôi, với lại anh luôn là người nắm bắt cơ hội nên thời cơ tốt như thế không vận dụng thì anh không còn là anh nữa.

- Dù sao đứa bé là vô tội với lại ai nói với anh là tôi dùng đứa bé làm công cụ trả thù.__ My thần nhiên đáp lại anh, lời của anh không làm ảnh hưởng đến tâm trạng đang vui của cô.

Nghe cô nói vậy anh cũng yên tâm, ít ra cô không bị hận thù làm mù quáng đến thế. Đáp lại lời cô là cái gật đầu của anh, rồi tay anh giữ chặt vô lăng, quay nó ngay tức thì xe quẹo cua ngay ngã tư và chạy vào đường khác. Nhìn thấy đường anh chạy không phải đường về nhà thì môi My cong lên, cũng.pà lúc cô biết anh đã đồng ý. Cô kêu anh chở cô tới trung tâm mua sắm để mua quà cho ông bà nội anh. Dù họ là người họ Dương như cô thừa biết cha mẹ của Khánh Ngọc là một người khác nữa không phải chỉ duy nhất mình ông bà nội Khánh. Bởi ông cố Khánh có duy nhất 2 người con, một người là cha Khánh Ngọc, người còn lại là cha Khởi Phong tức là ông bà nội của Khánh bây giờ.

Những việc làm của cô trong ngày hôm nay làm anh hết bất ngờ này đến bất ngờ khác. Lúc đầu anh cũng hỏi cô đến trung tâm mua sắm để làm gì thì cô đáp gọn là tặng quà cho ông bà anh, dù cô ghét nhà họ Dương nhưng không ghét hết, ví dụ như. . . Tú Anh. Đang nói giữa chừng thì cô khựng lại thật ra nguyên văn của cô là dù có ghé nhà họ Dương nhưng không ghét nhất ví dụ như anh. Nhưng đang nói cô chợt nhận ra hiện giờ tình cảm của cô và anh không còn tốt đẹp như trước nữa nên cô đành nuốt chữ “anh” trở vào bên trong.

Xe chạy chưa tới năm phút thì đã tới nhà chính, biệt thự nhà họ Dương, một nơi huy hoàng của ngày trước bây giờ đã trở thành huyền thoại. Nơi mà chứa những cái tên nổi danh một thời. Và hôm nay, sau 30 năm họ lại hội tụ lại với nhau.

Xe Khánh chạy vào trong gara xe, đậu vào trong đó và khi họ bước xuống xe thì điều đầu tiên làm My ngạc nhiên là nơi này là gara xe hay hãng xe vậy? Có mặt đầy đủ các loại xe đứng trong top 10 mắc nhất thế giới. Không phải là My chưa thấy xe mắc và đẹp như thế mà tại vì cô không ngờ gara xe nhà họ Dương lại lớn như thế. Thôi tạm gác đó qua một bên đi quay lại vấn đề chính. Rời khỏi gara thì My và Khánh lên nhà trên. Bước vào nhà thì mọi ánh mắt đổ dồn vào họ, 2 người con trai tới ôm lấy Khánh, một người lớn hơn Khánh 3t người còn lại nhỏ hơn Khánh 2t. 2 người đó chính là Nam An con trai lớn của Angle Khoa Nam, anh họ của Khánh. Người còn lại là Dương Hoàng Long mà hôm trước chúng ta đã biết họ đều là doanh nhân và cũng là mỹ nam.

- Diễm My, bồ cũng tới đây sao._ Tú Anh thấy My tới đây rất mừng tức là My đã bỏ hận thù và tha thứ cho cô.

Dù sao từ bé đến lớn ngoài gia đình ra thì Tú Anh là người bạn thân duy nhất của anh, việc Khánh Ngọc phá vỡ gia đình My đâu phải lỗi Tú Anh nên My không giận Tú Anh.

Mấy ngày trước khi nói chuyện với Quân thì anh cũng đã kêu cô: hãy vứt bỏ hận thù sang một bên, trở về con người và thử mở rộng lòng mình ra đón nhận tình cảm của Khánh, anh tin Khánh là người sẽ mang lại cho em hạnh phúc.

Có trời mới biết chỉ một lời khuyên của Quân làm My trần trở bao nhiêu đêm.

Đáp lại lời nói của Tú Anh là nụ cười dịu dàng và ấm áp như làn nước mùa thu của My. Và sự xuất hiện của My làm tâm điểm ọi sự chú ý và hiếu hằm của Khánh trong ngày hôm nay.

Bà nội và ông nội của Khánh từ bên trong đi ra thấy ông bà, My cuối đầu chào. Lúc đó cũng có mặt Khởi Phong và Khánh My. Ông bà nội chưa kịp hỏi My là ai thì Tú Anh đã lên tiếng nói My là bạn gái của Khánh, chị dâu tương lai của cô rồi. Đương nhiên lời giới thiệu của Tú Anh khiến mọi người hết sức bất ngờ, Minh Hoàng cùng với Kiều anh từ trong nhà đi ra, cả Khoa Nam và Thanh Nhi cũng ra, ôi nhà họ Dương gì đông quá vậy (@_@)

Khánh và My lâm vào tình huống này thật sự khóc không ra nước mắt nhưng biết giải thích sau được, có cái miệng của anh họ anh Nam An ở đây càng giải thích thì càng nói không lại Nam An nên tốt nhất anh đành vô tâm với vấn đề đó, còn My thì tạm chấp nhận. Cô mỉm cười với mọi người thì quay qua lườm Tú Anh một tia giết người như cảnh cáo làm Tú Anh lạnh cả gáy. Bỗng Khánh My lãnh đạm lên tiếng

- Diễm My cháu theo dì vào đây nói chuyện một lát cùng với ông bà nội và mọi người lớn, còn Thiên Khánh và mấy đứa ở lại không được vào._ Lời nói của Khánh My khiến Diễm My với Tú Anh có dự cảm không ổn, 2 người họ nhìn nhau rồi Diễm My nhìn sang Khánh, Khánh gạt đầu bảo cô vào trong. Nghe theo lời anh, My bước vào trong nghe xử án.

My vào trong, Khánh và mọi người ở ngoài trò truyện, dù vẻ ngoài Khánh rất trầm tĩnh nhưng đó chỉ là vẻ ngoài còn bên trong lòng thì lo sợ, mọi người thì trò chuyện Khánh lâu lâu chỉ gật đầu cười và cầm tách trà uống nhưng đôi mắt vẫn nhìn vào cánh cửa kính trong suốt ấy nhìn My. My trong đó như một con báo con đôi mắt lạnh lùng cùng với gương mặt xinh đẹp lạnh giá đó là trạng thái tự vệ của My mỗi khi cô lâm vào nguy hiểm thôi. Anh nhìn sang biểu cảm của mọi người trong đó gương mặt ai cũng nghiêm túc thể hiện tình cảnh trong đó hết sức nghiêm trọng. Qua cửa thấy mỗi người thay phiên nhau nói câu gì khiến ặt My tối sầm xuống. Hồi sau bà nội và ông nội anh hỏi My một câu rất lâu sau My mới trả lời nhưng vẫn không thay đổi đáng về đó. Rồi bà nội anh nói thêm câu gì đó khiến My không kìm được phải bật khóc và bà ôm

My vào lòng. Khánh lúc đầu nhìn sắc mặt mọi người anh lo cho My nhưng lúc sau thấy bà anh ôm My anh yên tâm hơn và nhẹ lòng hơn lúc này rất nhiều. Bên trong nói chuyện không lâu sau thì đi ra, My cũng lau nhanh nước mắt và mọi người trở về thái độ vui vẻ. Những người phụ nữ thì vào bếp nấu nướng còn đàn ông ở ngoài bàn bạc. Đương nhiên Khánh này giờ bị Nam An và Hoàng Long trêu vì tội có bạn gái mà giấu lâu như thế.

My thì vào bếp phụ mọi người, thấy My vào bếp Tú Anh cản lại

- My à bỏ đang mang thai đừng vào bếp

Câu nói của Tú Anh khiến mọi ánh mắt đổ dồn về Khánh, hiện tại Khánh đang là tâm điểm của mọi sự chú ý

35. Chương 35: Lần Thứ Nhất Được Cầu Hôn

My lại bị Tú Anh đẩy vào đường cùng, cô không biết giải thích ra sao, cô chỉ mở miệng lắp bắp nói gì đó mà không phát ra tiếng được. Không khí trở nên khá căng thẳng, bỗng. . .

- My nếu vậy thì cháu và Khánh nên làm đám cưới đi, không thì sau này bụng to sẽ mặc áo cưới không đẹp đâu._ Bà nội Khánh nói một câu hết sức bất ngờ.

- Diễm My, đứa bé mấy tháng rồi._ Thanh Nhi dịu dàng hỏi

My cúi gằm mặt xuống đáp “dạ 2 tháng”

- Thiên Khánh chú cũng giỏi lắm mới về nước có 5 tháng mà đã có con gần 3 tháng._ Khỏi cần nghĩ đó là giọng Nam An, tính anh vui vẻ trái ngược với Khánh có lẽ do gen duy truyền của cha anh. Mà cha Thiên Khánh lúc trước đâu có lãnh đạm như Khánh bây giờ đâu chứ, chắc là do ảnh hưởng 1 chút tính của Khánh My lúc trước.

- Được rồi Nam An đừng chọc Thiên Khánh nữa, Thiên Khánh con cũng nên cầu hôn Diễm My đi, chuyện đã đến nước này rồi._ ông nội của Khánh giờ mới lên tiếng.

Khánh gật đầu thay lời đáp và khỏ thay cho My với Khánh suốt bữa ăn, hai người họ bị hỏi cái này đến cái khác. Khi bữa cơm kết thúc, My vào trong nói chuyện gì đó với bà nội, trong phòng chỉ có 2 bà cháu họ. Nói chuyện một lúc không lâu sau thì họ ra về nhưng không về thẳng nhà mà ghé trung tâm mua sắm mua đồ cho baby. (sắp có chuyện hay để xem)

Khánh chở My đến trung tâm thì lấy xe đi đâu đó anh chỉ bảo lát anh sẽ quay lại rước cô rồi thôi. Thế là có một mình cô mua sắm nhưng dù sao một mình làm mọi thứ cô cũng quen rồi không sao nhưng. . .

- Ê trẻ tuổi vậy mà có con rồi chắc bị lừa tình rồi.

- Đúng rồi, nếu có chồng thì cần phải gì, một mình ôm bụng bầu đi mua đồ cho con.

- Thôi kệ, cái giống đẹp đó chắc chẳng nên bị bỏ là vừa

Bla. . . Bla. . .

My đang mua đồ ở bên shop dành cho baby thì bên kia shop quần áo dành cho nữ, có 3 người kia nhiều chuyện nói. My nghe hết chứ nhưng cô không nói gì im lặng bởi cô nghĩ những loại người ăn không ngồi rồi nên nói vậy thôi. Miệng đời mà lúc nào cũng độc địa như thế hơi đâu mà tranh luận với họ. Chợt. . .

Ahhh

Tiếng la, hét của các cô gái trẻ trong trung tâm mua sắm.

- Trời ơi người đâu mà đẹp trai quá vậy (.=||)

- Đúng rồi, đẹp nghiêng nước nghiêng thành luôn @_@ bla . . .,bla

Vô số lời khen, không chỉ 3 cô gái dư luận kia mà còn nhiều cô gái và nữ nhân viên khác. Cả trung tâm mua sắm ai cũng nhộn nhịp chỉ My thần nhiên lựa đồ cho baby. Cô cũng nghe rất rõ chứ nhưng cô vẫn im lặng, trong lòng cô nghĩ có lẽ họ chưa thấy trai đẹp bao giờ nên giờ vẫn vậy. My ung dung lựa đồ hết bộ này đến bộ khác xong rồi cô rời shop quần áo sang đồ dùng.

Ahh

Tiếng la hét bất ngờ la lên lúc này làm My giật cả mình, cô tính lên tiếng bực bội nhưng khi quay qua thấy Thiên Khánh đi đến chỗ cô thì cô liền hiểu ra

Thì ra nguyên nhân là đây. Do yêu tinh (Thiên Khánh $\neg_ \neg ||$) tác quái quái đó mà. Đúng là. . .

Ê khoan đã!!!

Có cơ hội trả thù rồi, cả trời cũng giúp mình, phải trả một vỏ cho bọn họ ê mặt mới hả dạ.

My đi đến chỗ Khánh thân mật gọi “chồng” anh không kịp phản ứng thì cô đang choàng tay cô vào tay anh và lôi anh đi. Không cần nghĩ những cô gái khi thấy cảnh này thì số ít ngưỡng mộ còn số nhiều thì ganh tị biết bao nhiêu, mặt người nào người nấy như bánh trán nướng bị khét vậy. Cũng phải thôi mỹ nam có một không hai mà :v cộng thêm độ lạnh lùng kia không khiến con người ta chết mê chết mệt mới lạ (cả mình cũng thế :D). My từ lâu biết Khánh tính tình ít nói vốn đã nguy hiểm rồi giờ mới nhận ra nhan sắc của cũng nguy hiểm vô đối :3 nữa.

Haizz. . . Nói chung là cả người anh từ nhan sắc đến tính tình đều nguy hiểm. Yêu tinh, đúng là đại đại đại yêu tinh @_@

Việc làm của My không cần nói anh cũng biết My đang lợi dụng anh để trả thù đám nữ kia, anh biết rất rõ điều đó nhưng anh đành im lặng chịu thiệt một bữa, một bữa mà không sao đâu ^__^

- Lúc này em và nội nói gì vậy? __ thấy tâm trạng My rất tốt nên anh nhân cơ hội này hỏi.

Nhưng My không trả lời mà tiếp tục mua đồ. Không phải My không muốn trả lời mà tại cô không nghe, bởi họ đang ở tiệm đồ chơi cho baby mà nên My bị lạc vào mê cung không chú tâm vào gì ngoài mấy món đồ chơi nữa. Thấy cô trẻ con như thế Khánh bất đắc dĩ lắc đầu.

Duyên số à nhằm định mệnh một lần nữa đưa đẩy 3 cô gái kia và My gặp lại nhau trong shop đồ chơi này, nhờ vậy My thoát khỏi mê cung đồ chơi kia trở về thực tại. Trong đầu cô nảy ra một ý cực kì hoàn hảo để trả thù. Buông đồ chơi trong tay xuống cô lại choàng tay vào tay Khánh nói.

- Thiên Khánh anh nghĩ xem nếu sinh con ra nên đặt tên con là gì? Theo Theo em là con gái tên My Anh, còn con trai thì tên Khánh An được không.

Khánh đúng là dở khóc, dở cười với My

Cô nhóc này lại lấy mình ra trả thù đây mà, đúng là nhóc con. Suốt ngày chỉ nghĩ ra những việc trả thù là hay nhất.

- Tùy em. . . Miễn là em thích.__ Một câu cực kì dịu dàng và ấm áp khiến người khác cảm thấy ganh tị chết đi được.

Một nụ cười thoải mái âm thầm vang lên trong lòng.

Mấy hôm sau

My thức dậy, đánh răng rửa mặt rồi ăn sáng. Ăn sáng xong không có việc gì My lên phòng đến giá sách tìm tiểu thuyết để đọc thì một chuyện khủng khiếp xảy ra.

Sao giá sách trống rỗng không còn một cuốn thế này. Trời ơi! Sinh mạng thứ hai của tôi, cuốn “Khế Ước Quân Hôn”, “Đừng Để Lỡ Nhau”, “Đến Bên Anh”, “Tận Cùng Là Tình Yêu” 4 cuốn truyện mới mua của tôi không cánh mà bay, không chân mà chạy, của tôi chúng biến mất hết rồi. Huhu trời ơi 4 cuốn mới tinh khó khăn lắm mới mua được với lại chưa đọc đến tập cuối nữa mà mất rồi huhu.

My đang khóc trong lòng thì cô bỗng nghe tiếng xe tải trước nhà chạy đi, cô liền xuống lầu xem thì thấy trên đường rớt lại cuốn sách với tựa đề 4 chữ “Khế Ước Quân Hôn” khiến My trợn mắt lên mà nhìn. Không

cần đoán lòng My cũng biết ai đã làm việc này. 3 chữ Dương Thiên Khánh hiện lên trong mắt cô với hàm lửa giận. Tay cô siết thành nắm đấm, cô thề thù này không trả, không lấy tên Diễm My nữa.

Khoảng 5h chiều thì Khánh đi làm về, buiước vào cửa thì anh nghe . . .

- Thiên Khánh khùng, Thiên Khánh điên, Thiên Khánh tửng, Thiên Khánh tâm thần, Thiên Khánh 3 lên, Thiên Khánh tửng tửng._ Giọng vàng đó không ai xa lạ đó chính là Diễm My nhà ta, tình hình em ấy đang chơi My Talking Tom đó mà. Đương nhiên những câu hỏi này của cô được chú mèo trong ipad thuận lại nguyên văn. Khánh nhìn không được lắc đầu cười.

Trong bóng đêm của sự lạnh lẽo và cô đơn, một người con gái xoã tóc dài mặc chiếc đầm xanh nhạt ngồi dựa lưng vào đầu giường gương mặt hết sức trầm tư hình như cô đang nghĩ điều gì đó.

“Diễm My, bác đã điều tra và biết hết mọi việc bác thực sự xin lỗi về những việc làm của Khánh Ngọc”

“Diễm My, con bé ngọc này, từ nay về sau bà sẽ là bà nội của con, những việc mà Khánh Ngọc đã gây ra bà sẽ bắt nó xin lỗi con, bà sẽ nói với cha mẹ Khánh Ngọc dạy dỗ nó lại cho thật tốt để không phá gia đình người ta. Và kể từ bây giờ trở về sau nếu ai ăn hiếp con hãy nói bà, kể cả Thiên Khánh bà sẽ trị tội người đó cho con”

Lần lượt từng lời của người nhà họ Dương hôm trước trong nhà chính hiện lên trong đầu cô. Thật sự những lời đó khiến cô cảm thấy ấm lòng và làm cho cô suy nghĩ về việc làm của mình đối với nhà họ Dương trong thời gian qua.

Phải chăng mình đã sai khi suốt 4 năm qua cứ mãi ôm hận thù trong lòng và ghét bỏ tất cả mọi người những ai liên quan hay thuộc họ Dương cùng với Khánh Ngọc. Thật sự mình đã sai rồi sao? Nếu vậy mình nên làm gì để quay lại từ đầu đây? Mình còn cơ hội để quay lại hay không? Còn không???

. . .

3 ngày sau

Khánh vẫn còn ở nhà My, ngày hôm nay như mọi khi, sáng Khánh đi làm, My ở

nhà lo bếp núc, tối Khánh về họ ăn cơm chung. Cuộc sống của họ chẳng khác nào vợ chồng.

Khánh hôm nay đi kỳ họp đồng với đối tác. Lần này đối tác của anh là ông chủ của công ty đá quý lớn nhất đất nước. Khánh được ông chủ đó dẫn đến xưởng thủ công làm đá quý và dẫn đến những chi nhánh lớn của công ty. Ông đưa Khánh xem từng mẫu trang sức mới làm của công ty ông, từ trang sức nữ đến trang sức nam. Ông dẫn anh vòng lớn trong chi nhánh lớn nhất của công ty ông, và rồi vô tình anh thấy chiếc nhẫn kim cương kia lòng anh chợt nghĩ.

Bụng My ngày một lớn rồi cho dù bây giờ không thấy nhưng chỉ một hai tháng sau đã nhìn thấy bụng. Đúng mình nên nghe lời bà nội, nếu sau này bụng My lớn không có ai bên cạnh mọi người sẽ đàm tiếu về cô. Chuyện ở trung tâm mua sắm lần trước là một ví dụ cho sau này. Dù cho cha đứa bé là ai mình không quan tâm miễn sao đứa bé đó là con của My cũng tức là con của mình, đúng dù ra sao thì cả 2 mẹ con của My cần mình che chở, đúng mình nên làm thôi.

Anh liền hỏi thăm về chiếc nhẫn kim cương đó. Thì anh biết đó là mẫu nhẫn cưới mới nhất hiện nay cũng là mẫu duy nhất do ông tự tay làm, có rất nhiều người mua nó nhưng ông không bán bởi ông làm định tặng vợ ông nhân ngày cưới sắp tới của ông. Khánh biết ông không bán nhưng anh vẫn hỏi thử, ông rất ngạc nhiên bởi ông nghe nói là Thiên Khánh từ trước đến nay vốn là người của công việc, chưa từng có một bài báo hay thông tin nào nói anh có bạn gái hay đã có vợ nhưng hôm nay anh lại mua nhẫn cưới. Đương nhiên ông sẽ hỏi, thì anh không giấu mà anh nói ra là anh định cầu hôn bạn gái mình. Nghe vậy ông chủ công ty đá quý ngay ra một lát sau ông mới phản ứng và chấp nhận bán chiếc nhẫn đó cho anh vì ông thấy được thành ý chân thành của Khánh qua đôi mắt.

Sau một ngày đi gặp đối tác xong thì Khánh về thẳng nhà không ghé tập đoàn. Anh ngồi trên xe, tay phải cầm vô-lăng, tay trái cầm hộp tròn màu đỏ. Anh xoa xoa hộp tròn nhìn nói rồi môi mím nhẹ như cười rồi cất vào túi.

Về đến nhà My, anh đi thẳng lên phòng, để hộp nhẫn cưới lên bàn rồi vào phòng tắm rửa.

Sáng

Sau khi thức dậy, đánh răng, rửa mặt và thay đồ xuống nhà ăn sáng, ăn xong thì cô nhàn nhã lấy ipad ra chơi bắn cá, chơi chán xong cô lại lên phòng. Khi bước vào phòng, cô thấy trên nệm có một tờ giấy, một cây viết với một hộp tròn màu đỏ. Kế bên là điện thoại của cô, cô thấy điện thoại của cô có một tin nhắn thoại cô mở ra nghe.

- Làm vợ anh được không em. . . anh biết 4 năm qua em bị tổn thương rất nhiều nhưng hãy tin anh, anh hứa sẽ mang lại cho em niềm tin. Dù cha của đứa bé là ai anh không quan tâm, anh chỉ cần em là mẹ đứa bé còn anh sẽ chấp nhận đứa bé làm con là được rồi, anh sẽ mang lại ẹ con em hạnh phúc, anh hứa anh sẽ cùng em và con, gia đình chúng ta cùng nhau xây dựng lại hạnh phúc, xây dựng lại cảm giác ấm áp của gia đình mà em đã mất. Hãy tin anh, đặt niềm tin vào anh một lần nữa em nhé! . . . Nếu em chấp nhận thì hãy kí tên vào tờ “Đơn Đăng Ký Kết Hôn” và đeo chiếc nhẫn trong hộp vào, còn không thì hãy để đó cho đến khi nào đồng ý, một ngày nào đó em chấp nhận anh thì hãy kí tên mình vào. Yên tâm anh sẽ đợi, 1 năm, 5 năm rồi 10 năm hay 20 năm, 50 năm chờ được anh sẽ chờ, anh sẽ đợi ngày chúng ta sống cùng nhau dưới một mái nhà và những đứa con của chúng ta.

Từng giọt nước mắt nóng hổi lăn dài trên mặt My rồi rơi xuống chiếc hộp tròn vải nhung màu đỏ kia.

- Đồ ngốc, có ai lại cầu hôn bằng cách này chứ không lãng mạn tí nào cả, đồ ngốc anh đúng là đồ ngốc mà. __ My trả lời lại tin nhắn của anh.

Lát sau điện thoại cô lại có tin nhắn thoại.

- Anh không biết lãng mạng là sao nhưng anh biết cách mang lại cho em niềm vui, mang lại cho em hạnh phúc. Hôm nay anh nhận ra anh không còn là anh nữa từ khi quen em anh như trở thành con người khác, anh mất đi vẻ kêu căng, lạnh lùng vốn có trước kia của mình, anh mất sự vô tâm của bản thân mình, phá đi quy tắc sống của mình rồi chợt nhận ra anh làm tất cả điều đó để làm gì? Giờ anh mới biết tất cả là vì em, Diễm My người con gái anh thương.

Cô biết anh là người không thích đùa, cũng không phải là người có miệng lưỡi ngọt ngào, cô cũng biết anh khó khăn lắm mới nói ra những lời dịu dàng và ngọt ngào ấy và cô cũng biết lời anh là hoàn toàn thật.

Đến lúc rồi!

Thù hận nhiều đó đủ rồi!

Kết thúc thôi!

Tìm một bờ vai vững chắc để tựa vào thôi. Bờ vai đó đang ở trước mặt cô nên nắm bắt và giữ lại thôi. Đúng phải giữ lại, nhất định giữ lại.

My lau đi nước mắt rồi cầm cây viết lên và cầm tờ giấy lên, chần chờ một lúc thì cũng rút ra kết quả. Khi cô vừa đặt bút lên mặt giấy thì điện thoại cô nhận được một tin nhắn.

“Tớ nhà tình thương đi, mẹ có chuyện quan trọng muốn nói với con”

Ngay tức thì My liền buông viết xuống, cô chạy đi, tới cửa phòng bỗng dừng lại. Quay đầu nhìn tờ giấy và hộp nhẫn, cô trở lại cất nó vào trong ngăn tủ rồi đi. Cô không biết rằng lần đi này sẽ mang lại cho cô bao nhiêu bị kịch và sóng gió trong tương. Cô cũng không biết rằng lần đi này, suýt chút nữa cô và Khánh sẽ không thể trở về như trước kia mãi mãi.

36. Chương 36: Tạo Hóa Trở Trên

Sau khi nhận được tin nhắn thì My liền cấp tốc đến nhà tình thương. Khu đến đó cô liền tìm mẹ cô, đồng thời cái bóng đen cũng lách qua một bên, núp vào góc nào đó để nhìn lén.

Mặt My khi nhận được tin nhắn thì vô cùng hớn hởi vì cô nghĩ như thế tức là bà Diễm đã tha thứ cho cô, cũng phải thôi, mẹ con mà. Nhưng thái độ của My thì hoàn toàn trái ngược với thái độ của bà Diễm. Mặt bà vẫn thế, vẫn mang vẻ bi thương và u buồn trong đôi mắt của mình. Thấy My tươi cười và ngồi xuống

trước mặt bà thì lòng bà càng buồn hơn khi việc bà sắp nói đây là ảnh hưởng hạnh phúc cả 3 người đặc biệt là Diễm My con gái bà.

- Mẹ, mẹ kêu con đến đây là có việc gì quan trọng vậy, có phải mẹ hết giận con rồi đúng không.__ My hớn hở nói

Đáp lại lời My là hành động của bà, bà lấy 1 tờ giấy đưa cho My. My xem trong tờ giấy đó viết gì thì lúc nhìn vào nụ cười trên môi My vụt tắt. Bàn tay cô bắt đầu run run, khoé môi nhấp nháp cố nói ra chữ “không thể nào” nhưng lại không thể nói ra. Khi ấy bà Diễm nói.

- Đây là sự thật, con không phải con gái của ta.

Không cô không tin, đây là mơ đúng không. Đúng đây là mơ, chắc là mẹ cô còn rất giận cô nên mới làm như thế.

- Không con không tin, làm sao như thế mẹ, mẹ là mẹ của con mà, mẹ hãy nói mẹ là mẹ của con đi mẹ nói đi.__ Cô mang một hy vọng nhỏ nhoi, một hy vọng rằng những gì trong tờ giấy không phải là sự thật.

Bỗng bên ngoài nhà tình thương có 1 chiếc ferrari chạy vào sân. Chiếc xe dừng lại 2 dáng người bước xuống 2 đó không ai xa lạ chính là Khởi Phong và Khánh My. Thấy 2 người họ trong lòng Diễm My bỗng thấy tia hy vọng trong lòng cô ngày một nhỏ đi.

Khởi Phong và Khánh My đi đến chỗ Diễm My và bà Diễm.

- Ngọc Diễm, hôm nay mình và Khởi Phong đến rước Diễm My về nhà. . . Thật sự mình và cậu đều sai khi trao đổi 2 đứa con gái của mình.__ Khánh My nói, trong đôi mắt đang che giấu 1 điều gì đó nhưng rất khó nhìn ra Khánh My đang che giấu.

Nghe câu đó, lòng My vang lên một tiếng bộp. . . Vỡ tan mọi thứ, đúng là hy vọng càng nhiều thì thất vọng cũng sẽ rất nhiều.

- Mình cũng vậy, nếu lúc trước chúng ta không làm vậy thì giờ Diễm My sẽ không hận nhà họ Dương và con bé sẽ được người anh trai như Thiên Khánh yêu thương dù Minh Quân cũng rất thương con bé.__ bà Diễm khẽ nói.

- Mọi người đang nói gì vậy, con không hiểu, còn tờ giấy này là gì vậy, sao lại có nó.__ Có trời mới biết khó khăn lắm cô mới nói câu ấy.

- Diễm My à. . . Đây là sự thật, mẹ đã lấy mẫu ADN của 2 đứa đi xét nghiệm và trùng với nhau.__ Khánh My nhẹ giọng nói.

Xoảng. . .

Hy vọng một lần nữa vỡ tan theo câu nói ấy, gương mặt cô tái đi, cô bất chợt không đứng vững lùi về sau hai bước với bộ dạng thất thần.

Miệng cô cố gắng gặng ra 3 chữ “không thể nào” như lúc nãy.

- Diễm My, đây là sự thật, con là con gái của cha và cũng là. . . Em gái của Thiên Khánh.__ Khởi Phong bây giờ mới lên tiếng.

Môi Diễm My run run, đôi mắt tràn ngập đau thương khi nghe 5 chữ cuối “em gái của Thiên Khánh” đó thì cả bầu trời cô như sụp đổ. - Làm. . . Làm sao có thể như thế được.__ Diễm My không tin, cô vẫn không tin đó là sự thật. Cô không tin ông trời lại tàn nhẫn cướp đi hạnh phúc của cô, cô không tin tạo hoá lại trêu người như thế.

- My đây là sự thật. . . cháu và Thiên Khánh là anh em ruột.__ Bà Diễm nói lời nói như một con dao cắt đứt đi hạnh phúc của cô.

- Không con không tin, làm sao có thể như thế được con không tin, con không. Đúng rồi, mọi người bây giờ ai ai cũng ghét con hết, không muốn con ở đây, nếu vậy con sẽ trở về nơi đó thôi. Phải mình phải trở về nơi đã tạo ra mình thôi.__ Diễm My bịt tay, lắc đầu nói rồi vụt chạy khỏi nhà tình thương.

Mọi người ai ai cũng bất ngờ khi thấy My hoảng loạn chạy đi. Cả chính họ không ngờ My lại dễ kích động chỉ nói những câu như thế đã chạy đi. Nhưng cả 3 người họ biết cô rất đau và rất shock. Đúng rồi không đau sao được khi hạnh phúc vừa chạm tay thì đã bị duột và đánh rơi hạnh phúc. Shock đương nhiên là có rồi khi người đàn ông suýt nữa trở thành chồng cô chỉ trong phút chốc biến thành anh ruột cô. Không shock sau được, nếu là người khác sẽ như thế, huống hồ chỉ cô là người. . .

Trong góc tối kia, đôi mắt đen thẳm ấy này giờ nhìn thấy tất cả, tai này giờ cũng đã nghe tất cả. Có lẽ giờ phút này người đó hả dạ rồi chứ, hả dạ khi thấy cô hoảng loạn như thế, hả dạ khi thấy cô kích động bỏ đi đến như thế. Nếu cô xảy ra chuyện gì thì anh sẽ ân hận suốt đời.

Diễm My bỏ đi thì mọi người cũng đổ xô đi tìm cô, thấy cô bỏ đi Khởi Phong liền điện thoại cho Thiên Khánh kể cho anh nghe hết mọi chuyện, anh cũng chẳng khác gì cô, anh cũng rất shock nhưng bây giờ chỉ ở đó shock thôi không làm được gì. Việc bây giờ là anh cần phải bình tĩnh đúng cần phải bình tĩnh để còn tìm My.

Anh bỏ dở công việc, cuộc họp vừa chấm dứt thì anh liền đi tìm My. Như có linh cảm từ trước, suốt cuộc họp anh cảm thấy có một cảm giác gì đó rất kì lạ thì ra đó là cảm giác bất an. Nếu là Thiên Khánh lúc trước sẽ không tin cảm giác bất an này nhưng Thiên Khánh bây giờ sẽ tin tất cả, sẽ làm tất cả vì My. Thế nên anh nhất quyết phải tìm ra My, anh không muốn thêm một bi kịch nào xảy ra nữa, chuyện My và anh là anh em ruột là bi kịch quá lớn của hai người rồi nên anh nhất định phải tìm ra My, tìm thấy một Diễm My còn sống mạnh khỏe chứ không phải là một thể xác không hồn. Nghĩ thế anh càng lo, anh liền đạp ga tăng tốc, mong tìm được My.

Cũng trong thành phố, có một người đàn ông đang lầy xe khắp mọi nơi để tìm My. Nếu My xảy ra chuyện gì anh sẽ không tha thứ cho bản thân mình suốt đời. Anh ít kỷ, tại sao My lại chọn anh làm bạn mà không chọn anh làm người mang cho cô hạnh phúc. Trong khi anh tốt với cô rất nhiều thậm chí tốt hơn cả Thiên Khánh đối với cô mà tại sao cô không chấp nhận anh. Anh và cô gặp mặt nhau trước khi cô gặp Thiên Khánh, anh yêu cô trước Thiên Khánh vậy tại sao cô lại không chọn anh mà chọn Thiên Khánh. Dù vậy anh cũng không bỏ cuộc, anh nhất định phải tìm My. Đúng phải giành cô về bằng mọi cách, phải lấy được trái tim cô dù phải trả một cái giá đắt anh cũng không sợ.

Khánh lầy xe khắp mọi nơi trong thành phố cũng không tìm được My. Làm anh thấy lo hơn, anh tòng ra-da định vị nhưng vô ích, cô không đem theo điện thoại. Cách duy nhất là đi qua từng nơi tìm cô nhưng lục tung cả thành phố rồi vẫn không thấy cô, rốt cuộc là cô đã chạy đi đâu mà tất cả mọi người không ai tìm được cô. Anh nhớ cha anh kể lại trước khi đi cô còn nói cô sẽ trở về nơi dành cho cô, nơi đã tạo ra cô, vậy nơi đó là nơi nào???

Khoan đã. . .

Lúc trước My tên Hải Băng, Hải Băng có nghĩa là biển lạnh. Biển, đúng rồi phải ra biển.

Anh liền tăng hết tốc độ phóng xe về phía trước, đích tới của anh là biển.

Đồng thời ở một nơi khác, có một con người cũng vừa phát hiện ra điều ấy và cũng lầy xe ra biển.

Về phần My, My chạy khỏi nhà tình thương cô liền lầy xe ra biển. Ra tới biển cô dừng lại, bước xuống xe, nhìn về phía đại dương mênh mông và tiếng sóng biển rì rào đó bất chợt nước mắt My trực rơi. Cô bước từng bước như người mất hồn về phía biển.

Tại sao lại như vậy chứ? Tại sao mọi chuyện lại xảy ra như vậy chứ? Tại sao? Tại sao vậy? Ông trời con đã làm gì sai mà ông lại trêu đùa con như thế, người con yêu bây giờ là anh trai con, người con hận bây giờ là dì con. Nếu mình là em gái của Thiên Khánh? Vậy đứa bé này thì sao? Là nghiệt chủng hay loạn luân. Khi nó sinh ra rồi thì sao? Mọi người sẽ nhìn nó bằng cặp mắt gì? Sẽ gọi nó bằng loạn luân sao? Con à, mẹ xin lỗi, mẹ hại con rồi, mẹ sai khi đã dùng cách ấy để trả thù để giờ phải kéo con vào vòng dây tội lỗi, khiến con phải chịu tai tiếng của miệng đời khi con sinh ra. Mẹ xin lỗi, nhưng không sao, bây giờ mẹ con chúng ta sẽ về với biển cả, chúng ta sẽ giải thoát không còn tồn tại trên thế gian này nữa con nhé.

My bước lại bước, mới đây đã ra khỏi bờ cát và đặt chân xuống nước biển. Đứa bé là con Minh Vương tức là cháu của Thiên Khánh nhưng giờ cô và Thiên Khánh là anh em ruột cũng tức là cô với Minh Vương là anh em họ. Vậy nên bảo cô phải chấp nhận sao đây? Phải sống sao đây? Đối diện với người nhà họ Dương

và đối diện với dư luận nữa chi bằng cô giải thoát tình còn hơn. Đó là cách duy nhất để giải quyết ôn hòa việc này.

Khi nước biển đã tới đầu gối cô thì từ xa giọng nói quen thuộc vang lên.

- Diễm My.

Nghe giọng nói gọi tên cô ấy cô càng đi nganh ra biển hơn khiến anh, chạy nhanh tới ôm lấy cô, cản cô lại. Khi anh ôm cô làm cho tinh thần cô hoảng loạn trở lại.

- Buông em ra, anh buông em ra cho em đi chết đi, em không muốn sống nữa, như thế quá đủ với em rồi, mọi chuyện quá đủ rồi.__ My vùng vẫy, vùng vẫy khỏi lòng ngực anh, vùng vẫy khỏi cái ôm của anh. Cô không muốn ở trong đó nữa, cô không muốn được anh trao cảm giác an toàn nữa, một khi cô làm như vậy thì sẽ lún càng sâu, càng không thể trở về được.

- My à, em bình tĩnh đi, em bình tĩnh được không em.__ Lời nói của anh lúc nào cũng thế, ngoài lạnh trong ấm.

- Bình tĩnh, anh bảo em phải tình tĩnh ra sao để đối mặt với sự trở trêu này, anh chỉ em đi, anh nói đi, anh nói đi.__ My hét lên đầy hoảng loạn.

Anh ôm chặt cô vào lòng mặc cô đấm hay đánh anh.

- Em không cần phải làm gì cả, cứ sống bình thường đi. Mọi chuyện cứ để anh lo, em tổn thương quá nhiều rồi, đừng ép mình phải thương tổn nữa, qua đêm nay, ngày mai và những ngày sau này cố sống cho thật tốt.__ Khánh nhẹ giọng nói, trong mắt anh hiện lên một tia đau xót tận cùng.

Đúng! Cô không được làm gì hết, hãy để anh lo. Nếu không còn cách nào giải quyết nữa anh sẽ hy sinh, nếu cô và anh không có duyên làm vợ chồng, nếu tình yêu của anh và cô không được mọi người chấp nhận thì anh sẽ làm người anh trai tốt, anh sẽ hy sinh tất cả vì em gái của mình miễn sao cô được hạnh phúc. Và anh đưa cô về nhà, về biệt thự của anh.

Ở đằng xa kia, vẫn là đôi mắt ấy nhìn thấy tất cả, anh lại chậm một bước để Khánh đến trước anh nhưng trong lòng anh nghĩ dù Khánh đến trước anh thì sao chứ, họ cũng không thể yêu nhau bởi họ. . . Là anh em ruột. Đừng gấp, đừng mọi chuyện vẫn còn nữa, anh sẽ từ từ chờ My, anh sẽ không gấp.

2 ngày sau tại tập đoàn GK.

- Chủ tịch mọi chuyện đã sắp xếp xong xuôi. . . Nhưng chủ tịch anh định ra nước ngoài thật sao.__ Harry đứng trước mặt Khánh báo cáo rồi ngập ngừng hỏi

Khánh chỉ gật đầu đáp câu hỏi của Harry rồi đứng dậy đi.

Tại phòng cũ của Tú Anh

- My à con ăn đi, đã mấy ngày nay con không ăn gì rồi. Con không lo cho bản thân cũng lo cho đứa bé trong bụng chứ.__ Khánh My đau xót khi thấy Diễm My im lặng mãi như thế.

Nhưng My vẫn vậy, cô chỉ lắc đầu từ chối và nói “con muốn yên tĩnh”, rồi Khánh My đành rời khỏi phòng. Kể từ hôm ở biển về đây, My im lặng suốt, cô chỉ ngồi co rút trên giường, không nói cũng chẳng cười, hết ngồi thì tới nằm. Cô nằm như một bào thai co rút, thiếu sự an toàn và che chở. Cũng từ ngày hôm đó, Khánh không về nhà lần nào nữa. Có lẽ biện pháp tạm thời là lánh mặt, như vậy sẽ tốt cho cả hai.

- Con sẽ ra nước ngoài một thời gian, cũng có thể. . . Con sẽ không trở về nước nữa.__ Khánh trầm mặt nói

Khánh My không đồng ý nhưng Khởi Phong đã ngăn cản, Khởi Phong biết tâm trạng hiện giờ của Thiên Khánh ra sao nên ông đồng ý.

Mọi người tính đưa Thiên Khánh ra sân bay nhưng anh không đồng ý nên họ chỉ đưa anh ra xe, tới xe Khánh nói tạm biệt mọi người.

My đứng nép bên cửa sổ nhìn xuống, lòng cô đau như cắt. Cô không khóc đơn giản nước mắt cô đã khô, cô cũng không xuống cầu anh chỉ đành bất lực nhìn anh đi.

Anh nhìn lại nơi đây là cuối và trước khi lên xe anh nhìn lên phòng My và nói “tạm biệt” rồi đi.

”Anh đã không mang đến cho em niềm vui

Nên sẽ đi cùng với nỗi buồn xót xa

Anh sẽ mang kỷ niệm đẹp nhất với nhau ngày qua

Giữ trong tim thật sâu để nhớ suốt đời

Anh đã không mang đến cho em niềm vui

Nên sẽ thôi gặp em suốt cứ mơ về mỗi đêm

Anh sẽ không để em phải khóc, phải buồn nhiều thêm

Hãy quên anh và em hãy sống những ngày bình yên”

Zing Blog

37. Chương 37: Góc Nhỏ Trong Tim

Kết. . .Cạch

Tiếng đóng cửa, Khánh My đem đồ ăn bước ra khỏi phòng Diễm My, đã là ngày thứ 5 kể từ khi Khánh đi, suốt 5 ngày qua My chưa ăn gì cả, sức người bình thường không ăn, không uống chỉ 3 ngày đã không chịu được còn cô tới 5 ngày lận, rốt cuộc cô vì cố gì mà làm như z, vì chuyện gì mà hành hạ bản thân như vậy. Cũng từ ngày Khánh đi đó được coi như là lần cuối mà cô khóc. Thái độ của Diễm My làm cho Khánh My lo sợ, cô chẳng khác gì Khánh My lúc trước khi bà tận mắt chứng kiến Khởi Phong chết. Lúc ấy bà tuyệt vọng lắm, bà không khóc cũng không cười vì đơn giản là tận cùng của sự đau khổ là tê liệt, khiến người ta mất đi ý thức, mất đi cảm giác bình thường của một con người. Nhìn My như thế khiến bà nghĩ lại, liệu bà đúng hay sai khi chia rẽ tình cảm của con trai bà và My.

Khoảng trưa thì ông bà mời bác sĩ tâm lý đến khám cho Diễm My. Khám xong bác sĩ bước ra khỏi phòng xuống phòng khách báo cáo bệnh tình cho người nhà cô biết.

- Cô ấy bị một đả kích rất lớn nên đã bị trầm cảm, bệnh của cô ấy sẽ còn chuyển biến nữa và nó sẽ chuyển biến rất nhanh. Tôi khuyên người nhà nên đưa bệnh nhân vào bệnh viện để tiện theo dõi và điều trị, tránh bệnh từ trầm cảm sang . . . Tâm thần phân liệt.__ Bác sĩ nghiêm túc nói.

Nghe xong lời bác sĩ vừa nói Khánh My và Khởi Phong nhìn nhau. Ông bà không ngờ chuyện này lại làm bị đả kích nặng như thế. Nhưng nếu như đưa cô vào bệnh viện tâm thần để bác sĩ điều trị bệnh cô sẽ nặng hơn, thế nhưng ở nhà cũng không tốt

như thế bệnh của My sẽ không giảm. Cách nào cũng không được, vậy nên làm sao để giảm bệnh My đây.

Khánh My tự bà tiễn bác sĩ về rồi bước vào nhà thấy Khởi Phong suy tư tâm trạng rất xấu, bà cũng thế chẳng khác gì ông. Hiện ông bà chỉ được suy nghĩ vào buổi tối hôm nay kể từ bây giờ để ngày mai đưa cho bác sĩ một đáp án là nên cho My nhập viện điều trị hay ở nhà.

Đêm xuống là lúc con người cô đơn nhất và yếu đuối nhất. Với một người mang đầy tâm sự như My thì đêm là cơ hội để nỗi đau kia tái phát. Từng mảnh ký ức hiện về lần lượt trong đầu My làm cho vết thương kia toét ra. My nằm co rút như một đứa bé, không khóc cũng chẳng cười, không buồn cũng chẳng vui, chỉ biết im lặng chịu đựng nỗi đau, chịu đựng những mảnh ký ức đang hành hình trong cô. Ở đời ai biết trước được chữ ngờ, khi hạnh phúc sắp nằm trong tay thì trong phút chốc tan vào hư không. Nằm suy nghĩ miên man như thế, đau đớn như thế cho đến khi mệt mỏi và ngủ thiếp đi lúc nào không hay. Suốt 5 ngày nay cô luôn như thế, ngày thì ngồi co rút trên giường hay một góc phòng đêm thì nằm co rút như một bào thai trong bụng mẹ

Trong phòng ngủ của Khánh My và Khởi Phong. Khánh My ngồi trên bàn lật lại từng trang nhật ký của mình nhìn lại khoảng thời gian trước bà chẳng khác gì My bây giờ nhưng lúc ấy bà còn bạn bè và người thân giờ My cũng thế. Nhưng nói thật cú shock của My bây giờ chỉ là một ít của bà lúc trước. Nhìn My ở ngoài mạnh mẽ nhưng bên trong lại yếu ớt lại dễ dàng ngã gục như thế, bà nghĩ nên kêu Khánh về hay Không? Nên nói cho anh nghe hay không? Hay im lặng và âm thầm trị bệnh cho My. Có lẽ bà nên âm thầm trị bệnh cho My thôi nếu như My và Khánh có duyên thì ở một nơi nào đó, một ngày nào đó cả hai sẽ gặp lại nhau. Nếu chuyện đó xảy ra thì bà sẽ lên tiếng chứ không im lặng che giấu nữa, để làm điều đó, để đến lúc đó trước tiên cần trị bệnh cho My trước đã và bà cũng rút ra quyết định sau một hồi suy nghĩ.

Ngày hôm sau.

- Ông bà Dương cứ để con gái ông bà ở đây chúng tôi sẽ trị bệnh cho cô ấy khỏi trong thời gian sớm nhất.____
Bác sĩ nói.

Khởi Phong và Khánh My gật đầu, trước khi về Khánh My và Khởi Phong còn lên nhìn My lần cuối nhưng không thấy chuyển biến gì vẫn như cũ, vẫn ngồi co rút một góc phòng và im lặng. Thấy cô như vậy, Khánh My và Khởi Phong thở dài rồi đi về.

Tại phòng làm việc, một người con trai ngồi trên ghế sofa dựa lưng vào ghế, chân trái gác lên đùi phải, tay để lên vành ghế. Quay mặt ra sau, chỉ thấy được lưng anh. Từng ngón tay anh lần lượt gõ nhẹ xuống vành ghế. Đôi chân mày anh chau lại khi nghe tin My vào viện tâm thần vì trầm cảm nặng. Đồng thời tay anh cũng ngừng lại khi nghe tin đó. Trơ lý thông báo xong thì anh kêu lui ra. Trong phòng chỉ còn lại mình anh, anh không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế. Anh không ngờ Khánh lại quan trọng với My như thế nhưng không sao, Khánh đi rồi anh đã có cơ hội, đúng cơ hội vẫn nhiều miễn sao đừng cho Khánh biết chuyện này là được rồi.

My vào bệnh viện được ở trong căn phòng trắng xoá, ở đây chẳng có gì ngoài chiếc giường kia. Cô vẫn trầm lặng, ngồi co rút vào 1 góc phòng và gục đầu không nói gì. Bệnh tình của cô khiến bác sĩ lo lắng bởi hiện cô không những một mình mà còn đứa bé, người ta nói khi mang thai cần bổ sung nhiều chất dinh dưỡng ẹ và bé nhưng đã gần 1 tuần nay My không ăn gì rồi làm sao bổ sung được. Bác sĩ họ cũng chưa tìm ra nguyên nhân khiến My như vậy. Nhiều lần họ đến hỏi My nhưng My như thế im lặng không nói, họ đành về. Có lẽ tháo chuông chỉ có người buột chuông mới làm được thôi nhưng người buột chuông là ai vẫn chưa biết lần sao để tháo được.

Và chiều đó Tú Anh, Tuấn Nam đi vào thăm. Bước vào phòng thấy My, Tú Anh không kìm nổi đau thương mà bật khóc. Một Diễm My vui vẻ, hoạt bát, năng động của cô giờ vì chuyện gì mà thành ra nông nổi như thế này, vì ai kia chứ??? Cô với Tuấn Nam cũng hỏi cô rất nhiều nhưng cũng không được gì nên một mình cô lại ôn chuyện cũ đành kể cho My nghe về mọi thứ. Phản ứng của My cũng vẫn thế chẳng có tuyến triển gì cho lắm.

Lại một ngày nữa trôi qua, một ngày mới lại đến. Đến nay đã 6 ngày My không ăn gì rồi. Sức cô ngày một yếu đi và cô ốm đi trông thấy. Hôm nay “cố nhân” của cô đến thăm cô.

Cạch. . .

Tiếng cửa đóng lại, khi một người đàn ông bước vào phòng, anh khoảng 30t, dáng người cao ráo, khuôn mặt thanh tú và khôi ngô. Trên người, mặc một chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, mang giày tây. Vừa đóng cửa phòng lại, xoay người anh thấy My ngồi co rút trong góc phòng, thân người tiều tụy anh không ngừng thương xót. Bước đến chỗ My, anh khụy người xuống, vuốt nhẹ mái tóc dài đang che phủ mặt cô lên thì anh thấy gương mặt cô xanh xao hằn đi, làn môi trắng bệch không còn chút máu đỏ khiến anh đau lòng. Anh lấy tay nâng cằm cô lên, nhìn thật sâu vào đôi mắt cô thấy tận sâu trong lòng cô là nỗi đau thương và tuyệt vọng. Ngón tay thô ráp của anh đặt nhẹ lên làn môi khô của cô, anh lướt nhẹ trên môi cô, cảm giác khô ráp khiến anh không kìm được mà cắn lấy nó. Hành động của anh chẳng làm My thay đổi nhưng nếu cô biết thì sẽ rất bất ngờ đối với cô và anh bởi cô nghĩ đây là nụ hôn đầu của mình đến bây giờ cô vẫn không biết nụ hôn đầu của cô bị Khánh cướp mất rồi.

- Diễm My, Em nhìn anh. . . Em có nhận ra anh là ai không.____ Người đàn ông đó cất giọng. Như một mệnh lệnh cuối cùng My cũng nhìn anh, nhìn anh thật lâu đôi mắt cạ dày lên một lớp băng và nhẹ lắc đầu thay

câu trả lời không biết. Tuy cô không nhận ra anh nhưng thấy cô có phản ứng khác mấy ngày trước, anh cũng cảm thấy vui, có lẽ chỉ mình anh mới đem My về bình thường được.

- Được rồi, em không nhận ra anh cũng không sao miễn là em có phản ứng là được rồi. . . . Em ăn chút gì không, đã mấy bữa nay em không ăn gì rồi.__ Anh khẽ ôm My vào lòng, My vẫn thế không đẩy anh ra cũng không ôm anh lại.

Cô lại lắc đầu

- Em không ăn thì con em phải ăn, được rồi anh sẽ đi mua thức ăn cho em, nhưng trước tiên anh cần kêu bác sĩ đổi phòng cho em để chỉnh trang lại người trước đã.__ Anh đỡ cô dậy, mỉm cười ôn nhu với cô, hai tay định mặt cô, nói xong anh hôn lên trán cô rồi đi.

Hành động của anh làm cho My có cảm giác nhưng không phải về anh mà cảm giác của một con người khác mang đến cho cô, hiện tại đầu óc cô trống rỗng như một đứa bé nên không nhớ người đó là ai, cô biết được do trong tim cô vẫn còn một góc nhỏ chứa hình bóng người đó. Mà bây giờ cô không biết người đó tên gì và quan trọng như thế nào đối với cô.

Như lời anh nói, anh liền kêu bác sĩ chuyển phòng cho cô. Nhưng đây là bệnh viện tâm thần không phải là bệnh viện trị liệu bình thường, đương nhiên sẽ không có phòng tắm và mọi thứ như phòng vip ở bệnh viện bình thường. Người đàn ông đó gọi y tá, tắm rửa và thay đồ cho My, đồng thời chỉnh sửa tóc tai lại cho cô luôn. Tắm rửa, sửa sang hơn thì My trở về Diễm My xinh đẹp như trước có điều ốm hơn rất nhiều. Các y tá ai cũng lắc đầu đây là tình trạng đầu tiên họ mới thấy. Nhưng nhờ thế họ lại thấy được trai đẹp (=_ =). Họ cũng thấy tò mò tại sao người như My nhà giàu, bạn bè ai cũng đẹp, ai cũng tốt với cô vậy tại sao cô vào đây. Chuyện của My đang là chủ đề nóng của các y tá trẻ trong bệnh viện. Để được lòng trai đẹp đương nhiên phải đối xử tốt với người mà họ thương để ghi điểm trong mắt họ nên các y tá nào cũng đối xử tốt với My. Ngày qua ngày My không còn ngồi co rút hay nằm co rút trên giường nữa mà ngồi trên ghế ngắm bông hoa mà người đàn ông kia đã đem vào cho cô.

- Diễm My, em có nhận ra anh là ai không??_ Người đàn ông đó đến bệnh viện đều đặn thăm cô, mỗi lần thấy tình trạng cô cải thiện tình hình thì anh hỏi câu ấy.

Nhưng hôm nay chẳng khác mọi khi anh chỉ nhận được cái lắc đầu của My. Thật sự đầu My giờ như một tờ giấy trắng không nhớ gì cả nhưng đối với anh thấy cô chịu ăn chịu uống và phản ứng thay câu trả lời là tốt rồi. Tuy cô không nhận ra anh nhưng anh chẳng buồn mà lại vui, anh khẽ cười, vuốt nhẹ tóc cô bảo.

- Anh là Hữu Thiện, nhớ anh tên là Hữu Thiện.

Anh nhấn mạnh tên mình, My nghe rất rõ nên cô gật đầu. Và thế là Thiện anh ở lại chơi với cô một chút, mỗi lần tới anh liền mua hoa cho My vì không biết My thích hoa nào nên mỗi ngày anh mua loài hoa trưng trong phòng, để khi buồn cô có thể ngắm nó.

Anh dẫn My đi dạo trong xung quanh bệnh viện. My nhìn xung quanh, chỉ nhìn không nói, thấy những bệnh nhân khác chơi đùa mắt cô, ánh lên vẻ buồn. Thiện nhận ra được điều đó anh liền nói.

- Diễm My có phải em ở trong đây rất buồn đúng không.

My gật, gật đầu

- Vậy 2 ngày nữa anh sẽ rước em về nhà anh ở một thời gian được chứ.__ Thiện thấy cô như vậy anh đã xót nhưng anh còn không yên tâm hơn khi để cô ở đây mãi như thế.

Anh đã định rồi, anh sẽ âm thầm rước cô về nhà rồi nhờ bác sĩ tâm lý điều trị dần dần cho cô. Mọi thứ giờ đã xong chỉ cần cô đồng ý nữa thôi là xong.

My nhìn anh một hồi rồi cũng gật đầu, anh mỉm cười ôm cô vào lòng hôn nhẹ lên tóc cô một cái.

Ngày đi, đêm đến, hôm nay là ngày rằm nên trăng rất tròn và đẹp nhưng gương mặt của người con gái đang ngủ trên giường kia. Trong giấc mơ cô lại những ký ức vừa qua đối với cô.

“Cô là ai? Làm gì đến nhà dì tôi với bộ dạng lấm lố”

“Nghe em nói vậy làm tôi hứng thú, không biết người anh của em như thế nào mà dạy đứa con gái ngỗ nghịch như em, tôi thật sự rất tò mò về anh của em”

“Viên đá trong mặt trăng là em, còn ở ngoài mặt trăng là anh, dù thế nào, dù ra sao anh vẫn luôn bảo vệ em, luôn bên em những lúc em khó khăn nhất, lúc em cần anh nhất”

“leo lên đi anh công em về”

“Anh biết em giả vờ rất giỏi, đừng khóc nữa, anh ở đây mà”. . .

Từng mảnh ký ức của người con trai mà cô yêu nhất lần hiện về trong đầu cô, đồng thời nỗi đau hiện về trong tim cô. Dù hiện giờ cô vẫn là một kẻ mất trí nhưng trái tim cô không mất trí, cả người cô đầu chỉ có trái tim cô là sáng suốt nhất, trong tim cô bấy lâu nay vẫn luôn có anh.

Giấc mơ kí ức hiện về và dần giấc mơ ấy làm My tỉnh giấc khi tỉnh miệng cô không ngừng gọi tên người đó.

- Thiên Khánh, Thiên Khánh. . . Thiên Khánh là ai??? Thiên Khánh là ai???_ Dù gọi tên, dù nghe được tiếng nói nhưng trong ký ức cô, hình ảnh của Thiên Khánh rất mờ.

Tuy mờ ảo nhưng dù sao My cũng đã cất tiếng nói.

Sáng.

My dậy rất sớm, cô ngồi chờ Thiên như thường ngày, cô chóng tay ngồi nhìn bông hoa đã héo trong bình. Cô nhìn hoài nhìn hoài như thế mãi, thật ra giấc mơ đêm qua cho đến sáng cô đã quên mất. Mặc dù vậy nhưng nhìn cách cô đang ngắm hoa cho thấy tâm trạng cô hôm nay rất tốt. Cô đang ngắm hoa héo thì y tá mở cửa ra, hình như có người đến thăm cô. Lại là một người đàn ông, dáng vẻ, ngoại cũng đẹp như Thiên. Anh nhìn thấy cô lúc đầu chẳng khác gì Thiên cũng rất bất ngờ khi thấy vậy. Chợt chân mày anh chau lại, cảm giác thống khổ lại tìm đến anh. Anh đi đến chỗ My.

- Diễm My! Tại sao em lại ra nông nổi như thế này.

Nghe giọng anh, My liền quay lại, thấy anh mắt cô trợn lên, cô liền đứng dậy lùi bước, lùi bước cho đến khi đụng vào tường, cô ngồi xuống tay vịn lấy tai của mình

- Mấy người là ai, tôi không biết mấy người? Tôi không biết? Đừng chạm vào tôi, đừng. Thiên Khánh cứu em, cứu em với Thiên Khánh.

Trong vô thức cô chợt gọi tên anh, đến cuối cùng người quan trọng nhất với cô là người có duyên không nợ Thiên Khánh ấy.

Đúng lúc Thiên vừa vào, anh vội đặt bó hoa xuống giường chạy đến chỗ My, thấy anh người mà hay đến thăm cô, cô liền ôm lấy anh, đút đầu vào ngực anh mà trốn. Thấy người đàn ông kia Thiên nhủ mi, anh cất giọng lạnh lùng đầy chế giễu nói

- Lại là cậu, chẳng lẽ cậu gây ra cho My mọi chuyện như thế vẫn chưa đủ sao. . . Cậu lấy tóc của My và Khánh đi xét nghiệm rồi gửi bằng ADN đến mẹ My, giờ My và Khánh là anh em ruột, họ không thành với nhau rồi có phải cậu thấy vui lắm không. Nhưng sẵn đây tôi nói cho cậu biết, dù cậu dở bao nhiêu thủ đoạn nữa thì cậu mãi mãi không có được My đâu, vẫn còn có tôi._ Một lời nói kiêu quyết lạnh lùng khiến người ta nghe rất rõ không những lời nói mà nghĩa của nó.

Thì ra mọi người làm ra mọi chuyện là anh, Minh Vương. Vậy tức là người đàn ông ngồi trên ghế sofa trong phòng làm việc hôm đó cũng là anh. Nếu My biết chuyện này rồi, thì sau này sẽ đối xử như thế nào với anh đây. Ăn miếng trả miếng cũng phải thôi, nhưng mẹ anh là người phá gia đình cô trước, là người khiến cho cô trở thành một Diễm My đầy hận thù. . . Và còn rất nhiều việc khác mà bà gây ra cho My. Có thể nói việc bà phá vỡ gia đình cô đã là bi kịch gây ra cho cô, còn bây giờ khi nói cô và Khánh là anh em ruột là bi kịch thứ hai của cô.

Ngoài Khánh ra thì chắc chỉ có Thiên là người xứng với My, cũng chỉ có anh là người thứ hai mang cho My hạnh phúc, vâng chắc là như thế. Vương chau mày nhìn Thiên. Một lúc, thật lâu anh sao anh mới cất tiếng đáp lại nhưng anh chỉ nói “cậu nói gì tôi không hiểu”. Không biết là anh không hiểu hay cố tình không hiểu. Hình như Thiên đã mất thiện cảm với anh ngay từ phút này và lần đầu tiên gặp anh trong bệnh viện, lúc

anh gây tai nạn cho My, lúc ấy gặp anh, Thiện không ghét cũng chẳng thích nhưng giờ thì có lẽ là chẳng có thiện cảm gì rồi.

Thiện không đáp lại lời của Vương, anh chỉ đỡ My đứng dậy rồi nói My điều gì đó, anh xem như không có sự hiện diện của Vương. Và anh dọn dẹp đồ, thu xếp đồ đạc My như thể sắp dẫn My đi đâu đó. Vương thấy mình ở đây cũng không được gì nên anh âm thầm rời đi. Thiện dù sao cũng là thành viên của bộ tứ đại tài phiệt nên anh nói là làm. Anh nói đưa My ra khỏi bệnh viện về sống với anh là sự thật, hôm nay anh chỉ muốn thăm My ngày mai hãy làm nhưng vì thấy Vương làm My hoảng loạn nên anh làm giầy ngay ngày hôm nay.

Sau khi làm thủ tục xuất viện thì Thiện đưa My về biệt thự riêng của anh. Dù là biệt thự riêng nhưng nơi đây khá sang trang như nhà chính anh đang ở. Cũng có người làm và quản gia. Trước có hồ bơi sau có khu vườn, bên hông nhà, gần hồ bơi có cả khu vườn đá, nhìn rất hiện đại và sang trọng. Hình như ngôi nhà này do chính anh thiết kế và xây nên. Nói chung nơi đây, trong lành, tránh xa sự ồn ào của xe cộ, là một nơi cực kì thanh tĩnh để trị bệnh và phục hồi trí nhớ cho My.

Anh dẫn My vào nhà, đứng giữa nhà nhìn mọi thứ từng gốc độ trong ngôi nhà, My như tưởng mình đang đứng trong thế giới cổ tích, không phải thế giới cổ tích ngày xưa có bà tiên, vua chúa mà là cổ tích thời hiện đại. Hiện tại cô đang đứng trong lâu đài của một hoàng tử, chàng hoàng tử đó chính là Thiện. Người đã chăm sóc cô mấy ngày nay.

Thấy cô đưa cặp mắt trẻ con nhìn từng nơi trong nhà anh, anh phì cười, vuốt nhẹ tóc cô hỏi: “em có muốn ở lại đây với anh không?” Thì cô gật đầu. Câu trả lời của cô làm anh rất vui, mỉm cười hôn nhẹ lên tóc cô. Và ôm cô vào lòng. Nhìn cô đáng yêu như một đứa bé như thế này, anh thật sự rất muốn ít, muốn cô giống như thế này mãi. Mãi mãi là một đứa trẻ ngây thơ không hận thù, muộn phiền nhưng sự thật vĩnh viễn không bao giờ xoá bỏ và sự thật ấy luôn đi theo cô bất cứ lúc nào, bất cứ nơi đâu, sự thật đó chính là đứa bé trong bụng cô. Anh kêu người làm dẫn cô lên phòng, dọn dẹp đồ cho cô và tắm rửa cho cô. Đến chiều thì anh gọi bác sĩ đến, không những lo cho tâm lý của cô mà còn lo cho sức khoẻ cả đứa bé.

. . .

Trong một căn phòng làm việc, người đàn ông* ngồi trên ghế sofa, tay anh đang cầm một ly rượu vang đỏ, màu đỏ trong ly len lõi chiếu vào mắt anh, ánh lên một màu đỏ của quỷ dữ, bất chợt cánh cửa phòng mở ra, một dáng người cao to bước vào. Người đó thấy anh liền ra phép chào

- Chủ nhân, có gì sai bảo __ Cả người đó cũng lạnh lùng như người đàn ông ngồi trên sofa kia.

Màu đỏ rượu vang đang sóng sánh trong ly chợt dừng lại. Đôi chân thon dài đang gác chéo lên nhau, chợt đặt xuống, bước tới bên cửa sổ, đôi mắt xanh thăm tựa như biển đêm nhìn không gian rộng lớn của thành phố lên đèn kia rồi cất giọng lạnh giá nói.

- Chặn tất cả những cuộc gọi từ Việt Nam sang Mỹ của những ai muốn nói chuyện My cho Kelvin biết.

Con người cao to đang quỳ dưới đất đó ngẩng lên vì bất ngờ nhưng không lâu sau anh cất tiếng: “dạ, chủ nhân” rồi lui ra.

Khi cánh cửa vừa khép lại thì một ý nghĩ ích kỷ hiện ra trong bóng đêm.

Không thể cho Kelvin biết được chuyện này, khó khăn lắm mình mới làm Kelvin rời khỏi nơi đây, tránh xa My ra. Nếu Kelvin trở về thì mọi chuyện mình làm sẽ trở thành công không. Vì thế, không thể như thế được. Mình sẽ dẹp những ai cản đường mình hoặc giành My với mình bằng mọi cách, kể cả giết.

Rắc. . . Rắc. . . Xoảng. . .

Người đàn ông bóp nát ly rượu trong tay. Từng mảnh vụn thủy tinh rơi xuống sàn, theo đó là màu đỏ của rượu.

*người đàn ông ngồi trên sofa: dù biết người đó là Minh Vương nhưng chưa khẳng định có đúng là anh ấy không nên mình phải dùng cách gọi này cho hợp.

Zing Blog

38. Chương 38; Ký Ưc Hoa Giọt Tuyết

Vào những ngày lạnh giá, từ đông sắp chuyển sang xuân. Thì nơi đây, tại thủ đô Paris của Pháp một nơi lạnh giá chẳng khác nào ở Bắc Cực.

Những bông tuyết trắng xoá trên trời không ngừng rơi xuống, ngày nào cũng thế, sau những trận mưa tuyết là những núi tuyết trắng xóa lấp đầy tất cả những thứ trên mặt đất, làm cho tất cả lạnh giá như lòng người ngấm nó như bây giờ. Từng bông tuyết mang ký ức của 18 năm về trước.

Trên con đường đông đúc của thủ đô Paris của Pháp, vào những ngày cuối đông, sắp chuyển sang xuân thì vào những ngày này trời lạnh đi rất nhiều, dù ngoài đường những trận tuyết ngừng rơi nhưng giao thông vẫn bị ùng tắc, cũng ở một con đường kia xe cộ vẫn qua lại nhưng ít người đi, ven đường có một cô bé 5t, đôi mắt trong veo như viên pha lê, sóng mũi cao, đôi môi anh đào chúm chím đang nhợt nhạt đi vì lạnh, gương mặt tròn trĩnh như vầng trăng tròn trong đêm trăng rằm cũng trắng đi rất nhiều vì ở ngoài trời lạnh đã lâu, nhìn tình hình dường như cô bé lạc mất cha mẹ, không biết đi đâu để tìm cha mẹ nên cô bé ngồi ở đây chờ. Một chiếc xe mercedes chạy ngang, cậu bé 12t ngồi trong xe thấy liền bảo tài xế dừng xe lại. Xe dừng, cậu bé được người mở cửa bước xuống và đi đến chỗ cô bé, ngồi xuống trước mặt cô bé. Cô bé thấy cậu bé chớp chớp cặp mắt to tròn nhìn. Còn cậu bé cũng chớp chớp mắt nhìn cô bé. 2 cô cậu nhìn nhau hồi lâu, cậu bé thôi đùa và cất tiếng hỏi.

- Em lạc đường, nhà em ở đâu anh đưa em về._ Một câu tỏ sức ga lăng với cô bé cách cậu 7t.

Cô bé nghe lời vừa rồi của anh, mắt chợt sáng lên. Cô bé liền mừng rỡ nhưng không lâu sau mắt buồn xuống, lắc đầu đáp

- Em không nhớ đường về nhà, em chỉ biết lạc cha mẹ trong công viên rồi em đi lạc ra tới đây._ Cô bé ủ rũ chống tay lên cằm, chủ mỗ buồn bã nói.

Cậu bé dường như đã thích cô nhóc này từ lúc nhìn thoáng qua nên đã giúp thì giúp tới cùng. Cậu bé dẫn cô bé đi dọc đường về phía công viên, đoạn đường từ chỗ của 2 cô cậu đến công viên khá xa mà họ đi bộ, cộng thêm việc cô bé ở ngoài lạnh khá lâu nên sức khỏe cô bé kém đi, đang đi cả người cô bé bắt chợt ngã xuống, cậu bé đỡ cô nhóc đứng dậy, phủi những bông tuyết trên người cô bé xuống.

- Nhóc con leo lên đi, anh công em về._ Cậu bé xoay người khom người, hạ thấp xuống và nói.

Cô bé ngạc nhiên, chớp chớp mắt nhìn cậu bé hồi lâu rồi gật đầu và leo lên. Cậu bé công cô bé đi quãng đường khá xa, cuối cùng họ cũng đến công viên. Ở công viên cha mẹ và người thân cô bé, đang cuốn cuốn lên tìm cô bé. Thấy người thân cậu bé thả cô bé xuống, cô bé liền chạy tới chỗ người thân mình. Cậu nhóc thấy cô nhóc cũng gặp lại người thân cậu cũng vui và cậu xoay người đi thì cô bé gọi “anh ơi” cậu liền dừng lại và xoay qua. Cô bé chạy tới trước mặt cậu đặt bông hoa trong tay cậu nói “tặng anh” hôn vào má anh rồi đi. Đợi cô bé đi lúc sau cậu bé mới hoàn hồn, cậu bé mỉm cười nhìn bông hoa mà cô bé tặng anh đó là một bông hoa màu trắng với 3 cánh hoa nhỏ màu xanh ở giữa được bao bên ngoài bởi 3 cánh hoa lớn hơn, tạo thành hình ống, 2 hoặc 3 lá dài và hẹp có màu xanh đậm.”

Bao lâu anh vẫn tìm cô bé đó nhưng không biết ở đâu. Đến nay, anh mới biết bông hoa mà cô bé tặng anh lúc đó tên là hoa giọt tuyết hay còn 2 tên khác là xuyên tuyết hoặc ngọc tuyết.

Cũng một ký ức về hoa giọt tuyết đó nhưng nó lại hiện về trong giấc mơ của một cô gái, cô gái đó chính là Diễm My. Nhờ việc mất đi tất cả ý thức và trí nhớ mà cô có thể nhớ lại một chuyện rất quan trọng với cô mà suốt 18 năm qua cô lại lãng quên nó. Nhưng cô tỉnh táo nhớ lại làm gì, tìm người con trai giúp cô lúc đó là gì khi tạo hoá trở trêu, sắp đặt cô và anh vào trò chơi định mệnh này, một trò chơi chẳng ai mong muốn có nó, bởi tỉ lệ thắng rất ít mà tỉ lệ thua thì nhiều.

Ở Pháp trong một khách sạn hoàng gia, người đàn ông tuần tú có khi chất bất phàn đang đứng bên cửa sổ, đôi mắt tựa như mặt hồ mùa đông, lạnh, trầm và cô đơn, anh đang miên man nhớ lại quá khứ đẹp kia thì bất chợt chiếc điện thoại kêu lên, cắt ngang sự hồi tưởng ấy. Anh cầm điện thoại lên, là số ở Việt Nam điện qua, anh nghe máy. Trong điện thoại, là giọng của một người đàn ông, tuổi cỡ anh, nói cho anh nghe những

chuyện của My xảy ra ở Việt Nam khi anh. Đôi chân mày anh tuấn chau lại khi nghe hết mọi chuyện. Anh cũng không ngờ mọi chuyện lại xảy ra như thế, anh rất tin tưởng My là một người con gái mạnh mẽ nhưng không nghĩ My lại trở nên như thế. Với tình hình này anh phải về nước thôi.

Có nghĩ người đàn ông kia cũng không ngờ là Khánh qua Pháp chứ không phải Mỹ (cái định mệnh) nên việc liên lạc từ Việt Nam đến Khánh vẫn là bình thường, vì thế nghe tin My xảy ra như vậy sớm muộn gì cũng sẽ về nước tìm My. Nhưng trước tiên, Khánh cần điều tra một số việc.

...

Tiếng giày tây của nam vang lên từng bậc thang trong ngôi nhà. Bước chân đi đến trước cửa phòng My, dừng lại. Một bàn tay thô cằn đặt tay nắm vào và xoay nhẹ nó thì cánh cửa liền mở ra. Bước vào căn phòng đầy xa hoa và tráng lệ với phong cách hiện đại. Trong căn phòng, tràn ngập những bức ảnh bằng tranh vẽ màu chì. Nhưng trong giấy đa số toàn là ảnh của một loài hoa.

Tiếng bước chân đến sát bên chỗ My, bàn tay của người đàn ông nhẹ đặt lên 2 vai cô, nhưng My không chú ý bởi cô đang vẽ. Người đàn ông, khom người đưa má áp gần má My, khẽ hỏi.

- Diễm My, em đang vẽ gì vậy.

Đôi mắt người đàn ông hướng vào những bức tranh trên bàn, do quá say mê vẽ nên My không trả lời câu hỏi của anh. Anh đưa tay, lấy sắp giấy mà cô đã vẽ trên bàn lên xem từng tấm, đó đều là hoa, những bức trang mang hình ảnh từng kiểu dáng của hoa xuyên tuyết (giọt tuyết). Nhìn vào những bức ảnh này bạn sẽ không ngờ rằng, chủ nhân vẽ nên những bức ảnh này là người mất trí, nói rõ hơn là một bệnh nhân tâm thần phân liệt. Bức ảnh vẽ rất kĩ và rất chi tiết, rất đẹp như một kiệt tác nhỏ của họa sĩ gia nổi tiếng picaso. Tất cả bức tranh mà My vẽ đó, đều là một loài hoa.

- My, em thích hoa này sao?__ Anh hỏi cô, cô gật gật đầu nhưng không nói. Người đàn ông hỏi My đó không ai xa lạ chính là Thiện.

Thiện tiếp tục xem tranh My vẽ, chợt bàn tay anh dừng lại khi thấy một bức tranh, đây là bức tranh khác nhất trong đây. Không phải hoa mà là người đàn ông, một gương mặt tuấn tú, thanh trầm và lãnh đạm thu hút người khác qua từng đường nét trên gương mặt.

- My, đây là ai? Có phải em vẽ anh đúng không?__ Thiện dù đã biết kết quả nhưng anh vẫn hỏi, anh cũng không biết lý do vì sao anh lại hỏi vậy.

Nghe câu hỏi của anh My liền chu mỏ lắc đầu.

- Không phải, không phải là Khánh, là Khánh.__ My như một đứa trẻ mới biết nói, bập bẹ chỉ tay vào gương mặt đàn ông trong tranh.

Nghe cô trả lời vậy trong lòng anh có 2 nghi ngờ, anh liền lấy điện thoại ra mở hình lần lượt từng người quen của My, anh hỏi cô từng người từng người qua tấm hình nhưng cô không nhớ không nhớ ai hết. Như thế anh cũng đã hiểu vị trí của Khánh trong lòng My như thế nào. Dù cô giờ là một nhân mất đi tất cả trí nhớ nhưng riêng duy nhất một người cô vẫn mãi nhớ, một người khiến suốt cả cuộc đời này cô không bao giờ quên. Việc làm của My khiến Thiện có một chút buồn, khi điện thoại tới tấm hình khác thì My liền nhận ra bằng 2 chữ “anh Quân” mà thoát ra từ miệng cô.

Thiện ngạc nhiên, anh liền hỏi cô người trong tấm hình tiếp theo thì My trả lời “là anh Thiện”. Thiện mừng rỡ ôm lấy, vậy là My đã phục hồi dần rồi nếu vậy, anh nhất định sẽ dẫn cô ra ngoài, tiếp xúc với môi trường thật mong có thể phần nào cải thiện bệnh tình của My.

Vài ngày sau Khánh về nước, nghe rõ chuyện My hơn, anh liền tức tấp đến bệnh viện nhưng khi đến thì không thấy My đâu. Hỏi bác sĩ thì bác sĩ giữa bí mật vì Thiện đã dặn trước làm anh trở về công không. Rồi anh kêu người tìm My ở khắp nơi, anh đã điều tra kĩ ở Pháp là lúc trước vì cú shock gia đình bị tan vỡ nên My không chịu đựng đã vào viện thời gian. Lúc ấy Quân đã kêu một bác sĩ tâm lý bệnh Mỹ qua trị bệnh cho My. Hôm nay Khánh cũng dẫn người đó về đây. Mong là trị khỏi bệnh cho My nhưng lại không thấy My đâu nên việc đầu tiên là anh phải tìm được My.

Không chỉ sai mọi người mà Khánh cũng đích thân tìm My, anh lách xe qua từng nơi trong thành phố mà My hay đến cũng không thấy My. Điều khó khăn tìm My ở đây là khi anh hỏi bác sĩ ở bệnh viện thì bác sĩ chỉ nói “xin lỗi tôi không thể tiết lộ chuyện riêng của bệnh nhân” nên anh cứ nghĩ My đã bỏ trốn.

Anh là vậy, ngày thường rất thông minh nhưng những chuyện liên quan đến My thì anh giống như một thằng khờ, chẳng nghĩ ra được điều gì cả.

- My à em đứng ở đây, đợi anh một chút, anh sẽ quay lại ngay. Nhớ không được đi đâu. __ Thiện dặn dò My, rồi anh ra một góc nói chuyện điện thoại, bỏ My đứng một mình.

My như một đứa trẻ, dáo giác nhìn nơi đây. Vô tình cô thấy một cô gái cầm bó hoa lilly trắng cô tưởng là hoa xuyến tuyết nên đuổi theo. Cô băng qua đường một cách không nhìn xe.

Khánh vừa lách, vừa điện thoại hỏi thăm từng người đã tìm được My chưa, lo điện thoại nên anh không nhìn đường xe anh chạy thẳng và đâm vào người con gái đang qua đường. Anh liền thắng xe lại khi vừa đâm cô gái, anh vội bước xuống xe chạy tới. Thiện từ xa đang nói chuyện điện thoại dừng lại, anh chạy tới hiện trường. Khánh và Thiện gặp nhau, điều khiến Khánh bất ngờ là người anh đụng My. Không nói gì thêm lời nào, anh vội bế My lên lách xe vào bệnh viện.

Tới bệnh viện My liền vào phòng cấp cứu, còn Khánh và Thiện ở ngoài chờ. Trong thời gian chờ đợi thì Thiện đã kể Khánh nghe tất cả. Khánh tự cười bản thân, tại sao anh lại không nhận ra điều này sớm hơn, nếu My trốn viện thì nhất định bệnh viện sẽ tìm My và thông báo cho cha mẹ anh, còn này thì ngược lại, My đã được xuất viện nên bệnh viện không tìm My, xảy ra chuyện vừa rồi anh nhận ra, dường như, anh không còn là Thiên Khánh nữa.

Không lâu sau bác sĩ trong phòng cấp cứu đi ra thông báo My không có gì nguy hiểm chỉ là xây xát nhẹ, rất may lúc này Khánh chạy xe với tốc độ chậm không nhanh lắm.

Thấy có Khánh rồi nên Thiện lẳng lặng rút lui.

...

Nhân lúc My còn bất tỉnh, Khánh đưa My về nhà riêng của anh và kêu bác sĩ Mark , bác sĩ theo dõi điều trị bệnh của My đến. Vì đây là lúc dễ xâm nhập vào tìm thức của My nhất mà không dùng tới cách thôi miên.

Khánh ra ngoài, tiếp tục đợi, để bác sĩ Mark ở trong khám bệnh cho My. Bác sĩ Mark là một người trẻ tuổi nhưng rất có tài, anh năm nay mới 29t còn rất trẻ mà đã tài giỏi như thế.

Khoảng 1h sau bác sĩ Mark từ phòng My bước ra, xuống phòng khách ngồi đối diện với anh, thông báo bệnh tình của My cho anh biết.

- Dù hiện giờ Selena vẫn như thế nhưng cho thấy bệnh tình cô ấy đã cải thiện đi rất nhiều. Tôi vừa xâm nhập vào tư duy cô ấy. Trong tìm thức của cô ấy là những hình ảnh hạnh phúc không còn những hình ảnh hận thù và đau khổ như trước kia. Nhưng có một điều đặc biệt, tất cả những hình ảnh hạnh phúc ấy đều chưa hình ảnh của một người đàn ông, tôi nghĩ người đó là nguyên nhân cô ấy bệnh nặng như thế. Có lẽ là chỉ duy nhất người đàn ông đó mới trị hết bệnh cho cô ấy.

Rồi bác sĩ nói tiếp

- Tôi nghĩ, người đàn ông đó chính là anh Kelvin. Tôi không biết vì sao cô ấy lại bị shock và bệnh trở lại nhưng tôi biết, anh là người rất quan trọng với cô ấy. Muốn trị hết bệnh cho cô ấy anh nên tạo lập cho cô ấy một cảm giác an toàn, tránh xa những hận thù và muộn phiền để bệnh cô ấy mau khỏi. Nói chung bệnh của cô ấy hết hay không đều tùy thuộc vào anh Kelvin. __ Dứt lời, bác sĩ Mark đứng dậy và đi, Khánh kêu người tiễn bác sĩ Mark.

Bác sĩ Mark vừa đi, Khánh liền trầm tư vài phút rồi anh lên phòng My. Đúng lúc, My vừa tỉnh, thấy anh bước vào cô liền ngồi bật dậy, lùi về sau co rút lại sợ sệt. Khánh hoàn toàn bất ngờ khi thấy My như thế, dù anh đã nghe nhưng lại không nghĩ cô như thế.

Anh đi đến bên giường, ngồi xuống, thấy anh ngồi trước mặt cô, My càng sợ hơn.

Một cảm giác xót xa hiện lên trong lòng.

My bây giờ hoàn toàn như một đứa trẻ, không nhận ra anh dù ngày hôm qua cô vừa nhận ra anh trong bức chân dung. Để lấy được cảm giác thân quen và an toàn trước tiên Khánh cần tạo lập lại tất cả, cần để cô nhận ra anh.

- Diễm My, anh là Thiên Khánh đây, em nhận ra anh chứ.

Zing Blog

39. Chương 39: Phục Hồi

2 chữ Thiên Khánh hiện lên trong đầu My, những hình ảnh của quá khứ lặp đi lặp lại trong đầu My, My ôm đầu đầy đau đớn. Từng mảnh ghép về người đàn ông dần ráp lại đầy đủ hoàn thiện hình ảnh một người đàn ông trong đầu cô. Không còn những hình ảnh mơ hồ, mờ mờ ảo ảo như trước kia nữa.

Thấy My ôm đầu đầy đau đớn, Khánh ôm My vào lòng.

- Em không nhận ra anh cũng không sao? Nhớ không được thì đừng ép bản thân. Rồi em cũng sẽ nhận ra anh là ai. _ Khánh xót xa khi thấy My như vậy.

Dù anh rất muốn My quên hết đi mọi chuyện trong quá khứ đau thương nhưng không phải bằng cách này. Dù nó rất hiệu quả nhưng cứ như thế thì anh sẽ mất My mãi mãi.

My vừa mới tỉnh dậy không lâu thì đã ngủ trong lòng Khánh một cách ngon lành như một đứa trẻ sơ sinh.

Nhìn người con gái đang ngủ trong lòng bất giác trong đầu Khánh hiện ra những câu “nếu”. Nếu anh và My chưa từng gặp nhau thì giờ đây có lẽ cả 2 sẽ hạnh phúc với cuộc sống hiện tại của mình. Nếu dì anh không phá hoại hạnh phúc gia đình My thì My không phải là người sống mà lòng mang đầy thù hận. Nếu anh và My không phải anh em ruột thì anh nhất định sẽ lấy My làm vợ và cho My những tháng ngày hạnh phúc. . .

. . .

Thời gian cứ thắm thoát lại trôi, mới đây cũng đã được 1 tuần. Trong một tuần qua Khánh và bác sĩ Mark đã cố gắng tận lực điều trị cho My, họ gấp rút bởi bụng My ngày một lớn và không che được nữa. Cũng nhờ thể tình trạng My hồi phục dần.

Việc Khánh về nước chưa ai biết cả trừ Thiện. Và việc Khánh âm thầm trị bệnh cho My cũng vậy. Không ai làm phiền, quấy rối nên My có thể yên tĩnh dưỡng bệnh. Lâu lâu thì có Thiện qua thăm nhưng nhìn tình hình cô chẳng nhớ ra ai.

Việc anh về nước âm thầm như thế làm anh bận thêm, ngày thường anh vẫn làm việc nhưng không phải ở tập đoàn GK ở Việt Nam mà ở tập đoàn chính của nó bên Mỹ, đi đi về về liên tiếp như thế. Cách 2 ngày anh về nước và hôm nay là ngày anh về nhưng 3h chiều anh mới về, anh đi chỉ có mình My ở nhà cùng với người làm, lâu lâu bác sĩ Mark qua xem bệnh tình cô.

Qua một tuần trị bệnh My không còn im lặng và trầm cảm nữa mà tính tình cải thiện hơn, hoạt bát hơn, năng động hơn nói chung là như một đứa trẻ lên 3. My chạy khắp nhà tới nơi này đến nơi khác để quậy phá, có Khánh ở nhà My không dám lên phòng anh nhưng hôm nay thì khác. Cô lén mở cửa bước vào, cô lấy những đồ để trên bàn làm việc của Khánh mà chơi, hết đồ trên bàn tới ngăn tủ, cô mở ngăn tủ ra xem từng món vô tình cô thấy một hộp nhạc, cô mở hộp nhạc ra, hộp nhạc vang lên tiếng nhạc buồn và da diết khiến khơi dậy bao nhiêu cảm xúc trong lòng.

“Umm đây là bài gì mà sao nghe hay nhưng buồn quá vậy Tú Anh”

“Là Spring time”

Hộp nhạc đó, lúc trước cô đã nghe được ở phòng làm việc của Khánh mà vô tình cô nghe được, lúc ấy Tú Anh đi vào, cô đã hỏi thì Tú Anh đáp như thế.

Đầu cô dần hiện về những hình ảnh trước kia.

“Em biết tôi ghét nhất là loại con gái nào không?... Là loại người con gái lạnh chanh hay lo chuyện bao đồng như. . .”

” Cô sẽ phải hối hận về những việc làm trả thù của mình”

“Chẳng lẽ em không hối hận khi đánh đổi tất cả để trả thù thôi sao”

“My, là sự thật. . . Cháu và Thiên Khánh là anh em ruột”

Từng mảnh, từng mảnh ký ức trở về ráp lại thành những hình ảnh rõ ràng không còn mơ hồ như trước nữa.

Chiếc hộp nhạc rơi xuống đất mang một tiếng đổ vỡ lớn, theo đó là dáng người con gái cũng ngất đi nằm dưới đất.

Đúng lúc Khánh vừa về, hôm nay anh về sớm hơn mọi khi. Anh vừa mở cửa ra thấy My nằm trên sàn anh liền tức bẻ My lên, đưa cô về phòng và gọi bác sĩ Mark đến.

Bác sĩ Mark từng nói, bệnh tâm thần phân liệt như bệnh mất trí nhớ nhưng có một điểm khác là người bị bệnh tâm thần phân liệt có nhiều lúc không điều khiển được hành vi của mình, khi họ làm xong việc gì đó thì không còn nhớ mình đã từng làm gì nữa nếu muốn họ nhớ trừ khi là trị hết bệnh.

. . .

Đến tối thì My tỉnh dậy, nằm trên giường cô nhẹ mở mắt, nhìn lên trần nhà tối om và mọi thứ xung quanh căn phòng. Một nơi hoàn toàn xa lạ nhưng mang lại cho cô cảm giác ấm áp.

Cô ngồi dậy, bước xuống giường, đi đến công tắc đèn, bật đèn lên bước tới tủ đồ. Mở ra, thấy đồ trong tủ hoàn toàn khác xa với đồ ở nhà cô, đa số toàn là đầm bầu. Nhìn tủ đồ với những chiếc áo đầm màu sắc khác nhau My nhin không được phì cười. Cô lấy một chiếc đầm trắng viền xanh ra, đóng cửa tủ lại và vào phòng tắm. Khoảng 15 phút sau thì cô bước ra, đi tới bàn trang điểm, ngồi xuống lao khô tóc. Trước gương cô thấy mình thay đổi hẳn đi, người tròn hơn trước và đặc biệt đã thấy bụng Cô lấy tay đặt nhẹ lên bụng mình khẽ mỉm cười.

Sau khi lau khô tóc xong, cô đi ra khỏi phòng, bước từng bước trong ngôi nhà và cuối cùng cô lại đi đến phòng làm việc. Cô khẽ hé cửa ra vẫn bóng dáng người đàn ông ngồi trên sofa làm việc, đã gần 12h khuya anh vẫn còn làm việc. Chỉ trong thời gian ngắn mà nhìn anh gầy hẳn đi.

Cô định lực mạnh lên cửa nên cánh cửa mở toạc ra đồng thời vang lên tiếng “két”. Khánh ngẩn đầu lên thấy My.

- Anh. . . Anh hai._ Thấy Khánh nhìn cô khẽ gọi. Có ai biết rằng bao nhiêu đau thương và chua xót nằm trong 2 chữ “anh hai” đó, khó khăn lắm cô mới gọi được 2 từ đó.

Cô bước vào trong phòng, Khánh ngưng việc lại đi tới đỡ cô. Cô ngồi xuống khẽ nói “cảm ơn anh”, đương nhiên lời nói của cô làm anh khá ngạc nhiên, anh nhìn cô, cô lại nói tiếp

- Cảm ơn anh . . . Từ nơi xa xôi trở về đây vì em. . . Và cảm ơn anh thời gian qua đã chăm sóc em, khi em bị bệnh._ My từ tốn nói

Khánh lặng lẽ nhìn cô nghe cô nói như thế anh cũng biết My đã phục hồi bệnh một cách hoàn toàn và trở về bình thường như trước, để chắc hơn sáng mai anh nên gọi bác sĩ Mark tới để khám cho My.

. . .

10 sáng tại biệt thự riêng của Khánh, ở phòng My.

Sau khi bác sĩ Mark khám xong thì anh nói My đã phục hồi một cách hoàn toàn nhưng như thế không có nghĩa My sẽ không bị lại. Nếu My chịu 1 cú shock nào nữa thì cô sẽ bị bệnh trở lại nhưng nếu bệnh thêm lần nữa thì anh không chắc My có thể trở về trạng thái bình thường như vậy được nữa hay không là một chuyện khác.

Hôm nay Thiện cũng tới. Nghe My khỏi bệnh Thiện cũng rất mừng nên anh liền tức tốc đến đây.

Khi mọi thứ từ khám bệnh, kiểm tra tất cả đã xong thì My mọi người ra khỏi phòng chỉ còn lại cô và Thiện. Vì cô muốn nói chuyện riêng với anh.

Đợi tất cả mọi người đi rồi thì My mới cất tiếng.

- Hữu Thiện, có lẽ kiếp này anh nợ anh rất nhiều và mang ơn anh rất nhiều, thật sự anh giúp em rất nhiều trong thời gian qua. Anh giúp em và có mặt bên em những lúc em cần nhiều hơn cả Khánh, anh hai em. _My nhìn anh, đôi mắt trong veo giờ đã long lanh hơi khi điểm tô vào đó là những mảng nước sắp rơi ra và lã lã dài trên má cô cùng mới màu đỏ hoe.

Cô ngừng một lát rồi nói tiếp

- Món nợ ân tình này của anh suốt một cuộc đời em không trả hết, thật sự không trả hết. . .

My nói giữa chừng thì Thiện ôm lấy cô, nói ngắt ngang lời cô.

- Anh không cần em trả, chỉ cần thấy em vui và hạnh phúc là được rồi. Nếu được hãy cho anh trở thành người chăm sóc em suốt đời.

My khẽ đẩy anh ra, chớp nhẹ mắt, cuối cùng giọt nước mắt ở khoé mi cô rơi ra.

- Xin lỗi, em yêu người khác rồi. Người đó là cha của đứa bé trong bụng em. . . Minh Vương. _ Cô đau nhói và ghen ngào.

Thiện khẽ nhủ mi nhìn cô, cô lại lừa anh, cô vẫn luôn lừa anh thật tế với Minh Vương cô chỉ là hận thù chứ không phải yêu, vì cô muốn tránh tình cảm của cô và Khánh nên cô mới thế.

Diễm My đến khi nào anh mới trở thành người em tin tưởng để em nói hết sự thật cho anh nghe đây.

Như nhận ra suy nghĩ của Thiện qua ánh mắt, My liền nhẹ nhàng nói “Thiện, mọi chuyện không như anh nghĩ đâu” thay như một lời giải thích về những suy nghĩ trong đầu của anh.

Những ngày qua, khi trong tình trạng của một đứa trẻ mất trí kia đã giúp cô nhận ra, tình cảm của cô và Khánh thật sự đã chấm dứt chỉ còn lại tình thương. Trong những hồi ức, cô cũng nhớ lại đứa bé trai đã giúp cô năm xưa và biết đó là Thiên Khánh thì cô cũng không biểu hiện gì cả. Cô không đau buồn, không khóc, không biểu hiện một chút đau khổ gì cả chỉ nói 1 câu “trời biết treu người” rồi thôi. Một câu đã biểu lộ tất cả rồi.

Sau cơn chấn động tinh thần kia, cô đã ngẫm nghĩ lại rất nhiều về những việc mình đã làm trong bất khi. Bất giác, cô nhận ra, cô đã từ bỏ hận thù từ lâu chỉ còn lại hối tiếc. Nhiều lúc cô còn nghĩ, hối tiếc đó có thể cứu vãn được không? Có thể sửa chữa trong hiện tại và tương lai được hay không? Cô từng nghĩ như thế. Và cô cũng biết được, thì ra tình cảm mà cô tạo ra để có được tình yêu của Minh Vương là thật. Sự đau thương khi thấy Vương buồn khổ là thật, tất cả những việc cô làm cho anh là thật nhưng tại cô không nhận ra, chỉ khẳng khẳng nói với lòng, đó chỉ là hận thù, chỉ khẳng khẳng những việc làm cho anh chỉ là trả thù, để đến bây giờ mới nhận ra thì còn kịp nữa không? Có quá muộn màng không?

- Anh cũng mong là như vậy? _ Đáp lại lời My là câu trả hờ hững nhưng thật lòng của anh.

Bởi anh là người biết được tất cả sự thật cả những việc My và Khánh không biết anh cũng đã biết.

My và Thiện ở trong phòng nói chuyện. Họ không biết, ở ngoài Thiên Khánh vô tình đã nghe được tất cả. Sắc mặt anh không hề thay đổi, vẫn lạnh lùng và trầm tĩnh như trước. Anh nghĩ có lẽ anh nên làm vài điều cần thiết cho My, cho em gái anh.

Zing Blog

40. Chương 40: Quyết Định Trọng Đại

Ở tập đoàn S.H.E một tập đoàn lớn với thương hiệu mỹ phẩm cao cấp và nổi tiếng. Nhưng vì một số scandal vừa qua thì tình hình tập đoàn lâm vào khủng hoảng. Cổ phiếu của tập đoàn tụt dốc thê thảm, những hợp đồng của các tập đoàn hay công ty lớn khác theo scandal đó mà hủy luôn, bây giờ S.H.E lâm vào tình cảnh hết sức thê thảm đến người ngoài nhìn vào cũng không tin là S.H.E đang thiếu rất nhiều ở ngân hàng, số tiền lên đến gần 50 tỷ. S.H.E đang đứng bên bờ vực thẳm rất có thể cái tên S.H.E nổi tiếng này vài ngày sau sẽ không còn nữa bởi những việc làm của chủ nó đã làm ra. Chủ tịch tập S.H.E không ai khác là Marina Khánh Ngọc.

Sau khi bị My vạch trần mặt thật trước ông Đức thì bà bị ông Đức đuổi ra khỏi nhà. Không biết các cánh nhà báo ở đâu biết tin này và in ra báo lên trang bìa, không lâu sau chuyện của bà trở thành chủ đề nóng trong giới kinh doanh, vì chuyện đó mà S.H.E lâm vào tình trạng mà từ chủ đến nhân viên không nghĩ đến có ngày hôm nay.

- . . . Được rồi, tôi biết rồi, tôi sẽ trả nó trong thời gian sớm nhất.
- Alo giám đốc ngân hàng IMF tôi sẽ gửi số tiền lãi đến ngài sớm nhất.
- Alo kế toán viên. . .

Khánh Ngọc nhận hết cuộc gọi này đến cuộc gọi khác, đa số từ ngân hàng gọi đến bảo bà trả số tiền lãi và tiền vai. Từ sáng đến giờ bà đã nhận hơn 20 cuộc gọi từ các ngân hàng trên thế giới, những nơi S.H.E mở chi nhánh công ty nhỏ.

- Chủ tịch, không xong rồi cổ phiếu của tập đoàn lại giảm.__ Thư kí của bà từ ngoài chạy vào
- Chủ tịch, thêm một công ty nữa hủy hợp đồng với tập đoàn ta.__ Nhân viên khác xông vào nói.
- Chủ tịch, bên quỹ tiền tệ quốc tế IMF vừa gửi đến mình một công văn. Bảo chúng ta phải trả hết số tiền cho tất cả các ngân hàng trong ngày hôm nay, nếu không 4h chiều nay, họ sẽ sai người đến tịch thu tài sản và quyền kinh doanh của tập đoàn ta, nói cách khác là S.H.E sẽ phá sản__ Lại một nhân viên nữa chạy vào nhưng việc cô thông báo lại là chuyện hệ trọng nhất trong tất cả chuyện ở đây.

Nghe lời thông báo của nhân viên, đầu của Khánh Ngọc muốn nổ tung. Bà không nghĩ cũng không ngờ tập đoàn của bà lại lâm vào bước đường cùng.

Trong một ngày bắt buộc phải trả hết số tiền gần 50 tỷ, bà biết kiếm ở đâu có đây. Bà không thể mượn tiền từ tập đoàn của Vương được nhưng dù mượn trong tức thời Vương cũng không đưa cho bà đủ. Mượn Khánh, không thể nào, việc Khánh giúp My qua mắt bà mấy năm trước để hôm nay My hại bà như thế bà không cần, nhưng dù có chưa chắc gì Khánh đã cho bà mượn. Vậy bà nên làm gì để cứu vãn S.H.E tâm huyết cả đời của bà đây. Bà đã đổ ra bao nhiêu máu và nước mắt để xây dựng S.H.E lớn mạnh như ngày hôm nay rồi giờ nhìn S.H.E bị hủy trong tay bà, không thể nào? Nhưng bà không còn cách nào, đành bất lực đứng nhìn khi không làm được gì? Nếu may mắn S.H.E sẽ thoát được nguy cơ phá sản, không thì ngược lại.

Trong giờ phút này chỉ còn bà tự cứu lấy bà thôi, làm những gì mà bà có thể.

- 3 người hãy tìm lại tên những công ty mà còn thiếu tập đoàn ta khoảng tiền để lấy lại, tuy không nhiều nhưng có thể đỡ được phần nào.__ Đó là lựa chọn cuối cùng của bà để có thể gỡ lại 1 phần nào về các khoản nợ.

Sau khi nghe lời phân công của Khánh Ngọc thì các nhân viên và thư ký lập tức đi làm.

Việc tập đoàn S.H.E lâm vào tình cảnh này, đến giờ Minh Vương vẫn chưa biết.

Tại phòng chờ của nơi tổ chức sự kiện

Một người đàn ông với gương mặt tuấn tú, nhưng đầy lạnh lùng và cương nghị đang ngồi trên ghế sa long trong phòng với dáng vẻ của một vương gia, cao cao tại thượng.

Đôi chân thon dài của người đàn ông gác chéo lên nhau. Lưng dựa vào ghế, trầm tư suy nghĩ điều gì đó, điều thuốc gác trên gác, một tàn thuốc rơi xuống gác thì đúng lúc cánh cửa mở ra, một người con trai nhỏ hơn anh 2t. Ăn mặc khác lịch sự và nhã nhặn.

Khi người con trai đó bước vào nhìn gác tàn thuốc, và điều thuốc. Trong gác đã có vài điều thuốc đã hút hết, gần đầy cả một hộp. Lúc đầu khi bước vào, người con trai đó khá ngạc nhiên nhưng rồi trấn tĩnh lại và nghiêm người nói “chủ tịch, mọi thứ đã xong”. Ngay tức thì người đàn ông ấy đứng dậy, anh lấy chiếc áo vest đang vắt bên thành ghế sofa đằng kia, mặc vào và bước đi ra khỏi phòng.

...

Đại sảnh, nơi sắp diễn ra một sự kiện rất quan trọng, chấn động toàn cầu. Khiến cho các nhà báo, phóng viên nổi tiếng ở các nước lớn đến đây. Không những thế những chủ tịch của các tập đoàn lớn, những tập đoàn danh tiếng và những người một thời làm mưa làm gió trên thương trường cũng có mặt ở đây. Hơn một trăm máy ảnh, máy quay phim và micro đã vào tư thế sẵn sàng khi nhân vật chính xuất hiện. Đại sảnh rất lớn, nhìn, chẳng khác nào một hoàng cung. Hơn mấy trăm chiếc ghế xếp hai bên chỉ chừa một khoảng trống rộng ở trên và lối đi trải thảm đỏ ở giữa. Phía trên là 1 dãy ghế và bàn khá dài, trên mỗi chỗ có đặt sẵn micro và nước suối ở mỗi vị trí ngồi. Mọi người, ai ai cũng đã vào ngồi vào ghế, vị trí của mình, chỉ có duy nhất một chỗ ngồi còn trống, đó là chỗ dành cho nhân vật quan trọng nhất trong sự kiện này.

Kết...

Tiếng mở cửa vang lên, hàng trăm con mắt hướng về nơi phát ra tiếng đó. Thì từ ngoài cửa một người đàn ông bước vào, theo sau anh là người trợ lý đáng tin cậy đó. Đèn flash của máy ảnh hoạt động hết công suất, máy quay phim cũng thế. Cả hội trường đều im lặng chỉ còn tiếng giày tây của người đàn ông và tiếng máy ảnh flash.

Người đàn ông đó bước vào chỗ của mình ngồi xuống, kế bên anh là người trợ lý theo sau anh lúc nãy. Và sự kiện cũng bắt đầu.

- Các vị, cảm ơn các vị hôm nay đã đến dự sự kiện ngày hôm nay. Lễ xác nhập của 2 tập đoàn là tập đoàn World huyền thoại và tập đoàn GK. Người nói câu đó không ai khác chính là Harry cận thân đáng tin cậy đi bên Khánh.

Việc Khánh chấp nhận xác nhập 2 tập đoàn lại với nhau và làm chủ khiến mọi người hoàn toàn bất ngờ. Nghe xong tin đó, họ không tin vào tai mình nữa. Quá bất ngờ, không ai tin đó là sự thật bởi lúc trước dù ép Khánh thế nào hay dụ dỗ anh ra sao, anh cũng không đồng ý chấp nhận việc xác nhập tập đoàn và quản lý nó. Nhưng hôm qua anh đã yêu cầu và tuyên bố như thế. Không ai biết vì sao anh lại có quyết định như thế trừ một người đó là Hữu Thiện. Minh Quân ở nước ngoài cũng khá ngạc nhiên khi nghe tin này nhưng vì công việc rất quan trọng chưa làm xong nên anh không thể về và tham gia kịp. Nhưng ở bên Mỹ anh đã ngầm đoán ra bên đây đã có chuyện gì nên anh định cuối tháng này sẽ về nước.

...

Việc xác nhập hai tập đoàn diễn ra một cách trót lọt và dễ dàng. Đồng thời thông tin này cũng được truyền đến khắp cả nước và trên những kênh thời sự thế giới. Có thể nói, đây là một tin chấn động trong ngành kinh tế của toàn cầu. Một tập đoàn huyền thoại World, vốn dĩ đã hùng mạnh khi Wind và World xác nhập với nhau trước đó rồi. Thì giờ đây lại càng hùng mạnh hơn khi GK tập đoàn đứng hạng 2 trong top 10 tập đoàn lớn nhất thế giới cũng đã xác nhập lại. Như vậy World chẳng khác nào như hổ mọc thêm cánh, đã mạnh và lớn giờ càng hơn thế. Nhưng khi 3 tập đoàn làm thành một thì cái tên World, Wind, GK bị mất đi mà thay vào đó là tên KW, lấy từ K sau tên GK và từ W trong 2 tên Wind, World.

Nói thẳng ra tên đầy đủ của 3 tập đoàn khi làm thành 1 là King World. King trong từ GK (Galaxy King là đảo ngữ của từ tiếng anh trong nghĩa vua của giải ngân hà) và từ World, cái tên của tập đoàn huyền thoại. Mà trong đó, W là viết tắt của cả Wind và World.

Sau khi kết thúc sự kiện thì các phóng viên ủa nhau đi phỏng vấn Khánh, bao quanh như kiến bu đường. Nhưng anh không hề trả lời một câu hỏi nào.

Tuy là một doanh nhân nổi tiếng nhưng anh rất ít lên báo và tiếp xúc với phóng viên. Đối với họ đây là bài báo duy nhất về anh mà họ có được cũng là bài cuối cùng.

Ở chỗ Khánh là sự thành công đầy màu sắc vinh quang còn ở chỗ Khánh Ngọc thì tràn ngập màu đen của thất bại.

Hiện giờ là 15h55, 5' nữa đồng hồ sẽ điểm 16h tức là người ở quỹ tiền tệ quốc tế IMF cùng với người của tổ chức kinh tế thế giới WTO sẽ đến tịch thu tài sản và niêm phong toàn nhà cao tầng to lớn này.

Tại tầng 24 của tập đoàn, ở đây đang có mặt tất cả nhân viên cao cấp của tập đoàn và chủ tập đoàn.

Dù cách làm của Khánh Ngọc cũng thành công nhưng chỉ mang về số tiền gần 20 tỷ, nhưng họ vẫn còn thiếu IMF và WTO đến 30 tỷ đồng. Khánh Ngọc vì thương nhân viên nên kêu họ đi đi đừng ở lại thấy cảnh S.H.E bị tịch thu tài sản và niêm phong nhưng những nhân viên không đồng ý, họ chấp nhận ở lại cùng với bà. Và hiện tại, cả tập đoàn từ người có chức cao nhất, đến người có chức thấp nhất, tất cả đang chờ cây kim ngấn đồng hồ điểm vào con số 4.

Cuối cùng, giờ khắc đó cũng đã đến khi cây kim di chuyển tới con số 4 thì lòng mọi người ai ai cũng buồn và tiếc nuối. Không buồn, không tiếc sao được khi họ đã trải bao nhiêu khó khăn, gian khổ để được S.H.E lớn mạnh như ngày hôm nay, để giờ phải nhìn nó biến mất trên thương trường và trên thế giới.

16h15'

Đồng hồ đã điểm tới phút thứ 15 nhưng vẫn không thấy ai tới, lòng họ bắt đầu mang một hy vọng mong manh, dù rất nhỏ nhoi. Khi cả toà nhà im lặng thì chuông điện thoại vang lên. Khánh Ngọc bước tới nghe máy, cuộc nói chuyện rất lâu mới kết thúc. Tất cả nhân viên đều đặt chung một câu hỏi khi Khánh Ngọc nghe máy là ai gọi, họ nói gì.

Không khí toàn nhà trở về sự im lặng, không còn 1 tiếng động nào ngoài nhịp tim “thình thịch” của họ, thế rồi. . .

- Người của tổ chức kinh tế thế giới gọi đến nói tập đoàn đã thoát khỏi khủng hoảng, số tiền 50 tỷ USD kia đã được trả cả tiền lẫn lãi, từ nay tập đoàn S.H.E sẽ được tiếp tục kinh doanh trở lại bình thường.

Zing Blog

41. Chương 41: Giao Dịch - Hạnh Phúc

Nghe xong lời của Khánh Ngọc tất cả nhân viên không ai tin vào tai mình nữa, mãi lúc sau tất cả la lên mừng rỡ, từ lầu 24 cho đến lầu cuối cùng, cả nhà xe.

- Nhưng chủ tịch, ai đã giúp mình.__ Đó là câu hỏi thứ 2 mà mọi nhân viên đặt cho bà.

Nhưng bà không trả lời, chỉ trầm mặt.

. . .

- Chủ tịch, chủ tịch tập đoàn S.H.E đã tới.__ Người trở lý thông báo, người đàn ông trên ghế sofa ngừng công việc đang làm lại. Thông báo xong thì trở lý đó đi ra.

Người đàn ông từ bàn làm việc, đứng dậy đi tới bộ ghế sa long, ngồi xuống đối diện với Khánh Ngọc, anh rót trà mời bà.

Khánh Ngọc, cầm tách trà lên, nhấp 1 ít rồi đặt xuống.

- Kelvin dì thật sự cảm ơn con đã giúp dì.__ Khánh Ngọc ngó lời

Gương mặt cương nghị của anh khẽ gật đầu.

- Con giúp dì vì dì là dì của con đó là thứ nhất. Thứ hai, chắc dì cũng biết.__ Kelvin là một người thông minh nên nói chuyện với anh chỉ nói một nửa, nửa còn lại là phải tự thân suy nghĩ.

Những người làm ăn, họ luôn làm những việc có lợi cho cả 2, bên làm ăn và bên họ. Anh cũng là người nằm trong đó, Khánh Ngọc cũng biết điều này. Nhưng bà lại không biết anh giúp bà thì được lợi gì cho anh, điều này có lẽ phải hỏi thẳng anh.

- Con muốn dì làm gì?__ Bà nói thẳng.

Anh chậm rãi, đặt tách trà đang cầm trên tay xuống bàn.

- Diễm My, là em gái con. Con muốn gì cho em ấy một cơ hội. Nói rõ hơn là con không muốn dì làm khó em con.__ Anh không dòng vo nữa mà vào thẳng đề chính.

Khánh Ngọc khá ngạc nhiên khi nghe My là em gái Kelvin, bây giờ bà mới biết.

Nhưng nếu vậy, ý của Kelvin là muốn Minh Vương cưới Diễm My. Đây là giao dịch để đổi lấy hạnh phúc cho My sao, anh dùng số tiền 50 tỷ USD để mua lại hạnh phúc cho My sao. Đó là số tiền không nhỏ, nhưng với anh bấy nhiêu đó vẫn chưa bằng giá trị hạnh phúc của My. Bởi hạnh phúc dành cho My là vô giá.

Kelvin đã lên tiếng như thế bà cũng không làm khó gì My nếu My có tình cảm thật sự với con trai bà, dù sao thì trong bụng My đang mang đứa cháu của bà. Thôi bà đành tạm thời chấp nhận vậy.

Khánh Ngọc nói chuyện với Kelvin Khánh không nhiều thì ra về.

Bà về rồi thì phòng làm việc bây giờ chỉ còn lại mình anh.

Anh lại ngồi vào ghế sa- long, lấy trong túi áo vest đang vắt bên thành ghế ra 1 gói thuốc. Lấy trong đó ra 1 điếu thuốc, bật lửa và hút. Khói thuốc có thể làm anh bớt buồn hơn. Dù bề ngoài anh luôn biểu hiện lạnh lùng vô cảm nhưng đó chỉ là lớp vỏ để che giấu sự đau buồn trong anh.

Có ai biết rằng, việc anh xác nhập tập đoàn lại với nhau và cai quản nó đều là vì My. Anh biết, bây giờ giữa anh và My không nên có loại tình cảm nào ngoài tình anh em nữa nhưng anh lại không ngờ My có thể vô tình như thế.

Nhiều lúc anh từng nghĩ, My vô tình hay là do anh tự tình (tự nhận tình cảm của người khác là dành mình). Chẳng phải 2 hôm trước anh đã vô tình nghe lén hết những lời My nói với Thiện sao. Tình cảm mà My dựng nên để trả thù Vương nhưng đó lại là ý giả tình thật. Với lại chuyện đã đi đến nông nổi này rồi, anh cũng phải giúp My. Dù sao My cũng là em gái anh và My cũng đã chịu khổ nhiều rồi, đến lúc anh phải làm những việc giúp My thôi, còn việc My hạnh phúc hay không thì tùy thuộc vào My

Việc anh xác nhập tập đoàn ngoài mục đích giúp My ra anh còn lấy đó làm cái cớ công việc nhiều để quên đi tình cảm mà anh dành cho My.

Anh dập tắt điếu thuốc, cầm điện thoại, gửi một tin nhắn đến ai đó. Xong rồi anh cầm áo vest, vắt lên tay phải, đứng dậy và rời khỏi phòng.

tại quán God Coffee

Vẫn là chỗ ngồi kế bên cửa kính của quán, chỗ mà My hay ngồi mỗi khi đến đây. Nhưng hôm nay khác, người ngồi chỗ đó không phải My mà là Vương và Khánh.

Không khí tại bàn khá nặng nề, một người đàn ông anh tuấn, thần sắc hiền hoà, đôi mắt cũng thế. Còn một người đàn ông nhan sắc động cả lòng trời, nhưng gương mặt cương nghị, đôi mắt lạnh lùng vô cảm nhưng sau đó là cả một sự đau thương vô hạn tận sâu trong lòng.

- Anh hẹn tôi ra đây, có việc gì?__ Người đàn ông thần sắc hiền hoà nói.

- Cho My một cơ hội sửa chữa, và tôi giao hạnh phúc cả đời My cho cậu.__ Anh cất tiếng, giọng nói như màu mắt anh, lạnh lùng, băng giá.

Lời nói của người đàn ông kia làm anh hết sức ngạc nhiên.

- Thiên Khánh chẳng phải anh rất thương My sau, với lại khoảng 1 tuần trước trong cơn hoảng loạn My gọi tên anh. Bây giờ anh lại giao trọng trách đó cho tôi, không phải anh quá tàn nhẫn sao?__ Anh đáp lời Khánh.

Nghe anh nói câu đó, trong mắt Khánh hiện lên 1 tầng băng nữa. Khánh thật sự không biết về việc đó, nhưng giờ biết thì đã sao? Có làm được gì? thay đổi gì nữa không?

Khánh lại buồn, anh lấy gói thuốc trong túi áo vest ra, và rút ra một điếu, bật lửa lên hút. Khánh hút một hơi sâu rồi nhả khói ra, làn khói bay ngút lên trên.

Đạo gần đây mỗi khi buồn hay trầm tư, Khánh điều hút thuốc. Hôm nay cũng thế, sau khi lấy lại một chút ổn định anh trả lời “chúng tôi là anh em”. Câu nói ngắn gọn không quá 5 chữ khiến người ngồi đối diện hết sức bất ngờ, sự ngạc nhiên không hề che giấu trong đôi mắt anh.

Mỗi Khánh nhếch lên khi thấy biểu hiện của người đàn ông ngồi đối diện. Ai cũng khá ngạc nhiên khi nghe tin đó, cả Khánh và My người trong cuộc cũng thế.

- Minh Vương, tình cảm My dành cho cậu là thật, tôi sẽ đợi thiệp mời từ người em gái của tôi chung với cậu.__ Dứt lời, Khánh dập tắt điếu thuốc và đứng dậy ra về.

Vương có lẽ giờ đã biết My vì sao bị bệnh và anh cũng biết vì cú shock này Khánh đã thay đổi rất nhiều. Đúng là chỉ vì 2 chữ “chớ trêu” mà khiến cả 2 con người thay đổi hoàn toàn nhanh như thế.

. . .

Sau khi My khỏi bệnh thì cũng dọn về sống chung với gia đình Khánh. Tuy 2 người sống chung một nhà nhưng rất ít khi họ gặp nhau, bởi sau khi xác nhập tập đoàn công việc của Khánh ngày một nhiều. Anh hay ra nước ngoài rồi về, đến khi về thì cũng đã khuya, cả nhà đã ngủ rồi. Nên anh và My rất hiếm khi gặp được mặt nhau. Hôm nay anh lại ra nước ngoài khoảng 1 tuần sau anh mới về, My thì ở nhà dưỡng thai. Và hôm nay, có một người khách đến rước My đi ăn, khi gặp người đó làm My hết sức bất ngờ. Là Minh Vương đến xin phép Khởi Phong và Khánh My đến dẫn cô đi ăn.

Zing Blog

42. Chương 42: Lần Thứ Hai Được Cầu Hôn

Vương chở My đến một nhà hàng Korea sang trọng, nơi đây như một nhà hàng Korea truyền thống. Nhân viên cả nam lẫn nữ đều mặc đồ han-bock, chén đĩa và phong cách bày dọn đồ ăn y như ở nước Hàn, nhìn quán truyền thống như thế cũng phải thôi bởi vợ chủ quán là một người Hàn gốc mà =)).

My nhớ cách đây không lâu, Khánh cũng từng dẫn My đến đây nhưng không phải đi chơi như thế này mà là đi kí hợp đồng với đối tác. Mà đối tác đó là cha Minh Đức của cô. Cô còn nhớ hôm ấy việc hợp đồng diễn ra suông sẻ nhưng tâm trạng cô không suông sẻ như kí hợp đồng. Bữa đó vì cô còn hận ông nên cô nói đại Thiên Khánh là bạn trai cô. Và hôm ấy cô uống rất say, rồi sau khi đi về dọc đường cô còn quậy Khánh. Nói quậy nhưng thực tế là không phải, khi đó thấy cô sắp nôn nên Khánh dừng xe lại bên đường cho My nôn bên gốc cây ven đó. My nôn xong thì lại, cô tựa vào vai anh kể chuyện gia đình và khóc rất nhiều. Dù hôm ấy khóc, nhưng đối với cô đó là kỷ ức đẹp nhất trong thời gian qua.

Cô chợt cười bản thân, tại sao đi chung với Minh Vương mà lại toàn nhớ về chuyện liên quan đến Thiên Khánh, chẳng phải tình cảm của cô với Minh Vương là thật sao?

- Em đang cười gì vậy?__ Thấy cô cười, Minh Vương tò mò hỏi.

- Vì anh đã tha thứ cho em, nhưng chẳng phải anh còn đang giận em sao.__ My mỉm cười đáp lại, dù sao tâm trạng của cô rất tốt.

- Là Thiên Khánh anh ấy nói cho anh biết.__ Minh Vương trả lời làm nụ cười trên môi My đông cứng lại. Nhưng vì để che giấu cô cố giả vờ như chẳng có chuyện gì xảy ra.

Rồi cô xin phép đi vào nhà WS một chút.

Nhà WS nữ vắng tanh, lúc này cô lấy điện thoại trong ví ra điện thoại cho David và nhờ anh điều tra dùm cô chuyện xảy ra những ngày qua liên quan đến Khánh.

”Ở một góc nào đó trong tim em. . .

Anh vẫn là người em yêu nhất.

Ở một góc nào đó của bọn bề cuộc sống. . .

Anh vẫn là người mà em mãi quan tâm.”

Gọi điện xong thì My đi ra trở về bàn ăn uống và trò chuyện với Vương. Họ đi ăn với nhau không lâu thì Vương đưa My về.

. . .

Những ngày sau thì Vương thường hay đến nhà My chơi nhưng khi Vương đến thì số lần Khánh về nhà ngày một ít, chỉ đếm trên đầu ngón tay. Vương cũng bắt đầu chờ My về ra mắt Khánh Ngọc, Khánh Ngọc cũng không còn ghét My và ác cảm với My như trước nữa vì bà đã hứa với Khánh nhưng My lại không biết việc này.

Hôm nay vẫn thế, Vương chở My ra ngoài nhưng không phải nhà hàng Nhật, Hàn Quốc nữa mà là nhà hàng Pháp. Bước vào nhà hàng rất lạ, là nhà hàng vắng tênh không có một bóng khách, hình như là Minh Vương đã bao hết nhà hàng. Đáng lẽ vào mỗi ngày chủ nhật nhà hàng sẽ rất đông và chủ nhà hàng sẽ không đồng ý nhưng vì việc này đã có bàn tay của Khánh nhúng vào. Nhà hàng Pháp này là một nhà hàng nhỏ trong số nhà hàng, bệnh viện, công ty, tập đoàn mà Khánh quản lý nên Vương mới được không khí yên tĩnh như thế này.

Vương dẫn My ngồi vào một chiếc bàn, trên bàn có 2 chiếc đĩa và dao, nĩa được sắp xếp rất tinh tế. Ở giữa bàn có một cây làm bằng bạc, bên trên cây đó có gắn những ngọn nến lung linh và kế bên là bình hoa hồng cắm rất tinh xảo.

Đặt My ngồi vào bàn thì Vương đi đâu mất. Khi anh đi thì đèn trong nhà hàng vụt tắt hết, chỉ còn lại mấy ngọn nến lung linh trên bàn đang phát sáng. Chợt từ xa có một tia sáng nhỏ đi đến gần phía My cùng với mùi phấn hoa thơm ngát và dịu nhẹ. Và đèn bật sáng lên, My hoàn toàn bất ngờ khi thấy cảnh trước mắt. Vương cầm một bó hoa hồng tím, nói rõ hơn là cầm một bó hoa mang 999 bông hoa hồng tím, quỳ xuống và nói.

- Đồng ý làm vợ anh em nhé.__ Lời nói của Vương làm My hết sức bất ngờ, cô lấy tay che miệng để che giấu đi sự ngạc nhiên ấy.

Người ta nói hoa hồng tím là biểu tượng của tình yêu vĩnh cửu nhưng rất ít khi ai dùng nó để cầu hôn, có lẽ đây là trường hợp đầu tiên, cũng là trường hợp đặc biệt.

- Chúng ta đã trải qua bao nhiêu khó khăn mới đến được với nhau. Thời gian qua em cũng chịu khổ nhiều rồi, hãy để anh trở thành người ở bên cạnh, chăm sóc và mang lại hạnh phúc cho em suốt đời. Hãy cho anh cơ hội.__ Thấy My không trả lời nên anh nói tiếp.

Nhìn chiếc nhẫn kim cương trong bông hồng ở giữa bó hoa bắt giác, giọt nước mắt từ khoé mắt My rơi ra.

“Làm vợ anh được không em . . . Yên tâm anh sẽ chờ, 5 năm, dù 10 năm, 20 năm hay 50 năm, chờ được anh sẽ chờ. Anh sẽ đợi, ngày chúng ta sống cùng nhau dưới một mái nhà và những đứa con của chúng ta”

“Đồ ngốc, có ai lại cầu hôn bằng cách này cơ chứ, không lãng mạng gì cả, đồ ngốc anh đúng là đồ ngốc mà.”

“Anh không biết lãng mạng là sao? nhưng anh biết cách mang lại cho em niềm vui, mang lại cho em hạnh phúc. Hôm nay anh nhận ra anh không còn là anh nữa, từ khi quen em, anh như trở thành một con người khác. Anh mất đi vẻ kêu căng, lạnh lùng vốn có của mình, mất đi sự vô tâm trước kia của mình, phá vỡ

quy tắc sống của mình. Rồi chợt nhận ra mình làm những điều đó để làm gì? Giờ anh mới biết, tất cả đều vì em, Diễm My người con gái anh thương.”

My thừa nhận cô không tốt, cô là người con gái không tốt. Khi được Vương cầu hôn thì cô lại nhớ chuyện Khánh cầu hôn cô lúc trước. Nhưng giờ nhớ lại làm gì? Đã là quá khứ thì hãy bỏ nó đi, giữ mãi làm chi. Nếu cô quyết định đi trên con đường này thì hãy đi đến cùng của đoạn đường.

Rất lâu sau My mới khẽ gật đầu và nói 3 chữ “em đồng ý”. Lâm Minh Vương vỡ òa trong niềm vui. Anh đeo nhẫn cho cô và ôm chầm lấy cô hạnh phúc.

Ở bên ngoài, từ lúc bắt đầu khi 2 người bước vào nhà hàng đến giờ thì có một đôi mắt lạnh dõi theo họ. Đứng xem thật lâu rồi anh cũng đi khi anh đi lòng anh để lại cho My một câu “chúc em hạnh phúc.”

Vài ngày sau gia đình hai bên gặp mặt nhau bàn hôn sự cho My, nhưng vẫn thiếu vắng Khánh. Và mọi người đã bàn kỹ là cuối tháng này sẽ tổ chức đám cưới cho My và Vương, để tránh lời của thiên hạ vì bụng My nên đám cưới sẽ tổ chức tại nhà thờ “Đức bà” chứ không tổ chức ở nhà hàng. My không thích đám cưới quá linh đình mà cô muốn tổ chức một cách âm thầm.

Khi Khánh Ngọc và Minh Vương về thì My lên phòng dọn dẹp đồ, vô tình cô thấy tờ giấy đăng ký kết hôn đã có sẵn chữ ký của Khánh mà lúc trước anh cầu hôn cô. Hộp nhẫn và nhẫn vẫn còn nguyên. Cô mở nắp hộp ra thì chiếc nhẫn kim cương vẫn còn rất sáng, sáng đến nỗi khiến người ta phải đau lòng. Nhìn nó mãi, thật lâu sau My mới mỉm cười nhẹ, cất nó vào. Tờ giấy kia cô cũng vào không bỏ. Mọi thứ trả về chỗ cũ, những thứ thuộc về quá khứ thì nên xếp vào quá khứ.

Zing Blog

43. Chương 43: Nếu Được

Thời gian thấm thoát trôi, mới đây đã được cuối tháng. Tức là ngày mai đám cưới của My và Minh Vương sẽ được diễn ra ở nhà “đức bà” lớn nhất thành phố. Khi đám cưới cô sắp diễn ra thì cô mới thấy Khánh, nhưng anh cũng không rảnh gì hơn cô.

Tối

Cô bước qua phòng anh thì ngửi được mùi thuốc lá nồng nặc, cô ngạc nhiên đến ngáy người.

Anh hút thuốc sao???

Nghe tiếng bước chân anh liền hỏi “Ai?” Thì My trả lời.

- Là em, Diễm My.

Nghe 2 chữ Diễm My, anh liền bật đèn lên. Khi đèn sáng My hoàn toàn ngáy người lần nữa. Khi thấy tàn thuốc đầy cả một hộp. Anh hút thuốc từ khi nào? Sao anh lại hút nhiều vậy? Cô tính hỏi thì anh đã hỏi trước.

- Tìm anh có chuyện gì không?_ giọng anh chẳng khác gì, lạnh nhưng có một chút thay đổi là hờ hững hơn trước.

- Em muốn mời anh mai đến dự hôn lễ của em và Minh Vương._ Cô đúng là cô em gái không tốt, đợi đến khi mọi chuyện đã sát bên rồi mới mời anh. Nhưng không trách cô được tại tối giờ cũng gặp mặt anh.

Khánh gật đầu nhưng một câu trả lời ột lời hứa nhất định sẽ tới.

Cái có.

Tất cả chỉ là cái có, cái có để gặp được mặt anh, cái có để được nhìn thấy anh rõ hơn. Cái có để thôi tò mò cuộc sống của anh gần đây nhưng. . .

Đau lòng.

Cô đau lòng khi thấy đồng tàn thuốc trong gạt, đau lòng khi thấy anh hút thuốc nhiều như thế, đau lòng khi anh ốm đi rất nhiều so với trước, đau lòng khi thấy anh lạnh lùng và hờ hững với cô hơn trước.

Cô bước từng bước nặng nề và đau lớn ra khỏi phòng, nhưng đi tới cửa cô dừng lại, cuối gầm mặt xuống đất.

- Dừng hút thuốc nữa, sẽ không tốt cho sức khỏe của anh._ Rồi cô đóng cửa lại.

Trong phòng đôi mắt Khánh cũng tối đi, anh dập tắt điếu thuốc đang hút dang dở đi. Cô không muốn anh hút thuốc thì anh sẽ không hút nữa, anh đều làm theo những gì cô nói. Và anh cũng sẽ chịu đựng, ngày mai thật vui tươi đến dự hôn lễ của cô và chúc những lời hay ý đẹp dành cho cô. Bây giờ, sau này và mãi mãi vẫn thế, anh sẽ làm tất cả vì cô, miễn sao cô được hạnh phúc.

. . .

My về phòng, vừa đóng cửa lại thì điện thoại cô vang lên. Cô lại xem là số của David, cô liền nghe máy.

David thông báo cho My những việc liên quan đến Khánh. Anh nói My việc Khánh xác nhập tập đoàn, việc Khánh trả 50 tỷ USD cho tập đoàn S.H.E của mẹ Vương, việc anh đến nói Vương cho cô cơ hội. Nói tất cả mọi thứ cho My nghe rồi anh tắt máy. Khi cuộc nói chuyện kết thúc cũng là lúc cả con người lẫn tinh thần của My gục ngã. Cô ngồi xuống nệm một cách vô thức như người mất hồn. Bàn tay cô buông lỏng đặt trên nệm bất giác siết chặt lại, nước mắt lăn chã rơi xuống, thấm ướt ga nệm.

- Đồ ngốc, sao anh lại ngốc vậy, tại sao anh lại làm mọi thứ vì em chứ. Em không cần. . . Nếu biết anh giúp em và làm cho em nhiều như thế thì em thà chịu lời bình của thiên hạ chứ không nhận lời cầu hôn đó.

Cô thật sự không ngờ anh lại làm như thế, xác nhập tập đoàn là vì anh muốn tìm đến công việc để quên cô. Giúp tập đoàn S.H.E thoát khỏi phá sản là vì không muốn Khánh Ngọc làm khó cô từ nay về sau nữa. Nói chuyện với Minh Vương, hạ mình để mong cô hạnh phúc, anh làm mọi thứ đều vì cô, còn cô thì sao. Có xứng đáng để hưởng những hạnh phúc đó khi anh đã làm nhiều thứ như vậy không? Thật sự không xứng, không xứng.

My mím chặt môi kiềm chặt tiếng khóc nhưng nước mắt vẫn cứ rơi mãi không ngừng. Trong đầu cô bây giờ không còn cái gì tồn tại ngoài 2 từ Thiên Khánh.

Sáng

Khánh thức dậy khá sớm, sau khi thức, anh đánh răng, rửa mặt rồi bước vào phòng tắm. Khoảng 15' sau anh trở ra khi trên người chỉ có chiếc khăn tắm quấn ngang thắt lưng. Anh bước tới tủ đồ, lấy 1 chiếc áo sơ mi trắng với chất liệu vải cao cấp, và 1 chiếc quần tây với áo vest được cắt may tinh xảo. Anh đem chúng vào trong phòng tắm, lát bước ra với bộ dạng hoàn toàn lịch sự. Áo sơ mi được gài nút đầy đủ, ăng-tơ-ni đằng hoàng. Tóc, được chải đằng hoàng và vuốt cao, nhìn anh không giống như một người đã 30.

Khi Khánh thức thì người ở căn phòng kế bên cũng thế.

My cũng dậy rất sớm, việc khóc và thiếu ngủ đêm qua làm mất My thâm quần đi. Đối với việc thâm quần mắt của một cô dâu trong ngày cưới là chuyện không hề nhỏ.

Khoảng 8h thì thợ trang điểm với Tú Anh đến, mọi người cũng bắt đầu thay đồ. Tuy là đám cưới My nhưng Khánh vẫn còn rất bận, anh thức sớm hơn My. Thay đồ sớm hơn My nhưng anh bàn giao công việc cho Harri đến giờ vẫn chưa xong.

Đương nhiên khi Tú Anh vào thấy cặp mắt đỏ của My, Tú Anh không khỏi ngạc nhiên.

Không cần nghĩ cũng biết, thế nào Tú Anh cũng trách cô một trận. Nhưng trách thì trách, làm thì làm. Cuối cùng My đã trang điểm và thay đồ xong.

Bất chợt cánh cửa mở ra, mọi ánh nhìn tập trung và phía cửa ra vào, đáng lý người mở cánh cửa ra đầu tiên sẽ là chú rể nhưng cái này là Thiên Khánh.

4 mắt nhìn nhau. . . Thật lâu.

Khánh mới cất tiếng nói.

- Lát anh bận ra sân bay một chút có thể sẽ về trễ. Hôn lễ em cứ tiến hành như bình thường đi, đừng chờ anh._ Dù anh không phải là chú rể, chỉ là anh của cô dâu. Nhưng anh hiểu tính của cô dâu, nếu không cô dâu ngốc này sẽ đợi mọi người đến đông đủ mới tổ chức.

Dứt lời anh quay lưng đi.

- Anh Hai. . . Gửi dùm em lời cảm ơn đến cậu bé đã tặng em hoa xuyên tuyết lúc em 5t ở Paris._ Đến bây giờ My vẫn không thể quen với cách gọi 2 tiếng “anh hai” đó dành cho Thiên Khánh.

Khánh như hoá đá tại chỗ khi anh nghe câu ấy, anh cũng chẳng khác gì cô. Đến bây giờ anh cũng không thể thích nghi với cách xưng hô, gọi My bằng “em gái” kia. Anh chỉ nghĩ ông trời trêu đùa anh với My nhiều đó thôi nhưng, chớ trêu thay khi My lại là cô bé 5t năm xưa mà anh đã gặp và giúp ở Paris.

Anh đứng ngay cửa im lặng hồi lâu mới “ừm” một cái rồi đi.

Khoảng khắc cánh cửa vừa đóng lại là nước mắt My trực rơi.

- My, sao bồ lại khóc, hôm nay làm cô dâu không được khóc nghe chưa. Trôi phần hết rồi này._ Tú Anh thấy My khóc làm cô hoảng theo, mascara và phấn trang điểm theo đó mà trôi. Làm Tú Anh phải dậm lại và vuốt lại cho My.

. . .

Khánh đi khỏi phòng My, xuống lầu, giữa cầu thang thì gặp Vương, 2 người chạm mặt nhau, rồi lướt qua nhau. Khi họ lướt qua nhau rồi thì Khánh mất cất tiếng nói: “hãy chăm sóc, em ấy . . . Thật tốt”. Rồi hững hờ đi, Vương ngẩn ra một lúc mới trở về trạng thái ban đầu. Anh nhìn về phía Khánh, thấy dáng Khánh khuất xa anh thầm nói trong lòng: “anh hãy yên tâm” rồi đi lên phòng My.

Khánh đi xuống gara xe thì biết mình quên chìa khóa xe nên anh định quay lên phòng lấy. Lúc anh định trở lên phòng thì thấy ông Đức vừa lấy xe vào, sẵn đấy ông cho anh mượn xe đi ra sân bay không cần trở về phòng. Khánh nhận chìa khoá xe và rời khỏi nhà.

. . .

Nếu được, quay ngược thời gian lần nữa, anh vẫn sẽ chọn em, người con gái lạnh chanh mà anh yêu.

Nếu được chọn lại lần nữa, anh vẫn sẽ chọn em, người con gái mang đầy ký ức đau thương và hận thù để làm vợ và che chở cả cuộc đời.

Nếu được vứt bỏ tất cả, vứt bỏ đạo lý làm người thì anh sẽ dẫn em đi, đi khỏi thánh đường, rời khỏi nơi này để đến nơi chúng ta có thể bên nhau mãi mãi.

Nếu được, anh sẽ làm. . .

Nhưng thời gian trôi qua rồi làm sao có thể quay lại. Em đã chọn người khác rồi làm sao có thể chọn lại được. Anh có thể chấp nhận bỏ được tất cả, chịu đựng tất cả nhưng em thì không, em chắc hẳn sẽ không chịu được sự tai tiếng của miệng đời. Và cuối cùng, anh là thằng vô dụng không thể làm gì hơn ngoài cách đứng nhìn và chúc em hạnh phúc. Đúng, hãy hạnh phúc bên người mà em chọn, anh sẽ mỉm cười khi thấy em vui.

Đó là suy nghĩ của Khánh, suốt quãng đường đến sân bay. Từ trước đến nay, anh chưa bao giờ suy nghĩ nhiều như thế, có lẽ anh đã không còn là anh nữa, đã không còn là Thiên Khánh vô tình lãnh khốc như ngày xưa nữa.

Khánh chạy xe tới sân bay, anh đậu xe vào bãi. Rồi anh bước xuống xe đi vào trong sân bay. Anh đứng đợi ở cổng ra vào khoảng 5’ thì từ trong có một người con trai, bằng tuổi anh, bước ra. Đi đến chỗ anh, cung tay với anh và gọi anh là “chiến hữu”. Xong xuôi thì họ lên xe và về.

Trên xe

- Này Thiên Khánh, tớ nhớ không lầm thì đây đâu phải đường về nhà của tớ đâu nhỉ?_ Người con trai đó, dựa lưng vào ghế, đôi mắt vẫn còn đeo kính râm.

- Đến thánh đường._ Khánh nói ngắn gọn nhưng cũng đủ người đó hiểu là họ đang đến nhà thờ, thánh đường.

- Đến đó làm gì?_ Người kia vẫn tiếp tục hỏi.

- Dự hôn lễ của Minh Vương và Diễm My._ Khánh đáp.

Như một cú shock, tư thế an nhàn, đang dựa lưng vào ghế, nghe Khánh nói xong thì liên ngồi bật dậy, gỡ mắt kính ra.

Đôi mày người kia nhíu lại, nhìn Khánh như thay câu nói “Chẳng phải cậu và My đang. . .” Thì nhìn biểu hiện của anh, Khánh biết anh vẫn còn chưa biết chuyện kia.

- Tớ và My là anh em ruột._ Sau câu nói là một nụ cười, chứa đựng sự chua chát của số phận.

Và Khánh vừa lấy xe, vừa kể cho người đó nghe về chuyện xảy ra thời gian qua. Người kia nghe xong liền thở dài. Khi ở bên Mỹ thật tình anh đã nghi ngờ bên đây đã xảy ra chuyện gì nhưng anh không cam đoan, bây giờ thì đã biết. Nếu anh đoán không lầm thì người đó, chỉ duy nhất người đó mới bày ra chuyện như thật vậy.

- Mau lấy xe đến thánh đường để phá hôn lễ. . . Bởi My và tớ mới chính là anh em ruột. _ Câu nói không quá nhanh, cũng không quá chậm. Khiến cho Khánh nghe đủ hết, không bỏ sót chữ nào trong câu.

Kít. . . .

Chiếc xe bất chợt thắng gấp lại.

- Minh Quân, cậu chắc chứ._ Trong Khánh hiện lên một tia hy vọng rất ư là mong manh.

Quân gật đầu, không hề do dự. Và anh liền kể cho Khánh nghe.

Lúc trước, khi gia đình tan vỡ My buồn rồi dẫn đến trầm cảm. Có lần khi anh đi làm về thì thấy My cắt mạch máu tự tử nhưng may, anh kịp đưa My vào bệnh viện và cứu kịp thời. Lúc ấy My mất nhiều máu lắm, mà trong ngân hàng máu đã hết nhóm máu của My nên Quân phải lấy máu của anh truyền máu cho My và cứu được My.

Khánh nghe xong hết sức bất ngờ, anh không dám tin đây là sự thật. Nhưng bây giờ anh không còn thời gian để suy nghĩ điều đó nữa. Mà điều bây giờ anh phải đến thánh đường để phá hôn lễ, dù cho quyết định của My chọn ai thì anh cũng phải phá hôn lễ. Chiếc xe bất chợt tăng tốc, với tốc độ tối đa của nó.

. . .

Tại thánh đường.

Mọi người đã có mặt đầy đủ, và hôn lễ đã cử hành. Khởi Phong dẫn My vào thánh đường rồi trao tay My cho Vương và trở về chỗ ngồi. Trên bục, cha sứ hỏi Minh Vương một câu hỏi như bao lễ cưới khác và Vương đáp lại đồng ý. Đến lượt My, khi cha sứ hỏi My cứ để tâm đầu đầu không nghe cha sứ hỏi gì khiến cha sứ phải hỏi lại lần nữa.

- Trần Diễm My, con có nguyện lòng sống cùng Vũ Minh Vương dù sướng vui - hạnh phúc hay khổ đau - bệnh tật. Thì con vẫn sẽ ở bên Vương suốt cả cuộc đời chứ.

- Con. . . Con. . . Con nguyện lòng._ My ngập ngừng, mãi lúc sau mới nói ra câu trả lời làm cho Vương an lòng.

Và cả 2 trao nhẫn cho nhau.

- Còn ai phản đối hôn lễ này, nếu không? Hôn lễ đến đây kết thúc._ Cha sứ hỏi lại, cả thánh đường im lặng Nhưng. . .

- Còn tôi, tôi phản đối.

Zing Blog

44. Chương 44: Sự Thật Muộn Màng

Một câu nói khiến cả mọi người phải nhìn, cả cô dâu và chú rể.

Anh hai. . . Không anh Quân.

My ngăn ra khi thấy Quân, Quân bước từ cửa bước vào, bước lại gần My.

Hiện giờ, cả lễ đường đều im lặng, không còn một tiếng động nào khác ngoài tiếng giầy tây của Quân và tiếng nhịp tim đập của mọi người trong đây.

Quân bước tới nắm lấy tay My.

- Đi theo anh, rời khỏi đây._ Quân tính kéo My đi thì bị Quân ngăn lại.

Hiện giờ My đang đứng giữa 2 ng đàn ông. Nhưng đó không phải điều khiến mọi người ngạc nhiên, mà điều khiến họ bất ngờ là người phá hôn lễ này là Quân, anh trai cũ của My chứ không phải Thiên Khánh. Khi tiếng nói phản đối vang lên mọi người ai cũng nghĩ là Thiên Khánh nhưng thật sự không phải mà đó là Quân. Ai cũng ngạc nhiên kể cả My.

- Không được._ Vương cất tiếng ngăn cản.

2 người đàn ông vô tình đẩy My vào tình thế khó xử. My nhìn Quân rồi lại nhìn Vương.

- Cậu không có quyền cản My, bởi cậu không có cơ hội khi My và Khánh không phải là anh em ruột và cậu. . . Cũng không phải là cha của đứa bé trong bụng My._ Quân chột nhếch môi, nở 1 nụ cười lạnh.

Cả lễ đường đều rơi vào chấn động một lần nữa, ai ai cũng bất ngờ. Nhưng duy nhất trong số họ có một người có biểu cảm không tốt cho lắm.

My dường như không tin vào tai mình nữa, cô chột cười đại khờ trong lòng thầm nghĩ “không thể nào?”

- My theo anh đến bệnh viện nhanh, Khánh bị tai nạn và được đưa vào bệnh viện rồi._ Lại thêm một tin chấn động nữa.

Bó hoa cưới hình cầu trên tay My rơi xuống đất vang lên một tiếng “bộp” làm cho cánh những cánh hoa trong bó rơi ra.

Về My, My nghe tin đó như sét đánh ngang tai, mới đầu cô không tin đó là sự thật nhưng sau khi nhìn chiếc áo sơ mi trắng của Quân giờ đã nhuốm đầy màu đỏ của máu tươi.

- Làm sao anh ấy bị tai nạn?._ My như không còn sức nữa.

- Xe bị cắt phanh._ Quân trầm mặt.

My ngăn ra, là ai đã hại Khánh, ai đã làm việc đó.

- Lúc này, cha gặp Khánh ở gara vì Khánh quên chìa khóa xe nên cha cho Khánh mượn, nhưng không ngờ xe đã bị ai cắt phanh._ Ông Đức đứng dậy nói.

Bịch. . .

Chiếc túi xách trên tay của Khánh Ngọc rơi xuống đất. Mọi người nhìn bà thì thấy mặt bà tái mét.

- Mẹ, không lẽ mẹ đã hại anh Khánh._ Vương thầm mong đó không phải là sự thật.

- Mẹ. . . Mẹ không cố ý, mẹ chỉ muốn hại ông ta chứ mẹ không biết Khánh sẽ lấy xe đó._ Khánh Ngọc lấp bắp nói.

Mắt My mở to khi nghe câu đó, còn Quân thì anh thấy mình rất may. Bình thường xảy ra tai nạn như thế thì những người đi chung xe đều gặp nạn rồi nhưng anh may thoát khỏi, có lẽ do số trời muốn anh nói với My biết sự thật kia.

Về phần Khánh My, Khởi Phong, Ngọc Diễm và Minh Đức và tất cả mọi người đứng dậy.

My thì rút tay mình ra khỏi tay Vương. Cô lùi bước về sau 3 bước, lắc đầu, rồi nở nụ cười cười chua chát mang theo giọt nước mắt từ khoé mi rơi ra.

Tay mi gỡ khăn cười trên đầu ra, rồi gỡ cả khăn cười ra. Cô giờ nhăn cười lên trước mặt Minh Vương nói.

- Nếu Thiên Khánh xảy ra chuyện gì? Thì nhà họ Dương, đừng bao giờ nhận được sự tha thứ từ tôi. __ Rồi cô buông chiếc khăn, để mặc nó rơi trên mặt đất, vang lên tiếng chói tai. Trái tim của Vương vỡ theo tiếng kim loại kia.

Và My cầm chân váy bỏ đi, chạy ra khỏi lễ đường, Quân cũng chạy theo. Theo sau đó là Thiện, Nam, Tú Anh và người nhà Khánh.

Ra khỏi lễ đường, My đón một chiếc taxi chạy vào bệnh viện. Đến bệnh viện My liền hỏi y tá một người đàn ông bị tai nạn giờ đưa vào đâu, thì y tá chỉ phòng cấp cứu. My liền đến, khi đến trước phòng, cô tính chạy vào thì bị y tá cản lại đúng lúc Quân và mọi người vừa vào, Quân đi đến đỡ cô, bảo cô lại ghế ngồi chờ. Khoảng 1 tiếng sau y tá chạy ra, chạy đi đâu đó lát quay lại phòng. Không lâu sau bác sĩ mở cửa ra.

- Hiện bệnh nhân bị mất quá nhiều máu mà nhóm máu của bệnh nhân trong ngân hàng máu đã hết.

- Tôi là em gái của anh ấy, hãy lấy máu của tôi. __ My đứng dậy nói.

- Đưa người nhà bệnh nhân đi xét nghiệm máu rồi lấy. __ Bác sĩ nói và My với y tá đi.

Sau khi lấy máu xong thì My trở lại ghế ngồi chờ. 2' sau y tá chạy lại.

- Bác sĩ, 2 nhóm máu không giống nhau, cô ta không phải nhóm máu O mà là nhóm máu AB. __ y tá nói

- để tôi, tôi là cha của bệnh nhân. __ Khởi Phong lên tiếng rồi đi cùng y tá.

Mặt My lúc này trắng bệch không còn một giọt máu, cô đứng dậy đi đến cửa phòng nhưng khi đu được vài bước thì đã ngất lịm vì shock. Dưới váy cưới của cô xuất hiện nước và một ít máu tươi.

. . .

Khi tỉnh lại, cô thấy mình đang nằm trên giường bệnh và truyền dinh dưỡng. Cô đặt tay nhẹ lên bụng mình thì thấy không còn cảm nhận được nhịp sống của hình hài trong đó nữa với lại bụng đã nhỏ xuống, không còn to như trước. Cô hoảng hốt nhưng khi nhìn sang trái thì thấy người đàn ông ngồi trên giường bệnh quay lưng lại với cô. Thấy người đó, cô quên đi sự hoảng hốt vì mất đứa con mà liền nghĩ tới Thiên Khánh nên ôm người đó từ đằng sau. Chưa được 1' thì cô buông ra

- Không! Anh không phải là Thiên Khánh. __ My lắc đầu nói.

Người đàn ông đó quay qua.

Là Minh Vương. . . Vậy còn Thiên Khánh đang ở đâu? Không được, mình phải đi tìm Thiên Khánh, phải đi tìm Thiên Khánh và con của cô.

My bỏ chân xuống giường tính bước thì cả người khụy xuống đất. Minh Vương đỡ cô lên.

- Bác sĩ nói em vừa sinh đứa bé vì sinh non nên hiện giờ cơ thể rất yếu, không thể đi được. __ Vương mang một tia buồn qua đôi mắt.

My ngạc nhiên, cô sinh rồi sao? Là sinh non, vậy đứa bé đâu? Con của cô đâu?

My đảo giác tìm đứa bé, ngay lúc đó Vương đứng dậy rời khỏi phòng lát sau trở lại, trên bệ một đứa trẻ sơ sinh khoảng 2.5kg. Đứa bé đang ngủ, nhìn rất đáng yêu và ngủ rất ngon.

Vương trao đứa bé cho My, My bế đứa bé. Nhìn đứa bé ngủ trong vòng tay, cô hôn nhẹ vào mặt đứa bé, nụ hôn của cô chứa cả sự ngọt ngào và nước mắt của cô.

Tình trạng My khác với người thường. Theo lẽ thường những đứa trẻ sinh non phải ở trong lồng kính ít nhất 1 tuần mới được ra gặp mẹ vì sức khỏe yếu. Nhưng may mắn thay, con của My khác với những đứa trẻ sinh non khác, đứa bé rất khỏe như bao đứa trẻ sinh đủ 9 tháng 10 ngày khác.

My chợt nhớ ra hình như cô quên mất một điều gì đó, chợt cô bỗng đứa bé và quỳ trên giường xin Vương.

- Minh Vương, xin anh, xin anh dẫn em đi gặp Thiên Khánh đi, được không anh?._ My van xin với sự chân thành qua đôi mắt đỏ hoe, rưng rưng nước mắt kia.

Wương nhìn cô thật lâu, rồi anh nhắm mắt lại và gật đầu.

Wương kiểm một chiếc xe lăn đẩy My đến phòng bệnh của Khánh. My vừa đến trước cửa đúng lúc nghe được lời của bác sĩ. Bác sĩ nói tình trạng Khánh không mấy khả quang. Tuy đã lấy hết máu bầm trong não ra khỏi nhưng tỉ lệ tỉnh lại là rất ít. Nếu ngày mai Khánh tỉnh dậy thì không sao nhưng nếu không thì có lẽ 1 năm, 2 năm, 5 năm hoặc 10 năm thậm chí là cả đời Khánh sẽ không tỉnh lại được nữa. Nói cách khác, nếu qua ngày mai Khánh không tỉnh thì khả năng Khánh trở thành người thực vật là rất lớn.

Nghe xong tin đó, Khánh My không trụ được mà suýt ngã, may nhờ Khởi Phong đỡ bà kịp. Còn Tú Anh thì bật khóc.

Wương thì đẩy xe đẩy của My vào trong, nhìn thấy Khánh nằm trên giường, đầu đầy băng bó, tiếp oxi. Như một phép thần kỳ, My đứng dậy được, bế được bé và bước tới chỗ Khánh. Thấy My, ai ai cũng đau lòng cho cô và cả Khánh. Quân cũng vậy, anh thở dài và lắc đầu, đáng thương cho cô em gái gốc của anh.

- Thiên Khánh, anh mở mắt ra nhìn em và con đi đừng ngủ nữa được không? Anh nhìn đi, con của chúng ta chào đời rồi này. Là con trai, em sẽ đặt tên con là Khánh An, lấy tên anh làm tên đệm cho con được không anh? Anh tỉnh lại đi, đừng ngủ nữa. Em hứa em sẽ không lấy ai hết, gia đình ta sẽ ở bên nhau được không anh?._ My bế đứa bé ghen ngào nói với Khánh.

Mọi người vừa đau lòng vừa lo sợ cho My, sợ My sẽ bệnh trở lại.

Zing Blog

45. Chương 45: Sự Thật Muộn Màng - 2 (end Phần 2)

- My à mọi chuyện là do mẹ, là mẹ đã sai để giờ con phải khổ như thế._ Ngọc Diễm, đến giờ bà mới lên tiếng.

- Làm sao con dám trách mẹ và mọi người cơ chứ. Nhờ chuyện này con mới nhận ra tình cảm của tụi con sâu đậm đến chừng nào._ My nhìn đứa bé rồi nhìn Khánh.

Nghe My nói câu đó xong khiến mọi người càng thêm lo lắng. Thà cô, khóc lóc, kể lể, trách họ như thế sẽ tốt hơn bây giờ.

My thừa nhận cô không phải một người rộng lượng, có lòng nhân từ. Nhưng vì Khánh và vì con trai cô, cô sẽ làm tất cả, sẽ bỏ qua tất cả. Bỏ hết mọi thứ, cả sự nghiệp lẫn hận thù. Miễn sao cô và Khánh cùng với con cô ở bên nhau là được rồi.

Tuy lúc trước cô nói với Thiện tình cảm thật của cô đối với Vương. Tất cả điều đó chỉ là một cái cớ, một câu biện luận để lừa gạt Khánh, lừa gạt Thiện, lừa gạt Vương, lừa gạt tất cả mọi người nhưng lại không thể lừa gạt Quân và lừa gạt trái tim cô. Có ai biết rằng mỗi khi đêm về, khi chìm vào giấc ngủ thì cô lại mơ thấy những tháng ngày, những chuyện đã trải qua cùng Khánh, kể cả hạnh phúc và đau thương.

- Con đã nghĩ lại rồi, nếu Khánh xảy ra chuyện gì thì con và con trai con sẽ theo Khánh._ Sắc mặt My cũng không thay đổi, vẫn mang vẻ u buồn và đau thương cùng với một nỗi đau qua đôi mắt.

Nghe xong câu đó mọi người ai cũng trợn mắt vì vừa lo lắng và ngạc nhiên nhưng trong đó chỉ có một người vẫn bình tĩnh đó là Quân.

Quân đứng dậy, bước tới chỗ My, anh đặt hai tay lên vai My, vỗ nhẹ như một hành động an ủi rồi nhìn đứa bé đang ngủ say kia.

- Ngốc à, rồi Khánh sẽ không sao đâu đừng lo. Em cứ yên tâm đi, mọi chuyện đã có anh giải quyết. Bí mật này, em tự mình giấu cũng lâu rồi, đã đến lúc phải nói ra. Đừng nghĩ dẫu dốt, dù thế nào cũng phải sống, sống vì anh, vì mọi người, vì đứa bé này và. Vì Khánh. Quân lấy ngón tay nhẹ lướt lên lướt xuống trên má của đứa bé. Giọng anh không còn sắt lạnh như ở trong lễ đường nữa mà ôn nhu hẳn đi.

Nói xong anh bảo My về phòng nghỉ ngơi đi còn những người còn lại theo anh về nhà chính của Khánh.

.

Tại nhà chính.

Râm. . .

Tiếng đập bàn rất mạnh, làm cho kính của chiếc bàn nứt một đường dài. Dù mọi người ở đây đa số là tiền bối, cha mẹ của anh nhưng đối với anh nếu bình thường anh sẽ không làm vậy. Còn bây giờ thì anh không thể tôn trọng họ được nữa, sự tức giận đã lấn áp cả lý trí của anh rồi.

Tức giận cũng phải thôi, bởi việc làm của họ là quá đáng khiến cô em gái ngốc của anh giờ phải đau khổ như thế. Với tư cách của một người anh trai không cho phép anh im lặng bỏ qua tất cả được.

- Trong tất cả mọi người, ai đã bày ra chuyện này. Quân hiện tại ngồi trên ghế salong như một ông vua cao cao tại thượng đang tra khảo phạm nhân.

Có lẽ mấy bạn nghĩ hành động của Quân như thế là thiếu lễ phép. Không phải đâu, vì Quân đang tức giận quá mức và cũng vì thương em gái thôi, anh làm vậy là rất đúng nhưng hơi tức giận.

Khi Quân hỏi, mọi người nhìn nhau, còn Khởi Phong và Khánh My im lặng mặt nghiêm như tiền. Có lẽ họ chỉ là người vô tội trong chuyện chuyện này, nên giờ họ chỉ là người coi xét xử, mặc dù họ biết.

- Là mẹ...

- Là tớ kêu mọi người làm vậy. Bà Diễm nói giữa chừng thì Thiện chen vào, cắt ngang lời bà.

Tú Anh, Minh Vương, Tuấn Nam và Khánh Ngọc, ai cũng bất ngờ về việc này.

Quân nhếch môi, quả thật đúng như những gì anh nghĩ. Anh vẫn im lặng để Thiện nói tiếp. Có trời mới biết, sự nhẫn nhịn của anh đang đi đến giới hạn cuối cùng của nó.

- Cứ nghĩ, làm vậy thì My sẽ cưới tớ nhưng thật không ngờ My lại chọn Vương chứ không chọn tớ.

Bốp. . .

Một cú đấm vào mặt của Thiện, lực đấm khá mạnh.

Quân bước tới, nắm lấy cổ áo Thiện, nghiêng răng nói.

- Tớ không phải Khánh nên sức nhẫn nhịn và chịu đựng của tớ chỉ có giới hạn. Đừng thách đấu sự bình tĩnh với tớ... Cậu là một thằng khốn, người bạn khốn nạn. Khánh và My đối xử với cậu như thế nào mà cậu lại hại họ khiến cả 2 đi đến nông nỗi này.

- Bởi vì Khánh không có tư cách để lấy My làm vợ, chăm sóc cho My cả đời. Tớ không cam lòng khi thấy họ hạnh phúc bên nhau. Thiện đẩy mạnh Quân ra, lấy ngón tay cái quệt đi vết máu bên mép miệng.

- Một lời biện hộ để che đậy căn bệnh ung thư giai đoạn cuối. Quân đứng dậy, cố lấy lại bình tĩnh và nói.

Lại thêm một tin hết sức bất ngờ, khiến tất cả mọi người đều nhìn Thiện. Sắc mặt Thiện trở nên khó coi hẳn đi.

- Đúng là không thể qua mắt được cậu. Thiện cười, nụ cười chứa vị đắng của cuộc đời.

Quân chỉ vô tình biết được khi cách đây không lâu, lúc anh chưa rời khỏi Việt Nam để ra nước ngoài công tác thì có lần anh đi làm về bắt gặp Thiện từ bệnh viện trung ương thành phố bước ra với sắc mặt khó coi. Nghi ngờ, Quân nhờ người đến bệnh viện điều tra và biết. Lúc anh về nước, nghe chuyện này thì anh liền nghĩ tới Thiện làm. Nhưng cú đấm lúc này không phải vì sự tức giận nhất thời mà anh đánh Thiện. Mà vì

anh muốn Thiện tỉnh táo hơn, đừng bị quan rồi làm những việc như thế. Làm vậy Thiện cũng chẳng vui gì hơn đâu.

Theo kế hoạch Thiện bày ra việc đó để tình cảm My và Khánh bền chặt hơn sau sóng gió nhưng anh lại không ngờ My thương Vương không phải Khánh. Việc My thương Vương nằm ngoài dự tính của anh và việc My bị bệnh, kể cả đứa bé. Nhưng đến phút cuối anh nhận ra, anh đã bị My lừa, sự diễn đạt của My quá hoàn hảo khiến cả anh phải mắc bẫy để rồi trò chơi định mệnh anh đặt ra cho My và Khánh trở thành trò chơi định mệnh mà người làm chủ, đứng sau trò chơi này lại là ông trời.

- Nếu mọi thứ do anh Thiện bày ra, vậy còn đứa bé. Đứa bé là con của Vương hay Khánh._ Nam cất tiếng hỏi, đúng đáp án của câu hỏi đó ai ai cũng mong biết được lời giải đáp cả Thiện cũng thế.

- Của Khánh._ Quân đáp ngắn gọn

Vương mở to mắt vì bất ngờ, nếu Quân không về nước thì My định giấu anh cả đời vì chuyện này khi lễ cưới hoàn tất sao? Nhưng nghĩ cho đến cùng thì cũng không nghĩ Khánh và My đã. . .

Nhìn sắc mặt mọi người Quân biết họ đang hiểu lầm Khánh và My nên anh giải thích.

Khánh với My hoàn toàn trong sạch, đứa bé đó My có được do My giả trò. Bỏ thuốc ngủ vào cà phê khiến lần đó Khánh phải nhập viện. Nhân lúc Khánh nhập viện My nhờ bác sĩ ăn cắp tinh trùng của Khánh nuôi nó thời gian rồi thụ tinh nhân tạo cho My. Dù biết đó là phạm pháp nhưng My vẫn phải làm. Vì để trả thù, My đã dựng nên chuyện trong khách sạn. Sau khi dự tiệc xong thì My dìu Vương vào khách sạn và nhờ tiếp viên quán rượu đến chăm sóc anh nguyên đêm. Còn về phần cô khi giao Vương cho tiếp viên quán rượu rồi thì vào bệnh viện tiến hành thụ tinh nhân tạo rồi về nhà Khánh ngủ, gần sáng thì đến khách sạn để giả vờ như người ở cùng Vương suốt đêm qua là cô chưa không phải tiếp viên nào khác. Cô làm mọi việc vì để trả thù, nhưng đó chỉ là lúc trước, còn sau này thì cô nhận ra là cô sai rồi. Cô muốn quay đầu lại, thừa nhận và nói tất cả với Khánh và mọi người. Nhưng xảy ra chuyện kia, làm cô lúng sâu hơn và không thể quay đầu trở lại như trước kia. Nên sự chọn lựa duy nhất của cô là phải đi tiếp trên con đường ấy, tiếp tục giữ kính bí mật ấy cho đến lúc tất thõ.

Nghe xong sự thật, ai cũng lắc đầu vì sự đại dột của My. Có chết họ cũng không nghĩ ra My lại dùng cách kia, bỏ thuốc ngủ vào cà phê để Khánh nhập viện. Dù hận thù nhưng sâu tận đâu đó trong người My vẫn còn chất ngây thơ và trẻ con ấy.

. . .

Ngày hôm sau ở bệnh viện.

Tại phòng bệnh của Khánh.

My bước vào phòng, trên tay cầm một bó hoa xuyên tuyết mà cô vừa hái nó từ vườn vào. Hoa xuyên tuyết ngoài vẻ đẹp của nó ra, nó còn là biểu tượng của sự sống. Với lại, xuyên tuyết còn là biểu tượng cho tình yêu của họ. Nó được xem như vật tượng Trưng cho tình yêu của họ.

Zing Blog

46. Chương 46: Bắt Đầu Lại

Phần 3

Cô cầm hoa vào bình, có lẽ phòng bệnh của Khánh là phòng bệnh đặc biệt và chỉ duy nhất phòng bệnh của Khánh là có trưng hoa giọt tuyết.

Sau khi cắm hoa xong, My lấy một chiếc ghế đặt kế bên giường bệnh Khánh, rồi ngồi lên chiếc ghế đó. Hôm nay chỉ có My đến thăm Khánh, không có đem đứa bé theo. Tuy con của họ chào đời rất bình an và rất khỏe nhưng dù sao cũng là sinh non nên để đảm bảo sức khỏe cho bé từ nay về sau, My đành để con của

cô trong lồng kính sau 7 ngày cô mới dám rước đứa bé ra. Còn về phần cô thì chưa được 3 ngày cô đã xuất viện, mặc ý kiến bác sĩ và y tá dằn dờ như thế nào.

- Kể từ nay, trên pháp luật. Em và anh, chúng ta chính thức là vợ chồng.__ My nắm tay Khánh, từng ngón tay của cô xen kẽ vào 5 ngón tay của Khánh.

Như cô đã nói, hôm qua, cô xuất viện, về nhà Khánh lấy tờ giấy kia, ký tên cô vào và đeo chiếc nhẫn vào rồi đem ra pháp luật. Thế là pháp luật đã công nhận cô và Khánh có quan hệ là vợ chồng.

- Thiên Khánh, giấy em cũng đã ký rồi. Nhẫn em cũng đã đeo rồi, chỉ còn chờ anh tỉnh lại nữa thôi là chúng ta sẽ tổ chức hôn lễ.

Cô cầm lấy bàn tay chạy sần của Khánh lên, áp vào má cô, một giọt nước nóng hổi từ khoé mi của cô lăn dài xuống, chạm vào đầu ngón tay của Khánh. Như cảm nhận được sự đau đớn của My, ở đâu đó, một phần lý trí trong anh tỉnh dậy, mi tâm anh cử động, ngón tay bên bàn tay trái khẽ nhúc nhích.

. . .

4 năm sau.

- Anh Quốc, Tuấn Anh coi chừng té đó con.__ Một giọng nam trầm ấm vang lên, hình như đó là lời nhắc nhở của người cha, đi theo sau người đó là một cô gái khoảng 28t, nhìn cô gái đó còn rất trẻ và khá xinh đẹp dù đã là mẹ của 2 đứa con.

- Ba ơi. . . ẵm __ Một cậu bé 3t khá khôi ngô đứng dưới chân người đàn ông đó bập bẹ nói.

- ẵm. . . Ba ơi__ Cũng cậu bé 3t gương mặt chẳng khác gì cậu bé lúc nãy, có lẽ 2 cậu bé là anh em song sinh và nghe cách nói thì có lẽ hai cậu bé đang giành nhau để được ba ẵm.

Và cha mẹ của 2 chàng quý tử bé 2 cậu bé, người cha thì ẵm cậu anh, còn người mẹ thì ẵm cậu em. Nhìn bộ dạng của họ như đang chờ ai đó. Và gia đình nhỏ đó không ai khác chính là Tuấn Nam và Tú Anh.

- Này, gia đình cậu đang chờ gia đình tớ à.__ Một người đàn ông nhỏ hơn Tuấn Nam 2t hay 3t đi cùng vợ, trên tay cũng ẵm một tiểu công chúa gần tròn 2t.

Nghe câu nói kia cả Tú Anh lẫn Tuấn Nam đều quay qua và thấy.

- Ủ, nhưng không phải chỉ một mình gia đình cậu đâu.__ Tuấn Nam cười như thay lời xã giao với họ.

- Tớ tưởng chỉ gia đình tớ đến trễ ai ngờ họ còn trễ hơn cả tớ.__ Người đàn ông đó cũng cười, đáp.

- Tên đó đến trễ là chuyện bình thường thôi Vương à, chừng nào tên rùa đó đến sớm mới có chuyện lạ.__ Nhân lúc 'họ' chưa tới thì Tuấn Nam thoả chí nói xấu 'họ' trước mặt Minh Vương.

- Tú Anh, Tuấn Nam.__ Một giọng nữ khác từ xa vang lên

Nghe tiếng gọi đó cả gia đình nhà Tú Anh và Minh Vương đều nhìn về phía phát ra tiếng gọi kia thì thấy một cô gái bằng tuổi Tú Anh, đi cùng người đàn ông bằng tuổi với Tuấn Nam. Tay trái của người đàn ông kia có dắt theo một cậu bé 3t. (đó bạn đây là gia đình của ai?)

Thấy họ, môi Tú Anh nở ra một nụ cười của hoa bách hợp.

Tú Anh và Tuấn Nam kết hôn cách vài tháng, sau khi việc Khánh bị tai nạn và không lâu sau thì Tú Anh có baby, đi siêu âm thì bác sĩ nói trong bụng Tú Anh có đến 2 baby. Đó là 2 cu cậu Anh Quốc và Tuấn Anh bây giờ. Còn Minh Vương thì 4 năm trước vì quá đau buồn chuyện My nên anh đã ra nước ngoài làm anh và cũng nhờ lần đó anh gặp được Elly cô gái người Hàn gốc Trung tức là vợ anh bây giờ. Gặp nhau không bao lâu thì quen nhau và một năm sau họ đi đến hôn nhân. Không lâu sau thì họ sinh baby, từ chuyện tình cảm của anh và My, anh cũng rút ra bài học là hãy buông tay thứ tình cảm không thuộc về mình tốt hơn là giữ chặt lấy nó, vì chỉ buông tay mới có thể cho bạn được hạnh phúc khi bạn đi tìm một tình yêu mới. Đó là những gì mà Vương rút được từ tình cảm mà anh giành cho My của lúc trước.

Thấy gia đình kia thì ý cười trên môi Nam đậm và lan ra rộng hơn, anh liền cất tiếng reu reu chọc.

- Cậu cũng chẳng thay đổi gì, vẫn còn linh như xưa, vừa nhắc là xuất hiện có mặt tại đây, đúng không Trần Minh Quân._ Nam nhấn mạnh cái tên cuối.

Quân không giận mà ngược lại anh phì cười và đương nhiên là sẽ công kích lại.

- À thì ra cậu đang nhớ đến tớ, Tú Anh à, em thấy không? Lấy em rồi mà tên đó vẫn còn nhớ thương về anh này._ Quân đúng là không thay đổi gì, vẫn hài hước như xưa, có điều thời gian trôi đi làm anh chở nên chừng trạc và trưởng thành hơn rất nhiều so với trước.

Câu nói của Quân khiến mọi người không nhịn được mà phì cười.

- Thôi ngừng trước khi cuộc chiến không có hồi kết này xảy ra đi nhé, giờ chúng ta đi thôi cũng đã tới giờ rồi._ Cô gái đi cùng Quân cất tiếng nói, và người đó không ai khác chính là My.

Sau khi My nói câu đó thì cả 3 gia đình đều rời khỏi nhà Tú Anh và đi đến nơi đó. Cậu bé 3t mà Quân dắt bên tay chính là đứa bé sinh non cách đây 4 năm mà My bế trên tay khi ở trong bệnh viện ấy, My đã đặt cho con cô một cái tên rất hay cả về hình thức lẫn ý nghĩa.

Cuộc gặp gỡ của họ như đang trở về cuộc gặp gỡ trong buổi dạ tiệc 4 năm trước, như đã trở về thời điểm ban đầu khi mà họ vừa gặp nhau. Nhưng buổi gặp mặt này vẫn còn thiếu vắng, thiếu vắng 2 bóng dáng quen thuộc nhất của 6 người kia.

3 gia đình, 3 chiếc xe ô tô, 3 chiếc xe chạy ra khỏi thành phố rồi dừng lại ở một khu đất lớn. 6 người bước xuống xe đi đến chiếc cổng lớn màu trắng, trên hai cây cột ngay cổng có 2 con sư tử bằng đá nhỏ.

Quân đưa đứa bé cho My dẫn còn anh thì đi trước mở cổng ra, bên trong cổng là một ngôi nhà nhỏ màu xanh dương. Dù lâu lắm 6 người họ mới đến nơi này nhưng ở đây vẫn rất sạch sẽ không hề dính một hạt bụi nào. Như ngày ngày có người đều đến đây quét dọn. Bụi hoa giọt tuyết kể bên ngôi nhà nhỏ cũng đã lớn chỉ cần vào cuối đông này nữa thôi là sẽ ra hoa, đều này cho thấy nơi đây đang có một bàn tay ai đó, âm thầm, ngày ngày đến quét dọn và chăm sóc nơi đây.

Khi đi vào trong ngôi nhà nhỏ thì đứa bé mà My đang dẫn liền chỉ My và nói ‘mẹ ơi ba kia’. Trước lời nói của cậu con trai, My cười nhẹ rồi hơi khụy người xuống, khẽ bảo.

- Andrew, gặp ba rồi vậy con muốn nói hay kể gì mà lúc nãy trên đường đi con nói với mẹ cho ba nghe đi
My nhìn về phía trước, phía mà Khánh Andrew đang nhìn. Lòng cô thầm nói ‘anh à, em và con đến rồi đây’

Zing Blog

47. Chương 47: Kim Nén

Không khí chợt buồn xuống khi nghe Andrew nói câu đó, đúng là trẻ con rất ngây thơ và không hề biết điều gì buồn cả.

Sau khi nói chuyện với con thì My đứng dậy, bé Andrew chạy tới trước đó kể tất cả những chuyện xảy ra trong tuần qua, không hề bỏ sót một chi tiết nào cho người đó nghe. Khi bé Andrew kể xong thì mọi người cũng đã dọn dẹp xong nơi đây và đi đến chỗ Andrew đứng trước đó, My cũng thế. Cô nhìn vào rồi chợt cười nhẹ, nụ cười chứa sự tiếc nuối và đau thương nhưng lại không buồn đến nỗi rơi nước mắt bởi cô không muốn phá không khí vui vẻ từ lúc nãy và bây giờ.

- Anh thấy không, Andrew rất mến anh, mỗi lần đến đây đều nói hay méc với anh hết mọi thứ này. _ My nhìn Andrew rồi nhìn về người trong tấm ảnh, bất chợt hốc mắt cô chợt đỏ, có ai hay biết rằng mỗi khi đến đây cô phải kìm chế cảm xúc rất nhiều, kìm chế không ỉn ỉn không, kìm chế không ỉn ỉn rơi nước mắt trước người trong tấm ảnh.

Quân bước tới vỗ nhẹ lên vai cô như một lời an ủi, thăm ‘người đó’ xong thì mọi người ra về, nhưng chỉ còn một mình cô ở lại, là do cô yêu cầu. Mọi người biết nên đành ra về hết và lúc nãy chỉ còn cô ở lại.

Khi không còn ai bên cạnh nữa, cô mới tự nhiên hơn. Cô bước gần sát bên tấm ảnh đó, ngón tay giờ lên chạm nhẹ trên tấm ảnh đó rồi di chuyển xuống, nước mắt cô cũng thế, nó cũng lãng dài xuống má rồi rơi trên nền gạch màu trắng kia. Cô ngồi xuống kế bên tấm ảnh kia rồi ngã đầu dựa vào kế bên phần đế tấm ảnh làm bằng gạch với xi măng đó. Cô mím chặt môi và nhắm nhẹ mắt lại, nước mắt không ngừng rơi ra, dường như cô đang kìm chế nỗi đau và tiếng nấc.

Rồi cô kể những chuyện xảy ra cho người trong tấm ảnh nghe. Cách đây vài ngày Andrew hỏi cô “mẹ ơi, cha Khánh và ba Thiện đang ở đâu vậy mẹ?” một câu hỏi của đứa bé ngây ngô như vô tình làm tim cô đau nhói, lúc ấy cô không biết trả lời như thế nào ngoài câu nói dối. Cô nói: “cha Khánh ra nước ngoài làm việc rồi con à, còn ba Thiện thì đang ở nơi rất xa, rất xa chúng ta”. Khi cô trả lời xong câu ấy thì cũng là lúc nước mắt cô trực rơi.

Lúc này cô rất muốn kể cho anh nghe, cô rất muốn trách anh, trách, Trần Hữu Thiện anh là một người dối trá, một người lừa gạt. Anh và Khánh từng hứa sẽ luôn quan tâm cô và giúp đỡ cô bất cứ lúc nào. Nhưng giờ thì sao, cuối cùng lời hứa anh chỉ mãi là thoáng qua, cuối cùng anh cũng đã ra đi và bỏ cô lại một mình, Khánh cũng thế.

Cô nhìn vào tấm ảnh, trong tấm ảnh, người con trai có nụ cười rất tươi, rất đẹp, đẹp đến nỗi nước mắt cô rơi mãi, rơi mãi không thôi.

Hữu Thiện, cái tên từng khiến con người ta thấy bình yên và an toàn khi nhắc đến nó nhưng giờ đây 4 chữ Trần Huỳnh Hữu Thiện khi nhắc lại mang cho người ta một cảm giác xót xát lẫn tiếc nuối muộn màng.

Hữu Thiện, anh biết không? Em mẩu thuẩn lắm, 4 năm qua em vừa hận anh, vừa hận Khánh. Em hận anh, nói dối em, em hận Khánh lừa gạt em, cả 2 người em rất hận nhưng em cũng vừa thương anh, vừa thương Khánh. Anh biết không, suốt 4 năm qua em cứ trách bản thân mình sao lại để Khánh bị tai nạn trở thành người thực vật như thế để rồi Khánh ra nước ngoài trị bệnh đến bây giờ vẫn chưa về. Và em cũng trách bản thân em, tại sao lại hại người bạn tốt với em như anh bị tai nạn như vậy chứ? Suốt 4 năm em cứ hỏi là do lỗi của em khi em không biết trân trọng 2 anh để bây giờ mất 2 anh, một người là bạn thân tốt nhất của em, người còn lại là người em yêu hơn cả bản thân mình, hay là do ông trời ép buộc, nguyên rủa em suốt đời không được nhận được sự hạnh phúc từ hai anh? Hữu Thiện, anh nói đi, tại sao anh và Khánh lại bỏ em đi một cách vô tình như thế chứ.

Cô trách anh, hỏi anh, đến câu này tới câu khác mà cô không hay rằng, này giờ, từ lúc mọi người ra về chỉ còn mình cô ở lại thì có một cái bóng đen, nép vào một bên mà âm thầm quan sát cô từ xa.

Từ xa người đó thấy được cô, thấy cô thay đổi rất nhiều, từ ngoại hình cho đến tính cách. Mái tóc dài xoã ngang lưng, cùng với chiếc đầm dài màu hồng nhạt làm tôn lên vóc dáng trưởng thành của cô sau 4 năm. Theo thời gian, con người cô thay đổi dần đến tính tình cũng thay đổi theo. Nhìn cô mím chặt môi, kìm chặt tiếng khóc như thế thì người đó biết cô đang chịu đựng nỗi đau, cô đang ép bản thân không được gục ngã bởi trong người cô yêu thương nhất vẫn chưa về nên cô phải đợi, phải cố gắng chịu đựng đến khi người đó về mới thôi.

Nhìn thấy cô khóc, người đó đứng từ xa rất muốn bước tới, lau nước mắt cho cô, ôm chặt cô và nói “ngốc, đừng khóc nữa” nhưng lại không thể, bởi câu chuyện bây giờ mới thực sự là bắt đầu.

Rồi người đó, đeo kính râm lên, gương mặt lạnh lùng hằn ra, rồi đi, khoảng khắc người đó lướt qua My làm cho trái tim cả hai đau nhói nhưng vì nước mắt đã làm nhòa đi mọi hình ảnh trong mắt My nên My không thấy được hình ảnh, con người ấy lướt qua cô.

...

4 năm trước.

Kể từ lúc ngày Khánh bị tai nạn và bất tỉnh đến giờ đã nửa năm, thời gian qua thật đứng không, nó cứ trôi nhanh như thế không hề đợi ai cả.

My cũng biết hết mọi chuyện của Thiện cách vài ngày khi Quân đã vạch trần ra đó. Nhưng cô không hề trách Thiện, không hề oán Thiện hay ghét Thiện mà cô chỉ nở nụ cười chua xót và dịu dàng nói: “cảm ơn

anh, nhờ anh! em biết, em yêu Thiên Khánh nhiều đến dường nào”. Chỉ câu đó thôi nhưng cũng đủ Thiên thấy ân hận cả đời.

Đã nửa năm, không thấy Khánh có chuyển biến gì tốt nên mọi người đã âm thầm đưa Khánh ra nước ngoài trị bệnh mà không cho My biết một chút gì, đợi đến khi Khánh qua bên đó an toàn thì điện về báo cho My biết, My lại lần nữa rơi vào cú shock. Nhưng lần này có Thiên, có Quân có cả Khánh An con trai gần tròn 6 tháng của cô nên cô vẫn còn tỉnh táo và trụ nổi.

Nhưng rồi, ngày định mệnh ấy cũng đến, khi cách một tuần sau, khi My đang ngồi nói chuyện với Quân và Tú Anh thì từ ngoài Nam chạy vào và báo Thiên bị tai nạn xe khiến cả 3 người chấn động, lúc ấy My cứ nghĩ mình nghe nhầm nên hỏi.

- Tuấn Nam. . . Anh nói gì? Anh Thiên bị sao? _ Thái độ My lúc đó rất lạ như cô nghe rõ lời của Nam nói nhưng vì cô không tin và nghĩ tai mình nghe nhầm nên cô hỏi lại.

- Kennet hôm qua đến nay đi đến phía Bắc nói là lấy giống hoa giọt tuyết đem về

cho em trồng vì Kennet thấy vườn hoa em rất thích giờ đã chết hết, nhưng hôm nay khi trên đường về, khi đi qua con dốc, trời mưa, xe trượt bánh ra khỏi lang cang và rớt xuống vực nổi tung. Cảnh sát cũng đã tìm thấy được . . . Xác chết . . . Bị cháy đen _ Nam tường thuật lại mọi thứ.

My nghe xong cả người mềm nhũn ra, cô khụy xuống suýt ngã, may Quân đỡ kịp, nhưng cô bám vào cánh tay Quân mà trụ, môi My trắng bệch hẳn đi, mặt cũng nhợt nhạt xuống.

- Không. . . Không thể nào? Làm sao lại xảy ra chuyện đó như thế được? Làm sao như vậy? Hai, Tú Anh, 2 người nói mọi chuyện đều là giả đi, chẳng qua Tuấn Nam chỉ muốn đùa thôi, muốn đùa với em thôi đúng không? _ My nhìn Quân và Tú Anh bằng đôi mắt long lanh, như van xin một tia hy vọng, những điều cô vừa nghe là giả.

Thái độ và cách cô nói chuyện bây giờ chẳng khác lúc cô hay tin mẹ cô nói cô và Khánh là anh em ruột.

Quân gật đầu, Tú Anh cũng thế.

Mọi hy vọng trong cô vụt tắt, cô rất muốn bật khóc nhưng lại ép bản thân phải bình tĩnh.

- Nếu vậy, hãy chở em đến đó để xem Thiên, anh ấy như thế nào.

48. Chương 48: Thăm Bạn Cũ - 2

“Có người nói gặp nhau là do định mệnh, yêu nhau là do duyên số. Và em đã gặp anh là do định mệnh sắp đặt, yêu anh là do duyên số ban tặng. Nhưng chính em và anh, cả 2 chúng ta không ai nghĩ rằng, định mệnh có thể đưa ta gặp nhau và cũng có thể bắt ta rời xa nhau. Duyên số cho ta yêu thì cũng ép ta chia tay nhau. Phải chăng, chúng ta rời xa nhau do yêu nhau quá vội hay do tình cảm - niềm tin mà chúng ta dành cho nhau vẫn chưa nhiều”

(Trích trong truyện Như Chưa Từng - Đã)

Nam và Quân cùng với Tú Anh chở My đến bệnh viện, nói rõ hơn là nhà xác. 2 chữ ‘nhà xác’ như bóp chặt cổ họng My lại không cho My thở khi vừa nhìn thấy 2 chữ đó.

My bước vào trong, không khí nơi đây hoàn toàn lạnh, cực kì lạnh giá. Rồi cảnh sát pháp y, dẫn My và mọi người đến một chiếc giường, có một xác chết, được đắp tấm vải trắng lên kính cả đầu, rồi cảnh sát pháp y.

- Xin mấy vị hãy xem kỹ, xem có phải người nhà của mấy vị hay không?.

Dứt lời thì cảnh sát pháp y, mở tấm vải trắng kia lên và thấy một xác chết bị cháy đen, xác chết ấy bị ngọn lửa kia thiêu rụi đến nỗi không nhìn thấy được mặt và tóc của xác chết.

Khi bác sĩ mở khăn trắng đang đắp cả người Thiên ra, mọi người như không tin vào mắt mình nữa. Làm sao có thể, người nằm trước mặt họ là Thiên chứ.

- Không thể nào, đây nhất định không thể nào là Thiện.__ My lắc đầu phán bác
- Nếu mấy vị không tin xin hãy theo tôi.__ cảnh sát nói rồi dẫn mọi người rời khỏi nhà xác.

Đến phòng chờ ở trụ sở cảnh sát.

Người cảnh sát lúc này đi đến bàn làm việc lấy sắp hình rồi đi tới chỗ My, Quân và mọi người. Vị cảnh sát ấy đưa cho My sắp hình, My xem, lát sau cô buông lời sắp hình với gương mặt trắng bệch, môi nhếch nhếch. Quân nhặt sắp hình lên xem thì anh cũng khá ngạc nhiên và bất ngờ khi trong hình là cảnh hiện trường tại nạn xe của Thiện cùng với chiếc xe bản số xe mà Thiện hay dùng.

Bất ngờ

Kinh hoàng

Shock

Bàng hoàng

Bỡ ngỡ

Đó là tất cả cảm xúc tồn tại trong My bây giờ. Trong lòng cô đặt lên câu hỏi tại sao vậy? Tại sao mọi chuyện lại diễn ra như thế?

Cô lại phạm phải lỗi gì mà ông lại bắt từng người thân, từng người quen lần lượt rời xa cô chứ. Cô đã làm gì sai? Mà hà cớ gì mà ông lại đối xử với cô như thế.

Hận thù. . . Cô đã bỏ và cũng đã bù đắp và sửa chữa lỗi lầm mà cô gây ra, cô đã làm hết rồi. Bây giờ cô không mong gì hơn ngoài cuộc sống yên bình, cô mong cô có thể ở bên cạnh người thân, bạn bè và gia đình cô. Cô chấp nhận, từ bỏ tất cả mọi thứ để đổi được sống bình yên, đổi được giây phút yên ả sống bên người thân, bạn bè và gia đình, nhưng sao chẳng được.

Người cô yêu, người trên danh nghĩa và trên pháp luật vì tai nạn xe bất tỉnh hơn nửa năm trời, để rồi, người thân anh âm thầm đưa anh ra nước ngoài trị bệnh. Còn lại người bạn thân của cô cũng bỏ cô đi.

Thật sự 4 năm qua cô luôn hỏi, cô đã làm gì sai mà 2 anh lại bỏ cô đi như thế, nhưng có nhiều lúc cô luôn có một cảm giác, cảm giác ấy nói với cô như Hữu Thiện vẫn còn sống, vẫn còn tồn tại trên mặt đất này. Nhưng nếu anh còn sống vậy sao anh không ra gặp cô chứ, và tại sao anh lại trốn cô. Nhiều lúc cô nghĩ thế, có lẽ sự ra đi của anh làm cô sắp điên trở lại mất thôi.

. . .

2 ngày sau.

Tại biệt thự khác của nhà họ Dương.

Phòng làm việc

- Dự án mới được tiến hành một cách tốt đẹp, cũng nhờ dự án này mà cổ phiếu tập đoàn R&R ngày càng tăng, đúng là tài quản lý của chủ tập đoàn lớn có khác.__ Người đàn ông trung niên khoảng 34t, ngồi trên ghế sa long, nói chuyện với người đàn ông bằng tuổi ngồi đối diện. - Yên tâm, nhưng đừng quên, nguyên tắc của một thương nhân là gì?__ Người đàn ông đối diện đáp, bạc môi anh hơi hé lên một nụ cười rất ư là đẹp.

Thời gian dường như rất hậu hĩnh với anh, trải qua bao nhiêu năm tháng, anh không hề già đi mà ngược lại càng chứng chạc hơn so với trước rất nhiều và người đàn ông kia cũng thế.

- Haizz, nói chuyện với người thông minh rất mệt. Ông anh à, thương tình anh em họ, đừng làm theo nguyên tắc không được sao?__ Người đàn ông kia thở dài đáp, nghe cách xưng hô, hình như hai người là anh em họ.

Nhưng cách ăn mặc và tính tình họ khác nhau.

Anh, người đàn ông vừa thở dài lúc này, mặc áo sơ mi trắng, cao cấp cùng chiếc quần tây hàng hiệu, mái tóc được chải chuốt gọn gàng. Tính tình thì khá vui vẻ và hay đùa giống như Quân.

Còn người đàn ông đối diện thì hoàn toàn trái ngược lại, người đó mặc một chiếc áo sơ mi màu tối, cùng với chiếc quần tây được cắt may tinh tế làm tôn lên dáng người đẹp như diễn viên của người đó. Nhưng tính cách, khá lạnh lùng, trầm và ít nói.

- Mà chẳng lẽ, từ trước đến giờ chẳng có ai làm anh phá bỏ nguyên tắc sống một lần sao?__ người đàn ông kia bổ sung.

‘Ai làm anh phá bỏ nguyên tắc sống’ sao? Có chứ, đâu phải chỉ một lần thôi đâu mà rất nhiều lần như thế cơ đấy. Mà nói ra thì chắc chắn người đàn ông mặc áo sơ mi trắng sẽ ngạc nhiên đến ngất mặt.

- Có đấy là. . .

- Thưa ông chủ! Có cô Diễm My cùng con cô Khánh An, nói là bạn của bà chủ, muốn vào thăm bà chủ.__ Quản gia vào thông báo là dứt quãng câu nói của anh. Nhưng lời thông báo của quản gia làm anh khá bất ngờ.

- Được rồi, tôi sẽ ra ngay, bảo cô ấy chờ.__ Người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi trắng nói.

Rồi quản gia đi ra.

- Ông anh, không phiền ngồi đây một mình chứ.__ Ý người đàn ông áo sơ mi trắng quá rõ ràng rồi còn gì nữa.

Nhưng anh lại không quan tâm điều đó, anh quan tâm là lời thông báo của quản gia lúc nãy. Anh nhìn lại chiếc nhẫn cưới mà anh đeo trong tay, rất lâu sau anh gật đầu. Và người đàn ông mặc áo sơ mi trắng ra khỏi phòng. Anh cũng âm thầm đi theo.

Ra phòng khách, My và Khánh An đang ngồi ở đó chờ. Thấy người đàn ông mặc áo sơ mi trắng đi ra cô và Khánh An đứng dậy.

- Chào, nghe nói cô là Diễm My, có phải là Selena bạn của Myzi.__ người đàn ông đó mời My ngồi, khi ngồi xuống anh liền hỏi.

- Đúng, tôi là Selena, còn anh là Hạo Nhiên Rio, chồng của An Nhiên.__ My hỏi thăm, người đó gật đầu.

Rồi My kêu Khánh An chào Rio, khi Khánh An chào Rio thì Rio và người đàn ông mặc áo sơ mi tối, đứng nép ở trong rất ngạc nhiên bởi quá giống.

“Thằng bé ấy sao lại giống ông anh kia quá vậy? Hai người chẳng khác gì nhau, thằng bé như ông anh hoá nhỏ vậy. Mình từng nghe lúc trước anh có quen một cô gái, chẳng lẽ thằng bé này là. . .”

Suy nghĩ miên man hồi rồi Rio nhìn về phía cánh cửa phòng thì thấy người đàn ông mặc áo sơ mi tối đứng nép một bên.

À thì ra là như vậy? Anh cũng đã hiểu ra mọi chuyện.

Và My yêu cầu gặp An Nhiên bạn thân cô thì Rio dẫn cô lên lầu. Bước vào căn phòng, một căn phòng ngủ được thiết kế theo phong cách cổ điển, căn phòng khá rộng rãi và thoáng mát, đầy đủ tiện nghi.

Đi sâu vào căn phòng đến chiếc giường lớn, trên chiếc giường lớn là người con gái đang nằm ngủ (bất tỉnh), gương mặt xinh xắn theo thời gian ồm ỉm và hốc hác do bất tỉnh khá lâu. Trên tay của cô gái cô ghim dịch truyền dinh dưỡng. My hoảng toàn rơi vào trạng động khi thấy An Nhiên như thế. Không chỉ cô mà người đàn ông đứng ở ngoài cũng vậy. Đôi mắt anh tối hắc đi, khi hiểu ra sự tình mà Rio giấu bấy lâu nay.

My bước đến kế bên giường, đưa tay chạm nhẹ gương mặt An Nhiên, cô thoáng thấy xót xa.

- Bỏ ấy, đã bất tỉnh như vậy bao lâu rồi?__ My cố trấn tĩnh lại.

- Đã. . . 5 năm rồi.__ Mắt Rio cũng buồn xuống, từng ngày, từng ngày anh mang hy vọng, hy vọng đôi mắt kia mở ra nhìn anh.

- ‘Có người nói gặp nhau là do định mệnh, yêu nhau là do duyên số. Và em đã gặp anh là do định mệnh sắp đặt, yêu anh là do duyên số ban tặng. Nhưng chính em và anh, cả 2 chúng ta không ai nghĩ rằng, định mệnh có thể đưa ta gặp nhau và cũng có thể bắt ta rời xa nhau. Duyên số cho ta yêu thì cũng ép ta chia tay

nhau. Phải chăng, chúng ta rời xa nhau do yêu nhau quá vội hay do tình cảm - niềm tin mà chúng ta dành cho nhau vẫn chưa nhiều', đó là câu mở đầu cho truyện, một tác phẩm nổi tiếng của bồ ấy viết. Nhưng có nghĩ bồ ấy lại không nghĩ rằng, đó lại là câu nói dành cho bồ ấy khi bồ ấy cứ nghĩ rằng truyện mà bồ ấy viết đều do tưởng tượng như thực tế đều là những chuyện của bồ ấy từng xảy ra trong quá khứ._ My buồn xuống, cô cũng nghe Tú Anh kể lại hết mọi chuyện về An Nhiên. Lúc An Nhiên mất tích rồi 3 năm sau trở về với một bút danh nổi tiếng là Myzi. Đương nhiên khi gặp lại An Nhiên không hề nhớ ai cả, còn Rio thì cũng chẳng khác gì cô bởi lời nguyên kia. Sau câu nói của My thì không khí trong phòng trở nên buồn xuống.

- Tại sao bồ ấy lại bị tai nạn nặng như vậy?_ My nhìn gương mặt hốc hác của An Nhiên bằng ánh mắt đầy xót thương.

Cô chỉ nghe Tú Anh kể lại là An Nhiên bị tai nạn chứ cô chưa hề biết nguyên nhân tại sao?

Cô còn bất ngờ hơn khi nghe Tú Anh nói An Nhiên đã bị tai nạn 1 lần, lần này là lần thứ hai. Lần trước là do cái lời nguyên gì đó khiến cô mất trí nhớ để quên đi Rio, vụ tai nạn đó không những làm cô mất trí mà còn mất tích thời gian dài khi trở về đã 3 năm nhưng An Nhiên không hề nhớ một ai cả. Và do định mệnh đưa đẩy, 1 lần nữa cô gặp lại Rio nhưng những ký ức về nhau của hai người đều quên hết, kể cả không nhớ đã từng quen nhau. Khó khăn lắm họ mới quen lại nhau nhưng An Nhiên lại bị tai nạn và bất tỉnh đến giờ, trong khi đó Rio đã nhớ lại hết tất cả.

- Là do Jessica bạn gái cũ của tôi hại em ấy._ Rio cũng nhìn An Nhiên mà lòng anh đau nhói.

Bạn gái cũ!!!

My chợt nhếch mép, nở nụ cười đầy sự khinh thường.

- Bọn đàn ông mấy người đều như nhau cả, Bảo Nam thì hại Hoàng Vi chết, còn anh thì hại An Nhiên bán sống, bán chết, kể cả Thiên Khánh cũng hại tôi ra như thế, đau khổ, chờ đợi mỗi mòn._ My chợt trách rồi nói về bản thân mình.

Rio khá ngạc nhiên khi My nói như thế, nhưng vài giây sau đó, anh chợt cười thầm và nghĩ "thì ra đây là người làm ông anh mình phá vỡ nguyên tắc sống."

My thăm An Nhiên một chút rồi về, nhưng có lẽ vài ngày sau cô sẽ trở lại thăm An Nhiên cho đến khi An Nhiên tỉnh thì thôi.

* * *

Hiện Ryna không thể chú thích nhân vật trong truyện nhé mấy bạn vì nó liên quan đến cái kết, tác phẩm mà mình đang viết. Có thể chương này và chương sau, bạn sẽ không hiểu, nhưng thôi gắng dùm Ryna nhé, tại nhân vật An Nhiên và người bạn còn lại của My là 2 nữ nhân vật chính trong tác phẩm mà Ryna đang viết nên không thể chú thích được, vì chú thích sẽ lộ all câu truyện. Cho Ryna xin lỗi

Zing Blog

49. Chương 49: Thăm Bạn Cũ - 2

"Thời gian rồi lại thời gian,

Làm hoa tan nát, làm hương phai dần.

Tình em đâu có mong manh,

Qua bao năm tháng chẳng hề phai."

(Sưu Tầm)

Từng cơn gió lạnh lẽo, mang đầy mùi hoa sữa ngát hương vào cuối thu, một mùi hương tinh khiết và thuần mát từ thiên nhiên. Cũng đã từ lâu, cái tên hoa sữa đặc trưng ủa thu bởi mùa thu là mùa nó khoe sắc, khoe hương. Hoa sữa đẹp, thơm ngát, mùi thơm của nó là mùi hương đặc trưng riêng cho loài hoa ấy, song hoa nào cũng có 1 mùi hương riêng của nó để người khác dễ nhận biết. Ấy thế mà, có một loài hoa trên mặt đất này, không đẹp, không hương, cánh hoa mong manh, dễ vỡ, dễ tàn nhưng vẫn đi vào lòng của biết bao người, đó là hoa tường vi.

Một loài hoa đa sắc, với nhiều ý nghĩa khác nhau trong mỗi bông hoa khi mang một sắc màu. Cũng giống như hoa giọt tuyết mà My thích. Nhưng hoa tường vi khác hoa xuyên tuyết ở chỗ. Xuyên tuyết thì mạnh mẽ, vươn lên đón nhận những ánh nắng khi qua những thân cây to lớn và mặt đất, tuy nhìn bề ngoài nó mỏng manh, nhỏ bé yếu đuối nhưng nó lại rất mạnh mẽ. Xuyên tuyết là biểu tượng của sự sống, của sự mạnh mẽ nó rất thích hợp cho My. Còn tường vi, yếu đuối, mỏng manh, sớm nở, sớm tàn thích hợp cho những cô gái dịu dàng, yếu đuối. Đương nhiên, mẫu người con gái dịu dàng yếu đuối ấy không phải Diễm My mà là bạn của cô. My chỉ thích một loài hoa duy nhất và mãi mãi, giống như trái tim cô chỉ chứa một người.

My rời khỏi nhà từ rất sớm, hôm nay cô không dẫn Andrew theo, khi Quân hỏi cô đi đâu thì cô chỉ nói là đi thăm bạn. Chắc có lẽ cô đi thăm người bạn còn lại của cô, người bạn mà cô nhắc hôm qua, Hoàng Vi.

Cô vào một tiệm hoa, mua một bó hoa tường vi trắng xen lẫn màu hồng, có cả đỏ. Nhìn bó hoa mà cô mua, có lẽ người bạn của cô là một cô gái rất dịu dàng.

My mua xong bó hoa kia thì lái xe ra khỏi thành phố, lên một ngọn đồi xanh, ngọn đồi đầy gió. My đi đến giữa ngọn đồi, đi đến nơi thì cô thấy một người đàn ông bằng tuổi cô đang đứng ở đó. My đứng sau lưng người đó nhìn một ánh nhìn lạnh lùng, rồi đi lên trước, đặt bó hoa tường Vi xuống, khẽ mỉm cười với cô gái trong hình.

Người đàn ông đứng kế bên My kia, khẽ nhìn bó hoa tường vi mà My vừa đặt xuống ấy, lòng anh chợt nhói lên. Tường vi là một loài hoa mà Hoàng Vi rất thích, cái tên Hoàng Vi cũng lấy từ tên của loài hoa này. Biết Hoàng Vi rất thích hoa tường vi nên nhà anh trồng rất nhiều hoa tường vi xung quanh nhà, nhưng tiếc thay, hoa đã trồng như người đâu???

My nhìn qua gương mặt người đàn ông bằng tuổi cô, tức là bằng tuổi Hoàng Vi, rồi nhìn vào nụ cười Hoàng Vi đang cười, cô không khỏi thở dài khi nhận ra thời gian thật là đáng sợ. Nhưng dù đáng sợ cũng không đáng sợ mà ông trời đã sắp đặt ối người nhất là Hoàng Vi. My tính bỏ qua hết mọi chuyện nhưng khi thấy Hoàng Vi cô lại không thể bỏ qua.

- Hoàng Vi bỏ ấy thật là rộng lượng và ngốc, bỏ ấy giống như một thiên thần, tha thứ và bỏ qua mọi lỗi lầm, mọi việc mà anh đã gây ra cho bỏ ấy. . . Đến khi chỉ còn lại hơi thở cuối cùng bỏ ấy cũng chỉ nói tha thứ cho anh. Nhưng nếu là tôi, tôi không hề như vậy. _ My nhấn mạnh, lời nói của My như con dao khứa vào tim người đàn ông kia.

Quả báo!

Đúng! Đây là quả báo mà anh nhận được ọi việc anh đã gây ra cho Vi. My là người thẳng thắn, nên cô nói những gì trong lòng của cô ra hết.

Đúng, cô rất hận anh, rất ghét anh và Rio, nhất là anh. Tại anh thì cô không mất đi một người bạn thân, tại anh cô không phải đau xót khi đứng trước mộ của Hoàng Vi. Và tại anh mà Hoàng Vi phải chết, dù không phải là lỗi của anh.

Lúc trước cô và An Nhiên, với Hoàng Vi, quen nhau khi họ bước vào giảng đường đại học. Họ chỉ nói chuyện với nhau qua vài câu thì trở thành bạn tốt của nhau đến giờ. Họ chơi thân với nhau gần 1 năm thì biến cố xảy ra với 3 người họ, mỗi người một hoàn cảnh.

My thì vì cú shock gia đình tan vỡ mà vào bệnh viện tâm thần một thời gian khá dài, An Nhiên thì bị tai nạn xe, mất tích một thời gian dài. Còn Hoàng Vi, gặp lại người đàn ông đó, Bảo Nam. Khi ấy mất Bảo Nam vì tai nạn không nhìn thấy được nên phải vào bệnh viện điều trị và Hoàng Vi đã hiến mắt cho anh. Nhưng đáp lại thành ý đó là sự vô tâm, hững hờ của anh, đến khi anh nhận ra mọi việc Vi làm cho anh, nhận ra tình cảm của anh đối với Vi thì mọi chuyện đã muộn rồi, Vi đã bệnh đến không thể cứu vãn nổi.

Giây phút cuối cùng của cuộc đời Vi vẫn có anh kề bên, khi cô còn hơi thở cuối cùng cô vẫn tha thứ cho anh không hề trách anh một lời, vẫn còn quan tâm anh. Chính những lời đó khiến anh ân hận bao năm nay.

- Hoàng Vi, bồ đúng là cô ngốc mà, ngốc đến nỗi khiến người khác nhìn vào nụ cười ngây ngô, ngốc nghếch của bồ khiến người khác phải xót xa._ My cất giọng nghẹn ngào.

Chợt điện thoại cô vang chuông, cô nghe máy, là người của tập đoàn gọi cô. Kể từ khi Khánh đi trị bệnh thì tập đoàn do cô và Quân phụ trách quản lý, nhìn cô rảnh rỗi như vậy nhưng thực tế là rất bận.

My nghe máy xong thì đi đến trước mộ Hoàng Vi, nhìn Hoàng Vi lần cuối rồi đi. Khi cô đi lòng cô thầm nói với Hoàng Vi “Hoàng Vi, bồ thật sự không hận Bảo Nam, không trả thù anh ta nhưng sự tha thứ của bồ vô tình là sự dằn vặt, sự trả thù đáng sợ nhất mà bồ dành cho anh ta. Có lẽ sự tha thứ này, sự dằn vặt này sẽ theo anh ta đến suốt cuộc đời.”

My đi, còn Bảo Nam đứng một mình ở lại. Anh nhìn Hoàng Vi rất lâu rất lâu như thế rồi anh đi. Mỗi bước chân của anh vang lên từng lời nói mà Vi đã nói với anh “Em giống như một bông hoa tường vi, nhỏ bé, mỏng manh và dễ rơi rụng nhưng em vẫn không sợ hãi, vẫn khoe hương sắc. Dù..... em không đẹp lung linh như ai, em chỉ là bông tường vi sớm nở sớm tàn. Nhưng em tin, em đã là bông tường vi nở trong lòng ai đó, mãi mãi không tàn!”

Đúng, em mãi mãi là một bông hoa tường vi mỏng manh trong lòng anh không bao giờ tàn.

Bảo Nam đi xuống ngọn đồi, đến chỗ anh đậu xe, đi đến chiếc xe, khi anh vừa định mở cửa, tay vừa chạm tới cửa xe thì một dáng người nam đi đến cửa xe và dựa vào. Bảo Nam nhìn người đàn ông đó bằng một ánh mắt phòng vệ của một con hươu phòng vệ con hổ. Anh không phải không biết người này, ngược lại anh biết quá rõ hơn nữa chứ. Anh biết rõ, người này trong hắc bang có chức vị tối cao, có thể nói người này tựa như diêm vương, nắm giữ mạng sống của tất cả mọi người, nếu người này nói chết thì người đó không được sống tiếp. Và người đàn ông đó được mọi người trong thế giới đêm gọi với cái tên là King. . .

Gương mặt tuấn tú, trầm lạnh khiến người khác nhìn vào phải sợ hãi và cúi đầu trước người này nên việc Bảo Nam phòng vệ khi thấy người này là một chuyện đương nhiên, nhưng người này tìm anh có việc gì?

- Tìm tôi, có việc gì?_ Bảo Nam hỏi người đàn ông đó.

Người đàn ông đó không trả lời chỉ đi về xe mình, rồi không lâu sau đó, người trợ lý trung thành của anh đi lại chỗ Bảo Nam.

- King muốn cậu đến thế giới đêm 12h đêm nay, để nói chuyện. Lệnh của King nhất định phải làm, không làm thì chắc cậu cũng đã hiểu việc gì sẽ xảy ra với cậu._ Người đó cũng giống như King, cũng lạnh lùng trầm tĩnh, có lẽ là do làm việc chung lâu dài nên ảnh hưởng.

- Từ trước đến nay, tôi và anh ta nước sông không phạm nước giếng, gọi đến nói chuyện, vậy anh ta muốn nói chuyện gì với tôi?_ Nói thật, Bảo Nam bị khí lạnh của người đó làm cho sợ.

- Xin lỗi, King chỉ dặn như thế tôi không hỏi nhiều, mong cậu tối nay hãy đến, nếu không King sẽ tự đến tận nhà tìm cậu._ Dứt lời người trợ lý của King quay lưng đi.

Nam nhìn về phía người đàn ông ngồi ghế sau của chiếc xe BMW màu đen kia thấp thoáng nhận ra, hình như anh đã gặp người đàn ông đó ở đâu rồi nhưng nhất thời lại không nhớ.

* * *

4 câu thơ mở đầu cho chương này là dành cho Hoàng Vi nhé, không phải My nhà mình đâu, tại thấy hay quá nên Ryna thêm vào =)), chap này bạn nào không hiểu, cứ thắc mắc, ryna sẽ giải thích qua cmt, tại đã có 1 bạn không hiểu bên wattpad rồi

50. Chương 50: Người Con Gái Trong Tâm Trí

12h đêm, khi tất cả đã đi vào giấc ngủ sao một ngày một mới thì ở đâu đó, một nơi khác trong thành phố rộng lớn này, thời khắc này mới được là thời gian mà họ hoạt động về đêm.

Từng ánh đèn LED đủ màu sắc không ngừng chiếu sáng, tiếng nhạc disco bên trong nơi đây phá vỡ đi sự yên tĩnh về đêm của bóng tối. Có thể xem như trong quán và bên ngoài là 2 thế giới khác nhau. Trên sân khấu, từng vũ điệu cuồng nhiệt, gợi cảm đang được thể hiện hết trên sân khấu từ những cô gái được mọi người gọi chung là diva. Ở đây không những có đủ mọi tầng lớp và mọi lứa tuổi mà mùi hương ở đây cũng vậy. Mùi nước hoa nồng nặc, gắt từ những tiểu thư, cô nàng diva hoà vào mùi thuốc lá, mùi rượu trong quán, tạo ra một mùi hỗn tạp, mùi đặc trưng thuộc về thế giới đêm nay.

Cánh cửa mở ra, một người con trai khoảng 27t bước vào, người con trai đó không ai khác chính là Bảo Nam. Anh đi được vài bước thì có một người con trai mặc đồ đen, gương mặt khá được và dáng người cao bước tới chỗ anh, nghiêm trang nói: “King đã đợi anh rất lâu, mời anh vào”. Rồi Bảo Nam và người con trai đó đi vào phía trong của quán. Tận sâu trong của quán có một căn phòng, có thể nói đây là phòng vip, phòng nghỉ giành cho chủ quán, người có thể lực cao nhất ở đây và ở cả thế lực ngầm, thế giới đêm.

Khi người con trai đó dẫn anh tới căn phòng, mở cửa ra thì bước vào thấy người đàn ông mặc chiếc áo sơ mi màu tối đứng kế bên cửa sổ, nhìn về một khoảng không gian của thành phố về đêm khi đã khuya, khi đã lên đèn.

Lại áo sơ mi màu tối, có lẽ người đàn ông này rất thích tông màu tối lắm thì phải. Từ lúc Bảo Nam gặp người này ở chân đồi mộ Hoàng Vi thì người này cũng mặc áo sơ mi màu tối nhưng lại là chiếc áo khác không giống bây giờ.

Nhìn màu sắc từ chiếc sơ mi mà người đàn ông đó mặc Bảo Nam cũng có thể nhận ra được người đàn ông này đáng sợ như thế nào, lòng dạ chắc hẳn cũng như màu áo mà người đó đang mặc.

Người con trai kia thông báo với người đàn ông đó là Bảo Nam đã đến.

- Mời ngồi._ Người đàn ông đó lên tiếng, rồi bước tới sa long ngồi đối diện với Bảo Nam, còn người con trai kia thì lùi ra.

Căn phòng không xa với khu vui chơi về đêm của quán par ở dưới nhưng nơi đây, âm thanh sôi động kia được cắt một cách hoàn toàn ở quán par phía trước.

Khi người con trai kia rời đi thì căn phòng hoàn toàn rơi vào im lặng, mặc dù có máy lạnh nhưng nhiệt độ căn phòng nóng lên trong thấy, đó là dự báo ột trận chiến ngầm sắp xảy ra.

Một con người hoàn hảo, lạnh lùng, trầm tĩnh đối diện là một con người không mấy hoàn hảo nhưng cũng không quá bình thường, không trầm tính, không lạnh lùng nhưng sâu trong con người đó là một chuỗi đau thương của thời gian.

Có thể nói một người lạnh, một người nói chuyện với nhau, liệu rằng cuộc nói chuyện này có thể kết thúc trong im lặng. Đó là câu trả lời không ai có thể đoán được.

- Cho hỏi, ngài King gọi tôi đến đây. . . có việc gì?_ Dù nhận ra sự đáng sợ của người đàn ông kia nhưng Bảo Nam không hề sợ, nhưng anh vẫn phải ở tư thế phòng bị vì không biết con hổ trước mắt sẽ đặt ra điều kiện gì để công kích anh bất cứ lúc nào.

Nghe câu hỏi của Bảo Nam người đàn ông đó không thay đổi thái độ gì ngoài cái vẻ trầm tĩnh kia. Nhưng thay thái độ là ánh nhìn chăm chăm vô cảm của người đàn ông kia.

- Cô gái đó và anh, có quan hệ gì?_ Rất lâu sau người đàn ông đó hỏi.

Câu vòng vo chuyện gì cả mà vào thẳng ngay vấn đề.

Bảo Nam khá bất ngờ bởi câu hỏi đó? Câu gái mà King nhắc tới là ai? Hoàng Vi hay là bạn của Hoàng Vi?

Nhưng rồi ngay sau đó anh có được đáp án khi thấy trên tay King đeo một chiếc nhẫn, giống như chiếc nhẫn mà bạn Hoàng Vi đeo hôm trước. Hình như là nhẫn cưới, chẳng lẽ. . .

Cuối cùng anh cũng hiểu ra vấn đề.

- Cô ấy là bạn thân của bạn gái tôi, nếu tôi đoán không lầm thì. . .

Cuộc nói chuyện cũng kết thúc trong im lặng, Bảo Nam cũng ra về. Nhưng có một điều khác là thái độ của King khi Bảo Nam về hoàn toàn khác với thái độ trầm tĩnh trước đó mà Bảo Nam đến.

Căn phòng một lần nữa chìm vào trong im lặng của bóng tối. King lại bước lên đứng kế bên cửa sổ, trên tay cầm theo một ly rượu, màu rượu vàng ánh như màu mắt hổ phách anh bây giờ. Anh nhìn vào khoảng không gian của thành phố rồi nhìn vào chiếc nhẫn mà anh đang đeo trong tay, chiếc nhẫn đó khiến anh phải suy nghĩ.

Anh nhớ lại lời của Bảo Nam lúc nãy “. . .nếu tôi đoán không lầm thì cô ấy là vợ của anh.” Một câu nói làm thay đổi thái độ và sắc mặt của anh. Nhưng đó không phải câu khiến anh phải suy nghĩ nhiều như thế, câu khiến anh phải suy nghĩ miên man như bây giờ là câu cuối cùng của Bảo Nam trước khi ra về.

“Tôi điều sai khi đã không trân trọng tình cảm của người con gái mình yêu dành ình để khi nhận ra thì đã quá muộn màng, có lẽ đây là báo ứng mà ông trời giành cho tôi, nên tôi khuyên anh đừng nên giống tôi, và kết thúc trò chơi trước khi quá muộn.”

Trò chơi sao? Là trò chơi gì? Trò chơi tình yêu hay là trò chơi định mệnh? Và còn người con gái đó là ai mà tại sao anh phải hỏi những chuyện liên quan đến người đó? Cô ta là ai sao Bảo Nam lại nói cô ta là vợ của anh? Và tại sao thời gian gần đây anh hay đi đến nơi để gặp cô ta? Đường như những nơi anh đến đều gặp cô gái đó? Nhưng cô ta là ai mà tại sao anh lại cảm giác được, dường như anh quen với cô ấy? Và cô gái ấy rất quan trọng đối với anh?

Nhiều lần trong tiềm thức anh thấy hình ảnh của cô gái đó? Và nhiều lần lòng anh dậy lên cảm giác xót xa khi thấy cô ấy khóc? Và còn nhiều cảm giác khác nữa.

Nhưng điều khiến anh ngạc nhiên nhất là cách đây vài ngày khi anh đến nhà Rio thì lại gặp cô gái đó nhưng cô ta có dẫn theo một cậu bé trai 3t, hình như là con của cô ta. Có điều cậu bé có mặt rất giống anh và tên cậu bé có tên anh làm tên đệm. Phải chăng như Bảo Nam nói cô gái đó là vợ anh nhưng sao anh lại chẳng nhớ một chút ký ức gì liên quan đến cô ấy như vậy???

- Kris._ Anh cất tiếng gọi thì người con trai kia bước vào khom người xuống kính trọng gọi.

- King, ngài gọi tôi có việc

- Gọi Harry và bảo về nước ngay cho tôi._ Giọng nói không gấp cũng không hối thúc.

- Dạ, King._ Kris gật đầu rồi lui ra.

Căn phòng lại còn mình anh, anh cũng đã suy nghĩ nhiều và cũng rút ra quyết định, anh nghĩ nếu Harry là trợ lí bên anh 24/24 thì chắc chắn chuyện cô gái đó Harry cũng sẽ biết.

*

51. Chương 51: Nhân Vật Mới

Cô và người đó đuổi theo tên cướp đến 1 ngõ hẹp, rượt tên cướp đến đường cùng thì hần quay đầu lại lùi bước nhìn 2 người trước mặt hần. My và người kia càng tiến tới thì hần càng lùi bước, không chậm không lẹ bồng My giơ chân lên tặng cho hần 1 cú đá ‘cực nhẹ’ khiến hần té bẹp xuống đất, còn người kia thì bước tới giật lại túi sách từ trong tay hần, rồi 2 người đi. Khi xoay lưng đi họ đâu biết hần thủ sẵn con dao và chạy tới chỉ để đâm họ nữa là xong, nhưng may giác quan thứ 6 của giới nữ cho 2 người họ biết. Và người đi chung với My cũng tức là cô gái đó nhận ra được liền đẩy My sang một bên để né cú đâm lén đó. Còn cô thì cô chạy tới từ xa, mượn tường làm bước đệm, nhảy lên cao và giáng xuống bằng một cú đá ngoạn mục

như trong phim hành động vào đầu hấn, khiến hấn bất tỉnh nhân sự. Khi hấn nằm dài rồi cô gái đó bước tới đá hấn 1 phát vào người rồi đi.

2 cô nàng trả túi xách về cho chủ, không cần nói, chủ túi xách mừng như thế nào? Đương nhiên là có hậu hĩ nhưng 2 người không nhận và quay lưng đi.

My lại tiếp tục cuộc hành trình về nhà của mình. Vì đang là giờ cao điểm, có khá nhiều xe nhưng con đường chỉ có vừa nên bị ùng tắc giao thông một tí và xe của My cũng nằm trong số đó. Nếu bình thường đi làm về nhà thì cô sẽ gấp và đi đường khác chứ không phải thông thả đợi như hôm nay. Chiếc xe của cô dừng chờ đèn xanh trong đám hỗn tạp ấy thì đúng lúc, một chiếc xe thương vụ màu đen bên kia lộ cũng dừng lại chờ đèn xanh. Cô quay qua nhìn mọi thứ xung quanh, bất chợt, cô thấy khuôn mặt quen thuộc ấy, ánh mắt lạnh lùng của người trong xe kia khiến tim cô nhói lên. Lúc đầu cô cứ nghĩ mình nhìn lầm nhưng cảm giác đau nhói của tim càng thức tỉnh và nói với cô là người đó là thật, là người cô chờ đợi bấy lâu nay, cô không nhìn lầm, người đó chính là Thiên Khánh, người mà cô yêu hơn cả bản thân mình.

Chợt, đèn xanh bật lên, chiếc xe đó chạy đi, cô cũng đuổi theo. Nhưng tới ngã tư đường thì cô mất tích, không thấy bóng dáng của chiếc xe đó đâu. Nhưng thoáng ngang là chiếc xe thương vụ màu đen chạy vào trong khu phố đông người đó và mất tích một cách bí ẩn. Cô dừng xe và tìm khắp nơi trong khu phố đó, cảm giác lạc lõng ở chốn đông người bao vây cô, cô lay hoay chạy bộ ra khỏi con phố tiếp tục tìm kiếm, mong tìm được bóng dáng kia.

Tới bây giờ cô vẫn khẳng định là mình không nhìn nhầm. Nhưng nếu là Thiên Khánh, tại sao anh không về tìm cô. Tại sao anh lại trốn tránh cô như thế? Anh có biết là cô quá mệt mỏi với trò chơi trốn tìm này rồi hay không? Anh có biết là vì anh mà cô cố gắng trụ cho đến ngày hôm nay hay không?

Cô đuổi theo chiếc xe chở người đàn ông mà cô cho là anh ra khỏi con phố trở về ngã tư kia. Cô đứng giữa ngã tư giáo giác tìm kiếm hình bóng anh. Và cái hy vọng mong manh ấy phút chốc, hoá thành nước mắt. Cái sự chờ đợi kia không tìm được cũng trở thành một tiếng nấc trong nước mắt ấy.

- Dương Thiên Khánh? Anh đang ở đâu? Tại sao lại không ra gặp em? Em biết anh là anh đã về rồi? Nhưng tại sao anh lại trốn em, tại sao lại trốn em? Anh có biết là em sắp không thể trụ nổi nữa rồi không? Anh có biết không? Thiên Khánh anh ra gặp em đi?_ Bao nhiêu câu hỏi tận sâu trong lòng cô cuối cùng cũng thoát ra ngoài nhưng lại không khiến cho cô tốt hơn tí nào.

Cô bất lực, mệt mỏi, cô chẳng muốn gì hết, chỉ muốn cùng anh và Khánh An có một cuộc sống yên bình thôi nhưng sao chẳng được? Cô đã làm gì sai để anh phải trốn tránh cô như thế?

Cô mãi lo suy nghĩ từ anh không biết rằng, từ xa một chiếc xe tải lao tới. Chiếc xe bóp còi inh ỏi nhưng cô không nhận ra, đến khi nghe thấy thì đã gần đụng cô. Giây phút cô cần kẻ cái chết thì có một cánh tay kéo cô vào lề làm cô thoát khỏi sự dòm ngó của tử thần trong gang tấc.

Cô ngẩng mặt nhìn chủ nhân của cánh tay, người mà cứu cô lúc nãy thì nhận ra đó là cô gái bắt cóc cùng với cô lúc sáng.

- Là bạn à? Sao bạn lại đứng giữa lộ như thế._ Cô gái đó bằng tuổi cô, có nụ cười ngọt ngào và tươi rói.

- Mình tìm người?_ My cất giọng trả lời.

- Bạn tìm ai?_ Cô gái kia hỏi tiếp

- Tìm một người rất quan trọng với mình, xin lỗi nếu có duyên gặp lại mình sẽ kể cho bạn nghe._ My giấu vì cô không muốn chuyện của cô cho người lạ biết.

My quay lưng đi về lại phía con phố kia để lấy xe về nhà.

My và cô gái đó đứng nói chuyện nhưng cả 2 trong 2 người họ không ai nhận ra rằng bên kia đường có một chiếc xe thương vụ màu đen đậu từ lúc My tới đây đến giờ.

- Chủ tịch._ Giọng nam ngồi ghế trước cất tiếng người đàn ông ngồi ghế sau.

- Chạy đi._ Gương mặt trầm tĩnh, lạnh lùng cất tiếng lạnh lẽo khiến cho người khác cảm giác lạnh lẽo theo lời nói đó.

Và sau khi lời nói đó thốt ra thì cửa kính xe được kéo lên và chiếc xe lẳng bánh đi.

*

* *

Leng keng. . .

Đó là tiếng chuông gió treo trước cửa ra vào của quán cafe God House của Minh Vương, tiếng chuông đó vang lên khi có người mở cửa ra vào. Và một dáng người mảnh khảnh bước vào, người đó không ai khác chính là My.

My lại chiếc bàn kê bên cửa kính cũ đó, ngồi xuống, nhìn ra khung cảnh ngoài kia, một bồi bàn đi tới hỏi thức uống thì cô nói: ' ột ly campuchino', không lâu sau đó thì tách campuchino nóng hổi đã có mặt trên bàn, My nhâm nhi từng tí.

My hôm nay lại không vào tập đoàn, vì Quân kêu cô và bắt cô làm như thế. Chắc có lẽ là vì anh muốn cô xả stress một thời gian cho tinh thần ổn định rồi mới quay trở lại làm việc.

Khi cô đang thưởng thức không khí yên tĩnh thì cô thấy bàn đối diện có dáng người quen, hình như là cô gái hôm bữa. Cô khẽ cười, đúng là cả 2 rất có duyên.

Nhưng hình như cô gái kia đi không đi một mình, mà đi cùng mẹ cô ta. My lại cười, trong đầu nghĩ chắc là cô gái này bị ép coi mắt như anh trai cô, Minh Quân đây.

- Mẹ à, con thật sự rất bận, với lại con đã có bạn trai rồi, mẹ dẫn con đi xem mắt làm gì?__ Thái độ của cô hình như là rất ư không thích xem mắt cho lắm.

- Con bận, chuyện đó rồi sau giải quyết trước tiên lo chuyện đại sự cái đã.__ Mẹ cô đáp

- Nhưng. . .

- Con nói con có bạn trai rồi, vậy xin hỏi cô Trần Huỳnh Lan Anh bạn trai của cô đâu, tại sao lâu nay cô không dẫn về ra mắt cho tôi xem.__ Đúng là mẹ cô đi guốc trong bụng cô, bà thừa biết là cô viện cớ.

Profile

Nam: Trần Huỳnh Lan Anh

Tuổi: bằng My (nói thật không nhớ My bao nhiêu tuổi nữa =)))

Ngoại hình và tính cách: đẹp, thuộc dạng hot girl, rất có cá tính. Nhìn cô như một bản 2 của My, nhưng là My trước kia, không có hận thù và đau thương.

Gia thế: xin lỗi tạm thời không thể tiết lộ nhưng chỉ ấy bạn biết một chút là cô nàng này thuộc dạng tiểu thư của một gia đình giàu có, nhà cô ngang ngửa hoặc bằng với một trong 4 người trong tứ đại tài phiệt. Hiện là CEO ở tập đoàn gia đình của cô.

52. Chương 52: Anh Về Đi, Được Không?

- Anh ấy rất bận mẹ, công việc của anh ấy nhiều lắm.__ Sau khi nói câu này cả bản thân Lan Anh cũng thừa nhận cô nói dối quá hay.

- Vậy cậu ta làm gì mà bận đến nỗi không về nhà bạn gái 1 lần.__ Mẹ cô nghi ngờ.

- Anh ấy, anh ấy...

- Lan Anh.__ Giọng nữ cất tiếng gọi

Lan Anh quay qua thấy My, cô khá ngạc nhiên, 1 phần là vì sự xuất hiện của My, phần còn lại là vì My sao biết được tên cô.

My bước tới mỉm cười, nụ cười hiền hoà, ôn nhu. Và chào hỏi mẹ Lan Anh.

- Chào bác gái, con là Diễm My, em gái của bạn trai Lan Anh.__ Vì bằng tuổi nhau nên My gọi bằng tên chứ không xưng bằng chị.

Bằng 1 đòn cầu cứu bất ngờ của My làm cho Lan Anh tròn xoe mắt ngạc nhiên. Cô lại không biết số mình đỏ, được quý nhân giúp đỡ như thế.

Và cuộc giúp đỡ này vô tình đã tạo ra một định mệnh mới, một tình yêu khác. Đặc biệt, Lan Anh cũng không ngoại lệ gì? Cô cũng bị cuốn vào trò chơi định mệnh. Có lẽ, kể từ lúc này trò chơi định mệnh một lần nữa đã thực sự bắt đầu khi 2 phần trước đó là sự trả thù của My, với nhà họ Dương với Khánh Ngọc. Khi lúc ấy vắng mặt Quân và có mặt Vương, Thiện và Khánh. Nhưng phần này lại khác? Có mặt Quân nhưng Khánh và Thiện đã mất còn Vương thì vai diễn của anh đến đây đã kết thúc và anh đang hành trình cùng người con gái anh yêu trên con đường hạnh phúc.

Ngoài cửa tiệm, một chiếc xe thể thao dừng lại bên đường. Bước xuống xe là một dáng người quen thuộc ấy.

Nhìn thấy dáng người đó môi My hơi nhếch lên một nụ cười quỷ quyệt nhưng rất khó nhận ra.

- Cháu là em gái của bạn trai Lan Anh?__ mẹ Lan Anh hỏi.

- Vâng, anh con là Minh Quân__ My mỉm cười.

Nụ cười ẩn chứa ý đồ gì đó bên trong.

Tiếng chuông gió treo ở cửa vang lên, một dáng người cao lớn bước vào quán. My liền nhận ra người đó, khoé môi nở ra nụ cười thật tươi và gọi ‘Hai’ thì ngay tức thì người đó đi tới. Và người đó không ai khác ngoài Minh Quân, mẹ con Lan Anh cũng quay qua lúc đó.

Tiếng bước chân của Quân càn gấn, My nháy mắt, ra dấu với Lan Anh. Lan Anh ngây ngô 1 lúc mới nhận ra, khi Quân đi tới cô liền đứng dậy, ôm tay anh và nói ‘mẹ, đây là bạn trai con, Minh Quân’ cô cũng chỉ mới biết tên anh qua lời My nói lúc nãy thôi.

Đối với Minh Quân, anh khá ngạc nhiên khi một cô gái trạc tuổi My, ôm cái tay anh còn giới thiệu với mẹ cô ấy anh là bạn trai nữa chứ. Nhưng vì là người che giấu biểu cảm rất giỏi nên anh không thể hiện ra và giúp đỡ.

Anh cũng mỉm cười, chào mẹ Lan Anh và ngồi xuống cạnh Lan Anh.

- Minh Quân, nghe Lan Anh nói cháu rất bận, vậy cháu làm gì?__ Mẹ Lan Anh rất thẳng thắn.

- Dạ cháu đang làm chủ tịch của tập đoàn KW.__ Quân kính trọng nói

Một tập đoàn huyền thoại mà nhắc ai ai cũng biết, nhưng khá bất ngờ là chủ tịch tập đoàn lúc trước là Khánh như giờ là Quân.

Có lẽ câu chuyện không ai biết rằng sau khi Khánh ra nước ngoài thì tập đoàn My quản lý, do trên luật pháp My và Khánh là vợ chồng có giấy xác nhận. Nên My quản lý tập đoàn nhưng vì My không giỏi bằng Quân nên nhờ anh làm hộ, một thời gian, khi Khánh về anh sẽ giao lại.

Hiện Quân không chỉ tập đoàn KW mà còn tập đoàn riêng, đứng thứ 2 trên thế giới sau World của anh. Vừa quản lý đồng thời 2 tập đoàn lớn mà vẫn có thời gian đi thư khoả đúng là không đơn giản.

Mọi người dường như trò chuyện rất vui vẻ với nhau, mẹ Lan Anh dường như rất thích Quân và Quân thì khá bất ngờ vì lần đầu tiên bị lôi vào cuộc gặp mặt mẹ vợ bất đắc dĩ này.

Ở đâu đó trong một góc quán, có một cặp mắt dõi theo người trong chiếc bàn này rõ hơn là My. Từ lúc vào quán, nghe tiếng My tới giờ thì cặp mắt ấy đã nhìn cô.

My nhận ra điều đó nên cô nhìn đảo giác xung quanh để tìm xem ai đang nhìn cô nhưng không ra.

Không chỉ 1 mình My nhận ra điều đó mà Quân cũng vậy, nhưng anh lại giả vờ như không biết gì nhưng trong lòng anh lại âm thầm điều tra xem ai đang lén lút theo dõi My như thế.

*

* *

Sau khi cuộc gặp mặt kết thúc thì mẹ Lan Anh cũng chịu về, đến lúc này vở kịch cũng bắt đầu giữa đôi oan gia không hẹn mà gặp.

- Thì ra là cô/anh__ Hai người đồng thanh hỏi cùng một câu hỏi.

Khỏi cần nói My ngạc nhiên đến chừng nào. Đôi mắt tròn xoe nhìn 2 người trước mặt.

- 2 người biết nhau hả?__ My ngờ ngác chỉ.

- Không?__ họ lại đồng thanh, làm My ngây ra một lúc rồi bật cười.

Thấy My cười, hai người kia nhìn My. Lan Anh thì không hiểu gì nhưng Quân thì hiểu. Anh cũng ngây ra đó, anh chợt nhận ra, tại sao lúc này giữa anh và cô nàng Lan Anh kia lại giống Khánh và My vừa lúc gặp nhau như thế. Tại sao lại có sự trùng hợp đến bất ngờ như vậy?.

Trong lòng anh thầm mong My đừng nhận ra điều đó vì như thế, My lại nhớ Khánh và buồn.

Anh kêu My nghỉ làm ở tập đoàn vài ngày là vì anh muốn My thư thả, vui vẻ quên hết đi nỗi nhớ, nỗi buồn kia. Nếu như My nhận ra thì những ngày qua My nghỉ sẽ trở thành công cốc.

Nhưng tiếc thay, My là người nhận ra điều đó sớm hơn cả anh, lòng cô lại buồn nhưng vẫn cười.

Chợt từ trong cánh cửa tiệm cà phê đi ra một dáng người nam, cao, đội nón che kín mặt, nhưng dù che kín My vẫn nhận ra. Khi người đó qua đường, My vô tình nhìn thấy, cô gọi to ‘Thiên Khánh’ và đuổi theo. Cô cứ đuổi theo 1 người mà cô cho là Khánh một cách không nhìn đường như thế khiến cho Quân và Lan Anh cũng chạy theo cô.

My mù quáng rượt theo khi qua con lộ ấy, một cách không nhìn đường và rồi một chiếc xe tải lao tới đúng lúc cô bước ra thì một cánh tay rắn chắc kéo cô vào lề nếu không cô đã gặp Diêm Vương mà không biết lý do.

Nhưng mọi chuyện tới đó chưa hết, cô vùng vẫy

- Thả em ra, buông em ra, em phải đuổi theo Thiên Khánh.__ Cô vùng vẫy và cuối cùng là bật khóc.

- Diêm My em bình tĩnh đi, người đó chỉ giống Thiên Khánh thôi, chỉ giống thôi em biết không.__ Quân muốn kéo cô về hiện thực nhưng. . . Vô ích.

Cô buông xuống, khụy xuống trong vòng tay của Quân và bật khóc.

- Thiên Khánh anh về đi được không? Nếu không em sẽ điên mất anh biết không?__ Cô bật khóc nức nở.

Lan Anh và Quân đứng kế bên nhìn My bằng con mắt thương xót. Rồi Lan Anh đi tới kế bên My, ôm nhẹ My, đầu cô và đầu My ngã vào nhau.

Quân cũng xót khi thấy My như thế Quân buột phải trở về thế giới đêm, thế giới hắc bang để điều tra xem Khánh còn sống hay đã chết mà sao 4 năm nay chưa 1 tin tức gì về Khánh?

53. Chương 53: Biết Nhau Từ Trước - Định Mệnh

My ngất đi sau tinh thần hỗn loạn đó, là Quân đánh cô ngất bởi anh sợ bệnh cũ của cô sẽ tái diễn lại.

Lan Anh và Quân đưa My về nhà, Quân bế My lên phòng, Lan Anh đi theo. Thấy My ngất đương nhiên là ông Đức và bà Diễm rất lo, bé Andrew thì vô tư. Cậu bé không biết gì thấy mẹ mình ngất và được cậu bé nên chạy theo lên phòng.

Đặt My xuống giường thì Quân đi xuống nhà cùng cha mẹ và bảo bé Andrew đừng quấy rầy mẹ ngủ.

Khi tất cả mọi người đi xuống rồi chỉ còn lại Lan Anh. Lan Anh nhìn khắp căn phòng đều một màu đen. Ga nệm, áo gối, chăn và kể cả giấy dán trên tường cũng vậy. Nhưng đồ vật thì màu xanh dương và màu trắng.

Lan Anh khá ngạc nhiên về tông màu trong căn phòng này. Mỹ là con gái đáng lẽ ra phải thích màu hồng và màu trắng, những tông màu trắng chứ, sau lại thích màu lạnh và tối như thế.

- Màu đen là màu Thiên Khánh người em ấy yêu, thích, còn màu xanh dương là màu em ấy thích. Có thể nói căn phòng này tượng trưng cho sự tồn tại của Khánh. Quân bước vào không hay, đến khi giọng nói của anh cất lên làm Lan Anh mới biết thì ra này giờ anh đứng ngay cửa sau lưng cô.

- Vậy còn đứa bé đó? Không hiểu sau cô lại tò mò vì đứa bé, cô rất muốn biết đứa bé đó là con của ai?

Quân không trả lời chỉ nói ‘cô đoán thử đi’ rồi đi vào căn phòng, lướt qua cô. Đến chiếc bàn làm việc của Mỹ đằng kia. đứng nhìn những khung hình trên bàn và gọi ‘cô tới đây’.

Lan Anh bước tới, nhìn những vật trên bàn mắt cô thoáng lên một tia thương xót cho Mỹ.

Rồi giọt nước mắt trên mi cô cũng rơi xuống thì thấy những vật trên bàn đó, đặc biệt là từng nét chữ, dòng chữ trong cuốn nhật ký đó.

Quân không ngại gì, mà lấy nhật ký đó cho Lan Anh đọc. Lan Anh đọc vào khiến nước mắt cô không ngừng tuôn.

2 lần gặp Mỹ, cô thấy Mỹ hoạt bát, năng động cứ nghĩ Mỹ là người rất vui vẻ, hoạt bát, năng động nhưng cô không ngờ Mỹ lại là người tội nghiệp và sống nội tâm như vậy.

Và rồi Quân kể hết mọi chuyện cho Lan Anh nghe, Lan Anh khá bất ngờ và cảm động về Mỹ. Nhưng dù vậy cô vẫn nói đùa với anh.

- Tội nghiệp cho em gái anh, tôi ước gì người chịu mọi chuyện là anh chứ không phải cô ấy. Lan Anh nhìn anh và nói.

Quân không giận mà cười, đúng là gần 5 năm năm rồi cô nhóc này vẫn chưa quên được chuyện xưa.

*

* *

Gần 5 năm trước.

Tại thành phố New York của Hoa Kỳ.

Một cuộc rượt đuổi ngoạn mục như phim hành động đang diễn ra ở thành phố này, đối tượng là . . .

- Cô chủ làm ơn đứng lại, để chúng tôi đưa cô về nhà. Một bọn áo đen rượt một cô gái khoảng 23, 24t.

- Cô ngu mới đứng lại ấy người bắt về. Cô gái đó chân rất nhanh nhẹn.

Cô không muốn về nhà, không muốn phải đi xem mắt ai cả, kể cả bạn thân của anh trai cô bởi cô chúa ghét là cuộc hôn nhân sắp đặt. Nên dù có chết cô cũng không chịu về nhà mà ra cho người ta xem mắt, cô còn trẻ, rất trẻ nên không muốn lấy chồng. Rồi ở nhà làm người nội trợ, sinh con, đẻ cái. Cô không muốn, có chết cũng không?.

Dáng người nhỏ bé, mặc chiếc quần jean rách te tua, chiếc áo thun trắng ở trong, bên ngoài là chiếc áo denim, đầu đội 1 chiếc nón kết che kín mặt và kín tóc. Nếu nhìn xa hoặc không biết cô có thể bạn sẽ nghĩ cô là con trai với đôi giày thể thao kia.

Bọn vệ sĩ rượt cô ra tới đường lớn, nhưng lại là con đường vắng nên rất ít xe chạy qua. May mắn thay có một chiếc BMW chạy tới, cô chặn đường, khiến chiếc xe dừng lại và mở cửa vào xe ngồi một cách tự nhiên (= _=|||)

Vào trong xe, cô ngồi ở ghế sau và bảo tài xế chạy đi, tài xế không dám chạy, quay qua sau nhìn với gương mặt lo lắng thì một giọng nam lạnh lùng cất lên bảo ‘chạy đi’.

Chiếc BMW chạy vào một căn biệt thự lớn rồi dừng lại.

Cánh cửa ở ghế sau bên trái mở ra, dáng người nam bước xuống, cô cũng đi theo anh vào nhà.

Vào phòng khách, anh ngồi xuống ghế cô cũng ngồi xuống ghế theo anh.

- Sao cậu không về đi?__ Anh cũng mọi người không nhìn ra cô là con gái.

- Anh có thể. . . Cho tôi ở tạm nhà anh một thời gian được không?__ Cô rất thẳng thắn, nói thẳng ra vấn đề.

Người đàn ông đó môi hé nụ cười, một nụ cười khiến cô phải say nắng.

- Được thôi?__ Rất lâu anh mới trả lời

Câu trả lời của anh làm cô khá ngạc nhiên, cô tưởng anh từ chối chứ.

- Nhưng với một điều kiện.__ Đương nhiên một người kinh doanh như anh luôn có điều kiện để trao đổi và cô cũng gật đầu

Và điều đó là cô phải làm ‘ôsin’ cho anh, một điều kiện khiến cô nổi điên.

Rầm. . . (_)

Cô đập bàn đứng dậy, tặng anh một câu trả lời nhẹ nhàng

- Cái gì? Ô sin, anh đùa sao? Việc gì tôi cũng làm nhưng ngoại trừ việc này.

Rồi đi ra khỏi nhà, khi dáng người kia đi rồi môi anh mới nhếch lên nụ cười. Nhà anh thiếu gì người làm chỉ là anh không muốn cho cô ở nên mới làm vậy.

Nhưng chưa được 1’ thì cô chạy vào với gương mặt cực kỳ lo lắng.

- Lát có bọn người nào tìm tôi thì anh nói không có nha. Làm ơn giúp tôi việc này đi rồi anh kêu tôi làm gì cũng được.__ Cô chấp tay cầu xin anh.

Anh nhìn cô đăm đăm không nói gì. Rồi anh gật đầu.

Mới lúc này chửi anh té tát bây giờ thì cầu xin, nghĩ người ‘rộng lượng’ như anh tha cho cô chắc.

Bọn vệ sĩ đi bắt cô không biết làm cách nào mà tìm tới tận đây và xông vào nhà này.

Bọn vệ sĩ đi đến phòng khách thì thấy anh ngồi ở đó.

- Xin lỗi chủ thượng tôi đã cản bọn họ không được.__ Vệ sĩ của anh báo

Anh chỉ phát tay rồi người đó không nói gì?

- Xin lỗi ngài William đã xông vào nhà ngài 1 cách như thế. Nhưng xin hỏi ngài, có gặp một cô gái nào mặc quần jean ngắn, ngang đùi, áo thun bên ngoài sơ mi, đội nón đen chạy vào đây không? Cô ấy là cô chủ của chúng tôi, nếu gặp cậu hãy đưa cô ấy cho chúng tôi.__ Tên vệ sĩ cung kính nói.

Ngạc nhiên

Vô cùng ngạc nhiên. . .

Cậu con trai là con gái

Đặc biệt hơn, bọn vệ sĩ này là người của Thiện, họ nói tìm cô chủ chẳng lẽ tìm cô gái lúc này.

Anh từng nghe Thiện nói có một cô em ruột chẳng lẽ là cô ta.

- Có.__ Anh không che giấu dùm mà nói thẳng.

Khỏi cần nói câu nói của anh làm cô nghe được hết sức bất ngờ. Cô cứ tưởng như trong mấy cuốn tiểu thuyết anh sẽ giúp cô nhưng cái này lại không?

Đáng ghét

Đúng là đáng ghét.

- Xin hỏi ngài William, cô chủ ở đâu?__ Tên kia cúi người hỏi.

- Trên lầu.__ Anh chỉ và bọn vệ sĩ lên lầu bắt cô, nhưng cô lại có võ nên hạ được từng tên và chạy xuống phòng khách. Trong giây phút ngắn ngủi một suy nghĩ đại khái hiện ra trong đầu cô là đánh anh.

Cô chạy xuống và đứng trước mặt anh, mặt đầy hình sự. Cô lùi bước nhưng cặp mắt vẫn không rời khỏi mặt anh. Rồi cô lấy đà chạy tới tung cho anh một cú đá nhưng anh không né, chỉ lấy tay đỡ và phản đòn bằng một chiêu rất nhanh, chiêu đó là gì cô cũng không rõ vì nó rất nhanh, thế là cô bị bắt, 2 tay bị còng lại.

Khi 2 tay bị còng ra sau thì một tiếng vỗ tay vang lên, 2 người đều nhìn về phía phát ra tiếng vỗ tay đó. Từ ngoài cánh cửa đi vào là Thiện, cô trợn mắt.

- A. . . Anh.__ Cô lắp bắp gọi khi thấy Thiện đang đi tới chỗ cô.

- Quân, cảm ơn cậu đã bắt cô nhóc này lại, đúng là chạy trời không khỏi nắng.__ Thiện cười nói với Quân rồi quay qua nhìn gương mặt nghiêm khắc nói chuyện với em gái anh.

Lúc này cô mới hiểu thì ra Quân là bạn của anh trai cô, cô bị anh chơi 1 võ to đúng là tức không chịu nổi mà.

- William tôi thề, suốt đời không đội trời chung với anh.__ cô biết tên anh được do bọn vệ sĩ gọi còn tên Việt chỉ biết tên chứ chưa biết họ. Nếu biết họ cô lo ra chữ luôn 1 thể =)).

Đang bình thường bị cô nói câu đó anh không giận chỉ ngạc nhiên và nói, bên môi còn che đầy ý cười.

- Cứ tự nhiên, nhưng đừng quên mặt và tên tôi nhé.__ một câu kích náo cô lên, cô tính nhào tới xử đẹp anh nhưng Thiện giữa cô lại và dẫn cô về trước nhiều người, cũng được thôi. Cô thích thì anh chiều nhưng không biết ai làm ai bề mặt đây?

54. Chương 54: Vực Thẳm Của Sự Tuyệt Vọng

Lan Anh và Quân bước vào trung tâm mua sắm thì bao nhiêu ánh mắt đổ dồn về cặp này, đa phần là những cô gái đổ dồn về nhan sắc mỹ nam của Quân phần còn lại là ganh tị với Lan Anh. Nhưng họ đâu phải một đôi đâu mà ganh tị chứ (==||)

Nhưng cái chuyện Quân đi đâu Lan Anh đi đó hay Lan Anh đi đâu thì Quân đi theo đó. Thì làm ọi người không tin cũng phải tin.

Sau khi mua sắm xong thì cả 2 chuẩn bị ra về, lúc này mọi chuyện mới thực sự bắt đầu.

Khi cả 2 xách đồ ra về thì tiếng xì xào nổi dậy, đa phần tập trung vào Lan Anh.

- Nhìn xem cái đồ mê trai kia.

- Đúng rồi, trai đi đâu thì đi theo đó.

- Trời ơi đâu đẹp hơn ai đâu mà làm quá vậy trời.

Bla . . . Bla. . .

Sự công kích của tất cả chĩa mũi vào Lan Anh. Đúng là dư luận, ghét, nên muốn nói sao cũng nói được? Lan Anh chỉ muốn chơi Quân 1 võ thôi đâu làm gì quá đâu.

Haizz. . .

Nhưng đó chưa phải và bây giờ xin tuyên bố thủ đoạn của cặp oan gia này chính thức bắt đầu.

Lan Anh vì muốn làm cho bọn nữ kia ê mặt như mấy trò của mấy cô nữ chính trong tiểu thuyết hay phim thần tượng hàn quốc. Nên đi lên, song song với Quân, cặp tay anh. Quân đương nhiên bất ngờ, thế rồi một nụ cười gian xảo hiện lên mặt anh nhưng rất khó nhận ra.

- Anh này! Đi mua sắm xong em và anh về nhà gặp cha mẹ nhé.__ Lan Anh hạ giọng nói vì sợ anh không hiểu nên nháy mắt ra hiệu

Nhưng. . .

Quân đột ngột dừng lại, gỡ tay Lan Anh ra trước đám đông. Hành động của Quân làm cô hoá đá tại chỗ. Có mơ cũng không ngờ anh lại chơi cô một vở khá đau như vậy.

- Xin lỗi, tôi chỉ xem cô là bạn, đừng hiểu lầm.__ Một câu của anh hoàn toàn lật ngược ván bài.

Một mũi tên trúng 2 con nhạn. Vừa trả thù được Lan Anh và còn làm cô mất mặt trước toàn đám đông.

Câu nói của anh cố tình làm dư luận một lần nữa dậy sóng.

- Mê trai hết thuốc trị.

- Đồ ảo tưởng sức mạnh.

- Ngủ chưa tỉnh à

bla bla. . .

Mãi vài phút sau cô mới trấn tĩnh trở lại. Nhìn dáng người đang đi khuất xa của anh, hét to ‘tôi ghét anh, tôi thề không đội trời chung với anh’

Và từ đó về sau họ không lần nào gặp lại nhau nữa, trừ lần này.

Khi thấy anh xuất hiện trước mặt cô với thân phận anh trai của My đã làm cô shock lắm rồi. Bây giờ cô mới tin, oan gia ngõ hẹp đi đến đâu cũng gặp nhau.

Khi nhớ lại chuyện đó Quân thì chỉ cười còn mặt Lan Anh hằm hằm hình sự. Rồi lát sau Lan Anh ra về. Lúc Lan Anh về thì nụ cười trên môi anh cũng vụt tắt đi. Anh bước vào phòng My, đứng bên cửa sổ nhìn xuống thấy chiếc taxi chạy đi, Lan Anh là người ngồi trong chiếc taxi đó. Rồi anh nhìn về phía My đang ngủ trên giường. Mặt anh trầm từ.

Diễm My, anh nghĩ em nên tránh xa cô ấy ra nếu không một lần nữa em sẽ lại rơi vào vòng xoáy hận thù.

*

* *

‘Diễm My, My à’

Một giọng nam quen thuộc gọi tên cô. Cô lim dim mở mắt.

Khi mở ra thấy một gương mặt quen thuộc. Là Thiên Khánh, anh đang ở trước mặt cô. Anh đã về với cô rồi sao??

- Thiên Khánh.__ Cô cất giọng gọi anh, mắt đỏ hoe.

‘My à, anh đến lúc phải đi rồi tạm biệt em’

Một cơn gió thổi qua, làm tung bay rèm cửa. Cũng là lúc hình ảnh Thiên Khánh như cát bụi bay theo cơn gió đó.

My bừng tỉnh lại sau giấc mơ kì rồi.

Giấc mơ vừa rồi nhìn thấy không có gì nhưng đối với My là ác mộng. Cô thở gấp, mồ hôi lã chã trên trán.

Cô tự hỏi vừa rồi là mơ hay là thật. Rồi tự trả lời là mơ, nhưng là mơ tại sao ngực trái, nơi cất chứa trái tim cô lại đau thế. Một dự cảm không tốt đối với cô.

Cô bước ra khỏi phòng đi ngang phòng Quân vô tình cô nghe được một tin.

- Chủ thượng, có một người biết tin của cậu Thiên Khánh, người đó muốn gặp ngài.__ Cận thần của Quân thông báo cho Quân nghe.

Quân khá bất ngờ, anh chỉ định điều tra thôi mà nhưng chưa làm vậy sao người đó biết, mà người đó là ai??? Anh buột phải gặp mặt người đó mới được.

My nghe được điều, đương nhiên sẽ âm thầm đi theo.

Khoảng 12h đêm Quân rời khỏi nhà, anh đợi đến khi My ngủ rồi mới rời khỏi nhưng thật ra My lại giả vờ ngủ, đợi lúc anh đi để âm thầm đi theo.

Xe anh rời khỏi biệt thự giọt tuyết thì xe My cũng lảng bánh đuổi theo. Xe chạy vào thành phố và dừng ở 1 quán par. My khá ngạc nhiên, là anh đi chơi hay đi gặp người đó đây?

Cô đổ xe gần đó và ngồi trong xe quan sát. Vì anh đã đi vào quán nên không theo dõi được gì, buột cô phải xuống xe và vào par.

Dù cô chỉ mới 27 hay 28t chưa già lắm nhưng cái không khí ở trong par khiến cô khó chịu. Chắc có lẽ vì cô là con ngoan nên không chịu được khung cảnh và không khí nơi đây.

Cô đi sâu vào trong par thì gặp Quân đang ngồi nói chuyện với một người đàn ông khác, phong thái cũng để vương cũng không kém. Bên cạnh Quân là người đàn ông đó có trợ lý nam kế bên.

Nhưng một ma thuật, My đang đứng từ xa bỗng đôi chân không muốn bước đi của My bắt My phải tiến tới và lại gần đó.

My bước chậm chậm lại gần Quân và người đàn ông đó.

Tiếng giày cao gót của My vang lên làm cuộc trò chuyện của 2 người dừng lại. Đến khi người đàn ông khi nhận ra thì quá muộn, My đã đứng kế bên 2 người.

Quân vô cùng ngạc nhiên khi thấy My hiện diện ở đây, còn ở trước mặt anh. Đến lúc này anh mới nhận ra, thì ra anh bị My theo dõi đến nay. Anh tự cười bản thân anh, sơ hở quá mức để My biết.

My im lặng nhìn Quân, rồi nhìn người đàn ông đối diện. Dưới ánh đèn mập mờ, mơ hồ nhưng vẫn để My thấy rõ gương mặt người đàn ông đó.

Nước mắt cô trực rơi.

- Anh lại giấu em, Dương Thiên Khánh, anh lại giấu em._ My nói nhỏ rồi hét lên nức nở.

Sau tiếng hét đó là sự ngừng lại của cả 1 quán par. Thời gian như dừng ở lại đây.

My đứng nhìn Khánh rồi bước tới ôm lấy anh và khóc. Nhưng tiếng khóc của cô như dừng lại khi anh nói câu :’Cô là ai?’.

khoảnh khắc đó, giây phút đó chẳng khác gì khi 4 năm trước cô nghe được cô và anh là anh em ruột. Đau đớn, tuyệt vọng, cô như rơi xuống vực thẳm không đáy, vực thẳm của nỗi đau và sự tuyệt vọng.

Đợi anh suốt 4 năm trời, tin tưởng anh suốt 4 năm trời, ôm hình bóng của anh suốt 4 năm trời để giờ khi anh đứng trước mặt cô thì cô nhận được gì ngoài câu nói xa lạ lúc này.

Nghe câu đó My buông anh ra, lùi lại 3 bước. Lắc nhẹ đầu, nước mắt lại rơi. Cô mở sợi dây chuyền trong cổ mà cô đang đeo ra, cầm giơ lên trước mặt anh. Mong anh nhớ lại và đưa tay ra đón lấy nó nhưng anh lại không làm. Cô đành nở nụ cười chua chát, buông lơ sợi dây chuyền rơi xuống đất rồi bỏ đi.

Sợi dây chuyền rơi xuống nền vang kèn 1 tiếng kèn. Sau tiếng kèn đó là sự thức tỉnh. Khánh và Quân đuổi theo My. My đi tới quầy thì một cánh tay giữ cô lại. Cô quay qua thì thấy Khánh.

- Cô là Diễm My là. . .

- King mày chết đi

- Coi chừng!!!

Xoảng. . .

Câu nói dang dở của Khánh bị dừng lại khi bị hành động và câu nói khác xen vào.

Một lần nữa quán par rơi vào im lặng, một sự im lặng đến đáng sợ khi trước mắt họ là hình ảnh đỏ tươi của máu.

Khánh mở to mắt hết sức có thể khi anh thấy cảnh tượng lúc nãy và trước mắt anh bây giờ. Một người con gái đã đổ một chai rượu cho anh, nếu không có cô gái đó thì có lẽ chai rượu sẽ đập vào anh chứ không phải cô ta và cô gái đó không ai khác chính là My.

Người My đầy máu nằm dưới sàn, thở gấp, cô rất muốn nói với anh điều gì đó nhưng cơ thể cô không cho phép và cô nhắm mắt lại và buông lời.

Quân như phát điên khi thấy My như vậy nhưng Khánh thì khác, cơn điên vẫn kìm ném và chưa bộc phát ra.

Quân đi tới cho tên đập chai rượu vào người My kúc nãy một cú đập thật mạnh. Tên đó té lẳng xuống sàn, bảo vệ tới và dẫn hắn đi.

- Khoang đã, đưa cho Kris giải quyết hắn theo luật thế giới đêm.__ Dứt lời anh bước tới, cởi chiếc áo khoác anh đang mặc ra khoác lên người My và bế cô lên.

- King, cần gọi cấp cứu không?__ Trợ lí của anh hỏi.

- Không cần.__ Trả lời xong thì anh ẵm My ra khỏi quán, Quân đi theo.

Khi Quân và Khánh rời khỏi quán thì Kris lấy điện thoại gọi cho ai đó.

Bi kịch tình yêu của My một lần nữa lại bắt đầu. Người đàn ông mà My xem là Khánh có thật sự là anh hay không? Hay là một người do quá nhớ anh nên My nhìn lầm tưởng ra là anh? Nhưng nếu là anh vậy tại sao anh lại không nhớ cô? Có phải tai nạn 4 năm trước đã cướp đi trí nhớ của anh hay không? Còn lời nói dang dở của người đàn ông mà My xem là Khánh đó nói gì?

Mọi thứ sẽ dần hé mở, câu trả lời sẽ được đưa ra ánh sáng từ thời gian sau. Và trò chơi định mệnh một lần nữa sẽ được bắt đầu nhưng lần này là do người mà My tin tưởng nhất tạo ra chứ không phải là ông trời. Cô sẽ làm gì khi biết sự thật này, bỏ qua hay là buông tay???. . .

55. Chương 55: Ánh Sáng Của My

Chiếc xe đẩy, chở My tới phòng cấp cứu. Từ cửa bệnh viện đến cửa phòng cấp cứu, suốt quãng đường không biết bao nhiêu lần gắn ôxi vào thì My lại gỡ ra. Hành động đó thể hiện cô đang rất giận Khánh, giận đến nỗi cô không muốn sống nữa và cũng giận đến nỗi cô muốn Khánh tận mắt chứng kiến cô chết để anh ân hận suốt đời. Nghe như My đáng ghét lắm phải không? Thực tế không phải vậy đâu. Tại vì cơn giận đã che mất lý trí của My và cũng vì My đã quá tuyệt vọng nên muốn làm vậy thôi.

Và cũng trên suốt quãng đường từ par đến bệnh viện và đến phòng cấp cứu đó, Khánh, người mà My cho là Thiên Khánh thì lại có cảm giác rất lạ. Một cảm giác sợ hãi bao trùm lấy con người anh.

Sợ ư?

Từ trước đến giờ anh chưa bao giờ sợ bất kì một ai hay một thứ gì cả, thậm chí là anh còn không biết cảm giác sợ là như thế nào rồi, vậy mà hôm nay anh lại có cảm giác đó? Tại sao lại như vậy chứ? Rốt cuộc là anh đang bị sao vậy?

Những suy nghĩ đó cứ lẩn quẩn trong đầu anh. Và anh còn nghĩ, người con gái đó là ai? Sao lại gọi anh là Thiên Khánh tên của anh trai anh? Cô ta là ai mà lại gọi anh trau cái tên thân như thế. Và cô ta vì cái gì mà cứu anh chứ?

Những câu hỏi tu từ cứ lần lượt đặc ra trong đầu anh về My?

Như suy nghĩ của anh thì anh không phải là Khánh, vậy anh là ai? Em trai của Khánh sao?

Không thể nào!!! Nhưng mà. . . Chẳng lẽ Khánh còn anh em song sinh nữa sau?

Câu hỏi sẽ có lời đáp khi My tỉnh lại.

*

* *

My mở mắt tỉnh dậy sau cú ngất dài, mọi thứ xung quanh My mờ nhạt rồi dần dần hiện rõ lên trong đôi mắt long lanh của My, từng giọt nước biển rơi xuống từng giọt trong bình thủy tinh trên đầu giường bệnh của My. Thứ đầu tiên My thấy, người đầu tiên My mở mắt ra thấy vẫn là ánh mắt đó, khuôn mặt và nụ cười thân quen đó. My nhẹ đưa tay cô lên chậm chậm từ từ cất giọng yếu ớt gọi

- Th. . . Thiên. . . _ Tay cô hoá đá giữa không trung khi gương mặt Thiên Khánh và cả người Thiên Khánh cô vừa chạm tới bỗng hóa thành bụi tan vào không khí.

Cánh tay cô rớt xuống giường một tiếng bộp cũng là lúc nước mắt cô tuôn rơi.

Những hình ảnh đêm qua hiện rõ trong đầu cô không hề mờ nhạt dù 1 hình ảnh nào. Nhưng bản thân cô lại không biết chuyện xảy ra tối qua là mơ hay là thật. Cô chỉ biết cô theo dõi Quân đến par thì cô không nhớ gì nữa và cô không biết tại sao cô lại vào đây?.

Đầu cô khá đau như từng bị một vật gì đó rất cứng va vào đầu cô, rất đau làm đầu cô rất đau.

Cánh cửa phòng mở ra một dáng người bước vào. Là Quân, thấy My tỉnh, anh lại đỡ My ngồi dậy cho My dựa vào gối dựng ở đầu giường. My đưa tay chạm nhẹ vào đầu, khi đưa xuống thì đôi mắt cô dừng lại ở chiếc nhẫn đeo trên ngón áp út. Đôi mắt cô đờm buồn, thấy My nhìn chiếc nhẫn Quân cũng hiểu là cô đang nghĩ gì và tâm trạng ra sao?

- Hai, anh có biết tại sao em lại yêu Khánh nhiều đến vậy không?_ My chợt cất tiếng.

Nghe My hỏi câu đó, Quân ngạc nhiên. Anh biết chứ vì Thiên Khánh là người giúp My rất nhiều và dành tình cảm cho My rất nhiều với lại Khánh lại là mối tình đầu của My nên My thương Khánh sâu nặng là phải.

Thấy Quân nghĩ, My dường như đoán được anh đang nghĩ gì? Cô cười nhẹ, nụ cười ẩn chứa nỗi buồn vô bờ rồi nói tiếp.

- Không phải là vì Khánh là mối tình đầu của em, cũng không phải vì Khánh dành cho em hay giúp đỡ cho em rất nhiều. Nếu nói về tình cảm và giúp đỡ thì có lẽ anh Vương và anh Thiện hơn cả Khánh. Vì yêu em mà Thiện phải dùng thủ đoạn để chia cách em và Khánh nhưng đồng thời anh làm vậy cũng vì muốn em được hạnh phúc. Còn Vương thì vì yêu em mà đứng giữa lựa chọn mẹ anh ấy và em. Cả 2 người họ tình cảm đều hơn cả Thiên Khánh._ Đôi mắt My chứa 1 nỗi đau vô hạn.

Quân rất muốn nói cho My sự thật về Khánh. Thực chất tình cảm mà Khánh dành cho My vượt lên cả hai người đó. My nghĩ vậy cũng phải thôi vì My chỉ biết một số việc mà Khánh đã làm vì cô còn những việc khác dường như không? Nhưng anh không nói ra vì nói ra chỉ làm vết thương trong My rỉ máu thôi nên anh đành im lặng và chỉ hỏi: 'vậy tại sao em lại yêu Khánh nhiều như thế'.

My im lặng, nhìn ra ngoài cửa sổ, lúc này trời đang mưa. Lòng My đã buồn nhìn cơn mưa phùn ngoài trời kia còn buồn hơn. Một lúc sau My nói tiếp nhưng ngữ điệu lại chậm và nhẹ nhàng ẩn chứa một nỗi đau ở nơi nào đó rất sâu và rất sâu.

- 8 năm trước, khi em ra sân bay rước Tú Anh thì gặp cha và dì Ngọc. Lúc ấy em không tin nên đã âm thầm đi theo và lén vào nhà dì thì em phát hiện dì và cha đang quen nhau. Lúc ấy cả bầu trời em sụp đổ, khi lúc em thất vọng nhất thì ông trời đã ban cho em một tia sáng trong cuộc đời. Khi em tưởng chừng bị cha nhận ra thì tia sáng ấy biến thành thiên thần, 1 thiên thần hộ mệnh đầu tiên trong cuộc đời em. Hình ảnh người con trai đó khắc sâu đầu em mãi và người đó là Khánh Băng tức là Thiên Khánh.

Hết ngạc nhiên này đến ngạc nhiên khác mà My mang đến cho Quân.

8 năm trước, vậy là My đã gặp Khánh trước 4 năm rồi sao? Đúng là không thể ngờ thì ra cô gái đó lại là My?

Quân trầm nghĩ.

- Khi hạnh phúc gia đình bị tan vỡ thì em bị rơi vào cái hố của tuyệt vọng tưởng chừng không bao giờ đứng lên được. Nhưng em đã tự mình đứng lên bằng cách lấy Khánh làm nghị lực sống và tiếp tục cuộc sống đến ngày hôm nay và bây giờ khi nghị lực sống của em đã mất rồi thì em không biết tìm ai? Lấy ai làm nghị lực để sống tiếp đây._ 4 năm trước cô chịu đựng mọi thứ, để 4 năm sau sự chịu đựng ấy trở thành 1 tiếng nấc nghẹn ngào

Nhưng rồi My lao nhanh nước má và lấy nụ cười trở lại

- Đúng rồi, em vẫn còn Khánh An._ cô tự an ủi mình nhưng sự thật là vậy. Mất Khánh cô vẫn còn đứa con trai bé nhỏ kia.

Quân định nói gì đó với My nhưng cửa phòng mở ra, Khánh An, cha mẹ anh và mọi người vào thăm My, nói chuyện với My. Còn anh thì đứng ở một góc mà trầm tư suy nghĩ về điều mà My vừa nói với anh trong cuộc trò chuyện vừa rồi.

‘My à, em sai rồi, không phải tình cảm của Khánh không bằng 2 người kia. Không phải Khánh không giúp em nhiều mà vì những việc Khánh làm luôn vì em nhưng cậu ấy lại không cho em biết.’

8 năm trước, khi đang là một ông vua của hắc bang thì Khánh tuyên bố rời khỏi thế giới đêm đó và trở về một con người thường. Một sự trùng hợp ngẫu nhiên là thời gian Khánh tuyên bố cách mấy ngày khi Tú Anh về tức là vài ngày sau khi gặp My.

Quân đi tới bên cửa sổ, nhìn ra vườn hoa giọt tuyết sau nhà lại nghĩ tiếp.

Dù anh là người ngoài cuộc nhưng anh lại là người rõ nhất. Một con người lạnh lùng, vô cảm, trầm tính, ít nói luôn sống một cuộc sống khuôn khổ với quy tắc của riêng mình nhưng khi gặp em lại thay đổi mọi thứ. Cậu ấy biết yêu thương, ấm áp, và trở nên 1 con người mà em xem đáng ghét để trêu chọc em. Nhưng những điều đó chưa quan trọng, điều quan trọng nhất là cậu ấy vì em mà phá vỡ cả quy tắc sống của mình.

Em chưa hề biết khoảng thời gian em bị trầm cảm mà Khánh biết được, ở bên Pháp cậu ấy bỏ dở hết công việc, huỷ hết mọi cuộc hẹn bỏ lỡ rất nhiều hợp đồng với những đối tác lớn cũng vì tìm bác sĩ Mark trị bệnh cho em. Vì giúp Khánh Ngọc không ghét bỏ em, Khánh buộc phải lấy hết số tiền mà tập đoàn GK có để cứu S.H.E. Khiến GK lâm vào tình trạng khủng hoảng và trước tình hình đó Khánh buộc phải xác nhập 3 tập đoàn lại. Chỉ có cách đấy mới làm cho GK còn mãi trên thương trường và trở thành 1 trong 3 cái tên của những tập đoàn huyền thoại trên thế giới.

Lúc ấy Khánh cũng nói với anh, cậu ấy đặt 1 ván cược lớn với định mệnh, anh muốn ngăn cản cậu ấy nhưng vào ngày 3 tập đoàn xác nhập thì cậu ấy đã gỡ trò để anh không thể về Việt Nam để ngăn cản cậu ấy được. Và nếu cho anh chọn lựa thì anh sẽ chọn Thiên Khánh làm em rể anh chứ anh không chọn 2 người kia. Bởi em và anh đều nợ Khánh rất nhiều. Cả tình cảm lẫn ân tình.

56. Chương 56: Anh Đã Quên Em

My ngồi co rút trên đầu giường, 4 năm trước cô cũng ngồi như vậy trong bệnh viện và 4 năm sau cũng vậy. Chỉ có điều 4 năm trước có 2 bàn tay của 2 người đàn ông dịu dàng cô tỉnh táo để trở lại cuộc sống này. Nhưng 4 năm sau không còn ai cả, chỉ còn cô đơn và đau khổ bủa vây cô.

Nếu có một điều ước, cô ước sẽ quay ngược thời gian để bắt đầu lại câu chuyện như chưa từng - đã của cô và Khánh. Nhưng ước muốn cũng chỉ mãi là ước muốn không thể thực hiện được, nếu được thì bây giờ cô không phải cô quanh quẩn ngồi co rút trong bóng tối tĩnh mịch như thế.

Đến bây giờ cô vẫn hoài nghi, chuyện xảy ra đêm trước khi cô nhập viện là thật hay mơ. Ai có thể cho cô trả lời hay không?

Cô đã nhiều lần muốn hỏi Quân nhưng lại không có cơ hội. Cô cũng không biết tại sao lại vào đây, chỉ nghe Quân nói là anh thấy cô ngất xỉu nằm dưới lầu vì cô trượt cầu thang. Nhưng tại sao lời anh kể cô lại không có 1 chút ấn tượng nào thể nhỉ? Cô đang nghi ngờ, Quân đang giấu cô chuyện gì. Một chuyện gì rất quan trọng. Cô rất muốn điều tra nhưng sức khỏe hiện tại lại không cho phép cô làm điều đó, cô chỉ mong cô khoẻ lại và rời khỏi bệnh viện để biết được câu trả lời là như thế nào?.

*

* *

Một tuần sau cô xuất viện.

Một tuần nằm ở bệnh viện, buồn chán và ngửi đầy mùi thuốc khử trùng khó chịu. Nên sau khi ra viện My liền dạo chơi cùng bé Andrew để hít thở, không khí trong lành.

- Mẹ, ơi An khát nước.__ Andrew chu mỏ đáng yêu nói với My.

- Được rồi, Andrew ở đây, đợi mẹ chút nhé, mẹ sẽ quay lại ngay.__ My dặn dò Andrew, đợi cậu bé gật đầu, ngoan ngoãn ngồi đó đợi rồi mới đi.

My đến tiệm ăn nhanh gần đó mua phần hamburger và ly nước ngọt cho Andrew rồi quay về.

My đứng bên kia đường đợi kí hiệu người đi đường bật đèn xanh lên để qua đường.

Ở bên đây, Andrew ngồi ngoan ngoãn chờ My. My thấy cậu bé nghe lời, khẽ mỉm cười. Và rồi quả bóng trên tay Andrew rơi xuống, lăn ra giữa lộ. Andrew theo trái bóng mà ra giữa lộ, đúng lúc 1 xe tải lao tới. My đứng bên kia đường, mắt mở to lên.

- Andrew, coi chừng.__ My gọi to, nhưng cô đã quên rằng Andrew chỉ là đứa bé 3 tuổi làm sao hiểu được cảnh báo đó.

Chiếc xe tải vẫn đang lao tới, không ngừng bóp còi inh ỏi. Khi My muốn lao ra cứu Andrew thì một bàn tay giữ cô lại không cho cô lao ra.

Cô hét toán lên, bật khóc khi bất lực nhìn Andrew gặp nguy hiểm mà không thể làm được gì. Nhưng rồi chiếc xe tải không bóp còi nữa và chạy ngang qua. Khi chiếc xe tải vừa chạy qua thì My nhìn thấy bên đường kia Andrew được một người đàn ông cứu và đã an toàn ở trong lề đường. Đèn qua đường cuối cùng cũng đã bật lên. My lao nhanh qua đó, ôm lấy Andrew nghẹn ngào.

- Andrew con không sao chứ? Mẹ đã dặn con ở yên đây rồi mà.__ My nhìn quanh người Andrew xem có bị thương chỗ nào không?.

- Mẹ ơi, cha.__ Andrew không trả lời cô chỉ nói rồi chỉ phía sau lưng.

My không hiểu ý Andrew. Đến khi Andrew chạy tới người đàn ông kia, gọi cha. Lúc này My mới đứng dậy nhìn người đàn ông đó. Cô bước tiến tới chỗ Andrew và người đàn ông đó.

- Cậu bé, sao gọi chú là cha?__ Người đàn ông đó ngồi thấp xuống hỏi Andrew.

- Vì cha là cha.__ Cậu trả lời Andrew hết sức hồn nhiên.

- Thiên Khánh! Là anh sao?__ My không tin vào mắt mình nữa, người đàn ông ngồi trước mặt cô là Thiên Khánh mà cô ngày đêm chờ đợi.

Nghe tiếng gọi đó, người đàn ông đứng dậy nhìn cô. Ánh mắt ấm áp nhìn cô ngày nào dần trở nên xa cách.

- Cô, là cô gái đêm trước à. Cô không sao chứ?__ Người đàn ông đó hỏi cô.

Câu hỏi ấy làm bầu trời của cô sụp đổ.

- Anh đã quên em?__ My đau lòng nói.

Khoang đã, câu nói lúc này của anh là ý gì? Chẳng lẽ mọi chuyện mà mình thấy đều là thật? Không phải mơ.

Cô liền nhìn qua người đứng kế bên người đàn ông đó, cô liền hỏi.

- Harry, rốt cuộc là Thiên Khánh bị sao vậy?

- Selena, King là em trai song sinh của chủ tịch. Còn chủ tịch. . . __ Harry nói giữa chừng dừng lại, rất lâu sau anh mới nói thêm 3 chữ 'đã chết rồi'. Nghe xong 3 chữ đó, My lùi bước về sau, ngồi ạch xuống băng ghế, tim đau nhói và nước mắt khê rơi.

Cô không tin, tại sao lại như thế, cô không tin. Thiên Khánh, mọi người lừa gạt cô, rõ ràng người đàn ông trước mặt cô là Thiên Khánh mà, làm sao có thể là em trai anh được. Không thể nào? Tú Anh chưa từng nói có người anh thứ hai nào cả, cả Thiên Khánh cũng không nói là anh có người em trai song sinh. Mọi người chắc hẳn là đang lừa cô rồi. Làm sao Khánh lại có em trai? Khánh quên cô, có lẽ là do vụ tai nạn 4 năm trước làm anh mất trí nên mọi người mới nói vậy để lừa cô, đến cuối cùng mọi người vẫn muốn gạt cô. Vẫn muốn chia rẽ cô và Khánh.

- Thiên Khánh anh nói đi, em là ai? Những chuyện chúng ta cùng nhau trải qua, anh đã thực quên hết rồi sao? Thiên Khánh, anh nói đi. Anh nói đi?_ My như lên cơn điên cô chạy tới hỏi anh. Bàn tay cô bóp chặt 2 đầu vai anh.

Người đó im lặng, ánh mắt lạnh băng không nói gì, rất lâu sau anh mới trả lời.

- Xin lỗi, tôi không biết cô? Tôi là Thiên Ân, anh trai tôi mới là Thiên Khánh._ Một lời nói như gáo nước lạnh dội xuống đầu cô. Bàn tay cô đang bóp chặt 2 đầu vai anh vô thức buông ra.

Quân, đúng lúc chạy xe đi ngang, thấy My từ xa nên anh tấp vào ven đường. Xuống xe và lại chỗ My.

Quay lại My, sau khi nghe xong những lại đó, My vừa lắc đầu, vừa lùi bước. Bộ dạng cô lúc này chẳng khác gì 4 năm trước khi nghe tin cô và Khánh là anh em.

- Không, không phải, nhất định là không phải. Anh lại lừa em, anh cùng mọi người lừa em. Thiên Khánh, 4 năm trời, em biết em đã sai rồi, chẳng lẽ anh vẫn còn giận em sao?

My đáng, không tin vào sự thật. Không chấp nhận sự thật là Khánh đã chết. Nhưng, việc Khánh chết hay chưa vẫn chưa xác nhận, có thể mọi chuyện đúng như My đã nghĩ.

- Cô à, cô bình tĩnh đi, tôi là Thiên Ân, em trai Thiên Khánh, cô nên chấp nhận sự thật đi?

- Không, em không tin, em không muốn nghe nữa, không muốn nghe nữa._ My bịt tay, lắc đầu nói.

Quân chạy tới, thấy tình trạng My mất bình tĩnh như thế anh rất lo. 4 năm trời, cô chưa bao giờ như vậy? Đến hôm nay thì. . .

Thấy Quân cô như tìm được ánh sáng.

- Hai, anh nói với em là. . .

Cô chưa kịp nói hết là đã ngất đi trên tay Quân. Cô chỉ vừa ra viện, sức khỏe còn rất yếu nên cú shock đó không chịu nổi là đương nhiên. Nếu người ngoài nhìn vào thấy và sẽ nói chẳng có gì để shock đến ngất như thế thì xin mọi người hãy thử đặt mình vào vị trí của cô gái như My đi.

Người mình yêu đi ra nước ngoài trị bệnh 4 năm trời, không biết sống chết như thế nào? Còn mình ở nhà, tự sinh con, tự nuôi con khôn lớn mà không có anh. Ngày thì trông ngóng mỗi mòn, đêm thì đợi chờ trông vô thức. Rất nhiều chuyện xảy ra, rất mệt mỏi, rất muốn khóc nhưng vẫn ôm hy vọng rằng người ấy sẽ về, sẽ trở về bên mình suốt 4 năm trời như thế. Cho đến khi nhìn thấy một người đàn ông giống người mình yêu thương như 2 giọt nước để rồi gọi tên thì nói không phải anh và nói anh đã chết, nhất thời chuyện xảy ra như thế làm sao mà chúng ta thích ứng kịp và chấp nhận sự thật được chứ. Huống chi My lại gánh bao nhiêu mệt mỏi trên đôi vai và sức khỏe My vẫn còn rất yếu thì làm sao có thể chịu đựng được kia chứ. Có khi nào lịch sử 4 năm trước một lần nữa lại tái diễn không? Có khi nào My trở thành 1 bệnh nhân tâm thần luôn trong tình trạng điên loạn mãi như vậy không? Có khi nào như thế không?

57. Chương 57: Ảo Giác

Cảnh vật xung quanh, mờ mờ ảo ảo, dần hiện rõ lên trong đôi mắt của My khi My tỉnh dậy. My bàng hoàng khi thấy mình đang nằm ở căn phòng Thiên Khánh, một nơi khiến cô có thể bật cười 1s trước và 1 phút sau thì bật khóc.

Cô nhẹ đặt chân xuống sàn và bước từng bước tới chiếc bàn làm việc hằng ngày của Khánh đằng kia. Tới chiếc bàn thì những giọt nước mắt của cô nhẹ rơi xuống bàn, làm nhoà đi khung hình để trên bàn.

My khẽ cầm khung hình kia lên, trong khung hình kia là dáng người quen thuộc mà 4 năm qua cô luôn chờ đợi, luôn đặt hy vọng niềm tin vào cái suy nghĩ rằng “anh sẽ quay về”.

- Em nhớ anh._ Cô ôm khung hình vào lòng, nghẹn ngào nói.

4 năm qua, thời gian thử thách của chúng ta, 4 năm đối với em đã đủ lắm rồi sao anh không về với em, 4 năm trời em vẫn sống, em vẫn cố tiếp tục sống. Người khác nhìn vào, thấy em vẫn ổn nhưng đâu ai hay biết rằng 4 năm qua những ngày tháng thiếu vắng anh em như 1 kẻ bệnh hoạn. Tối ngày chỉ biết sống trong quá khứ, chỉ biết nhìn về quá khứ chưa bao giờ dám nhìn thẳng về tương lai ở phía trước . . .

My trầm nghĩ, cô nhìn người con trai trong hình, khẽ mỉm cười cười và thầm nói: ‘Anh có biết vì sao không? vì em không muốn lãng quên anh, lãng quên người đã làm em hạnh phúc trong yêu thương và đau thương trong nước mắt, em không muốn quên. Nếu có người nào hỏi em giữa quá khứ rẻ tiền và hiện tại vô giá thì em sẽ chọn cái nào? Em sẽ nói em sẽ chọn quá khứ vì nơi đó có anh, có em và có tình yêu của chúng ta.’

My mím chặt môi nước mắt một lần nữa lại nghẹn ngào rơi.

Ở ngoài Quân và Ân nhìn thấy tất cả, họ chỉ muốn lên xem My đã tỉnh chưa nhưng lại thấy cảnh này. Nhìn thấy nước mắt của My, không hiểu sao lòng Ân đau như cắt. Một bàn tay vô hình bóp chặt trái tim anh làm ngực trái của anh không ngừng nhói đau.

Quân và Ân không muốn vào vì họ biết, thà để nhỏ chai sạn với nỗi đau còn hơn là chịu đựng nó.

Quay lại My, lúc này cô chẳng thể đứng vững nữa khi nỗi đau kia quá dữ dội và sức khoẻ lại không thể chịu đựng được điều đó nhưng My vẫn đứng đó ôm chặt khuôn hình không buông.

- Thiên Khánh, em xin lỗi. Có phải em yếu đuối quá phải không anh?

Câu hỏi tu từ mà My đặt ra như xoáy sâu vào lòng của Thiên Ân và Minh Quân. Thấy My như thế, ai không khỏi thương xót, nhất là Quân cô em gái đáng thương của anh.

My đặt khung hình lại trên bàn và bước từng bước nhẹ nhàng, vô hồn vào phòng tắm. My đóng cửa phòng lại, ngồi thẳng xuống sàn và dựa lưng vào cửa.

Chứng tâm thần phân liệt của cô một lần nữa như muốn tái phát. Vài phút trước, cô còn tìm về quá khứ, nhớ về quá khứ và cảm nhận nỗi đau đang dày vò trong cơ thể cô. Thì vài giây sau lại muốn tìm được sự yên tĩnh nào đó trong đây. Nhưng có lẽ không gian trong đây không giống như My đã nghĩ, cách bày trí thì vẫn giống như những căn phòng tắm bình thường khác. Nhưng dường như không giống như cô muốn khi cô nhìn thấy trên kính là dán đầy những tấm ảnh nhỏ về cô. Những lúc cô khóc, cô cười, cô hạnh phúc hay tức giận đều có. Và có cả những bức ảnh của cô và Khánh, thời gian khi họ còn bên nhau hạnh phúc. Từ lúc cô gặp anh, từ lúc anh che chở cô ở nhà Khánh Ngọc, cho đến lúc cô dự tiệc. Khi anh vấp ngã khiến hôn cô trong lúc cô ngủ, khi cô ở tập đoàn, khi cô là anh còn oan gia cả nhau, khi cô ở vừa hoa giọt tuyết. . . Tất cả những bức ảnh đó là cả một kí ức quá khứ của cô về anh. Vui có, đau có, hạnh phúc có, buồn có.

Nhờ anh mà cô từ một con người mang đầy hận thù trở thành một người vị tha, biết xóa bỏ những hận thù trước kia để trở thành một con người khác. Con người bình thường, hiền hòa, biết yêu bản thân, yêu cuộc sống và yêu mọi người xung quanh. Anh dạy cô tất cả, dạy cô tha thứ, dạy cô làm việc, dạy cô buông bỏ hận thù nhưng anh lại không dạy cô một thứ. Duy nhất chỉ 1 thứ nhưng lại là thứ quan trọng như là quên anh cùng với nỗi đau. Tại sao anh dạy cô bao nhiêu thứ chỉ có cách lãng quên người mà mình yêu thương lại không chứ. Như vậy, có phải là quá tàn nhẫn với cô hay không?

My lấy tay chạm nhẹ vào tấm hình, tìm lại quặn đau. Bỗng bên trái chiếc gương có 1 cánh cửa mở ra. My nhìn cánh cửa đó hồi lâu rồi bước vào. Bước qua cánh cửa thì căn phòng tự sáng lên, một căn phòng được thiết kế theo cách thông minh.

My tiến tới 1 cái bàn, lại là một cái bàn. Có một chiếc laptop đặt sẵn ở đó, dính đất bụi. Dường như đã lâu rồi không ai sử dụng.

My phải sạch bụi trên chiếc laptop đó rồi mở nắp laptop. Khi mở lên thì cô thấy một đoạn video đã coi xong nhưng chủ nhân chiếc laptop là Thiên Khánh vẫn chưa thoát. My bật phát lại video đó.

Đó là 1 video Khánh tự quay. Anh mặc đồ như thường ngày, chiếc áo sơ mi màu tối, quần tây đen. Mái tóc được chải chuốt gọn gàng. Trong video anh đang ngồi, mỉm cười.

Tay My run run đưa lên màn hình, chạm nhẹ mặt anh trên màn hình. Gương mặt cô vô hồn nhưng nước mắt vẫn rơi.

'Diễm My, khi em vào được căn phòng này thì lúc đó anh không còn trên đời này nữa. Anh biết em sẽ rất đau nhưng dần qua được thời gian em sẽ tìm hạnh phúc mới cho riêng mình. 4 năm trước, khi anh vô tình bắt gặp đôi mắt trong sáng ấy để rồi khi về anh nhớ mãi và anh kiếm tìm, 4 năm sau anh gặp lại em nhưng đáng tiếc anh và em, cả 2 chúng ta đều không nhận ra nhau và đáng tiếc hơn khi đôi mắt kia đã nhuốm đầy hận thù.

Thế rồi chúng ta trở thành 1 đôi oan gia nhưng thật không ngờ tình cảm của chúng ta nảy nở nhờ những cuộc xung đột đó. . '

Đoạn video đang phát đó đột nhiên mất hình và không còn âm thanh đó.

Khi xem đến đoạn đó My chẳng la hét, chẳng đau đớn mà im lặng và để nước mắt cứ rơi không dừng, đơn giản vì bây giờ cô chẳng còn cảm giác đau đớn mà chỉ còn lại sự tê dại.

Như có bùa chú sai khiến hay một lúc hấp dẫn vô hình dẫn cô bước tới chiếc tủ gần đó mà không có lý do. Cô mở cửa ra, bàn tay đang đặt trên nắm cửa chợt buông lơi sau khi mở cửa.

Bên trong tủ là một chiếc áo cưới rất đẹp, rất sang trọng và rất lung linh. Tay My lại run run, cô đưa cánh tay mình lên chạm nhẹ vào váy cưới, và lấy nó ra khỏi tủ.

Ở ngoài, Ân và Quân thấy My vào phòng tắm lâu quá vẫn chưa thấy ra, họ bắt đầu lo cho cô, đành đi vào trong xem cô ra sao.

Ân và Quân bước vào, Quân tiến tới cửa phòng tắm, anh thử gõ cửa, không thấy bên trong hồi đáp, anh nhìn Ân và phá cửa.

Cánh cửa mở toẹt ra, anh bước vào phòng tắm. Nhìn những tấm hình nhỏ trên kính, anh ngẩn người vì ngạc nhiên. Anh không ngờ Khánh lại thu thập hình về My như thế, như vậy không giống Thiên Khánh lạnh lùng kiêu ngạo chút nào mà ngược lại giống 1 chàng ngốc si tình hơn.

Ân phát hiện ra cánh cửa kế bên gương trong phòng tắm và cả 2 đi vào.

Ở bên trong My đã thay đồ và mặc váy cưới vào. Khi thay xong, cô bước tới gần bàn trang điểm gần đó, ngồi xuống và tự trang điểm ỉnh.

Màn hình laptop hiện lên hình ảnh của Khánh, Khánh trong video đã thay đồ và mặc 1 bộ vest cho chú rể.

- Diễm My.

Nghe tiếng gọi thân quen đó, My rời bàn trang điểm, đúng lúc cô vừa trang điểm xong. Cô bước tới, đứng trước màn hình.

'Tuy anh không thể nhìn thấy em mặc áo cưới sẽ đẹp như thế nào nhưng anh biết Diễm My mà anh thương sẽ rất đẹp. Anh xin lỗi, không thể cùng em bước lên thánh đường. Anh chúc em luôn hạnh phúc'.

Những lời nói không khớp nhau hay đứt khúc, không tình cảm nhưng đối với My đó là sự yêu thương vô bờ.

- Diễm My!

Lại là giọng của Khánh, My nhìn vào màn hình laptop nhưng nó đã tắt từ lâu. Vậy tiếng gọi đó phát ra từ đâu?

- Diễm My.

Vẫn là tiếng gọi đó, nó phát ra từ sau lưng My, My cầm chân váy và quay ra sau.

Thời gian như dừng lại tại đây.

Người con trai mỉm cười, nụ cười ấm áp, giành riêng cho cô. Thấy anh cười, cô cũng mỉm cười theo.

Khánh đưa tay anh ra như ý muốn cô đặt tay cô vào. Hiểu được ý của anh, My buông vạt áo cười ra nhẹ đặt tay cô vào tay anh. Khoảng khắc cô đặt tay cô vào tay anh đó, anh liền tay biến vào không trung như cát bụi. Bàn tay My rớt xuống, cả người My khụy xuống nền lần nữa. Đây là lần thứ n cô ảo giác ra anh. My ngồi thẩn thờ như người mất hồn, nước mắt cứ rơi thấm vào vạt cười.

Quân và Ân thấy hết, không khỏi chạnh lòng khi thấy cô đến nông nỗi này.

Một cảm giác không tên trời dậy trong lòng Ân khi thấy My như thế, mọi thứ từ quá khứ ùa về, tất cả kí ức trở về dần dần trong đầu anh bằng biểu hiện mà một cơn đau đầu dữ dội. Cơn đau đầu đó, làm anh không thể đứng vững mà phải tìm 1 cạnh tường để chống đỡ.

Quân đi về phía My, anh khụy người xuống, lao đi nước mắt trên mặt My. My ý thức được 1 chút, nhìn anh.

- Dừng khóc, em đẹp lắm, em gái anh hôm nay đẹp lắm.__ Quân cười nhẹ, nụ cười đang cố che giấu điều gì đó. Hốc mắt anh đã bắt đầu đỏ.

Trận đau đầu chấm dứt, Ân tỉnh táo trở lại. Anh nhìn căn phòng, nơi mà anh đang đứng. Trong lòng anh tự hỏi :’Sao mình lại ở đây? Đây chẳng phải là căn phòng bí mật mà mình làm sao?’ Rồi anh nhìn về phía Quân. Thấy cô, miệng anh theo quán tính và gọi.

- My.

58. Chương 58: Lời Cảnh Cáo

Trước khi vào chương này cho Ryna nói vài lời riêng: Xin lỗi mày nhé, thật sự tao không nghĩ ra tên khác. Nếu mày đọc được chương này thì tha cho tao, đừng có giết tao :’(

. . .

Anh đã nhớ lại mọi thứ, gần 4 năm qua hình ảnh người con gái mơ hồ trong tâm trí đó làm anh cứ nghĩ hoài, tìm mãi mà vẫn không biết cô là ai? Để bây giờ anh đã nhớ ra và biết cô gái trong tâm trí thời gian qua là ai? Đó là Diễm My một cô gái anh yêu hết lòng và hy sinh hết lòng. Một cô gái ngốc hiền lành nhưng đã bị tha hóa thành một con người khác với một con người đầy hận thù.

Đó chính là Diễm My tuy mang 1 con người đầy hận thù nhưng qua đôi mắt anh lại nhận ra cái cảm giác trống trải luôn bủa vây cô và đeo bám cô như một lời nguyền. 4 năm trước ngay khoảnh khắc ấy anh nhìn thấy được sự cô đơn trong thì giây phút đó anh đã nghĩ sẽ bên cô suốt đời, che chở cho cô suốt đời để cô không cô đơn như vậy nữa, thế mà bây giờ thì sau anh chỉ bất lực đứng nhìn cô đau khổ mà không thể làm được gì.

Và thế là anh đành nhắm mắt, quay lưng đi anh vừa đi được vài bước thì nghe tiếng gọi vội vã tên My của Quân, anh quay lại thấy My ngất đi trên tay Quân thì anh chạy vội tới chỗ My, gọi My, lay người cô nhưng vẫn không thấy cô tỉnh, không cần suy nghĩ anh bế phốc cô lên tay và đưa cô đến bệnh viện.

Tại bệnh viện

Quân và Khánh trước cửa phòng chờ, Khánh mặt đầy lo lắng, biểu hiện đó làm Quân không khỏi nghi ngờ. Quân nhìn Khánh chăm chăm mà không lên lúc, Khánh thấy vậy cũng hiểu Quân đã nghi ngờ anh.

- Thiên Khánh không có em trai tên Thiên Ân, cậu tại sao lại giấu sự thật? Cậu, tại sao lừa gạt em ấy?

Quân luôn luôn là một con người của lí trí, anh rất bình tĩnh và tỉnh táo trong mọi hoàn cảnh.

- Xin lỗi!

Khánh hiện giờ không biết giải thích như thế nào với Quân bởi thật sự là anh sai. 2 chữ để nói lên tất cả.

- Tới và cả My, cần lời giải thích từ cậu.

Khánh định là sẽ giải thích với Quân nhưng khi anh vừa mở miệng thì cánh cửa mở ra và bác sĩ đi ra. Cả anh và Quân đi tới.

- 2 anh biết bệnh nhân có tiền sử bệnh án về tâm lý thì tại sao lại để cô ấy shock như thế?

Bác sĩ trách 2 người

- Bác sĩ, em gái tôi sao vậy?_ Quân cất tiếng hỏi?

- Bệnh nhân bị trầm cảm nhẹ và đang có dấu hiệu bệnh cũ tái phát lại, tôi khuyên cậu đừng nên cho cô ấy biết những chuyện quá shock hay ảnh hưởng đến tinh thần hay tâm lý bệnh nhân.

Bác sĩ nói rồi đi, Quân định đi vào nhưng Khánh gọi Quân, Quân dừng bước nhưng không quay mặt lại.

- Đừng cho My biết tớ là Khánh, hiện tại tớ không thể muốn My biết một thời gian nữa mới có thể.

Khánh nói với Quân, lời nói như một lời van xin

- Tớ sao cũng được nhưng My. Tớ cho cậu 1 lời khuyên: 'Đừng để mọi chuyện trở nên quá muộn như 4 năm trước.'

Nói xong, Quân và Khánh vào phòng. Vào trong họ thấy My ngồi co rút trên giường, tư thế ấy rất giống 4 năm trước, lúc anh về nước ngay khi anh đến bệnh viện là thấy cô ngồi như vậy. Nên anh lo, bệnh của My không phải ở My trầm cảm nhẹ.

Quân nói chuyện với My, hỏi My nhưng My không trả lời vẫn im lìm ngồi đó. Nên anh đành chuyển sang nhìn Khánh như kêu Khánh nói chuyện với My xem, My có biểu hiện gì khác.

Nhưng Khánh lại không cất tiếng hỏi, chỉ im lặng vì anh sợ một khi cất tiếng thì cô sẽ nhận ra anh nên anh vẫn tiếp tục im lặng.

Quân lắc đầu, thở dài, anh thật sự không còn gì để nói với 2 người kia nữa.

Bỗng, tiếng gọi mẹ từ ngoài cửa vọng tới, My lúc này mới có phản ứng. Khánh Anh chạy vào, sau cậu bé là Tú Anh cùng với Tuấn Nam và cả Lan Anh.

Quân bế Khánh An lên giường, My ôm Khánh An vào lòng và không nói gì.

Khánh thấy Khánh An không ngạc nhiên là chuyện bình thường, bởi anh đã gặp qua Khánh An một lần nhưng anh không biết cậu bé là con anh, bây giờ thì cũng biết rồi. Còn Tuấn Nam và Tú Anh thấy Khánh hết sức bất ngờ. Lúc đầu là bất ngờ lúc sau là mừng rỡ. Nhưng Khánh lại không thừa anh là Thiên Khánh và viện 1 cái cớ khác để che giấu đi.

Trong suốt buổi Lan Anh không rời khỏi mắt Thiên Khánh, đôi mắt cô không còn trong veo và vô tư như trước mà ngược lại là một đôi mắt khác. Và đương nhiên là Khánh cũng nhận ra điều ấy.

*

* *

Vài ngày sau, ở một ngôi biệt thự cổ kính, trong căn phòng làm việc, tối tắm ở tầng dưới cùng của ngôi nhà.

Một cô gái ăn mặc khá cá tính với stylist màu đen toàn người, tóc buột cao, đi đến tới cửa biệt thự thì bị vệ sĩ chặn lại.

- Nói với King, tôi là Shin em gái của ngài Kennet bạn thân của King mấy người.

Giọng nữ lãnh đạm vang lên, tên vệ sĩ nghe vậy bước vào trong, mãi một lúc sau mới ra và dẫn cô gái đi vào.

Ngôi biệt thự cổ kính như một toàn lâu đài, bước vào trong nhà đi trên những hành lang, qua từng căn phòng với những ánh đèn cây lập lòe trên những giá đỡ làm cho ngôi biệt thự càng thêm bí ẩn và gợi lên 1 cảm giác lạnh người.

Tên vệ sĩ đưa Shin tới trước cánh cửa rồi hấn lui ra. Shin đứng trước cánh cửa nhìn nó rồi không chần chừ gì mà đẩy nó ra và bước vào trong. Cánh cửa đẩy ra, ánh sáng bên ngoài chiếu vào căn phòng trải dài trên nền đất. Chiếc bóng người con gái cũng dài theo ánh sáng đó.

Vào trong, căn phòng âm u hơn cả bên ngoài, không một chút ánh sáng dù chỉ là ngọn nến nhỏ bé.

Chợt cánh cửa sau lưng cô đóng sầm lại, cô không giật mình mà ngược lại rất bình tĩnh.

Khi cánh cửa đóng lại thì cô nghe 1 tiếng búng tay vang lên sau đó là ánh sáng trong căn phòng xuất hiện. Trước mặt cô là một người đàn ông mặc áo sơ mi màu tối, ngồi trên ghế sofa đang quay lưng lại với cô. Đường như anh ta không muốn cho cô biết mặt.

Cô vẫn đứng giữa căn phòng đó mà không động tĩnh gì, cô vẫn đang chờ đợi hành động kế tiếp của người đàn ông kia.

Và rồi người đàn ông đó quay lại thì ánh đèn pha lê trên trần tắt đi chỉ còn lại 1 số bóng đèn nhỏ mang ánh sáng mờ ảo.

Môi Shin nhếch lên, cô đoán không lầm đúng là King không muốn cô thấy mặt. Cũng phải thôi, từ trước đến nay chỉ có 3 người có thể thấy mặt anh đó là anh cô, William và Prince. Nhưng nếu cô đoán không lầm thì King chính là người đó.

- Shin! Cô đến đây, phải chăng cô cũng đang có ý định giống tôi?

King cất giọng, giọng anh rất khó nghe, rất có thể anh đang giả 1 tiếng khác để che giấu giọng thật của mình.

- Ý định giống? Phải chăng ngài King đây đang muốn điều tra cái chết của anh trai tôi? Và nghi ngờ anh ấy còn sống.

Shin nói thẳng bởi cô không thích vòng vo và người đàn ông trước mặt cô cũng không đơn giản để đùa.

Bộp. . . Bộp

Tiếng vỗ tay vang lên

- Đúng là em gái của Kennet khác với những người con gái bình thường. Đúng ý định của tôi là như vậy? Phải chăng cô đến đây là nhờ tôi việc đó?

- Đúng, tôi muốn ngày điều tra xem anh tôi còn sống hay không? Và còn thêm một việc nữa. Là điều tra xem cô gái liên quan đến cái chết của anh tôi là ai?

- Xin lỗi, tôi không làm việc đó?

- Không làm việc đó hay là vì ngài đang muốn bảo vệ cô gái của ngài, đúng không ngài Dương Thiên Khánh 3 chữ Dương Thiên Khánh không nhanh cũng không chậm nhưng đang ở mức cảnh cáo Khánh.

- Hừm, thì ra cô đã biết ngay từ đầu, cô đang tiếp cận My.

Sự thật phơi bày, anh không giấu chi nữa, đúng thật King chính là anh, anh chính là Dương Thiên Khánh.

- Tôi chỉ biết mới đây thôi, còn chuyện tiếp cận thì là đúng như vậy?

- Tôi cảnh cáo cô, nếu cô đụng đến My thì đừng mong sống yên dù cho cô là em gái của Kennet.

- Xin lỗi, tôi không cam đoan.

Shin nhún vai.

Khánh chợt nở nụ cười lạnh lẽo đến rợn người

- Cô đang khiêu khích giới hạn nhẫn nhịn của tôi sao?

- Tùy ngài.

Shin quay lưng đi

- Đừng để tôi biết, cô gây tổn thương gì cho My, nếu không tôi sẽ có quà cho cha mẹ cô ở nước ngoài đấy.

Một lời đe dọa rõ ràng làm Shin dừng bước.

- Theo như tôi biết ngài King sẽ không làm vậy.

Shin trả lời rồi đi tiếp. Nhưng câu trả lời đó của cô đã sai hoàn toàn. Nếu 8 năm trước thì là vậy nhưng 8 năm sau, mọi thứ đều có thể. Đối với anh không gì là không thể. Thậm chí vì My anh có thể từ 1 quân tử trở thành một kẻ tiểu nhân.

59. Chương 59: Em Là Gì Trong Lòng Anh?

Những ngày sau.

Gương mặt My bây giờ chẳng còn nụ cười nữ và dường như cô chẳng biết cười là gì nữa.

Mọi người luôn ở bên cạnh My kể từ ngày hôm đó, trò chuyện, dẫn cô đi chơi thậm chí Quân chọc cho cô cười và nói những câu nói của cô chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Đạo gần đây thấy cô như thế Lan Anh cũng thường xuyên đến chơi với cô hơn. Đi chơi ở bất cứ đâu đều có Lan Anh đi cùng cô. Nhìn Lan Anh rất thân với cô, một tình thân thiết khiến ai nhìn vào cũng thấy hạnh phúc.

Những ngày gần đây không thấy mặt Khánh đâu nữa, sự xuất hiện của anh từ hôm đó đến nay không còn thấy nữa. Dường như anh đang làm một việc gì đó và anh vẫn còn nợ Quân và My một lời giải thích. Đến khi nào anh mới nói ra để My trở lạnh bình thường đây. Nhưng liệu khi anh nói ra thì My chấp nhận điều đó hay không? Câu trả lời vẫn là 1 đáp án mà chưa có ai biết vì My thật sự rất khó đoán được cô nghĩ gì.

My là một người con gái mạnh mẽ bề ngoài nhưng yếu đuối bên trong, là một cô gái dám yêu dám hận. Cô có thể yêu được thì cũng đồng nghĩa cô cũng sẽ hận được dù cho người đó như thế nào.

Hôm nay mọi người đi biển, ra biển để My có thể bỏ bớt nỗi lòng và mong My thoải mái hơn. Nhưng liệu rằng có phải như vậy hay không?

My đứng trước biển, từng cơn sóng biển gó lên nhau và ập vào bờ làm chân cô ướt đầm, đôi mắt nhìn về từng cơn sóng biển ngoài khơi ập vào bờ mãi như thế mà không làm gì, không khóc cũng không cười đơn giản vì những người bị trầm cảm đều trở nên vô cảm, mất đi cảm xúc của chính mình cho đến khi hết bệnh mới hồi phục lại.

Có ai biết rằng nỗi nhớ kia đang dày vò trong My. Biển là nơi đối với My nhiều kỉ ức nhất của cô cùng với Khánh.

Hải Bằng nghĩa là biển lạnh, đó là cái tên cũ của cô. Một cái tên chứa đầy những kỉ ức buồn về một gia đình tan vỡ. Nghĩ lại những chuyện đã qua, những việc cô đã làm, cô thầm hỏi bản thân phải chăng chuyện xảy ra ngày hôm nay là quả báo của những việc làm năm xưa mà cô gây ra.

Cô nhìn sang phải, thấy Khánh An đang chơi với mọi người làm cô nhớ 4 năm trước. Cũng tại nơi đây, cô mang bộ mặt đau khổ và đôi mắt đầm lệ đứng trước biển cùng với ý định tự tử, lúc đó Khánh An vẫn là 1 bào thai trong bụng cô. Vậy mà thời gian trôi nhanh, mới đây đã 4 năm, thời gian làm thay đổi mọi thứ.

Lan Anh chạy trên sóng bãi cát và đang tiến về phía cô. Chợt 1 tiếng rắc vang lên, Lan Anh khụy xuống, mọi người chạy tới, người đầu tiên là Quân. My cũng đi đến.

Quân chạy tới hỏi Lan Anh gì đó rồi cô nàng đáp và lúc sau anh bế phốc cô lên, đặt cô ngồi lên ghế. My lại nhìn cô như hỏi thăm: 'có sao không?'. Như hiểu lời My, Lan Anh lắc đầu trả lời: 'Không có gì, chỉ là chật chân nhẹ'. My nghe thế gật đầu.

Mọi người chơi thêm một chút rồi về, vì chân Lan Anh chật nên Quân lấy xe đưa cô về. Khoảnh khắc anh đưa cô về, tận tình bế cô vào nhà thì cả 2 xuất hiện một cảm giác đặc biệt trong mỗi người nhưng cả 2 lại không thừa nhận.

Đưa cô lên phòng rồi Quân quay lưng đi, anh bước được vài bước thì vang lên tiếng cảm ơn của Lan Anh từ sau lưng anh, làm anh dừng bước. Anh đứng lại khá lâu nhưng không nói gì, căn phòng trở nên im lặng. Im lặng đến nghẹt thở.

Lan Anh cũng im lặng, không hiểu sao lòng cô rất muốn anh nói câu gì đó. Câu nói ấy cô cũng không biết là từ gì.

- Kể từ ngày mai em đừng đến nhà anh nữa. Và xin em, đừng tiếp cận My nữa. Em ấy chịu quá nhiều thứ rồi.

Lời Quân nói không phải là lời cô nghĩ tới. Câu nói của anh làm cô thật sự thất vọng, cô nở nụ cười chua chát và nói.

- Xin lỗi, em không thể.

- Nếu em cứ tiếp cận My như thế và em làm hại My thì xin lỗi, anh sẽ. . .

- Anh sẽ làm gì?

Cô đang kìm nén, kìm nén một cảm giác mãnh liệt đang trào dâng trong cô xuống.

- Không nương tay với bất cứ ai làm hại em gái anh hay người nhà anh.

Anh nói rồi bước đi, cánh cửa phòng đóng lại.

'Rằng em không thể lựa chọn

Cho giấc mơ mỗi người

Vì em cũng đang lạc lối

Và anh hãy nói thật lòng

Anh rất thương rất buồn

Chỉ cần anh gọi tên em sẽ đứng lại

Giữ em đi và nói yêu em

Giữ em đi - Thuỳ Chi

Anh đi, lần này anh đi thật rồi.

Cảm giác kia không kìm được mà trào dâng thành nước mắt tràn ra ngoài.

Cô cố đứng dậy đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống nhà, xe anh vừa rời đi thì nước mắt cô trực rơi. Bàn tay cô đặt trên cửa sổ từ từ kéo dài rồi rơi khỏi cửa sổ. Cô ngồi xuống nền nhà, dựa lưng và ngã đầu vào tường với đôi mắt đầm lệ vô hồn. Lúc anh bước đi cô rất muốn chạy tới ôm lấy anh đằng sau để giữ anh lại nhưng bàn chân lại không cho phép cô. Một lực vô hình đã giữ cô lại và không cho cô làm vậy để cô nhìn anh đi khỏi cô như thế.

- Trong lòng anh, chỉ có em gái thôi sao? Vậy em là gì trong lòng anh?

Cô thâm hỏi, một câu hỏi tu từ không có đáp án. Bởi câu hỏi ấy từ nay về sau cô sẽ không hỏi bất kì ai nữa.

Quân lấy xe, dừng lại trước cánh đồng lau. Nhìn lại từng kỉ niệm mà anh và Lan Anh từng trải qua lòng anh đau đớn. Tay anh đặt trên vô-lăng vô thức nắm chặt lại, gương mặt vô cảm đến lạnh người, đó là biểu cảm của anh khi đau đớn.

Đau!

Cuối cùng anh cũng biết cảm giác đau là như thế nào? Từ trước đến giờ, khi gia đình anh tan vỡ anh cũng không đau, em gái trở thành một bệnh nhân tâm thần phân liệt anh cũng không đau. Vậy mà hôm nay chỉ là rời khỏi một người con gái mà lòng anh lại đau nhói đến như thế.

Đến bây giờ anh mới biết thì ra cảm giác đau khổ khi yêu một người mà xem mình là kẻ thù như vậy. Anh cũng đã hiểu được cảm giác mà Khánh với Mỹ 4 năm trước trải qua như thế nào. Anh ước gì trong cuộc sống có 2 từ giá như.

Giá như em là một cô gái bình thường thì tốt biết mấy. Giá như trong em không hề tồn tại hận thù thì anh và em không phải như thế này. Giá như anh và em chưa từng gặp nhau thì có lẽ trong anh mãi mãi sẽ không có 2 từ đau khổ.

Anh yêu Lan Anh nhiều lắm nhưng anh lại rất thương Mỹ, 2 người con gái 1 người mà anh yêu nhưng chưa ngỏ lời, 1 người là đứa em gái đáng thương kia thì anh không biết làm gì hơn buông tay cái tình yêu không có hạnh phúc kia để em gái anh được bình yên.

Chợt điện thoại anh nhận 1 tin nhắn, anh mở ra xem.

‘Trong lòng anh, chỉ có em gái thôi sao? Vậy em là gì trong lòng anh?’

Đó là tin nhắn của Lan Anh, cô dự định là sẽ không nói ra nhưng giờ phút này cô lại không hiểu sao lại gửi cho anh tin nhắn ấy.

Anh buông lời điện thoại, rồi hét to lên hết những gì có thể.

Có lẽ mãi mãi suốt cuộc đời này em sẽ không bao giờ biết em chính là tình yêu đích thực của anh. Là người mà anh muốn nắm tay đi hết cuộc đời này. Nhưng định mệnh trớ trêu đã không cho anh nói ra những lời ngọt ngào ấy, những lời yêu thương kia mà bắt anh và em trở thành hay 2 kẻ xa lạ và có thể anh với em sẽ phải đối đầu nhau.

Mọi người thường nói bi kịch nhất trong tình yêu chính là yêu người không yêu lại mình. Nhưng bi kịch hơn khi ta có thể yêu nhưng lại không thể.

Mỗi người một hoàn cảnh, 4 con người ai cũng có nỗi khổ riêng cuộc mình. Họ, đều bị cuốn vào trò chơi định mệnh của mình. Vậy, đến khi nào họ có thể hiểu được nỗi khổ của nhau đau và đến khi nào 4 người họ có thể dừng lại trò chơi định mệnh này đây?

60. Chương 60: Tình Cảm Hay Nợ

Ở căn phòng trong ngôi biệt thự cổ kính, nơi đây rất hiếm khi thấy căn phòng có ánh sáng, đa phần căn phòng đều tràn ngập bóng tối, nội thất bên trong căn phòng đều mang một màu đen bí ẩn nhưng riêng chỉ có 1 vật duy nhất trong căn phòng là có màu sắc tươi sáng nhất nơi đây.

Vẫn như ngày thường, người đàn ông đó vẫn đứng bên cửa sổ. Nhìn ra ngoài vườn, ngắm những bông hoa nhỏ, màu trắng sữa đang mọc giữa trời đông lạnh giá kia. Chợt tiếng gõ cửa vang lên. Người đàn ông ấy cất giọng, cánh cửa phòng mở ra. Bóng của 1 người nam cao to bước vào.

Cánh cửa đóng lại.

- Chủ tịch, việc ngài giao tôi đã có kết quả.

Sau câu nói ấy người đàn ông đó liền quay qua, bước về phía người nam. Người nam ấy cuối người đưa hồ sơ được bao bằng tui giấy màu vàng cho người đàn ông kia. Anh nhận lấy, mở tui tài liệu đó ra và lấy ra xem. Sau khi xem xong sắp tài liệu đó thì môi anh nở 1 nụ cười kêu ngoại.

Đúng là không nằm ngoài dự đoán của anh. Và anh sai trợ lí anh tin cậy nhất làm cho anh điều này.

- Harry cậu lại đây và làm cho tôi việc này.

Anh cất giọng uy quyền, Harry tiến lại gần và anh nói gì đó vào tai Harry, Harry nghe xong ngậy người.

- Chủ tịch ngài làm vậy liệu có ổn.

Harry lo lắng nhưng anh nhận được đáp là cái gật đầu của người đàn ông kia và Harry lui ra.

Người đàn ông kia nhìn vào đồ vật sáng nhất trong căn phòng, trầm nghĩ: 'Mọi thứ cũng phải đến lúc kết thúc rồi.'

*

* *

Tại khu vui chơi.

Hôm nay Quân và My dẫn Khánh An đi đến đây chơi sẵn để My được thoải mái tinh thần.

Mang tên là khu vui chơi thì đương nhiên trong đây có rất nhiều trò chơi nhưng My lại không có hứng thú với những trò chơi này.

Quân muốn dẫn cô đi đến những nơi vui chơi để tinh thần ổn định lại nhưng đa phần anh toàn dẫn cô đến những nơi chứa đầy kỷ niệm buồn. Nơi đây, Thiện hay dẫn cô đến đây khi Khánh bận. Mỗi lần cô đến đây thì mọi phiền muộn tay biến hết vậy mà bây giờ thì chồng chất, không đỡ hơn gì cả.

Cô để Khánh An chơi cùng Quân còn cô thì đi dạo nơi khác.

Cô đang đi dạo quanh khu vui chơi thì bỗng một cô bé chạy tới đưa cho cô 1 tờ giấy và nói: 'Cô ơi, chú kia nhờ con đưa cô cái này' rồi cô bé đi.

My ngơ ngàng một lúc rồi mở ra xem, đó là một mẫu giấy hướng dẫn. Trong giấy có ghi bảo cô đến phía Nam của khu vui chơi.

Theo mẫu giấy và cô đi đến phía Nam khu vui chơi. Khi cô đi đến đó thì trong tờ giấy còn kèm theo câu: 'Hãy nhìn sang bên phải' thì cô thấy một cây trụ trong nhà banh, 2 bên có 2 treo bong bóng. Rồi My nhìn tiếp vào tờ giấy đi về phía Đông rồi khỏi khu vui chơi ra ngoài bên sông thành phố. Nhìn sang bên phải thấy 2 bóng cây bị nắng chiếu cuống in ra 1 chữ H.

Tiếp theo là cô đi đến cửa hàng áo cưới, đứng trước cửa hàng hình 2 model nắm tay nhau. Tiếp theo là cô trở lại trung tâm của khu vui chơi. Thì có một người đàn ông đội nón, che kín mặt đi đến chỗ cô, đưa cho cô một bông hoa màu trắng sữa, đó là hoa giọt tuyết rồi người đó đi lướt qua cô. Khi người đó lướt qua cô, một cảm giác thân quen hiện lên trong cô.

Như từ đầu đến giờ, cô đều làm theo mẫu giấy. Mẫu giấy ghi, bảo cô đặt cô đặt hoa giọt tuyết dưới đường thẳng nằm ngang đó và cô làm theo.

Thì khi đặt hoa giọt tuyết dưới đường thẳng nằm ngang trên băng ghế đá thì thành 1 chữ T. Bây giờ cô mới bắt đầu nghĩ lại những gì cô đã thấy khi làm theo mẫu giấy hướng dẫn.

Đầu tiên là cây trụ trong nhà banh treo 2 cái bong bóng 2 bên như 1 chữ T. Tiếp theo đó là bóng 2 cây là chữ H. Hình 2 model trong tiệm áo cưới nắm tay nhau thì cũng giống 1 chữ H. Cuối cùng là chữ T. Ghép 4 chữ lại là THHT, nghĩ là gì nhỉ.

THHT 4 chữ ấy tại sao lại tạo cho cô cảm giác thân quen đến như vậy. THHT không phải 1 câu nói chẳng lẽ là 1 cái tên?

THHT

Ai tên THHT nhỉ???

My bắt đầu lục lại ký ức cũ.

‘- Diễm My em có nhận ra anh là ai không?’

- Anh tên là Hữu Thiện, nhớ anh tên là Hữu Thiện.’

Môi cô lẩm bẩm, cái tên Trần Huỳnh Hữu Thiện thì cô phát hiện ra.

4 chữ cái đầu tên của anh là THHT và thêm 1 chi tiết nữa là chỉ Khánh, Quân và anh biết cô thích hoa giọt tuyết.

Là anh, Hữu Thiện, anh vẫn còn sống, đúng anh vẫn còn sống. Nếu vậy, chẳng lẽ người đàn ông đưa hoa giọt tuyết cho cô lúc này là anh.

Cô trở lại trung tâm của khu vui chơi, mong tìm thấy ấy anh. Và rồi cô thấy bóng dáng y như anh lúc này, cô đuổi theo. Ra khỏi khu vui chơi đến ngã tư đường, cô đứng dáo giác mình cô kiếm tìm anh. Trong lòng mang một hy vọng nào đó rất là mong manh.

Cô nợ anh, nợ anh rất nhiều. Nợ anh 1 lời cảm ơn, nợ 1 tình thương yêu kia. Nợ anh những ân tình mà cả đời này không thể trả hết và nợ cả lời xin lỗi, vì cô anh mới bị tai nạn thảm khốc của 4 năm trước. Cô nợ anh rất nhiều.

Cô đứng ở ngã tư đường mãi kiếm tìm anh mà lại không nghĩ tại sao anh lại trốn cô như thế. Nếu anh xem cô là bạn thì hãy ra gặp cô, tại sao lại phải trốn cô để bây giờ cô đi tìm anh như 1 kẻ điên không có đầu óc.

Cô nhìn xung quanh rồi cuối cùng không thành lời mà hét lên.

- Hữu Thiện, anh vẫn còn sống đúng không. Nếu anh còn sống tại sao anh lại không ra gặp em, tại sao chứ.

Giọt nước mắt kia cuối cùng cũng rơi. Và cô đã có lại cảm xúc, là anh mang lại cảm xúc cho cô.

Bên 1 góc đường, đằng sau 1 thân cây to lớn là 1 người đàn ông mặc quần jeans, chiếc áo khoác đen, đội nón che kín mặt. Từ đầu tới giờ anh đã chứng kiến tất cả anh cũng rất muốn ra mặt nhưng lại không thể.

‘Diễm My, trong lòng em, giây phút này em thấy đau khổ vì anh sao? Cảm giác vì sao? Nó xuất phát từ tình cảm mà em giành cho anh hay là từ 1 sự ái nấy, 1 chữ nợ về những việc mà anh đã làm cho em. Diễm My, anh xin lỗi, anh không thể ra mặt, em hãy xem như mọi chuyện giống 4 năm qua, xem anh như người đã mất rồi đi. Em yên tâm, anh sẽ luôn âm thầm đứng sau em, dõi theo em, bảo vệ và giúp đỡ em. Anh không cao thượng, đơn giản vì đó là việc làm của 1 kẻ yêu đơn phương về phương diện khác là 1 người bạn thân, rất thân của em.’

Người đàn ông đứng đó 1 hồi cũng âm thầm rời đi. Anh lên 1 chiếc xe thể thao đỗ cách đó không xa và đi khỏi. Về phần My, My vẫn còn đứng ở ngã tư đường đó tìm Thiện. Thế rồi 1 chiếc ô tô lao tới, nhất thời, cô không kịp phản ứng ra chỉ biết đứng chết trân tại đó. May mắn thay trong phút cô cận kề cái chết thì có 1 người kéo cô vào trong lề. Cô thoáng chết, cô nhìn lại xem ai đã cứu mình thì thấy người đó. Cô mở miệng định gọi tên thì đằng sau có 1 lực mạnh đánh vào gáy cô và làm cô bất tỉnh.

61. Chương 61: Yêu Người. . . Không Nên Yêu

My bị đánh ngất khi được cứu thoát chết nhưng khi cô tỉnh lại thì đã thấy cô ở 1 nơi khác. Nơi đó là 1 căn phòng, không rõ kiến trúc nó như thế nào nhưng cô chỉ biết căn phòng có chỉ có 1 chiếc giường nhưng ga giường màu đen, không phải màu trắng. Căn phòng này gợi chút cảm giác quen thuộc trong trí nhớ của My.

Căn phòng ngập tràn bóng tối. Mọi thứ mang một màu đen cô độc, lạnh lẽo, bí ẩn. Đường như tất cả đồ vật trong căn phòng đều mang một màu đen y như nhau nhưng lại có 1 vật không phải thế. Và đồ vật đó thu hút ánh mắt của My.

My bước xuống giường, nhẹ bước đến nơi đang treo vật đó. Nhưng trước tiên cô cần bật đèn lên để xem rõ nó là cái gì.

Cô đến bên phải cửa phòng, bật đèn lên. Ánh sáng từ đèn pha lê trên trần nhà chiếu sáng khắp cả căn phòng. My ngược lên vật màu sắc rực rỡ nhất trong căn phòng này, đó là 1 bức tranh chân dung. Người trong bức tranh chân dung đó không ai khác chính là cô.

Cô nhón chân lên lấy bức tranh đó xuống. Khi lấy xuống, tay cô thử chạm nhẹ vào bức tranh thì cô ngỡ người vì chất liệu làm bức tranh này không phải là sơn dầu, bột, gạo hay là màu sắc vẽ bình thường là nó được làm từ son môi.

Vẽ tranh như người thật đã làm một việc khó nhưng vẽ bằng son môi lại là một việc không dễ. Nếu làm ra bức tranh đẹp như thế thì chủ nhân vẽ bức tranh này quả thật rất giỏi, cô tò mò và rất muốn biết chủ nhân của bức tranh này là ai? Và cô cũng rất muốn biết tại sao lại đưa cô đến nơi này?

Giờ cũng đã khuya nên cô đành chờ ngày mai để biết được đáp án.

Cô treo bức tranh lại như cũ, tắt đèn, bước lại giường và ngủ.

Sáng.

Khi chiếc rèm đen kia vẫn chưa kéo ra thì ánh sáng bên ngoài vẫn chưa lọt vào căn phòng, căn phòng vẫn ngập tràn bóng tối. Cho đến khi cánh cửa phòng khẽ mở ra, ánh sáng mờ ảo len lỏi vào và vụt tắt khi cửa đóng lại.

Một dáng người cao to bước vào, tiến lại gần My. My vẫn đang ngủ say không hay biết gì cả. Người đó ngồi bên cạnh giường, nhìn My ngủ như 1 chú mèo ngoan lòng anh thấy ảm áp. 4 năm rồi, đã 4 năm rồi anh mới có thể ngồi bên cạnh cô nhìn cô khoảng cách gần như thế. Giây phút này lòng anh rất vui nhưng lại thấy xót xa khi cô tiêu tụy vì anh như thế.

Anh nhẹ tay vén những sợi tóc thưa thưa rút che mặt cô lên rồi nhẹ nhàng hôn vào má 1 cái hôn nồng nàn và chan chứa sự yêu thương. Đây là lần thứ 2 anh hôn trộm cô nhân lúc cô ngủ mà cô không hề hay biết gì.

Anh tính ở bên cạnh cô thêm 1 lúc nữa nhưng tiếng gõ cửa phòng vang lên, buộc anh rời đi. Anh đứng dậy, rời khỏi giường, ra khỏi phòng và đóng cửa lại. Khi cánh cửa đóng lại đôi mắt My cũng mở. Mọi chuyện cô đều biết hết nhưng không hiểu sau cô lại không thể mở mắt ra vì khi cô mở mắt thì mọi thứ sẽ tan biến hết. Bởi mùi hương kia, động tác kia, hơi thở kia, cảm giác ảm áp an toàn kia làm cô không muốn thoát khỏi đó. Nếu đó là giấc mơ cô xin ở trong đó mãi không bao giờ tỉnh lại.

Cô suy nghĩ một lúc ngồi dậy vươn vai và bước xuống giường, tiến tới cửa sổ, rèm chiếc rèm đen kia ra thì ánh sáng chiếu vào phòng, làm căn phòng thoát khỏi màu đen tăm tối ấy.

My hít thật sâu không khí tin lành của buổi sáng trong lành ấy.

Cánh cửa phòng chợt mở ra, 1 người vệ sĩ và 2 người làm nữ đem đồ mặc, đồ ăn vào và xách vào rồi ra, căn phòng chỉ còn lại My. My bước lại lấy đồ và vào trong phòng tắm, tắm rửa và thay đồ. Sau đó cô ra ăn sáng, rồi rảnh rỗi cô đọc sách.

Hiện tại, rất có thể cô bị giam cầm như cô lại không có cảm giác đó không biết có phải vì bệnh cô chưa hết hay là cảm xúc thân quen nhất thời làm cô quên đi mình đang bị giam lỏng.

My đọc hết một cuốn sách thì để sách lên bàn, bước tới cửa sổ nhìn ra khung cảnh bên ngoài đó. Đứng bên cửa sổ nhìn khung cảnh bên ngoài thì lọt vào mắt cô là vườn hoa giọt tuyết ở sau nhà. Cô hoàn toàn bất ngờ khi thấy khu vườn hoa giọt tuyết kia. Thì trong đầu cô lúc này hiện lên 1 hoài nghi và để chứng minh điều đó cô cần phải liều 1 phen.

Ở căn phòng khác trong ngôi biệt thự, căn phòng này âm u cũng không kém căn phòng mà My ở.

Trên ghế sa long có 1 người đàn ông mang khí để vương ngồi ở đó đang chờ 1 ai đó và cuối cùng thì người đó cũng tới.

- Sao tối vậy, bật đèn lên đi, cậu quên là tớ bị quáng gà à!

Giọng nam vừa tới đã đùa.

- Bớt đùa đi, cậu bây giờ cũng không còn trẻ nữa đâu.

Người đàn ông ngồi trên ghế sa long nhấc nhở.

- Haha, Thiên Khánh cậu cũng biết cậu không còn trẻ nữa à, vậy thì đến chừng nào mới ra mặt.

Người đàn ông kia đi tới và ngồi đối diện với Khánh.

- Chuyện đó tạm gác qua một bên đi, trước tiên tớ muốn nói với cậu chuyện này.

Khánh ném mạnh sấp hình lên bàn trước mặt Quân. Hành động đó đương nhiên không phải là vắn mặt hay tức giận mà là 1 hành động cực kì bình thường với cách xưng hô tớ cậu đó.

Người đàn ông kia lấy toàn bộ hình trước mặt lên xem. Anh xem từng tấm rất kĩ, không bỏ sót 1 chi tiết nào cả. Và xem xong những bức ảnh kia thì trong đầu hiện người đàn ông kia xuất hiện 1 suy nghĩ.

- Cậu nghi ngờ là Thiên vẫn còn sống?

Người đó hỏi Khánh, Khánh gật đầu. Anh đổi tư thế ngồi, anh ngồi hơi nhóm người về trước, 2 cánh tay gác lên 2 đùi.

- Đúng, tai nạn 4 năm trước không phải cướp đi mạng của Thiên nó chỉ làm Thiên mất tích. Cái xác cháy đen mà cảnh sát tìm được tại hiện trường không phải là Thiên mà là một người khác. Tớ đã nhờ cảnh sát khám nghiệm tử thi lúc đó thuật lại thì họ nói trên cổ Thiên chưa từng đem 1 đồ vật gì hay có dấu tích đeo đồ vật gì nhưng trong khi đó Thiên đã đeo 1 sợi dây chuyền mặt thánh giá suốt 15 năm trời.

Khánh giải thích 1 cái logic, và Khánh nói thế người đàn ông kia nhớ lại. Các đây cũng đã lâu, lúc đó 4 người họ ở pub riêng nơi mà họ hay tập trung ở đó thì trong lúc giỡn họ đã thấy sợi dây chuyền thánh giá mà Thiên đeo trên cổ. Lúc ấy Thiên còn khỏe, nói đó là bùa hộ mệnh của anh, nó đã theo anh rất lâu từ bé đến lớn. Những lần anh quên đeo nó mà đi xa đều gặp nguy hiểm anh còn nói có lần anh đi huấn luyện với 3 người họ, khi đó anh quên đem theo chiếc bùa hộ mệnh này thì trong lần tập huấn đó anh đã gặp nguy hiểm suýt nữa mất mạng, lúc đó Khánh người đàn ông kia và Nam đều chứng kiến. Thiên cũng nói nên từ đó về sau anh luôn mang theo nó ở bên mình như vật bất li thân và không bao giờ cởi nó ra.

Nếu 1 đồ trang sức ta đeo lâu ngày bên mình mà không tháo ra thì lâu ngày trên người mình, ngay ở vị trí đeo món trang sức đó có dấu như in món trang sức đó lên người.

Người đàn ông đó là người khá thông minh nên anh hiểu những gì mà Khánh nói.

- Tớ cũng đang nghi ngờ là Thiên vẫn còn sống, đang giấu mặt, và nắm rõ hết mọi chuyện của chúng ta. Rất có thể. . .

- Ủm, Kris chính là nội dấn của Thiên để qua đây thông báo mọi chuyện cho cậu ấy. Nên tớ kêu cậu đến đây cùng tớ làm một việc.

- My mấy hôm nay mất tích tớ không còn tâm trí để giúp cậu.

- My mất tích cậu lo hay cậu lo cho Lan Anh suy nghĩ nông nổi gây tổn thương cho chính bản thân em ấy và My, hả Quân.

Người ta nó không có gì đáng sợ nhất là nói chuyện với người thông minh vì khi ta nói chuyện với họ thì họ đều biết được hay thấu được ta đang nghĩ gì và lo gì. Thì Khánh là 1 con người đáng sợ trong số đó.

Bị Khánh nói trúng tim đen nên nhất thời Quân không biết trả lời như thế nào. Về thông minh kêu ngạo hằng ngày bị Khánh đìm mất còn về bất ngờ lộ ra ngoài của 1 con người bình thường.

- Chuyện My mất tích thì cậu yên tâm. My đang ở chỗ tớ, tớ muốn ít kỷ giữ My bên mình 1 thời gian ngắn.

Khánh nói Quân khá yên lòng và ổn định trở lại. Nhưng mặt anh khá buồn xuống.

- Thì ra đau khổ nhất là yêu người mà mình không nên yêu. Bây giờ tớ cũng đã hiểu được cảm giác ấy của cậu và My, 4 năm trước như thế nào.

Quân hiện tại không phải là con người của lí trí nữa mà đã trở thành con người tình cảm, điều gì mà làm anh thay đổi lớn như thế. Chắc đó chính là yêu.

Nghe Quân nói vậy, Khánh đứng dậy bước tới cửa sổ. Như trở thành 1 thói quen, những khi có tâm trạng Khánh đều đứng bên cửa sổ và nhìn ra ngoài.

- Hận thù và tình yêu vô dĩ là 2 đường thẳng song song không bao giờ gặp nhau nhưng mà chính chúng ta đã làm ra điều đó. Chúng ta bắt 2 đường thẳng song song đó chéo nhau và chính chúng ta tự đẩy mình vào sự lựa chọn khó khăn đó là lựa chọn giữa gia đình hay tình yêu. Nếu trước kia khi chưa gặp người con gái mà ta yêu thì lí trí sẽ bắt ta chọn gia đình nhưng sau khi đã gặp rồi thì ta tham lam hơn. Không muốn mất đi thứ gì cả và chọn cả 2.

62. Chương 62.1: Trò Chơi Kết Thúc - Lần Thứ Hai Mặc Váy Cưới

Từ khi My bị gian lỏng trong căn phòng đó thì cuộc sống của My bắt đầu trải qua từng chút 1 cách vô vị như thế nhưng cô lại không đập cửa hay những hành động muốn ra ngoài như trong phim mà lại im lặng cam chịu 1 cách như thế. Bởi mỗi buổi sáng hay mỗi đêm khuya thì Khánh vẫn đều đặn, âm thầm đến thăm cô. Nhưng mỗi lần anh tới căn phòng đều chìm trong bóng tối nên My vẫn không thấy mặt anh và không biết anh là Khánh. Cho đến hôm nay, thời gian của những ngày qua đã cho biết 1 điều là cô chắc chắn rằng người đàn ông đều đặn đến thăm cô mỗi khi cô ngủ là anh bởi những lúc đó cô chưa hề ngủ chỉ là giả vờ.

Sáng hôm nay như bao ngày, Khánh lại đến thăm cô.

Tay anh vuốt nhẹ má tóc cô thì cô mở mắt nhìn anh. Do bức rèm đen quá dày nên hình ảnh gương mặt anh vẫn còn rất mong lung.

Thấy cô mở mắt anh vội đứng dậy đi, cô chạy theo, ôm anh từ phía sau làm cho anh không thể bước tiếp nữa.

- Tại sao anh lại trốn em? Tại sao vậy? Có phải anh đã không còn yêu em?

Cô nghẹn ngào nói, úp mặt vào tấm lưng to lớn của anh nói. Câu nói của cô xé nát cõi lòng anh.

Anh nắm mắt lại, lạnh lùng gỡ tay cô ra, rồi đi. Khi anh vừa đi tới cửa, tay vừa đặt lên nắm nắm cửa thì nghe đằng sau 1 tiếng xoảng vang lên, anh liền quay lại và thấy My cầm một mảnh vỡ trên tay đưa sát vào cổ.

Anh nhìn cô bằng đôi mắt đau lòng, cô đúng là ngốc đã lớn như thế này rồi mà vẫn còn ngốc như vậy sao. Vì anh mà cô phải làm như vậy sao? Có xứng không chứ.

Anh thầm nghĩ bản thân anh không xứng đáng để cô làm tất cả điều đó.

Anh vô tình quay lưng đi, tay mở thì tiếng nói của My lại vang lên.

- Nếu anh bước ra khỏi cánh cửa này thì sẽ không còn gặp em được nữa và sau này thì đừng hỏi hận.

Lời khấn khoảng cầu xin đã không còn thì đành dùng những lời đe dọa vậy.

Nhưng Khánh vẫn vô tình bước ra khỏi cánh cửa. Khi anh bước ra thì bên trong 1 dòng máu đỏ đỏ ra và 1 dáng người ngã xuống. Khánh hoàn toàn bất ngờ, anh lại không ngờ My lại làm như vậy mà không nghĩ tới người thân còn lại.

Anh chạy vội tới, ôm lấy cô, bế phốc cô lên và đưa tới bệnh viện.

My tỉnh dậy thì đã thấy cô trong bệnh viện, bên cạnh cô là bóng dáng thân quen mà suốt 4 năm qua cô chờ đợi ấy, Thiên Khánh.

Thấy cô tỉnh, anh đỡ cô dậy. Cô nhìn rõ mặt anh rồi đưa bàn tay nhỏ bé, yếu ớt của cô chạm nhẹ vào mặt anh và mỉm cười, nói: 'em không mơ, thật sự em không mơ, đúng không?'

Khánh gật nhẹ đầu như thay lời đáp và ôm cô vào lòng. My ôm chặt anh, thật chặt anh không muốn buông vì sợ khi buông anh ra anh sẽ lại bỏ cô mà đi nữa.

Họ ôm nhau thật lâu mới buông ra.

- Em nghỉ ngơi tí đi, em mất khá nhiều máu, mà lúc này máu trong kho dự trữ đã hết rồi may có Quân.

Khánh hạ gối xuống cho cô nằm.

- Hai em, anh ấy đâu rồi?

Cô khẽ hỏi

- Cậu ấy cần làm một chuyện.

- Thiên Khánh, em cần lời giải thích từ anh.

Cô tin tưởng anh và muốn anh giải thích cho những chuyện đã xảy ra. Và Khánh giải thích cho My nghe, đồng thời cũng nói cho My nghe chuyện Thiện vẫn còn sống và kêu cô tránh xa Lan Anh ra nếu không cô sẽ gặp nguy hiểm.

Nghe Khánh nói xong và kể xong thì My cũng khá bất ngờ khi Thiện vẫn còn sống và còn bất ngờ hơn khi Lan Anh là em gái của Thiện và mục đích của Lan Anh là tiếp cận cô là để trả thù chứ không phải làm bạn. Nhưng My lại không buồn chỉ dịu dàng mỉm cười và nói khi cô vừa hiểu ra một chuyện.

- Có phải hai em đi đến gặp Lan Anh không?

Khánh không giấu mà gật đầu, nghe My nói thế anh cũng đoán được phần nào My biết được mối quan hệ giữa Lan Anh và Quân đã nảy sinh tình cảm.

- Họ như chúng ta 4 năm trước, rất muốn yêu nhưng lại không thể chỉ vì 2 chữ hận thù. __ My buồn bã nói.

Ông trời thật trớ trêu, luôn cho con người ta gặp nhau như 1 định mệnh để rồi gây ra những oan trái như thế.

- Hận thù Quân có thể bỏ qua để yêu một ai đó nhưng còn lí do khác mà Quân lại không cho bản thân cậu ấy cơ hội để yêu Lan Anh.

- Lí do khác, đó là lí do gì?

*

* *

Trong một căn phòng tắm tối như căn phòng mà My bị giam lỏng, nhưng nơi đây không có cảm giác thân quen ấm áp như My mà là sự cô đơn đến đáng thương. Người đàn ông ngồi trên ghế sofa, mắt đang chăm chăm hướng vào hình của cô gái trong chiếc điện thoại trên bàn, bất chợt vang lên tiếng gõ cửa. Anh ra lệnh cho vào và bước vào là 1 dáng người cao to.

- Chủ nhân, cô chủ vì muốn trả thù cho ngài nên đã tiếp cận Diễm My để trả thù. __ Người đàn ông kia, 1 chân trụ, 1 chân quỳ xuống báo cáo.

Nghe vậy người đàn ông kia đứng dậy và đi tới chỗ thuộc hạ đang quỳ của mình.

- Tại sao cậu biết? em ấy khi nào sẽ làm và hiện giờ đang ở đâu?

- Bẩm chủ nhân, ngài King nhờ thuộc hạ làm vì ngài ta nói ngài ta không thể ra mặt. King nói hôm nay cô chủ sẽ ra tay vì ngài William đã phân rõ tình cảm với cô chủ. Hiện cô chủ đang ở cánh đồng lau.

Tên thuộc hạ cuối đầu trả lời.

Nghe câu trả lời ấy người đàn ông kia đủ biết rằng gái anh và Quân đã có tình cảm với nhau. Anh khá bất ngờ nhưng em gái anh là người dám nghĩ, dám làm nên anh phải ra tay ngăn cản nếu không, không chỉ My bị tổn thương mà cô em gái ngốc kia cũng như thế. Vốn dĩ tính cách của 2 người rất giống nhau nhưng vì anh đã trở mặt thành kẻ thù nếu không họ sẽ là đôi bạn thân rất thân như My và Tú Anh.

Còn về việc Quân và em gái anh có tình cảm với nhau mà không thể đến vì 2 chữ hận thù thì làm anh nhớ tới Khánh và My 4 năm trước. Mỗi quan hệ đó làm anh phải chờ dài một đời vì 4 năm sau em gái anh lại cuốn vào vòng xoáy hận thù như My của 4 năm trước. Với My, Quân đã giải quyết và xoá bỏ được thì anh, cũng sẽ giải quyết và bảo em ấy buông được. Anh cũng đến lúc phải ra mặt rồi, không thể ẩn mình mãi như thế dù lúc trước anh từng có suy nghĩ sẽ ẩn mình mãi mãi.

- Được rồi, chuyện này tôi sẽ ra mặt giải quyết, Kris cậu về đi.

- Chủ nhân, còn 1 việc nữa, Diễm My, cô ấy. . . _ Người đàn ông đó ngập ngừng.

Nghe cái tên Diễm My thì người đàn ông đang ngồi trên bàn chau mày lại 1 cách lo lắng khi thái độ của Kris anh ngập ngừng như thế.

- Diễm My, em ấy sao? _ Anh liền hỏi.

- Cô ấy vì ngài King lấy mảnh vỡ rạch cổ mình và đã nhập viện. _ Kris báo cáo.

Không chần chừ suy nghĩ người đàn ông liền lấy chiếc áo vest vắt trên ghế sofa và vội vã đi ra ngoài.

63. Chương 62.2: Trò Chơi Kết Thúc - Lần Thứ Hai Mặc Váy Cưới

Tại cánh đồng lau mênh mông và đầy gió. Một dáng người nhỏ bé, mỏng manh đang đứng ở giữa cánh đồng rộng lớn này.

Một người đàn ông mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tuy đơn giản nhưng nó lại bộc lộ hết vẻ đẹp của người đàn ông đó.

Nghe tiếng bước chân, cô gái quay lại và anh. Cô đã tự dặn lòng là không thể hiện cảm xúc ra ngoài để anh thấy vì cô không muốn nhận sự thương hại từ anh nhưng cô vẫn không thể, chắc có lẽ là anh là người mà cô không thể che giấu cảm xúc thật của chính mình.

- Anh hẹn tôi ra đây có chuyện gì không?

Nhưng dù vậy cô vẫn cố tỏ ra lạnh lùng như một người vô cảm.

- Anh muốn nhờ em một việc.

Quân bình tĩnh nói

- Nếu anh hẹn tôi ra đây chỉ nhờ tôi 1 việc là đừng hại em gái anh thì xin lỗi, tôi không thể. _ Lan Anh nghiêng mặt nhìn anh và nở 1 nụ cười nhếch mép khi kết thúc câu nói. Và bỏ đi

- Lan Anh em nghe anh nói đi không phải việc đó đâu. _ Quân nắm tay cô lại, làm cô dừng bước nhưng chỉ vài giây sau cô nở 1 nụ cười lạnh rồi hất tay anh ra và đi.

Quân không đuổi theo mà đứng đó gọi tên cô. Mọi thời điểm anh đều rất thông minh nhưng ngay lúc này không phải vậy, anh giống như Khánh đều là những kẻ ngốc trong tình yêu.

Thật ra dù nói ngoài lời những câu vô tình, dù làm những hành động của một người đáng ghét thì trong thanh tâm của mỗi người con gái vẫn mong rằng người mà họ yêu thương giữ họ lại và nói: 'em đừng đi'. Lan Anh cũng là một cô gái, cô cũng như thế, bước chân cô vẫn chậm chạp bước đi vì đợi câu nói ấy. Nhưng sau lưng cô chỉ là tiếng gọi tên và khi tiếng gọi ấy dứt giữa chừng thì cô quay lại và thấy Quân ngất xỉu nằm trên những ngọn cỏ lau của cánh đồng.

Thấy anh ngất đi đột ngột như vậy, cô chạy vội tới chỗ anh và gọi xe cấp cứu.

*

* *

- Quân bị một khối u nằm ở tuyến yên và bác sĩ nói bởi vì phát hiện ra quá trễ nên. . . Thời gian sống của cậu ấy chẳng còn lâu nữa. __ Khánh nói những lời đó làm My không tin vào tai cô nữa.

- Không, không thể nào! Mấy năm nay anh ấy có bị gì đâu, sau bảy giờ lại ra như thế. Thiên Khánh! Anh hãy nói với em đây chỉ là 1 phần trong kế hoạch mà anh dự anh Thiện đi.

My cầu xin anh, cầu xin anh hãy nói dối cô đi.

Nhưng Khánh trước mặt cô anh không thể nói dối và anh chỉ nói: 'anh xin lỗi'.

Nhưng 3 chữ ấy đã đủ đập tan cả 1 niềm hy vọng trong cô. Cô không biết làm gì hơn ngoài bật khóc. Cô luôn cam chịu mọi thứ, đúng rồi phải cam chịu thôi bởi những đau thương mà cô phải chịu đều do ông trời gây ra thì làm sao phải chống lại chứ, làm sao phản kháng lại chứ. Sống chết đều nằm trong tay ông mà.

Thấy My khóc, Khánh không thể làm gì được hơn ôm cô vào lòng và an ủi cô.

Bất chợt điện thoại My reo chuông, Khánh lấy xem là số của Quân và anh nghe máy.

- My à, anh Quân nhập viện rồi. __ Giọng Lan Anh trong điện thoại nghẹn ngào nói.

Khánh tắt máy và nói với My, ngay lập tức Khánh đưa My ra khỏi phòng, vừa ra khỏi phòng không xa thì gặp Thiện, Thiện chạy tới thấy Khánh đang dìu My đi. Thấy Thiện My rất ngạc nhiên còn Khánh thì mỉm cười nụ cười chiến thắng.

Thấy nụ cười ấy của Khánh, Thiện nhận ra anh đã thua, Khánh đã thắng và thành công khi vừa dụ anh ra và vừa làm My tha thứ cho anh.

Thiện tính lại nói là: 'tớ thua rồi' nhưng khi thấy gương mặt đầm nước mắt của My thì anh lại hỏi, Khánh nói hết sự việc cho Thiện nghe và 3 người họ đến phòng cấp cứu.

Đến phòng cấp cứu thì 3 người họ thấy Lan Anh ngồi trước phòng, chờ.

- Shin. __ Thiện gọi, Lan Anh quay qua thấy Thiện gọi 'anh', chạy tới ôm chầm lấy anh và oà khóc.

Cô đoán không sai, cô biết anh vẫn còn sống, nếu vậy thì cô và Quân có thể đến với nhau được rồi. Nhưng còn kịp nữa không?

Rất lâu sau anh em họ buông nhau ra. Lúc này, Lan Anh mới thấy Khánh và My, họ bên nhau không rời, ngay lúc này Lan Anh nhận ra anh cô thật sự không thể không thừa nhận rằng họ rất đẹp và không nỡ chia cắt họ, có trách chỉ trách anh cô đáng thương thôi.

Và rồi đèn cấp cứu tắt, cánh cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ đi ra mọi người chạy lại.

- Cậu ấy, đã không thể cứu sống được nữa vì khối u của tuyến yên đã không cho phép cậu ấy thở tiếp nữa. Tôi xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Bác sĩ buồn bã nói. Lan Anh không dám tin vào tai mình nữa. Cô ngậy người 1 lúc rồi bước vào. Thấy Quân nằm trên giường nước mắt cô trào ra không thôi. My cũng thế, chẳng khác gì cô, may thay My được Khánh dìu nếu cô không đã ngã quỵ mất rồi.

Hiện tại, có thể xem đây là sự tái hiện của My và Khánh 4 năm trước khi Khánh nằm trên giường bệnh như thế.

Lan Anh tiến tới và ngồi kế bên giường bệnh, cô bật khóc nắm lấy tay anh, nghẹn ngào nói.

- Tại sao anh lại giấu em về bệnh của anh như thế? Anh có biết làm vậy thiếu chút nữa em đã hận anh rồi không? Anh có biết không?

Nghe tiếng cô, Quân cố gắng mở mắt, để nhìn cô lần cuối.

Anh mở miệng nói nhưng lại không ra tiếng làm Lan Anh khóc nhiều hơn. My cũng khóc không ít.

Dù không phát ra tiếng nói nhưng cũng đủ mọi người hiểu.

- Trần Minh Quân, em ra lệnh cho anh không được chết, không được bỏ em đi anh biết không? __ Lan Anh lau nhanh nước mắt cố mạnh mẽ nói nhưng càng nói nước mắt ra nhiều hơn.

Quân cũng mở miệng nói nhưng câu nói này không ai hiểu cả trừ My.

- Lan Anh à! Đừng xem anh là người quan trọng nhất đối với em. Xung quanh em còn rất nhiều người thân, còn rất nhiều người thương yêu em, đừng vì anh mà trở nên như vậy. Thiện vẫn còn sống, cậu ấy sẽ chăm sóc em tốt hơn anh. Và. . .

My không thể nói tiếp được nữa, tiếng khóc lẫn áp cả tiếng nói của cô mất rồi.

Bàn tay Quân run run giơ lên chạm mặt Lan Anh, lau nước mắt cho cô, nhìn cô. Khoé mắt anh xuất hiện giọt nước mắt, và khi giọt nước mắt kia lăn dài trên mặt và rơi xuống gối cũng là lúc hơi thở cuối cùng của anh cũng vụt tắt, cánh tay anh đang chạm mặt

Lan Anh rơi xuống gối vang lên 1 tiếng bịch xé nát cõi lòng của những người có mặt ở đó.

- Anh hai._ My gào lên và tiến tới, nhưng Khánh giữ cô lại. Cô bịt miệng khóc rồi từ từ khụy xuống nền gạch. Khánh cũng khụy xuống đỡ cô.

- Minh Quân, anh tỉnh lại đi, anh tỉnh lại đi. Chỉ cần anh tỉnh lại em sẽ buông hết mọi thứ, em sẽ vứt bỏ hận thù không nghĩ tới trả thù nữa. Anh mở mắt ra nhìn em đi, chỉ cần anh mở mắt trở lại em và anh kết hôn, em yêu anh nhiều lắm. Anh đừng bỏ em đi được không.

Lan Anh lay người Quân, Thiện đến bên cô trấn tĩnh cô để cô bình tĩnh trở lại.

- Lan Anh em nói thật chứ, hay chỉ là lời nói nhất thời._ Khánh chột hỏi.

- Thật, chỉ cần anh ấy tỉnh lại em sẽ nguyện cùng anh ấy đi suốt quãng đường còn lại của cuộc đời._ Lan Anh nức nở nói.

- Vậy thì. . . Cậu ngồi dậy được rồi đấy._ Khánh nói câu ấy làm mọi người ngạc nhiên.

My đang khóc giữa chừng cô thấy ngón tay Quân nhúc nhích, cô liền nín khóc, đứng dậy. Quân trên giường cũng ngồi bật dậy, làm mọi người bất ngờ. Thiện cũng thế nhưng lát sao anh hiểu ra.

- Kelvin, William 2 cậu giỏi lắm giờ trò lừa gạt anh em nhà tớ và cả My.

Mọi chuyện vỡ ra ánh sáng. My nhìn Khánh bằng đôi mắt không cảm xúc và nói: 'Cả anh cũng gạt em, 2 người em tin tưởng nhất đều gạt em'.

My nổi giận, cô nàng lúc này đã thật sự nổi giận thật rồi.

- My, anh xin lỗi, vì muốn giúp Quân và Lan Anh nên anh mới làm thế.

- Anh biết lúc này em sợ lắm anh biết không?._ My nhớ lại khoảnh khắc lúc này làm cô bật khóc.

Khánh không giải thích gì nhiều mà ôm cô vào lòng vì với anh hàn động là thay tất cả lời nói.

Lan Anh không nói gì, đứng dậy bỏ đi. Quân vội vã đuổi theo, ôm cô từ phía sau và nói: 'Em đừng đi'.

Câu nói ấy làm Lan Anh không thể bước tiếp nữa.

- Cùng anh đi suốt quãng đường còn lại em nhé!.

Lời yêu, lời tỏ tình anh chưa hề nói ra vậy mà bây giờ anh đã ngộ lời cầu hôn rồi, đương nhiên lời cầu hôn đó làm Lan Anh hoàn toàn bất ngờ.

- Được rồi, tôi thay em ấy đồng ý đấy. Dù sao làm anh vợ của cậu cũng không tồi.

Câu nói của Thiện nói với Quân nhưng không phải hướng tới Quân mà hướng tới Khánh. Vì Khánh là em rể của Quân mà Quân cũng là em rể của Thiện nên Thiện sẽ có quyền nhất trong 4 người. Tuấn Nam thì khỏi nói, anh ta cũng là em rể của Khánh nên Thiện có chức cao nhất nhóm.

Khánh đi tới, đối diện với Thiện và nói: 'Nam vẫn còn 1 cô em gái cùng cha khác mẹ đấy, đừng quên em ấy nhé! Nếu không tớ anh của anh rể cậu thì không yên đâu?'

*

* *

3 tháng sau

Tại nhà thờ lớn nhất thành phố, nơi đây đang diễn ra hôn lễ của 3 cặp kim đồng - ngọc nữ. Có lẽ mọi người đang thắc mắc tại sao lại 3 cặp mà không phải 2 cặp đúng không?

Vì cặp còn lại chính là Hữu Thiện và Uyên Nhi. Uyên Nhi chính là người cứu Thiện và chăm sóc anh 4 năm qua.

Khi xe anh rơi xuống vực, may mắn thay khi xe rơi xuống thì đã phóng ra khỏi xe và rớt xuống biển, bất tỉnh. Uyên Nhi cứu Thiện trong một bát đi dạo ven biển. Và cô đem anh về nhà, gọi bác sĩ tốt nhất đến chữa trị cho Thiện. Và 1 kì tích xảy ra là căn bệnh của Thiện đột nhiên khỏi và không còn tái phát 1 lần nào nữa.

Uyên Nhi là người mà Thiện nợ rất nhiều, trong thời gian cô cứu anh và chữa trị cho anh thì cả 2 cũng bắt đầu nảy sinh tình cảm. Và từ đó Thiện nhận ra anh đã quên Mỹ từ rất lâu đến nỗi cả anh cũng không nhận ra điều đó.

Khi biết Khánh qua Mỹ điều trị thành công nhưng mất trí nhớ tạm thời thì Thiện kêu Kris cận thần của anh qua làm gián điệp bên Khánh để thông báo tình hình cho anh. Khi hay Khánh về nước và trở lại thành phố thì anh cũng quay lại thành phố. Có 1 điều là Khánh phục hồi trí nhớ từ lúc nào không hay và anh bị Khánh dắt mũi 1 cách nhẹ nhàng đến khi phát hiện ra thì cũng muộn rồi.

Dù làm vậy, nhưng họ vẫn là bạn thân với nhau, đó chỉ thật sự là trò đùa của họ mà thôi chứ không hề chứa 1 sự ác ý gì trong đấy.

Như lời nói đùa của Khánh ở bệnh viện thì Uyên Nhi chính là cô em gái cùng cha khác mẹ với Nam. Đi 1 vòng của mối quan hệ phức tạp thì cũng trở về vị trí cũ, Khánh vẫn là người có vị trí cao nhất trong nhóm.

Hôn lễ diễn ra khá suông sẻ và vui tươi khi 3 cặp đôi nguyện thề với nhau trước mặt đức chúa, đức cha và mọi người. Tiếp theo đó là phần không thể thiếu trong hôn lễ, đó là ném bó hoa.

Dưới bầu trời xanh, những bó hoa tươi thắm được ném bổng lên cao và khi nó rơi xuống tay của những chủ nhân mới thì niềm hạnh phúc đó sẽ đến với những người chụp được bó hoa tươi thắm ấy. Có thể phía trước là những chông gai, khó khăn đang chờ đợi họ nhưng chỉ có trải qua những thử thách đầy sống gió con người mới thật sự hạnh phúc, yêu thương và trân trọng nhau hơn.

Hết

Vài lời của Ryna

đây là một cái kết, với kết thúc vội vàng. Thực chap này ra vào ngày 2-1-2015 ngay sinh nhật 1 tuổi của TCĐM. vì để kịp sinh nhật nên Ryna phải viết cái kết củ chuỗi như thế này, mong đọc giả bỏ qua cho Ryna. Và Ryna cũng chân thành cảm ơn các đọc giả theo dõi truyện của Ryna trong suốt thời gian qua. Dù không phải tác phẩm đầu tay nhưng nó lại là tác phẩm đầu tay post lên nhiều forum truyện như thế này. Xin chân thành cảm ơn. ^^

64. Chương 62.2: Trò Chơi Kết Thúc - Lần Thứ Hai Mặc Váy Cưới__ End

Tại cánh đồng lau mênh mông và đầy gió. Một dáng người nhỏ bé, mỏng manh đang đứng ở giữa cánh đồng rộng lớn này.

Một người đàn ông mặc 1 chiếc áo sơ mi trắng, quần tây đen, tuy đơn giản nhưng nó lại bộc lộ hết vẻ đẹp của người đàn ông đó.

Nghe tiếng bước chân, cô gái quay lại và anh. Cô đã tự dặn lòng là không thể hiện cảm xúc ra ngoài để anh thấy vì cô không muốn nhận sự thương hại từ anh nhưng cô vẫn không thể, chắc có lẽ là anh là người mà cô không thể che giấu cảm xúc thật của chính mình.

- Anh hẹn tôi ra đây có chuyện gì không?

Nhưng dù vậy cô vẫn cố tỏ ra lạnh lùng như một người vô cảm.

- Anh muốn nhờ em một việc.

Quân bình tĩnh nói

- Nếu anh hẹn tôi ra đây chỉ nhờ tôi 1 việc là đừng hại em gái anh thì xin lỗi, tôi không thể.__ Lan Anh nghiêng mặt nhìn anh và nở 1 nụ cười nhếch mép khi kết thúc câu nói. Và bỏ đi

- Lan Anh em nghe anh nói đi không phải việc đó đâu.__ Quân nắm tay cô lại, làm cô dừng bước nhưng chỉ vài giây sau cô nở 1 nụ cười lạnh rồi hất tay anh ra và đi.

Quân không đuổi theo mà đứng đó gọi tên cô. Mọi thời điểm anh đều rất thông minh nhưng ngay lúc này không phải vậy, anh giống như Khánh đều là những kẻ ngốc trong tình yêu.

Thật ra dù nói ngoài lời những câu vô tình, dù làm những hành động của một người đáng ghét thì trong thanh tâm của mỗi người con gái vẫn mong rằng người mà họ yêu thương giữ họ lại và nói: 'em đừng đi'. Lan Anh cũng là một cô gái, cô cũng như thế, bước chân cô vẫn chậm chạp bước đi vì đợi câu nói ấy. Nhưng sau lưng cô chỉ là tiếng gọi tên và khi tiếng gọi ấy dứt giữa chừng thì cô quay lại và thấy Quân ngất xỉu nằm trên những ngọn cỏ lau của cánh đồng.

Thấy anh ngất đi đột ngột như vậy, cô chạy vội tới chỗ anh và gọi xe cấp cứu.

*

* *

- Quân bị một khối u nằm ở tuyến yên và bác sĩ nói bởi vì phát hiện ra quá trễ nên. . . Thời gian sống của cậu ấy chẳng còn lâu nữa.__ Khánh nói những lời đó làm My không tin vào tai cô nữa.

- Không, không thể nào! Mấy năm nay anh ấy có bị gì đâu, sau bấy giờ lại ra như thế. Thiên Khánh! Anh hãy nói với em đây chỉ là 1 phần trong kế hoạch mà anh dụ anh Thiện đi.

My cầu xin anh, cầu xin anh hãy nói dối cô đi.

Nhưng Khánh trước mặt cô anh không thể nói dối và anh chỉ nói: 'anh xin lỗi'.

Nhưng 3 chữ ấy đã đủ đập tan cả 1 niềm hy vọng trong cô. Cô không biết làm gì hơn ngoài bật khóc. Cô luôn cam chịu mọi thứ, đúng rồi phải cam chịu thôi bởi những đau thương mà cô phải chịu đều do ông trời gây ra thì làm sao phải chống lại chứ, làm sao phản kháng lại chứ. Sống chết đều nằm trong tay ông mà.

Thấy My khóc, Khánh không thể làm gì được hơn ôm cô vào lòng và an ủi cô.

Bất chợt điện thoại My reo chuông, Khánh lấy xem là số của Quân và anh nghe máy.

- My à, anh Quân nhập viện rồi.__ Giọng Lan Anh trong điện thoại nghẹn ngào nói.

Khánh tắt máy và nói với My, ngay lập tức Khánh đưa My ra khỏi phòng, vừa ra khỏi phòng không xa thì gặp Thiện, Thiện chạy tới thấy Khánh đang dìu My đi. Thấy Thiện My rất ngạc nhiên còn Khánh thì mỉm cười nụ cười chiến thắng.

Thấy nụ cười ấy của Khánh, Thiện nhận ra anh đã thua, Khánh đã thắng và thành công khi vừa dụ anh ra và vừa làm My tha thứ cho anh.

Thiện tính lại nói là: 'tớ thua rồi' nhưng khi thấy gương mặt đầm nước mắt của My thì anh lại hỏi, Khánh nói hết sự việc cho Thiện nghe và 3 người họ đến phòng cấp cứu.

Đến phòng cấp cứu thì 3 người họ thấy Lan Anh ngồi trước phòng, chờ.

- Shin.__ Thiện gọi, Lan Anh quay qua thấy Thiện gọi 'anh', chạy tới ôm chầm lấy anh và oà khóc.

Cô đoán không sai, cô biết anh vẫn còn sống, nếu vậy thì cô và Quân có thể đến với nhau được rồi. Nhưng còn kịp nữa không?

Rất lâu sau anh em họ buông nhau ra. Lúc này, Lan Anh mới thấy Khánh và My, họ bên nhau không rời, ngay lúc này Lan Anh nhận ra anh cô thật sự không thể không thừa nhận rằng họ rất đẹp và không nỡ chia cắt họ, có trách chỉ trách anh cô đáng thương thôi.

Và rồi đèn cấp cứu tắt, cánh cửa phòng cấp cứu mở, bác sĩ đi ra mọi người chạy lại.

- Cậu ấy, đã không thể cứu sống được nữa vì khối u của tuyến yên đã không cho phép cậu ấy thở tiếp nữa. Tôi xin lỗi, chúng tôi đã cố gắng hết sức.

Bác sĩ buồn bã nói. Lan Anh không dám tin vào tai mình nữa. Cô ngậy người 1 lúc rồi bước vào. Thấy Quân nằm trên giường nước mắt cô trào ra không thôi. My cũng thế, chẳng khác gì cô, may thay My được Khánh dìu nếu cô không đã ngã quỵ mất rồi.

Hiện tại, có thể xem đây là sự tái hiện của My và Khánh 4 năm trước khi Khánh nằm trên giường bệnh như thế.

Lan Anh tiến tới và ngồi kế bên giường bệnh, cô bật khóc nắm lấy tay anh, nghẹn ngào nói.

- Tại sao anh lại giấu em về bệnh của anh như thế? Anh có biết làm vậy thiếu chút nữa em đã hận anh rồi không? Anh có biết không?

Nghe tiếng cô, Quân cố gắng mở mắt, để nhìn cô lần cuối.

Anh mở miệng nói nhưng lại không ra tiếng làm Lan Anh khóc nhiều hơn. My cũng khóc không ít.

Dù không phát ra tiếng nói nhưng cũng đủ mọi người hiểu.

- Trần Minh Quân, em ra lệnh cho anh không được chết, không được bỏ em đi anh biết không?__ Lan Anh lau nhanh nước mắt cố mạnh mẽ nói nhưng càng nói nước mắt ra nhiều hơn.

Quân cũng mở miệng nói nhưng câu nói này không ai hiểu cả trừ My.

- Lan Anh à! Đừng xem anh là người quan trọng nhất đối với em. Xung quanh em còn rất nhiều người thân, còn rất nhiều người thương yêu em, đừng vì anh mà trở nên như vậy. Thiện vẫn còn sống, cậu ấy sẽ chăm sóc em tốt hơn anh. Và. . .

My không thể nói tiếp được nữa, tiếng khóc lẫn áp cả tiếng nói của cô mất rồi.

Bàn tay Quân run run giơ lên chạm mặt Lan Anh, lau nước mắt cho cô, nhìn cô. Khoé mắt anh xuất hiện giọt nước mắt, và khi giọt nước mắt kia lăn dài trên mặt và rơi xuống gối cũng là lúc hơi thở cuối cùng của anh cũng vụt tắt, cánh tay anh đang chạm mặt

Lan Anh rơi xuống gối vang lên 1 tiếng bịch xé nát cõi lòng của những người có mặt ở đó.

- Anh hai.__ My gào lên và tiến tới, nhưng Khánh giữ cô lại. Cô bịt miệng khóc rồi từ từ khụy xuống nền gạch. Khánh cũng khụy xuống đỡ cô.

- Minh Quân, anh tỉnh lại đi, anh tỉnh lại đi. Chỉ cần anh tỉnh lại em sẽ buông hết mọi thứ, em sẽ vứt bỏ hận thù không nghĩ tới trả thù nữa. Anh mở mắt ra nhìn em đi, chỉ cần anh mở mắt trở lại em và anh kết hôn, em yêu anh nhiều lắm. Anh đừng bỏ em đi được không.

Lan Anh lay người Quân, Thiện đến bên cô trấn tĩnh cô để cô bình tĩnh trở lại.

- Lan Anh em nói thật chứ, hay chỉ là lời nói nhất thời.__ Khánh chột hỏi.

- Thật, chỉ cần anh ấy tỉnh lại em sẽ nguyện cùng anh ấy đi suốt quãng đường còn lại của cuộc đời.__ Lan Anh nức nở nói.

- Vậy thì. . . Cậu ngồi dậy được rồi đấy.__ Khánh nói câu ấy làm mọi người ngạc nhiên.

My đang khóc giữa chừng cô thấy ngón tay Quân nhúc nhích, cô liền nín khóc, đứng dậy. Quân trên giường cũng ngồi bật dậy, làm mọi người bất ngờ. Thiện cũng thế nhưng lát sau anh hiểu ra.

- Kelvin, William 2 cậu giỏi lắm giờ trò lừa gạt anh em nhà tớ và cả My.

Mọi chuyện vỡ ra ánh sáng. Mỹ nhìn Khánh bằng đôi mắt không cảm xúc và nói: 'Cả anh cũng gạt em, 2 người em tin tưởng nhất đều gạt em'.

Mỹ nổi giận, cô nàng lúc này đã thật sự nổi giận thật rồi.

- Mỹ, anh xin lỗi, vì muốn giúp Quân và Lan Anh nên anh mới làm thế.

- Anh biết lúc này em sợ lắm anh biết không?__ Mỹ nhớ lại khoảnh khắc lúc này làm cô bật khóc.

Khánh không giải thích gì nhiều mà ôm cô vào lòng vì với anh hàn động là thay tất cả lời nói.

Lan Anh không nói gì, đứng dậy bỏ đi. Quân vội vã đuổi theo, ôm cô từ phía sau và nói: 'Em đừng đi'.

Câu nói ấy làm Lan Anh không thể bước tiếp nữa.

- Cùng anh đi suốt quãng đường còn lại em nhé!

Lời yêu, lời tỏ tình anh chưa hề nói ra vậy mà bây giờ anh đã ngỡ lời cầu hôn rồi, đương nhiên lời cầu hôn đó làm Lan Anh hoàn toàn bất ngờ.

- Được rồi, tôi thay em ấy đồng ý đấy. Dù sao làm anh vợ của cậu cũng không tồi.

Câu nói của Thiện nói với Quân nhưng không phải hướng tới Quân mà hướng tới Khánh. Vì Khánh là em rể của Quân mà Quân cũng là em rể của Thiện nên Thiện sẽ có quyền nhất trong 4 người. Tuấn Nam thì khỏi nói, anh ta cũng là em rể của Khánh nên Thiện có chức cao nhất nhóm.

Khánh đi tới, đối diện với Thiện và nói: 'Nam vẫn còn 1 cô em gái cùng cha khác mẹ đấy, đừng quen em ấy nhé! Nếu không tớ anh của anh rể cậu thì không yên đâu?'

*

* *

3 tháng sau

Tại nhà thờ lớn nhất thành phố, nơi đây đang diễn ra hôn lễ của 3 cặp kim đồng - ngọc nữ. Có lẽ mọi người đang thắc mắc tại sao lại 3 cặp mà không phải 2 cặp đúng không?

Vì cặp còn lại chính là Hữu Thiện và Uyên Nhi. Uyên Nhi chính là người cứu Thiện và chăm sóc anh 4 năm qua.

Khi xe anh rơi xuống vực, may mắn thay khi xe rơi xuống thì đã phóng ra khỏi xe và rớt xuống biển, bất tỉnh. Uyên Nhi cứu Thiện trong một bát đi dạo ven biển. Và cô đem anh về nhà, gọi bác sĩ tốt nhất đến chữa trị cho Thiện. Và 1 kì tích xảy ra là căn bệnh của Thiện đột nhiên khỏi và không còn tái phát 1 lần nào nữa.

Uyên Nhi là người mà Thiện nợ rất nhiều, trong thời gian cô cứu anh và chữa trị cho anh thì cả 2 cũng bắt đầu nảy sinh tình cảm. Và từ đó Thiện nhận ra anh đã quên Mỹ từ rất lâu đến nỗi cả anh cũng không nhận ra điều đó.

Khi biết Khánh qua Mỹ điều trị thành công nhưng mất trí nhớ tạm thời thì Thiện kêu Kris cận thần của anh qua làm gián điệp bên Khánh để thông báo tình hình cho anh. Khi hay Khánh về nước và trở lại thành phố thì anh cũng quay lại thành phố. Có 1 điều là Khánh phục hồi trí nhớ từ lúc nào không hay và anh bị Khánh dắt mũi 1 cách nhẹ nhàng đến khi phát hiện ra thì cũng muộn rồi.

Dù làm vậy, nhưng họ vẫn là bạn thân với nhau, đó chỉ thật sự là trò đùa của họ mà thôi chứ không hề chứa 1 sự ác ý gì trong đấy.

Như lời nói đùa của Khánh ở bệnh viện thì Uyên Nhi chính là cô em gái cùng cha khác mẹ với Nam. Đi 1 vòng của mối quan hệ phức tạp thì cũng trở về vị trí cũ, Khánh vẫn là người có vị trí cao nhất trong nhóm.

Hôn lễ diễn ra khá suông sẻ và vui tươi khi 3 cặp đôi nguyện thề với nhau trước mặt đức chúa, đức cha và mọi người. Tiếp theo đó là phần không thể thiếu trong hôn lễ, đó là ném bó hoa.

Dưới bầu trời xanh, những bó hoa tươi thắm được ném bổng lên cao và khi nó rơi xuống tay của những chủ nhân mới thì niềm hạnh phúc đó sẽ đến với những người chụp được bó hoa tươi thắm ấy. Có thể phía trước là những chông gai, khó khăn đang chờ đợi họ nhưng chỉ có trải qua những thử thách đầy sóng gió con người mới thật sự hạnh phúc, yêu thương và trân trọng nhau hơn.

Hết

Vài lời của Ryna

đây là một cái kết, với kết thúc vội vàng. Thựcchap này ra vào ngày 2-1-2015 ngay sinh nhật 1 tuổi của TCĐM. vì để kịp sinh nhật nên Ryna phải viết cái kết củ chuỗi như thế này, mong đọc giả bỏ qua cho Ryna. Và Ryna cũng chân thành cảm ơn các đọc giả theo dõi truyện của Ryna trong suốt thời gian qua. Dù không phải tác phẩm đầu tay nhưng nó lại là tác phẩm đầu tay post lên nhiều forum truyện như thế này. Xin chân thành cảm ơn. ^^

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tro-choi-dinh-menh>